

PHỞ NGÃ TƯ TỒN

Nợ em một đời hạnh phúc*

*Tặng cho mỗi người con gái
từng may mắn gặp được tình yêu
Càng cao đẹp, càng hạnh phúc!*

vh

nhà văn - nhà xuất bản văn học

Mục lục

- [Chương 1](#)
- [Chương 2](#)
- [Chương 3](#)
- [Chương 4](#)
- [Chương 5](#)
- [Chương 6](#)
- [Chương 7](#)
- [Chương 8](#)
- [Chương 9](#)
- [Chương 10](#)
- [Chương 11](#)
- [Chương 12](#)
- [Chương 13](#)
- [Chương 14](#)
- [Chương 15](#)

Chương 1

Đàm Tĩnh làm ca chiều, lại đứng vào hai ngày nghỉ cuối tuần, bận đến không mở mắt ra được, cuối cùng đến giờ đóng cửa còn phát hiện nhận phải tờ 100 tệ giả. Vớ phải tiền giả là chuyện chán nhất trần đời, Đàm Tĩnh trước giờ luôn cẩn thận, chưa bao giờ phạm phải sai lầm như vậy, hôm nay đúng là bận quá đâm ngớ ngẩn. Vương Vũ Linh cùng làm ca chiều với cô hôm nay, nói: “Hay là đưa cho Lương Nguyên An.” Lương Nguyên An tuy lúc nào cũng nhăn nhó cười cợt, chẳng có gì nghiêm túc, nhưng lại rất quan tâm mấy chị em trong cửa hàng, thỉnh thoảng có người nhận phải tiền giả, đưa cho Lương Nguyên An, chẳng bao lâu sau anh ta liền cầm đến một đồng tiền lẻ, nói: “Này, lấy 15 tệ đi mua thuốc lá rồi nhé.” Tuy bị thiếu mất 15 tệ, nhưng cô nào cũng vui, có cô khéo mồm còn nói: “Cảm ơn anh An.”

Đàm Tĩnh thấy như thế không hay lắm, tuy Lương Nguyên An cũng chỉ là mang đi tiêu mà thôi, nhưng người khác làm ăn nhỏ, vớ phải tiền giả, chắc chắn sẽ khó chịu chẳng kém.

Vương Vũ Linh lại không nghĩ như vậy: “Cậu đúng là ngớ ngẩn.”

Đàm Tĩnh cười hiền lành: “Thôi, coi như là mua lấy bài học vậy.”

Thực ra trong lòng cô cũng xót lắm, tiền lương một tháng cộng với tiền làm thêm giờ cũng chỉ có hơn 2000 tệ, tự dưng mất 100 tệ, đương nhiên là buồn chán rồi. Đang cầm đầu kiểm tra sổ sách, bỗng nghe thấy tiếng chuông gió kêu, Vương Vũ Linh liền nói: “Xin lỗi, chúng tôi đã đóng cửa rồi.”

“Tôi muốn đặt bánh ga tô.”

Một giọng nam trung trầm ấm dễ nghe, như có sức hút nam châm, lọt vào tai khiến người ta không khỏi rung động.

Đàm Tĩnh ngẩng đầu lên, cái cô nhìn thấy đầu tiên là cổ áo, cổ áo sơ mi, không thắt cà vạt, phanh hai khuy trên, trông có vẻ rất thoải mái, một bên khuỷu tay vắt chiếc áo vest. Từ phía quầy thu ngân trông ra, chỉ thấy một bên mặt của khách, tuy chỉ là một bên mặt

nhưng mặt mũi rất sáng
sủa, đúng là một anh chàng
đẹp trai hiếm có.

Đàm Tĩnh phát hiện ra
mình hơi thất thố, liền cúi
đầu xuống tiếp tục đếm
tiền, bên tai vang lên tiếng
nói đã mềm mại đi rất
nhiều của Vương Vũ Linh:
“Hay là thế này vậy, nếu
như anh không vội thì hôm
nay cứ chọn kiểu bánh ga
tô trước đi, ngày mai quay
lại lấy được không?”

Dường như người đàn
ông kia đắn đo giây lát rồi
nói: “Thôi vậy.”

Thấy anh ta quay lưng
đi ra cửa, Vương Vũ Linh
bỗng nhiên thông minh đột
xuất, cất gọi giật lại: “Phiền
anh chờ chút ạ, có một anh
thợ làm bánh vẫn chưa về,
hay tôi bảo anh ấy nán lại
làm cho anh một cái.”

Thật ra Lương Nguyên
An đã về rồi, nhưng Vương
Vũ Linh vẫn gọi điện, cũng
may anh ta chưa đi đến bến
tàu điện ngầm nên rất vui
vẻ quay trở lại, rửa tay,
thay quần áo rồi bước vào
phòng làm bánh.

Người đàn ông lịch sự
cảm ơn, sau đó lựa một
chiếc bánh ga tô, có lẽ là

mua để tặng bạn gái, bởi anh ta lựa một chiếc hình trái tim, phủ đầy hoa hồng. Kiểu bánh ga tô này bán chạy nhất trong cửa hàng, tầm thường thì đúng là tầm thường thật, ướm át thì đúng là ướm át thật, nhưng tình yêu có bao giờ không tầm thường, không ướm át đâu.

Vương Vũ Linh tiếp tục nhẹ nhàng hỏi khách xem có phải viết chữ gì không, có phải rắc bột sô cô la lên không, có phải cho thêm bột đường không, người đàn ông nói: “Cho tôi tấm thiệp.”

Tấm thiệp cửa hàng tặng kèm với bánh ga tô trông rất đẹp, người đàn ông như chợt nhớ ra chuyện gì, buột miệng nói: “Tôi ra xe lấy cái bút.” Vương Vũ Linh vội vàng ngoái đầu lại gọi: “Đàm Tĩnh, cậu mang bút ra đây.”

Đàm Tĩnh đành phải mang bút ra, cô đứng rất gần người đàn ông, đến nỗi có thể ngửi thấy được mùi thơm thoang thoảng toát ra từ anh ta, nửa giống mùi bạc hà mát lạnh, lại có vẻ như mùi trà xanh thơm ngát, vừa thuần khiết, vừa sạch sẽ.

“Cảm ơn.”

Người đàn ông quay đầu đi viết chữ, Đàm Tĩnh hơi cúi đầu nên có thể nhìn thấy tay anh, những ngón tay rất thon và dài.

Đàm Tĩnh vội vàng quay trở lại quầy thu ngân, lục tục xếp tiền, khi người đàn ông tiến đến quầy để trả tiền, tim cô vẫn còn đang đập thình thịch, hết như lần đầu tiên cô nhìn thấy Nhiếp Vũ Thịnh vậy.

Hồi đó cô vừa thi đỗ vào trường trung học số 14. Bài vở thì nặng, nhà lại ở xa nên một tuần cô mới về nhà một lần. Lần nào về nhà cũng là thứ Bảy, mẹ sẽ nấu chút gì đó cho cô ăn, rồi chẳng kịp nói chuyện được mấy câu lại vội vàng chuẩn bị đi dạy. Hồi đó, mẹ cô thường tranh thủ hai ngày nghỉ cuối tuần đi dạy gia sư đàn piano, học sinh đều ở xa, đi đi về về phải đổi mấy tuyến xe buýt, có điều, thu nhập cũng khá tốt. Đàm Tĩnh biết mẹ vất vả nên xưa nay luôn rất ngoan ngoãn.

Khi lần đầu tiên mẹ phát bệnh, Đàm Tĩnh đang học trên lớp. Cô chủ nhiệm gọi cô ra ngoài, báo rằng mẹ cô vừa nhập viện. Đàm Tĩnh hoảng loạn vội vàng chạy vào bệnh viện, cô không tìm thấy mẹ ở

phòng Cấp cứu, đang định hỏi thăm y tá thì nghe thấy phía sau có người hỏi: “Bạn có phải là con gái của cô Tạ không?”

Một giọng nam trung trầm ấm dễ nghe, như có sức hút nam châm, lọt vào tai khiến người ta không khỏi rung động. Đàm Tĩnh ngoái đầu lại, thứ đầu tiên cô nhìn thấy là cổ áo, cổ chiếc áo phông kẻ màu xanh nhạt, là một cậu thanh niên rất sáng sủa và phóng khoáng.

Lúc ấy Đàm Tĩnh đang cuống quýt đến lú lẫn cả đầu óc, chỉ biết hỏi: “Mẹ tôi ở đâu ạ?”

“Đã chuyển sang phòng Theo dõi rồi, bác sĩ nói tạm thời phòng bệnh chưa có giường, đợi lúc nào có giường rồi sẽ chuyển đến phòng bệnh.” Cậu hơi ngập ngừng, rồi nói: “Để tôi dẫn bạn đi.”

Đàm Tĩnh cùng cậu thanh niên băng qua một dãy hành lang dài dang dặc, ngoặt qua một khúc quanh mới đến phòng Theo dõi của khoa Cấp cứu. Mẹ cô đang nằm trên giường bệnh, người cắm mấy ống dẫn từ máy móc gì đó nổi ra, bà đắp chiếc chăn của bệnh viện, gương mặt trắng bệch, cả môi cũng tím tái. Tiếng gọi “mẹ” của Đàm Tĩnh nghẹn lại trong cổ họng, nước mắt cô trào ra.

Cậu thanh niên an ủi: “Bác sĩ nói đã ổn rồi, bạn đừng lo lắng quá.”

Đàm Tĩnh không hề biết mẹ bị bệnh tim, hai mẹ con sống nương tựa vào nhau bao nhiêu năm nay, đột nhiên nghe nói mẹ bị bệnh tim, cô thấy trời như đổ sập xuống, hoang mang lo lắng vô cùng. Cũng may cậu thanh niên kia tuy không lớn hơn cô là bao nhưng xử lý mọi việc rất bình tĩnh. Nghe cậu kể đầu đuôi sự việc, Đàm Tĩnh mới biết hóa ra cậu ta tên là Nhiếp Vũ Thịnh, hôm nay mẹ cô đến nhà dạy cậu học đàn piano, ai dè đang dạy nửa chừng thì bị ngất xỉu, may mà đưa đến bệnh viện kịp thời, sau khi được các bác sĩ cấp cứu, đến giờ đã không có gì nghiêm trọng nữa.

Đàm Tĩnh tất nhiên cảm kích vô cùng, cứ rối rít cảm ơn. Cô cảm ơn nhiều đến mức cậu thanh niên cũng phải áy náy: “Bạn đừng khách khí như thế, đừng nói là cô giáo, cho dù là người lạ gặp phải chuyện này, tớ cũng phải đưa người ta đến bệnh viện mà.” Rồi cậu ta bổ sung thêm một câu: “Cô Tạ bình thường đối xử với tớ rất tốt.”

Sau này Đàm Tĩnh mới biết, Nhiếp Vũ Thịnh còn ứng trước 5000

tệ đặt cọc tiền viện phí. Mẹ cô nằm viện hơn nửa tháng, sau khi ra viện mới đi ngân hàng rút tiền, vì bác sĩ đã nhắc kỹ bà phải nằm trên giường dưỡng bệnh, nên Đàm Tĩnh nhận nhiệm vụ đem tiền đi trả cho Nhiếp Vũ Thịnh.

Khu nhà Nhiếp Vũ Thịnh ở nằm trên núi, lưng dựa núi mặt nhìn ra biển, phong cảnh đẹp vô cùng. Mùa này đang độ hoa phượng nở rộ, hai bên đường toàn những cây phượng vừa to vừa cao, nhìn từ xa những chùm phượng rực rỡ trông giống như một đàn bướm bướm đầy màu sắc. Hàng cây cao ngất kéo dài đến tận đỉnh núi, góp phần tô điểm thêm cho con đường nhựa. Đường núi quanh co, Đàm Tĩnh ngồi trên xe buýt đến tận bến cuối cùng, cả chiếc xe rộng thênh thang, chỉ còn lại một mình cô.

Bảo vệ ở cổng không cho cô vào, Đàm Tĩnh phải nhờ điện thoại bàn của bảo vệ gọi điện cho Nhiếp Vũ Thịnh, rồi đứng dưới bóng cây phía ngoài cổng chờ. Hai bên vỉa hè rụng đầy hoa đỏ, như vừa có một trận mưa hoa đỏ xuống vậy. Đàm Tĩnh đứng một lát, bỗng thấy có gì đó rơi xuống đầu, đưa tay lên sờ, mới biết hóa ra là một bông hoa rụng xuống. Cô vừa gỡ bông hoa trên đầu xuống, thì nghe thấy tiếng bước chân phía sau.

Đàm Tĩnh quay người lại, quả đúng là Nhiếp Vũ Thịnh. Cậu mặc một bộ áo phong quần trắng, sải bước trên lớp lớp hoa rụng đỏ chói, nở nụ cười với cô: “Chắc cậu chờ lâu rồi hả?”

Bấy giờ Đàm Tĩnh mới nhìn kỹ dáng vẻ của Nhiếp Vũ Thịnh, trông cậu ta mặt mũi sáng sủa, là một anh chàng điển trai hiếm có. Đàm Tĩnh là người sống khép kín, ở trường rất hiếm khi nói chuyện với con trai, nên còn chưa mở mồm, mặt cô đã đỏ ửng lên: “Đâu có.” Lấy lại tinh thần, cô rút chiếc phong bì trong tay ra đưa cho cậu, “Cái này mẹ tớ bảo mang đến cho cậu, còn nữa, cảm ơn cậu.”

Nhiếp Vũ Thịnh không nhận ngay phong bì, mà hỏi trước: “Cô Tạ đã khá hơn chưa?”

Đàm Tĩnh đáp: “Đỡ nhiều rồi, cảm ơn cậu.”

Nhiếp Vũ Thịnh nói: “Thật ngại quá, tiền học phí mấy tháng nay còn chưa gửi cô Tạ, 5000 tệ này trả trước tiền học phí đã, còn hơn 1000 tệ nữa, đợi vài ngày nữa tớ gửi nốt, được không?”

Cậu nói rất lịch sự, Đàm Tĩnh cũng không nắm rõ việc dạy học của mẹ, chỉ biết mẹ ra ngân hàng rút tiền rồi bảo mình đưa đến đây, nên cô lí nhí: “Hay là cậu cứ nhận số tiền này trước đi, tiền học phí gửi mẹ tới sau cũng được.”

Nhiếp Vũ Thịnh bật cười, để lộ hàm răng đều đặn trắng muốt: “Sao cậu buồn bực bình thế nhỉ?”

Vốn dĩ chỉ là một câu nói bình thường, nhưng tim Đàm Tĩnh lại đập rộn lên như vừa mới thi chạy 800m đường dài ở trường vậy, đập đến nỗi tim muốn nhảy ra ngoài luôn.

Một buổi tối rất lâu sau đó, hôm ấy Vương Vũ Linh, người bạn ở trọ cùng cô không có việc gì chán quá, bèn thuê mấy đĩa phim DVD về xem, trong đó có một bộ phim tên là “Rung động”, Đàm Tĩnh đang cầm cúi giặt quần áo, cả một chậu to tướng toàn là quần áo với ga giường, cô vò đến mỏi nhừ cả hai tay, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu lên ngó màn hình tivi. Phim điện ảnh đương nhiên là rất đẹp, rất lãng mạn, hóa ra cảm giác rung động của tất cả các chàng trai cô gái trên thế giới này đều đẹp và lãng mạn như vậy, đẹp đến nỗi khiến người ta thương cảm khôn nguôi.

Đợi vị khách đem bánh ga tô đi, Lương Nguyên An rửa tay thay quần áo đi ra ngoài, cười hề hề hỏi: “Cùng đi ăn đêm chứ?”

Vương Vũ Linh đồng ý ngay, Đàm Tĩnh nói: “Tôi còn phải về giặt quần áo...”

“Vài bộ quần áo đó của cậu giặt tí là xong.” Vương Vũ Linh ngắt lời cô, “Đã bảo cậu mua cái máy giặt từ lâu mà cậu cứ không chịu.”

Đàm Tĩnh không đáp, mỗi tháng tiền thuê nhà rồi tiền điện, nước, cái gì cũng cần tiền, cuối cùng cô chẳng còn được bao nhiêu. Vương Vũ Linh đã lôi cô xềnh xệch: “Đi thôi, đi thôi, về nhà cũng chỉ xem tivi chứ làm gì.”

Đến ngã tư, rẽ vào một cái ngõ, trong ngõ có mấy hàng thịt nướng. Đang lúc đông khách, hàng nào cũng thấy lửa cháy ngùn ngụt. Lương Nguyên An hẳn là khách quen ở đây, vừa vào đã oang oang chào hỏi chủ quán, tự mình gọi một đồng đồ ăn, rồi lại kêu thêm ba cốc bia hơi. Đàm Tĩnh nói: “Tôi không biết uống bia.”

Vương Vũ Linh đẩy cốc bia về phía Lương Nguyên An: “Đàm Tĩnh, cậu nhà quê hết chỗ nói, cái gì cũng không biết, cái gì cũng không dám.” Rồi nhớ lại chuyện tiền giả, cô liền thoáng kể cho Lương Nguyên An nghe, “Anh xem, cô ấy có phải là ngớ ngẩn không chứ?”

Đàm Tĩnh cười trù, Lương Nguyên An hỏi: “Tờ tiền giả đó đâu, cho tôi xem được không?”

Đàm Tĩnh cúi xuống lấy trong túi ra, Lương Nguyên An giơ lên lật đi lật lại xem xét, đoạn nói: “Tờ này giống thật lắm, bảo sao mà cô không phát hiện ra.”

Đàm Tĩnh phân trần: “Tại tôi bận quá nên lú lẫn, lẽ ra phải soi qua máy, nhưng tôi quên khuấy đi mất.”

Lương Nguyên An giữ tờ tiền lại : “Để tôi tiêu cho, tôi biết cô không có gan đem đi tiêu.”

“Như thế không hay đâu.”

Vương Vũ Linh phì cười: “Anh thấy chưa, cô ấy thật thà thế đấy.”

Đàm Tĩnh xấu hổ, nhưng không dám làm căng đòi lại tờ tiền giả từ tay Lương Nguyên An. Đúng lúc này, thịt nướng được mang tới, Lương Nguyên An nhanh nhẩu: “Ăn đi, để nguội rồi không ngon nữa đâu.” Anh ta và Vương Vũ Linh cười cười nói nói, chuyện này cứ thế mà qua đi.

Căn nhà bây giờ Vương Vũ Linh thuê thuận đường với nhà của Lương Nguyên An, hai người họ cùng nhau đi tàu điện ngầm, còn Đàm Tĩnh đi xe buýt về, cả chiếc xe trống trải chỉ lác đác vài hành khách, vẻ mặt ai cũng mệt mỏi. Từng ngọn đèn đường chiếu vào trong xe, như bản sao một bộ phim nhựa đã bị hỏng, khiến trong xe thoát sáng thoát tối. Đàm Tĩnh gác khuỷu tay lên cửa sổ xe, gió về đêm se se lạnh, chỉ có lúc sau ca tối, xe buýt mới có chỗ ngồi, bởi vì cô thường tan làm rất muộn. Và cũng chỉ lúc này, cô mới có thời gian để nghĩ ngợi gì đó - thực ra cô chẳng nghĩ gì cả. Đối với cuộc đời, cô đã chai sạn từ lâu rồi, có điều tuy đầu óc cô trống rỗng, nhưng con người cô lại không thể thanh thản nổi.

Xuống xe buýt còn phải đi bộ hơn 10 phút nữa, cả khu này đều là

những dãy nhà kiểu cũ, hai bên đường san sát những cửa hàng và quán ăn nhỏ, lúc này vẫn còn rất nhiều hàng mở cửa, ánh đèn trong tiệm hắt xuống mặt đường, phản chiếu những hình ảnh ngược. Ngang qua cửa hàng hoa quả, Đàm Tĩnh dừng lại, mua một cân đào. Mùa này đào rẻ, lại rất ngọt. Lúc nhận tiền thừa, có đồng hào lẻ rơi xuống đất, cô tìm mãi không thấy, may sao cuối cùng chủ quán tinh mắt, nhặt lên trả lại cho cô.

Túi ni lông đựng đào vừa mỏng vừa nhỏ, có mỗi 5, 6 quả đào mà đựng đầy cả túi, chẳng mấy chốc đã khiến các ngón tay cô mỏi nhừ. Cô bèn đổi sang tay kia, lúc đi đến cổng khu nhà, vừa lúc có ánh đèn đường rọi vào. Vẫn là cánh cửa sắt kiểu cũ, bóng những thanh sắt in rõ dưới đất, cô do dự đôi chút, rồi quay đầu lại.

Chiếc xe không bật đèn pha, chỉ lặng lẽ dừng lại. Đã có lúc cô tưởng rằng đây là một giấc mơ, vì chỉ trong mơ mới có thể có cảnh này. Cô cười gượng gạo, như thể đang nhạo mình không biết lượng sức, nhưng ngay lập tức cô biết đây không phải là giấc mơ. Bởi Nhiếp Vũ Thịnh đã bước xuống xe, không những thế, còn đi về phía cô.

Đàm Tĩnh không nhúc nhích, gió đêm thổi nhẹ gấu váy cô, như đôi cánh của chú bồ câu, nhẹ nhàng vỗ về làn da cô. Mấy quả đào trong tay nặng tựa nghìn cân, nặng đến nỗi ngón tay cô đỏ lên, bầm tím rồi đau nhói, cô hơi hồi hận vì mình đã mua đào, nếu như đi tay không, chắc cô có thể tháo chạy nhanh hơn. Nhưng rồi cô lại đứng thẳng lưng lên theo phản xạ. Chạy ư? Không, cô không cần phải chạy. Sự việc xảy ra cách đây bao nhiêu năm rồi, cô luôn cảm thấy mình đã trở nên yếu đuối hơn cả khi trước, nhưng đến hôm nay, cô mới chợt nhận ra, cuộc sống khô khan không làm cho cô yếu đuối, mà ngược lại còn khiến cô kiên cường hơn.

Nhiếp Vũ Thịnh đi thẳng đến trước mặt cô, dưới ánh đèn đường chiếc bóng cao lớn của anh phủ chụp lấy cô, cô từ từ ngẩng đầu lên nhìn anh, ánh mắt đầy vẻ bình thản.

Vừa nãy khi ở trong tiệm bánh ga tô, anh đã nhận ra cô, nếu không anh đâu có đặt chiếc bánh đó, thế nhưng năm đó, khi cô giáng cho anh một cái tát nảy lửa, bọn họ đã đường ai nấy đi từ lâu, không ai nợ ai cả. Bao nhiêu năm tháng qua đi, khi gặp lại nhau lần nữa, cô chợt phát hiện ra mình đã không còn chút oán hận nào cả. Tất cả những đau khổ và tủi nhục trước kia hóa ra đã phai nhạt, thậm chí

biến mất theo thời gian.

Nhiếp Vũ Thịnh không có phản ứng gì, chỉ lẳng lặng nhìn cô. Đàm Tĩnh thấy mình nên nói gì đó, không phải vì bị khí thế của anh lấn át, mà lại cô thấy nhất định phải nói gì đó mới được. Tại sao anh lại đi theo cô về nhà? Là vì tò mò ư? Không, Nhiếp Vũ Thịnh không bao giờ tò mò, anh cũng chưa từng làm những chuyện vô bổ. Cô thấy cô không thể không cất lời, cậu bé áo trắng sải bước trên lớp lớp hoa rụng tiến về phía cô ngày xưa đã chết rồi, cuộc gặp gỡ ngày hôm nay, chỉ là giữa hai con người ở hai thế giới khác nhau mà thôi.

Thậm chí cô còn cười nói: “Lâu lắm rồi không gặp.”

Anh nhìn ngôi nhà cũ nát phía sau lưng cô, khẽ hỏi: “Em sống ở đây sao?”

“Vâng.” Giọng điệu cô hoàn toàn bình thản, như gặp lại một người bạn cũ, “Anh có muốn lên nhà ngồi chơi không?”

Anh nhướn mày, người đàn ông này vẫn đẹp trai như vậy, nhất cử nhất động đều toát lên vẻ xuất chúng phi thường, giọng nói trầm ấm vẫn có vẻ cuốn hút như trước kia, chỉ có điều không giấu được sự cay nghiệt lạnh lùng như dao cắt trong từng câu nói: “Cô thường xuyên mời đàn ông lên nhà ngồi chơi ư?”

“Đương nhiên là không phải.” Cô đáp trả rất nhanh, “Tôi không có ý gì khác. Chồng tôi cũng sắp đi làm về rồi, nếu anh không ngại thì lên nhà uống chén trà.”

Anh cười nói: “Thôi, khỏi cần.”

Anh lái xe theo cô về đây, là để tận mắt thấy cô sống không tốt, anh mới cảm thấy an lòng. Cô cười nói: “Hay anh lên ăn chút hoa quả đi, tôi nhớ anh thích ăn đào nhất.”

Có lần anh bị sốt phải truyền nước, ngồi trong phòng truyền nước, cô gọt từng miếng đào bón cho anh ăn, vừa bón vừa xột xa vì thấy anh sốt đến đỏ hoe cả mắt, đáy mắt còn hằn lên mấy đốm máu nhỏ li ti. Hồi đó anh còn gọi cô là vợ, hồi đó cô cứ nghĩ rằng họ nhất định sẽ lấy nhau, hồi đó sao mà ngọt ngào vậy, cái gì cũng tưởng thật.

“Cảm ơn, để lần sau đi.” Anh vẫn lịch sự như vậy, giống như đối xử với một người xa lạ.

Cô cười thoải mái: “Vậy tôi đi lên đây, tạm biệt.”

Anh không chào tạm biệt cô, tạm biệt, không, là vĩnh biệt mới phải. Cuộc gặp gỡ ngày hôm nay quả là thừa thãi, cả đời này cô không muốn gặp lại anh nữa, hẳn anh cũng vậy.

Đi đến tận chân cầu thang cô mới phát hiện ra lòng bàn tay mình ướt sũng, mu bàn tay cũng lấm tấm mồ hôi lạnh. Cô ôm túi đào như ôm bảo bối gì đó, dò dẫm bước từng bước lên cầu thang tối thui, chỉ lo làm kinh động cái gì đó.

Hóa ra - hóa ra đã bảy năm trôi qua rồi.

Cuộc sống của cô không tốt, rất hợp với mong muốn của anh. Cô cũng không hề nói dối, có điều, khi cô mời anh lên nhà, trong lòng quả có lo anh lên thật, lúc đó thì đúng là không biết phải ứng phó thế nào... Đang tìm chìa khóa mở cửa, cô bỗng nghe thấy tiếng loảng xoảng phát ra từ phòng khách, không biết thứ gì bị rơi xuống đất. Cô bước vào trong bóng tối, quả nhiên Tôn Chí Quân đã đi làm về, có điều vẫn như mọi ngày, anh ta lại uống say mềm. Chưa bật đèn cô đã ngửi thấy mùi rượu nồng nặc và mùi thuốc lá khét lẹt, phải đứng im một lát như để lấy lại sức rồi mới đưa tay lần tìm công tắc bật đèn lên.

Tôn Chí Quân nôn đầy cả nhà, cô mở cửa sổ cho thoáng khí, rồi xuống bếp xúc ít xỉ than lên quét dọn đồng thức ăn anh nôn ra. Vốn nhà nào cũng dùng bếp gas cả rồi, nhưng cô vẫn xin rất nhiều xỉ than của chị Vương trông thang máy trong khu nhà, chị ta ở trong một căn nhà cấp bốn ngay cạnh bãi xe, sống rất tiện, thường hay đốt than tổ ong nấu nướng. Sở dĩ cô xin xỉ than là vì mỗi lần Tôn Chí Quân uống say lại nôn đầy nhà. Rất nhanh, Đàm Tĩnh đã thu dọn sạch sẽ nhà cửa, rồi bê một chậu nước ấm đến cho Tôn Chí Quân rửa mặt. Vừa chạm chiếc khăn vào mặt Tôn Chí Quân, đúng lúc anh vung cùi chỏ lên đập trúng mũi Đàm Tĩnh, mạnh đến nỗi cô chết lặng đi, cả người đổ về phía sau, ngồi phệt xuống đất.

Mũi bắt đầu chảy máu, cô vớ lấy ít giấy vệ sinh, vò lại nhét vào mũi, rồi tiếp tục lau mặt, lau tay cho Tôn Chí Quân. Máu mũi ấm nóng từ từ thấm đẫm nút giấy vệ sinh, lúc cô cúi xuống vắt khăn mặt, máu

mũi cô nhỏ xuống chậu nước, biến thành những sợi tơ máu, chẳng mấy chốc đã tan ra trong nước, không còn thấy đâu nữa. Cô đi thay chậu nước khác, lúc này Tôn Chí Quân trở nên ngoan ngoãn hơn trước, mặc cho cô muốn làm gì thì làm. Cô lau rửa cho anh xong, lại giúp anh cởi giày, rồi lấy chiếc khăn khác lau chân cho anh. Thấy anh nằm vật trên sofa, cô biết mình chẳng có cách nào bê anh lên giường được, đành vào phòng ngủ mang chăn len ra đắp cho anh, để anh ngủ ngon.

Dọn dẹp xong đâu đấy, tóc mái của cô cũng ướt sũng, dính chặt vào trán. Cô lấy quần áo ngủ đi tắm, tắm xong lại bắt đầu giặt quần áo. Quần bò của Tôn Chí Quân vừa dày vừa nặng, cô chỉ có thể dùng bàn chải chải thật lực, thiếu chút nữa lại đầm đìa mồ hôi khắp người, sau cùng cô đem quần áo ra ban công phơi, gió ngoài ban công thổi thốc vào người mát lạnh, cô không dừng được, bèn đứng đó hóng gió một lúc.

Chỉ một lúc cũng đủ để cô nhớ lại rất nhiều chuyện, con người trong lúc mệt mỏi cực độ hay khốn đốn cực độ, thường hay hồi tưởng lại quãng thời gian hạnh phúc nhất trong đời mình. Ký ức này quá xa xỉ đối với cô, cô tựa vào rèm cửa, xung quanh đều có nhà ở, ánh đèn sáng phát ra từ những ngôi nhà như những vì sao trên bầu trời, tiếng xe ô tô từ phía xa vọng lại, nghe như ở một thế giới khác. Trước đây cô cứ tưởng rằng trái tim mình đã chết, vậy mà sự xuất hiện của Nhiếp Vũ Thịnh hôm nay vẫn làm cô xao xuyến, nhưng tại sao anh lại tuyệt tình đến vậy?

May mà cô đã kết hôn rồi, chưa bao giờ cô thấy may mắn đến vậy, nhưng trong thâm tâm cô vẫn có chút lo sợ. Thực ra nếu chưa kết hôn thì cũng có thể làm sao đây? Mỗi hận giữa họ đã khắc sâu vào tận xương tủy, Nhiếp Vũ Thịnh từng nói: “Đàm Tĩnh, cô tưởng rằng như vậy là kết thúc ư? Đừng vội mừng, còn chưa làm cho cô thân bại danh liệt tôi thề không bao giờ buông tha.”

Thân bại danh liệt thì sao chứ, có những điều còn đau khổ hơn thân bại danh liệt gấp hàng nghìn, hàng vạn lần, cô đều đã trải qua rồi.

Đến cô cũng không hiểu tại sao mình có thể chịu đựng được tất cả, cũng may mà tất cả đã qua rồi.

Ngày hôm sau khi cô tỉnh dậy, Tôn Chí Quân đã tỉnh rượu đi làm. Cô có lúc làm ca sáng, lúc làm ca tối, còn anh cũng có lúc làm ca sáng lúc làm ca đêm, hai người họ thường không gặp nhau, có gặp cũng chẳng nói với nhau được mấy câu. Sau khi tan làm Tôn Chí Quân hay đi uống rượu với bạn ngoài quán, không uống đến say mềm không biết trời đất gì thì quyết không về nhà. Đầu tiên cô còn khuyên, bởi nói cho cùng rượu cũng làm hại sức khỏe. Sau đó có một lần cô khuyên can hơi nhiều, anh bèn vung tay lên đấm, hất bát canh giải rượu trên tay cô văng xuống đất vỡ tan tành, canh đổ vung vãi đầy sàn nhà, từ đó về sau, cô không bao giờ khuyên anh một lần nào nữa.

Cô cứ đi làm một ngày lại được nghỉ một ngày, cả ngày hôm nay cô không phải tới tiệm bánh. Đàm Tĩnh dọn dẹp một chút rồi ra chợ mua thức ăn, làm món nằm bò hầm cà chua, cả cá viên nữa. Thịt bò tăng giá ghê quá, nhưng cô mặc kệ, làm xong hai món, cô đựng vào cặp lồng, vốn đã cầm thẻ xe buýt chuẩn bị ra ngoài, nhưng rồi nghĩ đi nghĩ lại, cô lại thôi không đi nữa. Hôm nay cô chẳng muốn đi đâu hết, kể cả chỗ bà Trần.

Tự nhiên có một ngày rảnh rỗi, cô đem tất cả ga giường, chăn màn trong nhà ra giặt hết, rồi lau sạch sẽ những vết dầu mỡ cáu trên bức tường gạch sứ trong bếp, cuối cùng đến nhà vệ sinh. Cả trong lẫn ngoài đều dọn dẹp tinh tươm, trông chỗ nào cũng sạch sẽ sáng loáng, bấy giờ cô mới tháo đôi găng tay cao su ra, uống cốc trà lạnh để trên cửa sổ. Uống trà một lát, cô lại thấy bút rút trong người, liền cầm chìa khóa mở ngăn kéo, lôi cuốn sổ tiết kiệm giấu dưới đáy ra. Đã gần hai năm nay, Tôn Chí Quân không đưa cho cô một đồng nào cả, chút tiền lương ít ỏi của anh ta uống rượu, đánh bài còn không đủ. Tiền điện, tiền nước, tiền gas, cái gì cũng phải tiền, cô chỉ còn cách cố gắng tiết kiệm. Thế nhưng có tiết kiệm thế nào đi nữa thì cũng không được là bao, bấy nhiêu năm nay, trong sổ tiết kiệm của cô chỉ có vền vền hơn một vạn tệ, đây là tiền cứu mạng của cô, cứ cách một khoảng thời gian cô lại lấy ra xem, có điều càng xem càng thấy đau lòng. Cô đã từng nếm trải nỗi khổ vì không có tiền, hồi mẹ cô nguy cấp trong bệnh viện, chờ tiền để cứu mạng, nhưng cô không nghĩ ra được cách nào cả. Từ đó trở đi, cô mắc một tâm bệnh, cứ cách vài ngày lại phải đem sổ tiết kiệm ra xem, nhưng dù có xem thế nào đi nữa thì đằng sau các con số trong sổ tiết kiệm cũng chẳng mọc thêm được con số không nào cả.

Cô vội vàng cất cuốn sổ tiết kiệm vào ngăn kéo khóa lại, đưa mắt

nhìn sang mấy quả đào hôm qua mới mua. Mấy quả đào tươi còn nguyên lông tơ mượt mà, trông như những thiếu nữ yêu kiều vừa đến tuổi dậy thì, dậy lên hương thơm tươi mát ngọt ngào. Thực ra lâu lắm rồi cô không còn ăn đào nữa, nhưng hôm qua chẳng biết ma xui quỷ khiến làm sao, cô lại mua một cân đào. Trước đây cứ nhìn thấy Nhiếp Vũ Thịnh là cô lu mờ hết cả lý trí, mãi đến hôm nay sau khi gặp lại anh, cô vẫn còn hồn bay phách lạc.

“Mau nhìn này! Nhiếp Vũ Thịnh!”

Khi Nhiếp Vũ Thịnh đi đến cửa phòng khám bệnh, cô y tá đứng gần đó nhìn thấy, lập tức kéo tay một cô y tá khác, cứ như fan hâm mộ nhìn thấy thần tượng vậy, mấy cô y tá trẻ đều ngoái hết lại, đứng nghiêm thẳng hàng ngẩng cao đầu như chào cờ trước mặt anh. Thực ra anh không hề để ý thấy có người đang nhìn mình, nên cứ đi thẳng về phía thang máy. Đám y tá bấy giờ mới thả lỏng người, một cô nói: “Ai cũng bảo bác sĩ Nhiếp đẹp trai nhất viện mình, quả không sai.” Cô khác nói chen vào: “Là bác sĩ đẹp trai nhất trong số những bác sĩ còn độc thân thì đúng hơn, tiếc rằng bác sĩ Thường lấy vợ rồi, chứ thực ra bác sĩ Thường đẹp trai hơn bác sĩ Nhiếp.”

“Tớ lại thấy bác sĩ Thường không đẹp trai bằng bác sĩ Nhiếp, hơn nữa bác sĩ Nhiếp cao hơn bác sĩ Thường, đàn ông phải cao mới phong độ chứ. Nhưng bác sĩ Thường trông giống Lục Nghị nhỉ, cười lên đẹp trai ghê cơ. Bác sĩ Nhiếp ít nói, suốt ngày mặt mày nghiêm nghị, cô bạn tớ làm ở khoa Ngoại Tim mạch kể rằng chưa bao giờ nhìn thấy bác sĩ Nhiếp cười, chẳng biết có đúng không.”

“Cậu có bạn ở khoa Ngoại Tim mạch à? Thế mà còn không tranh thủ cơ hội ‘nhất cự li nhì tốc độ’? Ai cũng nói bác sĩ Nhiếp chưa có bạn gái, bảo cô ấy cố gắng trói chặt chàng hoàng tử bạch mã này đi, tốt thế còn gì!”

“Nhất cự li nhì tốc độ thì có tác dụng gì, cả viện ai cũng biết bố bác sĩ Nhiếp là Nhiếp Đông Viễn. Nhiếp Đông Viễn cậu có biết không? Chủ tịch Hội đồng quản trị của một công ty lớn trên sàn chứng khoán đấy, hằng ngày tiền kiếm được đếm còn không xuể. Nghe nói nhà anh ấy có cả máy bay riêng ấy, hoàng tử bạch mã thế này hoành tráng quá, người thường ai mà sánh được, chúng mình chỉ ngắm như vậy cũng thỏa rồi.”

Thang máy dừng lại ở tầng bốn, khoa Ngoại Tim mạch và khoa Ngoại Lồng ngực đều ở tầng này. Trong sảnh có rất nhiều bệnh nhân đang chờ được gọi tên, màn hình điện tử thay đổi liên tục, thông báo thứ tự khám bệnh. So với khu điều trị thì ở đây ồn ào hơn nhiều. Nhiếp Vũ Thịnh hiếm khi đến khu khám bệnh, dù theo thông lệ, hằng tháng mỗi bác sĩ phải khám bệnh ba buổi, chỉ có Phó khoa và Chủ nhiệm là ngoại lệ mà thôi. Thế nhưng, các ca phẫu thuật của Nhiếp Vũ Thịnh quá nhiều, không còn thời gian trống nào cả, nên Trưởng khoa đã tuyên bố: “Không xếp giờ khám bệnh cho Nhiếp Vũ Thịnh nữa.”

Trong khoa không có ai dị nghị gì, vì dù sao thì phẫu thuật cũng mệt hơn khám bệnh. Hồi anh mới đến bệnh viện, tuy các đồng nghiệp đều đối xử với anh rất lịch sự, nhưng đằng sau vẻ lịch sự đó là thái độ xa cách. Một cậu công tử con nhà giàu, du học ở Mỹ về, hai bằng Tiến sĩ, lại cứ nhất quyết đòi làm ở bệnh viện nhà nước. Mặc dù bệnh viện này cũng là bệnh viện đứng nhất nhì cả nước, nhưng hầu hết các đồng nghiệp đều thấy khó hiểu, ngay cả Chủ nhiệm Phương cũng vậy, nghe nói Chủ nhiệm còn bất mãn với Giám đốc, không muốn nhận anh vào làm. Nhưng rồi thời gian trôi qua, mọi người hiểu nhau hơn, Chủ nhiệm đã đối xử rất tốt với Nhiếp Vũ Thịnh. Dù sao trình độ của anh cũng cao hơn người khác, đối xử với bệnh nhân lại rất chu đáo, không hề ra vẻ công tử nhà giàu. Có một ông bố làm Chủ tịch Hội đồng quản trị giàu có không phải là lỗi của anh, vì thế mà đại đa số đồng nghiệp trong khoa Ngoại Tim mạch đều có ấn tượng tốt với anh. Chủ nhiệm Phương lại càng quý mến anh, lần nào đi hội chẩn cũng dẫn theo, ai cũng bảo đến người tính tình kỳ quặc như Chủ nhiệm Phương mà còn thích anh thì anh quả là người đáng mến.

Có điều đối tượng thích anh nhất phải kể đến đám y tá trong bệnh viện, tuy anh không hay nói, cũng rất ít khi tham gia các hoạt động tập thể của bệnh viện, nhưng “độ nổi” của anh luôn luôn đứng đầu bảng xếp hạng “tin giải trí” trong viện, thậm chí bác sĩ Thường khoa Tiêu hóa, người dễ gần nhất bệnh viện cũng phải ngậm ngùi xếp sau anh. Mấy cô y tá trẻ thích nhất là nghiên cứu xem Nhiếp Vũ Thịnh đi giày gì, vì khi khoác chiếc áo blouse vào thì chỉ có mỗi giày lộ ra bên ngoài thôi, nghe nói còn có người dùng di động chụp trộm giày của anh rồi gửi lên trang mạng nội bộ BBS của bệnh viện.

Bác sĩ Lý đang xem kết quả chụp X-quang động mạch vành, thấy anh đi vào, ông gật đầu với anh, rồi nói: “Tôi không chắc lắm, nên bảo cậu qua đây xem.”

Băng kết quả rõ ràng không phải là của bệnh viện anh làm, cũng thường xuyên có bệnh nhân cầm theo băng kết quả và bệnh án chuyển lên viện anh, nên Nhiếp Vũ Thịnh không thắc mắc gì, anh cẩn thận xem một lượt, rồi tua lại xem thêm lần nữa, mới lên tiếng: “Cứ để bệnh nhân chụp X-quang lại đi, nếu như vẫn muốn làm phẫu thuật.”

Bác sĩ Lý nói: “Phụ huynh bệnh nhân nói chụp X-quang động mạch vành ở chỗ chúng ta đắt hơn ở bệnh viện họ chụp cả nghìn tệ, có vẻ không muốn chụp ở đây lắm.”

Nhiếp Vũ Thịnh xem lại băng một lần nữa, rõ ràng là tim của một đứa bé, phụ huynh bây giờ đều sẵn sàng nhảy vào lửa để cứu con, kiểu phụ huynh tiết kiệm thế này quả có hơi hiếm thấy. Vì vậy anh hỏi: “Bệnh nhân đâu?”

“Đang chờ ở bên ngoài. Để tôi kêu y tá gọi họ vào.”

Đàm Tĩnh có nằm mơ cũng không ngờ được mình lại gặp Nhiếp Vũ Thịnh ở đây, cô bất giác ngáy người ra trong giây lát. Nhiếp Vũ Thịnh rõ ràng cũng bất ngờ, nên cũng ngó người ra. Đàm Tĩnh hoang mang ngồi xuống, đổi tay để cậu bé ngồi lên đầu gối mình. Nhiếp Vũ Thịnh nhìn lại bệnh án, tên tuổi ghi bên ngoài bệnh án đều do bệnh nhân tự viết, anh nhận ra nét chữ thanh thoát của Đàm Tĩnh. Trên đó có viết: Tôn Bình, sáu tuổi, nam. Nói là sáu tuổi, nhưng vì đứa bé gầy yếu quá, nên trông chỉ như trẻ bốn, năm tuổi. Tóc nó lưa thưa, vừa vàng vừa chẻ, nên được cắt rất ngắn. Nhưng trông nó rất giống Đàm Tĩnh, chỉ cần nhìn thoáng cũng biết hai người là mẹ con. Chắc hẳn do tim không bơm đủ máu nên môi đứa bé cứ tái nhợt, biểu hiện rõ rệt của triệu chứng xanh tím. Có điều cặp mắt nó lại đen tuyền long lanh, đẹp như đá quý, rụt rè nhìn người lạ đứng trước mặt một chốc rồi quay mặt đi, khẽ gọi: “Mẹ.”

Đàm Tĩnh nựng con: “Ngoan, chúng ta không tiêm đâu.”

Bác sĩ Lý chỉnh lại gọng kính, nói: “Chúng tôi vẫn thấy cần phải chụp lại hình X-quang, hiện nay tình trạng của mạch máu không được rõ lắm. Tấm phim X-quang động mạch này đã chụp từ năm ngoái, lần nữa đến bây giờ là quá lâu rồi, nếu còn kéo dài thêm thì không còn cơ hội phẫu thuật đâu.”

Đàm Tĩnh run rẩy: “Tôi biết.”

“Biết thì đừng có chần chừ nữa.” Bác sĩ Lý nói, “Có rủi ro trong phẫu thuật, nhưng tỷ lệ chữa khỏi cũng rất khả quan. Cô về bàn bạc với bố cháu đi, càng phẫu thuật sớm thì càng có hiệu quả, đừng trì hoãn thêm nữa.”

“Vâng.” Đàm Tĩnh nhìn xuống dưới, “Cảm ơn bác sĩ.”

Chờ họ đi khỏi, bác sĩ Lý lắc đầu: “Thật tội nghiệp, thoáng nhìn là biết ngay không có tiền làm phẫu thuật, nếu cứ tiếp tục trì hoãn, chỉ e cháu bé này không cứu được.” Nói đến đây ông chợt nhớ ra, “Ôi, sao lại quên cái băng chụp X-quang động mạch vành ở đây thế này.” Ông vội gọi y tá, “Cô Trần ơi, mau gọi bệnh nhân quay lại đây, cô ấy quên cầm băng đi rồi.”

“Để tôi đi cho.” Nhiếp Vũ Thịnh cầm lấy cuộn băng, đi thẳng ra khỏi phòng khám. Anh liếc nhìn thang máy rồi quay người đi xuống cầu thang bộ. Quả nhiên, Đàm Tĩnh đang bế cháu con trai cúi đầu đi xuống cầu thang.

“Cô quên cuộn băng rồi.”

Đàm Tĩnh im lặng, đặt con trai xuống đất, nhận lấy cuộn băng cho vào ba lô, rồi lại bế con trai lên.

“Triệu chứng điển hình của Tứ chứng Fallot, hẹp động mạch phổi, thông liên thất, động mạch chủ lệch sang phải, phì đại thất phải, Tứ chứng Fallot là một trong những bệnh tim bẩm sinh hay gặp nhất. Phương pháp điều trị duy nhất là làm phẫu thuật chỉnh hình, nếu không sẽ không sống quá 20 tuổi, chứng hẹp động mạch phổi của con trai cô rất nghiêm trọng, khó mà sống được quá 10 tuổi.”

Đàm Tĩnh ngược mắt nhìn anh: “Anh muốn nói gì?”

Anh đứng ở chỗ cao hơn cô, mà anh vốn đã cao hơn cô rất nhiều, vì vậy anh chỉ nhìn thấy đỉnh đầu cô, mái tóc bù xù khô xác buộc tạm bằng sợi chun vòng đằng sau gáy. Không phải anh chưa từng nghĩ sẽ có ngày gặp lại cô, anh cũng đã cho rằng sẽ có ngày cô biến thành một người đàn bà tầm thường. Bây giờ đúng là như vậy, cô tầm thường đến mức khiến người ta chán ghét, làn da trắng như ngà anh hằng say

đắm trước kia giờ sạm đi như một miếng nhựa cũ, mái tóc đã không còn mượt mà từ lâu, cả đôi tay đang ôm khur khur cái túi kia nữa, các đốt ngón tay thô kệch, làn da khô ráp, già hơn hẳn tuổi đời của cô - trước kia cô chỉ đeo nhẫn số 9, ngón tay thon nhỏ mềm mại của cô khi cầm vào khiến người ta phải mê đắm, vậy mà giờ đây anh gần như không nhận ra nổi hai bàn tay này nữa. Chắc hẳn một đứa con bệnh tật và một người chồng thờ ơ đã biến cô thành bộ dạng ngày hôm nay.

Bỗng nhiên một cơn giận độc địa trỗi dậy trong lòng, anh cười nhạt, dần từng chữ: “Đây là báo ứng!”

Cô nhìn chăm chăm vào anh, rồi ôm chặt con vào lòng theo phản xạ. Có vẻ cô không nghe thấy, hoặc cũng có thể không dám tin vào tai mình, bèn lí nhí: “Anh nói cái gì cơ?”

“Tôi nói bệnh của con trai cô.” Anh đưa tay chỉ gương mặt xanh tím của đứa trẻ, sáng khoái nhả từng chữ một: “Bệnh của nó, là báo ứng của cô.”

Anh tưởng cô sẽ nói gì đó, thậm chí sẽ gào lên chửi anh, anh đã từng nhìn thấy nhiều người phụ nữ chửi nhau, bộ dạng gào thét cấu xé của họ khiến người ta phát ghét. Nếu như cô chửi anh té tát, anh sẽ thấy thật sáng khoái.

Nhưng cô không nói câu nào. Đôi mắt đen giống cậu con trai như đúc chỉ hơi ngấn ngấn nước, vẫn nhìn chăm chăm vào mặt anh, như thể không hề quen biết anh vậy. Bao nhiêu năm rồi, có lẽ họ đã cầm hận nhau từ lâu, chỉ mong sao đối phương không sống nổi mà thôi. Anh thấy một niềm khoái cảm của tên sát nhân vừa giết người, giống như vừa mới cắt bỏ được một mầm bệnh, bóc tách một khối u trên bàn mổ vậy. Cô từng là khối u trong cuộc đời anh, bây giờ cuối cùng anh cũng đã có thể cắt bỏ cô một cách sạch sẽ rồi.

Cô chỉ nhìn anh bằng đôi mắt ngấn lệ trong giây lát rồi vội vã cúi gằm mặt xuống, có lẽ là không muốn anh nhìn thấy cô khóc. Cô vẫn luôn kiên cường như vậy, cô bế con trai lên, quay người đi tiếp.

Trong cầu thang tranh tối tranh sáng, cô từng bước dần thân vào bóng tối, anh không còn nhìn thấy cô đâu nữa.

Sắp đến giờ tan làm, Nhiếp Vũ Thịnh nhận được điện thoại của thư ký Trương, anh ta nói: “Ông Nhiếp muốn hẹn cậu cùng ăn cơm.”

“Tôi không rảnh.”

Thư ký Trương tính tình hiền lành, không hiền lành thì cũng không làm thư ký cho ông Nhiếp Đông Viễn được, anh ta cười nói: “Cậu nên đi gặp ông Nhiếp thì hơn, gần đây ông ấy cũng bận lắm, phải hủy bao nhiêu buổi tiệc để đi ăn với cậu đó.”

Hai bố con anh căng thẳng với nhau không phải chuyện nửa năm hay một năm, đầu tiên Nhiếp Vũ Thịnh còn tức giận, nhưng đến giờ, anh chán chẳng buồn giận nữa. Thư ký Trương cứ dỗ dành anh đi, thì anh đi vậy. Nơi hẹn đương nhiên là tại nhà hàng sang trọng, từ bên ngoài đi vào, trừ mấy cậu phục vụ ra, gần như không thấy bóng người. Bước vào trong phòng riêng anh mới nhìn thấy bố mình ngồi bên bàn, mấy năm nay, ông sống trong nhung lụa và quyền uy, trong đế quốc kinh doanh của mình, ông nói một là một, hai là hai, bất kể gặp gỡ ai, ông cũng luôn uy phong nghiêm nghị. Nhưng hôm nay nhìn thấy con trai, ông vẫn tỏ ra rất vui: “Thế nào? Tối nay chúng ta ăn gì?”

“Tùy bố.”

Nhiếp Đông Viễn đưa thực đơn cho cậu phục vụ cầm đi, nói: “Cậu sắp xếp đi.”

Đuổi hết những người không liên quan đi rồi, ông mới ngẫm nghĩa cậu con trai: “Sao lại gầy đi thế này?”

“Đâu có.” Nhiếp Vũ Thịnh chẳng buồn ngược mắt lên nhìn, “Con biết thời gian của bố là vàng bạc mà, có gì bố cứ nói thẳng ra đi.”

“Con ấy, có lớn đến mấy thì cũng vẫn trẻ con.” Nhiếp Đông Viễn tự tay rót trà cho con, ông nói: “Phải đến hơn nửa năm nay con chưa về nhà rồi, dù giận bố thì cũng không cần phải thế chứ?”

Nhiếp Vũ Thịnh chẳng buồn trả lời, luôn tay táy máy di động của mình.

“Con cũng biết đấy, bố bị huyết áp cao, mỡ máu cao, không chừng ngày nào đó nhắm mắt xuôi tay sẽ chẳng còn được nhìn thấy con

nữa.” Ông Nhiếp Đông Viên có vẻ rất buồn, “Con thật sự không tha thứ được cho bố ư?”

“Bố đâu có làm việc gì sai, cần gì con phải tha thứ.”

Nhiếp Đông Viên cười: “Ương bướng!”

Ở ngoài có tiếng gõ cửa khe khẽ của nhân viên phục vụ, hai bố con không nói thêm nữa, hết món này đến món khác được bung lên, dưới ánh đèn ấm áp, màu sắc, hương thơm và mùi vị của món ăn đều đầy đủ cả.

“Con thử cái này xem.” Ông Nhiếp Đông Viên nói, “Chẳng phải con vẫn thích ăn món thịt viên ‘Đầu sư tử’, còn chê đầu bếp ở nhà nấu ra toàn là mấy cục thịt to đùng đó sao? Nghe nói đầu bếp ở đây là người Tô Châu, nên hôm nay bố mới bảo con đến đây, ném thử xem tay nghề của anh ta thế nào.”

Nhiếp Vũ Thịnh im lặng không nói gì, nhân viên phục vụ đã bung cái âu bằng sứ lên từ lâu, mùi vị của món Đầu sư tử kho tàu rất hấp dẫn, nhưng anh cũng chỉ gấp đưa lên môi rồi lại đặt xuống bát, không hề có ý muốn ăn. Chợt anh nghe thấy bố mình nói: “Con cũng phải tìm bạn gái đi, gần 30 tuổi rồi, suốt ngày cứ cắm đầu vào mổ vớ xẻ. Đàn ông tuy cần lấy sự nghiệp làm trọng, nhưng cũng không thể vì thế mà không tìm bạn gái chứ. Cứ tiếp tục thế này, e rằng đến ngày bố mất, cũng không được chứng kiến con lập gia đình.”

“Con không có hứng thú với phụ nữ.” Nhiếp Vũ Thịnh không mấy may động lòng, “Bố cứ coi như con thích đàn ông là được rồi.”

“Vớ vẩn!” Con giận mà ông gắng ghì nén nãy giờ cuối cùng cũng bùng lên, ông ném chiếc thìa sứ nhỏ xuống đĩa ăn đánh “choang”, “Chẳng qua là vì con Đàm Tĩnh đó chứ gì? Đã bảy, tám năm rồi mà con vẫn giữ bộ dạng sống dở chết dở ấy à? Sao tao lại sinh ra đứa con như mày chứ? Mày bị ma làm rồi hả con! Mấy năm nay mày sống thế nào, tưởng bố không biết ư? Cái con Đàm Tĩnh đó đã chẳng lấy chồng sinh con từ lâu rồi, mày còn ở đây chung thủy với ai, nó có điểm nào xứng với mày hả? Nó có điểm nào đáng để mày như vậy hả con?”

“Không liên quan đến cô ta.”

“Không liên quan đến cô ta?” Ông Nhiếp Đông Viễn cười nhạt, “Mày là con bố, chỉ cần mày cau mày, bố đã biết mày nghĩ gì rồi. Không liên quan đến cô ta, mà bảy, tám năm nay mày sống như hòa thượng, không thèm nhìn đến đám đàn bà con gái xung quanh? Không liên quan đến cô ta, mày học khoa Ngoại Tim mạch làm gì? Không liên quan đến cô ta, mày có dám to mồm là mày không có hứng thú với phụ nữ? Bố thấy mày bị bỏ bùa mê thuốc lú rồi, bố thật sự muốn biết cái con họ Đàm ấy có điểm nào đáng để mày mê nó đến thế?”

“Thật sự không liên quan đến cô ta mà.” Nhiếp Vũ Thịnh mệt mỏi, “Bố không cần phải đoán mò linh tinh, có người hợp thì tự khắc con sẽ dẫn về cho bố xem.”

Ông Nhiếp Đông Viễn lại cười nhạt: “Câu này bảy, tám năm trước mày đã nói rồi. Ở nước ngoài mày không gặp được người nào thích hợp, về nước làm trong bệnh viện, mày cũng không gặp người nào thích hợp. Trong tim mày, cả thế giới này chỉ có Đàm Tĩnh là hợp với mày nhất. Tiếc rằng bây giờ nó đã đi lấy chồng, không chừng con nó được mấy tuổi rồi cũng nên.”

Thấy Nhiếp Vũ Thịnh từ từ siết chặt nắm đấm lại, ông Nhiếp Đông Viễn liếc xéo anh: “Sao? Lại nói đúng chỗ đau của anh rồi chứ gì?”

Nhiếp Vũ Thịnh tức giận nhắm nghiền hai mắt, không nói năng gì.

“Anh bỏ ý định ấy đi.” Ông Nhiếp Đông Viễn nói, “Trên đời này phụ nữ tốt còn nhiều lắm, mở to mắt ra mà tìm lấy một người, bất cứ ai cũng tốt hơn cô ta gấp trăm lần.”

“Con ăn no rồi.” Nhiếp Vũ Thịnh quẳng khăn ăn lên bàn, “Con phải về bệnh viện trực đêm.”

Lái xe đến tận vành đai bốn, anh mới phát hiện ra mình chưa đóng cửa kính, gió từ bên ngoài ào ào thổi vào trong xe, khiến má anh nóng ran lên. Anh đạp chân ga, thật ra xe anh có chức năng duy trì tốc độ tự động cruise control, nhưng lúc này anh không được minh mẫn, đầu óc anh chỉ còn là một mảng trống không.

Đã rất nhiều lần, rất nhiều lần, anh từng nghĩ, nếu như anh sơ sẩy, liệu có thể nào lao sang làn xe ngược chiều, rồi bị đâm tan xương nát thịt không.

Thế nhưng cuối cùng cũng không xảy ra chuyện gì cả. Thời gian ở nước ngoài, anh có thể dùng bài vở để làm tê liệt bản thân, một lúc học hẳn hai bằng tiến sĩ, bao nhiêu thí nghiệm làm không hết, bao nhiêu bài luận viết không xuể; trở về nước, anh có thể lao mình vào công việc để quên đi tất cả, những cuộc phẫu thuật liên tiếp mãi không hết, những buổi hội chẩn mãi không xong. Ấy vậy mà, chính giây phút gặp lại Đàm Tĩnh, tất cả lại quay về, nhanh như một cơn sóng thần. Cách xa như thế mà chỉ thoáng nhìn anh cũng nhận ra đó là Đàm Tĩnh. Cô mặc đồng phục của cửa hàng bánh ga tô, cúi đầu mải miết làm việc. Cuộc sống đã tôi luyện cô thành một con người khác, thế nhưng anh vẫn nhận ra ngay từ cái nhìn đầu tiên, đó là Đàm Tĩnh của anh.

Đúng là ma xui quỷ khiến thế nào, anh mới bước vào trong, lúc đó anh giống như đang đứng trên mây vậy, cứ chăm chăm nhìn cô mỗi lúc một gần hơn, gần hơn nữa, gần đến mức có thể chạm tay vào. Sau đó, trong khoảnh khắc cô ngược mắt lên nhìn anh, dường như cả quãng thời gian bảy, tám năm nay giữa hai người chưa từng trôi qua. Lòng anh bất giác chùng xuống, anh cảm thấy mình không thể tự khống chế bản thân được nữa, chỉ muốn đưa tay ra chạm vào mặt cô, xem cô có phải là thật không, có phải đang đứng trước mặt anh thật hay không.

Cô thay đổi rất nhiều, nhưng lại tựa hồ không thay đổi chút gì, giống như trong mơ vậy.

Đã vô số lần anh thầm tưởng tượng, không biết nếu gặp lại Đàm Tĩnh thì sẽ ra sao, có lúc nghĩ đến phát điên, anh đành tự nhủ lòng thôi không nghĩ nữa, nhưng khi ngày ấy xảy đến thật, hóa ra cũng chỉ thế mà thôi.

Không có long trời lở đất, không có dời núi lấp biển, hóa ra cô cũng chỉ là một người bình thường sống giữa thế giới này.

Hóa ra, tình yêu sâu đậm trước kia, cuối cùng cũng chỉ còn lại nỗi hận không cách nào xóa bỏ.

Đến bản thân anh cũng không hiểu, tại sao anh lại nói ra những lời cay nghiệt đến như vậy, nhất là đối với một đứa trẻ vô tội.

Giờ phút này anh mới dần dần hiểu được, hóa ra đó là lòng đố kỵ.

Đố kỵ người đàn ông đã kết hôn với cô.

Đố kỵ người đàn ông đã sinh con với cô.

Đố kỵ đến phát điên.

Anh gần như không thể tưởng tượng được cô lại có thể sống cùng người khác, anh không thể nghĩ đến điều đó, hễ ý nghĩ này trỗi dậy, anh liền cảm thấy mình không thể khống chế nổi bản thân, cảm giác mãnh động muốn hủy diệt tất cả lại dâng lên trong anh. Sự mãnh động này thôi thúc anh hủy diệt bản thân mình, đồng thời hủy diệt cả thế giới.

Đàm Tĩnh.

Đàm Tĩnh.

Hai chữ bình thường đến vậy, nhưng lại khắc sâu vào tim anh, cả đời này không thể nào quên được.

Chương 2

Đến giờ tan làm, Lương Nguyên An dúm cho cô 90 tệ, một tập toàn tờ 10 tệ đã cũ mềm, anh nói: “Còn 10 tệ mua thuốc lá rồi nhé.”

Đàm Tĩnh đang định từ chối thì Lương Nguyên An đã huýt sáo đi vào phòng thay đồ. Vương Vũ Linh thấy cô cứ ngập ngừng đứng đó không đi, liền nói: “Cậu cứ cầm lấy đi, có thể mua thức ăn mấy ngày đấy!”

Câu này thì hoàn toàn chính xác. Đàm Tĩnh lặng lẽ cất nắm tiền vào túi. Vì mắc bệnh tim nên tất cả các nhà trẻ đều không chịu nhận Tôn Bình. Mỗi khi đi làm Đàm Tĩnh đều phải gửi con ở nhà bà Trần gần cửa hàng, hằng tháng gửi bà Trần 600 tệ tiền công. Bà Trần là người nhân hậu, đối xử với con trẻ rất tốt, thỉnh thoảng Đàm Tĩnh làm ca tối, không kịp đón con, bà lại cho cậu bé ngủ lại qua đêm. Đàm Tĩnh thấy áy náy, nên thường hay mua hoa quả hay bim bim bánh kẹo cho cô cháu nội bà Trần. 90 tệ mất đi rồi lấy lại được này đủ để cô mua thức ăn mấy ngày liền. Có nên cầm 90 tệ này không cô chỉ do dự một thoáng rồi cũng chẳng nghĩ nhiều nữa.

Cô đã nếm trải quá nhiều đau khổ vì không có tiền, các cụ có câu một đồng làm khó anh hùng hảo hán, huống hồ đây những 90 đồng.

Hôm nay cô làm ca sáng, 3 giờ chiều cô tan làm, việc đầu tiên là ra chợ mua thức ăn. Cô xa xỉ mua hẳn một con cá, chuẩn bị về làm món cá kho, cải thiện cho con trai. Thật ra con trai cô ăn gì cũng gầy, nhưng hề có điều kiện, cô vẫn tìm mọi cách để con trai được ăn uống ngon lành hơn. Trước đây, sức khỏe của mẹ cô không được tốt, nên cô học nấu ăn từ nhỏ, tay nghề nấu ăn cũng rất khá. Trước kia, Nhiếp Vũ Thịnh thích nhất là được ăn đồ do cô nấu, cô chỉ làm hai món ăn thông thường, anh cũng ăn đến hai bát cơm. Phong thái của anh lúc ăn cơm rất lịch thiệp, ăn gì cũng chậm rãi, chỉ riêng cá là ăn cực kỳ nhanh, hệt như mèo vậy, hơn nữa còn nhả xương rất sạch sẽ. Ăn xong anh lại ngồi lên ghế sofa xoa bụng: “Vợ ơi, em lại vỗ béo anh rồi.” Hoặc nếu không thì: “Vợ ơi, cứ thế này thì anh phải giảm béo mất thôi.”

Cô tự thấy mình không thể tiếp tục nghĩ linh tinh nữa, hai lần liên tiếp gặp lại anh đã làm xáo trộn cuộc sống bình dị của cô rồi. Thế nhưng có cần thiết không? Nhớ đến anh chỉ càng khiến cô thêm phiền muộn mà thôi.

Con trai trông thấy cô, vô cùng mừng rỡ, liêu xiêu chạy về phía mẹ, bà Trần lo thẳng bé bị ngã, cứ chạy theo sau kêu nó chậm thôi, chậm thôi. Cô cười ôm lấy con, hỏi: “Cháu có ngoan không ạ?”

“Ng ngoan lắm.” Bà Trần nói, “Hôm nay còn học phép cộng trừ với Mai Mai nữa.”

Cháu nội bà Trần đang học tiểu học, lúc làm bài tập thường hay dạy Tôn Bình đếm hay gì đó, Đàm Tĩnh rất biết ơn, vội vàng đặt túi táo lên bàn, nói: “Cái này là cho Mai Mai ạ.”

Bà Trần từ chối không nhận, nói: “Cứ vài ngày lại tốn tiền, cô mang về cho Tôn Bình ăn đi.”

Đàm Tĩnh vừa nói không cần, vừa ôm con trai chui qua cửa chống trộm, bà Trần bị kẹt lại phía

trong, đành gọi với theo:

“Thế thì lần sau cô đến ăn cơm nhé.”

Đàm Tĩnh “vâng” một tiếng, rồi nói vọng lại chào tạm biệt bà Trần.

Cậu con trai ôm cổ mẹ, vẫy tay chào rất ngoan: “Cháu chào bà ạ.”

“Chào con!”

Ngồi xe buýt lúc nào cũng là khoảng thời gian vui vẻ nhất, thấy cô bé con, nhất định sẽ có người nhường chỗ cho cô. Cô rồi rít cảm ơn đoạn ngồi xuống, nghe con trai bi bô hỏi đủ các câu hỏi ngây thơ, cùng cô ngắm nào phong cảnh, nào người, nào trung tâm thương mại hai bên đường, rồi lại làm toán cho cô nghe, khiến cô thấy mình vẫn còn chút hy vọng trong cuộc đời tẻ nhạt này.

Bố con leo một mạch lên tầng bốn, cô không khỏi thở hổn hển. Vừa đặt cậu con trai xuống, đang tìm chìa khóa mở cửa thì cánh cửa sắt bỗng mở bật ra từ bên trong. Trông thấy gương mặt Tôn Chí Quân, cô ngớ cả người. Hiếm khi cô gặp được Tôn Chí Quân vào ban ngày, và cũng thật hiếm khi anh không say rượu như hôm nay. Anh ta không nói gì, chỉ mở hẫc cánh cửa sắt ra.

Con trai từ trước đến nay vẫn có vẻ sợ bố, lần nào bất chợt gặp bố cũng dờ ra sợ sệt, như nhìn thấy một người xa lạ vậy. Đàm Tĩnh nói nhỏ: “Sao không chào bố?”

“Con chào bố.”

Tôn Chí Quân “ừ” một tiếng, coi như đáp lời. Rồi chẳng buồn để ý đến hai mẹ con, anh quay trở lại ghế sofa.

Lúc này cô mới phát hiện ra trong nhà bừa bộn như bãi chiến trường, va li, hộp tủ rồi ngăn kéo đều bị lực tung lên, ý nghĩ đầu tiên của cô là trong nhà có trộm, nhưng nhìn Tôn Chí Quân đang ngồi chễm chệ, mặt mày sưng sía, cô sức hiểu chuyện gì đang xảy ra, liền hỏi: “Anh tìm cái gì vậy?”

“Không tìm gì hết!”

Cậu con trai sợ sệt đưa mắt nhìn cô, điều cô không muốn nhất là cãi nhau trước mặt con, vì thế mà cô ít khi đón con về nhà, cứ gửi hoài ở nhà bà Trần. Thấy giọng điệu của Tôn Chí Quân có vẻ không bình thường, cô quỳ xuống hỏi con: “Bình Bình, con có mệt không, có muốn đi ngủ không?”

Cậu bé miễn cưỡng gật đầu, cô bế con vào phòng ngủ, phát hiện ra phòng ngủ cũng bị lật tung lên, thậm chí hộp giày để dưới gầm giường cũng bị lôi ra. Cô dọn dẹp qua loa đóng quần áo đồ đạc trên giường rồi đặt con nằm xuống, lấy chăn đắp cho con, rồi nựng nịu: “Bình Bình, con ngủ một lát rồi dậy ăn cơm tối nhé?”

Cậu bé rụt rè nhìn cô, thì thầm: “Mẹ ơi, con không buồn ngủ.”

“Thế thì con chơi một lát vậy.” Cô lục trong đồng hồ bừa bãi ra một chiếc ô tô đồ chơi đã cũ, đó là một trong những món đồ chơi ít ỏi của cậu bé.

“Mẹ ra ngoài nói chuyện với bố, con ở đây một mình nhé, được không?”

Giọng cậu bé càng nhỏ hơn: “Mẹ đừng cãi nhau với bố nhé.”

Cô đắng ngắt lòng, con trai còn nhỏ mà đã quen với cảnh bố mẹ cãi vã, cho dù cô gắng hết sức tránh né, nhưng Tôn Chí Quân vẫn thường xuyên cãi nhau với cô trước mặt con. Cho nên cậu bé chỉ cần thấy không khí có vẻ không ổn là biết ngay thế nào cũng có một trận cãi nhau.

Cô cũng biết hôm nay không thể tránh được cãi vã, vì thế lúc đi ra ngoài tiện tay đóng luôn cửa phòng lại. Cô cố gắng giữ bình tĩnh, nói một cách nhẹ nhàng nhất với Tôn Chí Quân đang ngồi trên sofa hút thuốc: “Anh muốn tìm cái gì thì nói với em một tiếng là được rồi, anh làm loạn cả nhà lên thế này, em lại phải mất cả ngày dọn dẹp.”

Tôn Chí Quân cười nhạt, quăng “huých” một chiếc hộp xuống dưới chân cô.

Kính vỡ tan tành, nhưng hai người trong khung ảnh vẫn tươi cười. Cả đời bên nhau, cuộc sống bình yên, đó là những chữ ngày xưa anh viết phía sau tấm ảnh. Sau này cô mới biết câu đó là của Hồ Lan

Thành và Trương Ái Linh, quả đúng là bi kịch đã được dự báo trước.

Cô cúi đầu nhìn tấm ảnh, hồi đó mặt cô không ngờ lại tròn trịa, đầy đặn đến vậy, trông cô rạng rỡ lạ thường, đến ánh mắt cũng lấp lánh nụ cười. Anh ôm eo cô, gương mặt tuấn tú rạng ngời, hai người họ cùng cười rất tươi.

Tiếc rằng, chuyện mới cách đây có vài năm mà tưởng như từ kiếp trước, khiến cho người ta ngỡ như chưa từng xảy ra, chỉ là một giấc mơ đẹp mà thôi.

Trong hộp còn những thứ linh tinh khác nữa, đều là Nhiếp Vũ Thịnh tặng cho cô. Không có thứ gì đáng tiền cả, cái đáng tiền nhất cũng chỉ là một chiếc ghim cài áo, trên mặt gắn vài hạt kim cương. Hồi đó khi anh đòi lại nhẫn, cô cũng định trả phứt chiếc ghim luôn, nhưng cuối cùng lại không đành lòng. Anh không đòi cô trả, cô cũng âm thầm giữ nó lại. Bởi đó là món đồ đầu tiên anh mua tặng cô, lúc anh đưa tặng, cô đã rất mực vui sướng, luôn nghĩ rằng cô sẽ giữ suốt đời, để truyền lại cho con cháu.

Về sau, về sau nó cũng giống như tấm ảnh này, đều được cô cất đi thật kỹ, cất kỹ đến mức chính cô cũng không biết để ở đâu nữa, không ngờ hôm nay lại bị lôi ra.

Cô nghe thấy tiếng cười nhạt của Tôn Chí Quân, cô cũng biết mình đã nhìn tấm ảnh quá lâu, có lẽ ánh mắt của cô còn đọng vẻ lưu luyến. Không, cô không hề lưu luyến, bởi vì cô đã đánh mất tất cả những điều trước đây rồi, thậm chí cả đoạn ký ức đó cũng không còn thuộc về cô nữa.

“Vẫn còn lưu luyến thằng họ Nhiếp đó chứ gì?” Tôn Chí Quân khinh bỉ nhìn cô, “Sao không cầm gương lên mà soi lại mình xem, sợ rằng nếu thằng đó gặp cô trên đường cũng không nhận ra cô nữa đâu!”

“Tôi chẳng lưu luyến ai cả.” Cô cầm chiếc hộp lên, bình thản nói: “Mấy thứ này cũng phải đến mấy nghìn tệ nên tôi giữ lại thôi.”

“Đúng rồi, người ta tặng cho cô vài thứ vớ vẩn cũng đáng mấy nghìn tệ. Sao cô không bán đi lấy tiền chữa bệnh cho con? Chẳng phải cô suốt ngày lo nghĩ về tiền đó sao?”

Tuy Tôn Chí Quân không uống rượu nhưng ăn nói vẫn vô lý dùng dằng, chẳng khác gì lúc say khướt, cô biết thế nên không thêm để ý đến anh ta nữa, chỉ để chiếc hộp lên bàn, hỏi: “Rốt cuộc anh đang tìm cái gì?”

“Tôi tìm cái gì liên quan chớ gì đến cô?”

Cô im lặng một lát rồi nói: “Anh lại nợ người ta tiền chứ gì?”

Tôn Chí Quân không những không phủ nhận, còn cười nhạt: “Đúng thì đã làm sao?”

“Trong nhà hết tiền rồi.”

“Chỉ nợ có hai vạn tệ thôi, cô đưa tôi tôi trả cho người ta, sau này tôi sẽ trả cô.”

Cô gắng nhẫn nhịn, nói: “Tôi không có hai vạn tệ.”

“Chẳng phải cô vẫn dành dụm tiền đó sao? Sao mỗi hai vạn tệ cũng không có vậy?”

“Bao nhiêu năm nay anh có mang tiền lương về nhà đâu, chút tiền lương ít ỏi của tôi, còn phải dành chữa bệnh cho Bình Bình...”

Tôn Chí Quân cười khẩy: “Nhiếp Vũ Thịnh chẳng trở về rồi đó ư? Các người chẳng đã quay lại với nhau rồi đấy còn gì? Hôm đó nó còn đưa cô về đấy thôi? Cô không có tiền, nhưng thằng họ Nhiếp đó thiếu gì tiền!”

Cô chột dạ, không ngờ hôm đó anh ta đã trông thấy cả.

“Sao vậy? Sợ rồi à? Kêu thằng họ Nhiếp đó mang mười vạn tệ đến đây, tôi sẽ ly hôn với cô!”

Miệng Tôn Chí Quân vẫn đang mấp máy nói gì đó, nhưng hai tai cô đã ong lên, cảm thấy tất cả đều xa vời vô hạn. Thái độ của Tôn Chí Quân đối với cô không có gì lạ, bao nhiêu năm nay, hễ nhắc đến tên Nhiếp Vũ Thịnh, là anh ta sẽ tìm mọi cách mĩa mai, còn cô không bao giờ đáp lại. Chẳng có gì để nói cả, trong mắt những người xung quanh, cô vẫn luôn là kẻ ngu ngốc, nhất là trong mắt của Tôn Chí

Quân, cô dựa vào đâu mà phản bác lại anh ta chứ ?

Cho dù Nhiếp Vũ Thịnh đã không còn yêu cô từ lâu, cho dù năm tháng và số mệnh đã biến tình yêu ngày xưa thành mối hận sâu sắc, cho dù thực ra hôm đó Nhiếp Vũ Thịnh không hề đưa cô về.

Còn gì để giải thích nữa đây, cô tự lừa dối bản thân. Đàm Tĩnh ngày xưa đã chết từ bảy, tám năm trước, Đàm Tĩnh còn sống bây giờ là một người khác, một người xa lạ mà ngay đến bản thân cô cũng không biết là ai.

“Vô liêm sỉ!”

Ba tiếng cuối cùng rất to, nước bọt của Tôn Chí Quân cơ hồ sắp bắn hết lên mặt cô, nhưng cô chỉ nhếch mép cười buồn bã, như đang tự chế giễu bản thân.

Cửa phòng hé mở, đôi mắt đen tuyền của con trai đang lo lắng nhìn cô, cô liền vội vàng chạy về phía Tôn Chí Quân nói: “Anh có đói không? Hay để em đi nấu cơm đã nhé.”

Giọng nói nhẹ nhàng như vậy không hề khiến Tôn Chí Quân bình tĩnh trở lại, bởi anh ta cũng đã nhìn thấy con trai, bèn cười khẩy: “Bố mày không đói!”

Nói rồi anh ta đẩy cửa bỏ đi, cánh cửa sắt đóng sầm vào tường khiến cả căn phòng như rung lên. Thấy thằng bé giật bắn mình, lo lắng bám vào cửa phòng nhìn mẹ, cô gượng cười, nói: “Bố không ăn cơm nhà, mẹ làm cá cho Bình Bình ăn nhé, được không?”

Con trai gật đầu, thì thầm hỏi cô: “Mẹ ơi, bố lại cáu hả mẹ?”

“Không phải đâu.” Cô cố gắng nặn ra một nụ cười gượng gạo: “Bố phải làm thêm giờ, nên không ăn cơm nhà. Lại đây, Bình Bình xem hoạt hình nhé, được không?”

Đồ điện giá trị nhất trong nhà là chiếc ti vi, cũng là hàng dùng rồi mua ở chợ đồ cũ, bởi vì Tôn Bình thích xem hoạt hình. Trong điều kiện kinh tế eo hẹp, cô vẫn luôn cố gắng hết sức đáp ứng nguyện vọng của con trai. Bởi trong những tháng ngày dằng dặc và vô vọng này, Tôn Bình chính là động lực duy nhất để khiến cô tiếp tục sống.

Ăn cơm xong, cô mất mấy tiếng đồng hồ mới dọn dẹp được bãi chiến trường mà Tôn Chí Quân bày ra. Sau đó cô lại đun nước tắm cho con, rồi ru con ngủ.

Vì quá mệt mỏi nên sau khi con ngủ, cô cũng mơ màng thiếp đi một lúc, chỉ có một lúc thôi, thế mà cô cũng mơ thấy Nhiếp Vũ Thịnh.

Anh vẫn mặc quần trắng áo phông trắng như trước, sải bước trên lớp lớp hoa rơi, tiến lại gần mỉm cười với cô.

Nhưng khi cô đưa tay ra toan chạm vào mặt anh, thì cả người anh bỗng nhiên biến mất, không chút tăm tích. Chỉ còn một mình cô đơn độc đứng đó, chẳng còn gì cả.

Cô lập tức tỉnh lại, không khóc, chỉ cảm thấy đau lòng.

Đã rất lâu rồi cô không nằm mơ thấy Nhiếp Vũ Thịnh. Anh hẹp hòi đến mức không chịu xuất hiện ngay cả trong giấc mơ của cô. Kể từ khi rời xa anh đến nay, tổng cộng cô mới nằm mơ thấy anh ba lần, hôm nay là lần thứ ba.

Hai lần trước là cách đây bảy năm, hồi đó mỗi khi tỉnh dậy cô đều khóc, nước mắt chảy ướt đầm gối. Cô hay thức trắng đến khi trời sáng, nhớ lại hết lần này đến lần khác, nhớ lại hình ảnh trong mơ, nhớ lại con người anh, giọng nói của anh, dáng đi của anh, ánh mắt anh nhìn cô... tất cả đều y như thật... thế nên cô không ngủ tiếp.

Còn hôm nay, cô nhìn lên trần nhà, thần thờ nghĩ, chỉ trong mơ anh mới như ngày xưa.

Bây giờ anh ấy như thế nào nhỉ?

Lạnh lùng, yên tĩnh, khó gần, thậm chí còn có chút tàn nhẫn.

Cô cũng biết, sự tàn nhẫn này chỉ nhằm vào cô.

Càng nghĩ càng chua chát, cuối cùng cô không chịu nổi, bò dậy nhẹ nhàng lôi chiếc hộp ra.

Dưới ánh đèn đường rọi vào qua cửa sổ, cô có thể lờ mờ nhìn thấy tấm ảnh, khóe môi anh nhếch lên, nụ cười tựa như xuyên qua

bảy nhiều năm tháng, chiếu thẳng vào đáy mắt cô.

Cô đã sắp quên mất anh trông thế nào rồi, cô luôn cố gắng để quên anh, quên con người anh đi. Cô đóng một chiếc lồng cho trái tim mình rồi đem anh và tất cả những gì liên quan đến anh khóa chặt vào trong đó, khóa chặt tận đáy lòng, ngay cả bản thân cũng không cho phép nghĩ đến nữa.

Thế nhưng tối nay cô không kìm nén nổi, có lẽ là vì Tôn Chí Quân lục tấm ảnh này ra, cũng có thể là vì nguyên nhân khác, cô đã để con thú trong chiếc lồng xông ra ngoài, nhe nanh múa vuốt trước mặt mình.

Bảy năm rồi, bảy năm đã qua rồi.

Vậy thì cô có nhớ anh một chút, cũng không có gì quan trọng phải không?

Cô ngấm mình trong bức ảnh, tuy nhìn không rõ nhưng cô cũng biết hồi đó cô cười ngọt ngào đến thế nào. Quãng thời gian vui vẻ nhất, hạnh phúc nhất trong cuộc đời, cũng chỉ có giây phút ngắn ngủi ấy mà thôi. Bởi vì nó quá ít ỏi, nên sắp bị cô quên lãng tới nơi rồi. Cuộc sống của cô hết sức khổ sở vất vả, nhưng có lẽ cả cuộc đời này, sẽ không bao giờ có những giây phút khiến cô cảm thấy dù khổ sở đến mấy cũng đáng như thế nữa.

Một giọt nước thấm vào tấm ảnh, cô giật mình, bấy giờ mới biết mình đang khóc. Cô cứ tưởng mình không bao giờ khóc được nữa, kể cả hôm đó gặp Nhiếp Vũ Thịnh ở viện, anh nói những lời khó nghe với cô, cô cũng không khóc, thế nhưng hóa ra cô vẫn còn biết khóc, giữa đêm khuya thanh vắng, trong lúc không ai nhìn thấy, đương khi một mình thức dậy này.

Thoạt đầu cô còn lấy tay gạt nước mắt, nhưng sau đó đành mặc kệ cho nước mắt giàn giụa.

Bóng rặng trúc chiếu qua cửa sổ đục đờn đưa như một bức tranh thủy mặc đang lay động. Khoảng sân bên ngoài là khu vườn treo, mỗi lần Nhiếp Vũ Thịnh về đến nhà, việc đầu tiên là tưới nước cho cây cối, rồi mới đi tắm.

Thế nhưng hôm nay anh chẳng buồn động đậy, chỉ ngồi thừ ra ghế sofa trong phòng khách, không muốn làm gì.

Chiều nay có ca mổ cấp cứu vừa lâu vừa phức tạp, anh là bác sĩ phẫu thuật chính, mổ xong xuôi anh cũng đã mệt nhoài nên mọi người không xếp lịch trực đêm cho anh nữa.

Thực ra anh lại thích trực đêm, bởi vì ở khoa Ngoại Tim mạch, nửa đêm thế nào cũng có bệnh nhân nguy kịch đột nhiên được chuyển tới, thường phải bận rộn suốt đêm. Lúc bận thì sẽ không suy nghĩ linh tinh, còn khi ngồi một mình ở nhà, anh luôn cảm thấy mình không tự chủ được.

Ví dụ như bây giờ, anh lại nhớ đến Đàm Tĩnh.

Cô ấy đang làm gì?

Đã tan làm hay chưa?

Tiệm bánh ga tô đóng cửa muộn như vậy, không chừng giờ này cô vẫn còn đang trên xe buýt.

Cô làm thu ngân ở tiệm bánh, một ngày phải đứng hàng mấy tiếng đồng hồ, lúc tan làm, liệu cô có mệt quá mà ngủ thiếp đi trên xe buýt không?

Anh rất, rất khinh bỉ bản thân mình, khi anh một mình, khi anh nhớ đến người đàn bà ấy, lại vẫn thấy đau lòng như xưa.

Ngày xưa cô xinh đẹp đến vậy, dịu dàng đến vậy, khiến anh say mê đến vậy.

Cô phải là một đóa hoa được bày trong lồng kính, được chăm sóc, được bảo vệ chu đáo.

Chứ không phải là, biến thành bộ dạng ngày hôm nay.

Chuông điện thoại reo, anh lấy làm may mắn khi giờ này có điện thoại gọi tới, giúp anh chấm dứt dòng suy nghĩ miên man này. Có lẽ ở bệnh viện có việc gì gấp, Nhiếp Vũ Thịnh cầm điện thoại lên, trông thấy dây số hiển thị trên máy, anh ngậy ra một thoáng rồi nghe máy.

“Nhiếp Vũ Thịnh anh nợ tôi, lần này anh mà không cứu tôi, thì tôi chết chắc mẹ nó rồi!”

Đầu bên kia vang lên tiếng nhạc du dương, khiến cho giọng của Thư Cầm càng thêm phần day ngiên, lần trước cô gọi điện đến kêu cứu, nhạc nền là nhạc rock âm ỉ điếc tai, lần này không ngờ đã có tiến bộ. Anh đưa điện thoại ra xa một chút, rồi mới nói: “Cô không cần hét to thế, tôi nghe được, còn nữa, con gái nhà lành khi nói chuyện không được chửi bậy. Món ân tình tôi nợ cô đã trả từ lâu rồi, hơn nữa tôi cảnh cáo cô, cô mà còn như thế nữa tôi sẽ cúp điện thoại đấy.”

“Được rồi, được rồi, bác sĩ Nhiếp, tôi xin anh đấy, lương y như từ mẫu, nể tình cảm hoạn nạn có nhau bao nhiêu năm nay của chúng ta, anh mau đến cứu tôi đi.”

“Lần này là ở đâu đây?”

“Nhà hàng Khải Duyệt.”

“Được rồi, khoảng nửa tiếng nữa tôi đến.”

“Bác sĩ Nhiếp anh đúng là thiên thần áo trắng!” Giọng Thư Cầm trở nên vô cùng ngọt ngào, “Tôi nhắn tin cho anh tên phòng riêng nhé!” Qua điện thoại cũng có thể tưởng tượng được cô đang mừng rỡ thế nào, có lẽ cô không ngờ rằng anh lại đồng ý nhanh như vậy. Thực ra lần này là cô gặp may, anh không muốn ở nhà một mình.

Bước vào phòng riêng nhà hàng, anh không khỏi ngạc nhiên. Thư Cầm cười tươi đứng lên giới thiệu anh với những người xung quanh. Chú, dì của Thư Cầm, một vị luật sư trẻ tuổi, còn cả bố mẹ của vị luật sư đó nữa. Đây rõ ràng là bữa tiệc mai mối, tuy Thư Cầm trước nay hay làm bừa, nhưng anh không ngờ cô lại quá quắt đến vậy.

Thư Cầm khoác tay anh, hạnh phúc nói: “Đây là bạn trai của cháu, tên Nhiếp Vũ Thịnh, anh ấy làm việc ở bệnh viện, là bác sĩ khoa Ngoại Tim mạch.”

Mọi người trong phòng đều bối rối, nhất là chú dì của Thư Cầm. Tuy Nhiếp Vũ Thịnh không quen nói dối, nhưng cũng đành chào hỏi qua quýt cho phải phép: “Xin lỗi, hôm nay cháu làm ban ngày, đi làm về đã muộn lắm rồi, nhận được điện thoại của Thư Cầm, vội vàng

chạy ngay đến đây.”

Bữa cơm này tẻ nhạt vô cùng, dù Thư Cầm liên tục gấp thức ăn cho anh, vừa ăn vừa nói: “Xin lỗi mọi người ạ, anh ấy kén ăn lắm, hành, tỏi, gừng đều không ăn, chẳng giống bác sĩ chút nào.”

Nhiếp Vũ Thịnh nghe giọng điệu vừa nũng nịu vừa trách móc của cô mà sồn cả gai ốc, đến lúc ăn xong đi ra ngoài, Thư Cầm còn bước lên xe anh rất tự nhiên, nhanh nhẹn vẫy tay chào mọi người: “Chúng cháu đi trước đây ạ!” Chỉ mình Nhiếp Vũ Thịnh nghiêm chỉnh chào tạm biệt chú dì của Thư Cầm rồi mới đi vòng ra ghé lái.

Anh vừa thắt dây an toàn vừa cảnh cáo Thư Cầm: “Không có lần sau nữa đâu đấy! Tôi cứ tưởng cô gọi tôi ra cứu mạng, nào ngờ lại gọi đến gạt người.”

“Gạt người cũng là để cứu mạng mà.” Nét mặt tươi tắn của Thư Cầm lập tức biến mất, cô dựa vào ghế phụ, “Tôi sắp bị họ ép đến chết rồi.”

“Lần trước cô bảo tôi mạo danh anh trai cô, lần này cô bảo tôi mạo danh bạn trai cô, lần sau những chuyện thế này đừng có gọi tôi nhé. Cái bia đỡ đạn này thỉnh thoảng dùng còn được, dùng nhiều quá sẽ bị lộ hết đấy.”

Thư Cầm thở dài, Nhiếp Vũ Thịnh lúc này mới nhìn cô, hỏi: “Sao thế?”

“Tôi sắp không kiên trì nổi nữa rồi.” Thư Cầm úp mặt vào đôi bàn tay, “Nhiếp Vũ Thịnh, nói cho tôi biết đi, bao nhiêu năm nay, làm sao anh kiên trì được thế?”

Đuôi mắt Nhiếp Vũ Thịnh giật giật, anh cười gượng gạo, nói: “Cái gì mà kiên trì với không kiên trì, tại tôi chưa gặp người nào thích hợp, hơn nữa cũng đang giận ông bố tôi thôi, thực ra từ lâu tôi đã...” Anh thoáng khựng lại trong tích tắc, rồi nói tiếp, “Từ lâu tôi đã chẳng còn coi trọng chuyện gì nữa rồi, nếu thực sự gặp được một cô gái tốt, tôi sẽ kết hôn.”

Thư Cầm bỏ tay xuống, liếc anh một cái, nói: “Đây mới là gạt người.”

“Là thật đấy.”

“Thế tôi là người con gái tốt đây, anh có chịu lấy tôi không?”

Nhiếp Vũ Thịnh chẳng buồn nhìn cô, chỉ nói: “Cô đã kiên trì bấy nhiêu năm, làm sao lấy tôi được.”

“Tôi sắp không chờ đợi nổi nữa rồi.” Thư Cầm buồn bã nói, “Có lúc tôi thấy không phải mình yêu anh ta, chỉ là chờ đợi thành quen rồi mà thôi.”

Nhiếp Vũ Thịnh không nói gì, anh hơi mơ màng, có lẽ từ lâu anh cũng đã không còn yêu Đàm Tĩnh nữa, chỉ là chờ đợi thành quen rồi mà thôi. Thế nhưng thói quen này luôn khiến cho trái tim anh âm ỉ đau.

Đưa Thư Cầm về đến nhà, cô còn trịnh trọng bắt tay anh: “Chuyện hôm nay, cảm ơn anh nhé! Anh đúng là bia đỡ đạn vô địch, đẹp trai ngời ngời, nghề nghiệp lại hoành tráng, ai đi xem mặt gặp phải anh cũng tự xấu hổ rút lui hết. Bác sĩ Nhiếp, lần sau nếu họ bắt tôi đi xem mặt nữa, anh nhất định phải cứu tôi đấy.”

Nhiếp Vũ Thịnh đã quen với kiểu ăn nói linh tinh cợt nhả của cô nên chỉ mỉm cười đáp lại.

Anh và Thư Cầm quen nhau ở Mỹ, đó có lẽ là quãng thời gian dài và vô vọng nhất trong cuộc đời anh. Bố anh phản đối anh học y, biết anh sắp ra nước ngoài, ông nổi cơn thịnh nộ, không cho anh một đồng nào, còn cắt hết tất cả các loại thẻ tín dụng chính, thẻ tín dụng phụ của anh. Nhưng nhờ thành tích xuất sắc của mình, anh vẫn xin được học bổng và ra đi.

Nơi đất khách quê người tất nhiên có nhiều điều không thích nghi được, huống hồ anh lại gần như trốn chạy đến Mỹ. Không hợp thủy thổ, chương trình học tập quá nặng, mới đặt chân lên đất Mỹ anh đã bị ốm một trận, phải trả một khoản phí khoảng vài nghìn đô la cho bảo hiểm, hồi đó số tiền này đối với anh quả là một con số trên trời, lấy tiền học bổng ra trả xong, anh không còn tiền sinh hoạt nữa. Vì vậy, bệnh còn chưa khỏi hẳn, anh đã bắt đầu tranh thủ đi làm thêm vào kỳ nghỉ, chính vào thời gian đó, anh quen biết Thư Cầm.

Học sinh Trung Quốc tại Mỹ thực ra cũng chia bè chia phái, thường thì học sinh Đại lục là một phái, học sinh Đài Loan một phái, học sinh Hồng Kông lại là một phái nữa. Mà ngay cả trong số học sinh Đại lục cũng phân làm rất nhiều nhóm nhỏ dựa trên quan hệ về mặt địa lý. Anh và Thư Cầm không phải người cùng quê, chỉ gặp mặt nhau một lần tại một đêm giao lưu khi mới sang Mỹ, cũng không nói chuyện gì với nhau.

Hôm đó, anh đang cắt cỏ giúp một bà người Mỹ, mùa hè ở Boston không nóng lắm, nhưng cái máy cắt cỏ cứ kêu âm ỉ, còn anh hôm trước lại vừa thức trắng đêm trên thư viện, tiếng ồn này làm cho đầu óc anh rối loạn cả lên, chẳng biết gì nữa, cắt được một nửa, anh ngất lịm đi. Bà người Mỹ thuê anh khiếp vía, lay gọi thế nào anh cũng không tỉnh dậy, may mà Thư Cầm ở ngay bên cạnh, cô trông qua hàng rào sau vườn bắt gặp cảnh này. Thư Cầm vốn không thích can thiệp vào chuyện người khác, nhưng nghĩ lại đều là người Trung Quốc với nhau, nên rốt cuộc vẫn nhảy qua hàng rào sau vườn, phụ với bà người Mỹ dìu anh vào nhà. Là Thư Cầm nhất quyết không đưa anh đi cấp cứu, cô biết phòng Cấp cứu ở Mỹ càng ít đến càng tốt. Cuối cùng, cô lấy đá trong tủ lạnh ra chườm lên trán anh, chỉ vài phút sau, quả nhiên anh mở mắt tỉnh dậy.

Từ đó, câu cửa miệng của Thư Cầm là “Nhiếp Vũ Thịnh, anh nợ tôi”. Hồi đó Thư Cầm đang sống vụng trộm cùng bạn trai, giấu giếm bố mẹ ở trong nước. Điều kiện gia đình Thư Cầm rất khá, bố cô là ông chủ mỏ khoáng sản nổi tiếng ở Nội Mông, sau khi phát tài liền đưa con gái ra nước ngoài học MBA. Sau này, biết được con gái có cậu bạn trai người Mỹ, có ý định ở lại Mỹ, bố mẹ Thư Cầm vốn cổ hủ, không thể chấp nhận nổi, liền dùng kế lừa cô về nước, sau đó xé tan hộ chiếu của cô, rồi dựa vào quan hệ không cho cô làm lại hộ chiếu, cũng không cho cô ra nước ngoài nữa.

Sở dĩ Nhiếp Vũ Thịnh thân với cô, một phần là vì hồi ở Mỹ cũng nhờ cô chăm sóc nhiều. Lần đó Nhiếp Vũ Thịnh bị ngất, chính là vì thiếu máu. Anh rất kén ăn, trước kia hồi ở Trung Quốc, nếu món ăn không hợp khẩu vị, anh sẽ chỉ ăn qua loa bữa no bữa nhịn, hướng hồ là ở Mỹ, trong tay lại không có tiền, suốt ngày toàn ăn bánh mì cho qua bữa, thỉnh thoảng mới đi siêu thị Trung Quốc mua mấy gói mì tôm coi như cải thiện cuộc sống. Thư Cầm tuy được nuông chiều từ bé, nhưng mẹ cô là người phụ nữ rất đảm đang, bà luôn có ý nghĩ truyền thống là con gái phải biết nấu ăn mới lấy được chồng, nên

gắng ép Thư Cầm học nấu ăn cho bằng được. Hồi ở Mỹ, Thư Cầm tự nấu ăn, thường xuyên gọi Nhiếp Vũ Thịnh sang cải thiện, đương nhiên Nhiếp Vũ Thịnh cũng chẳng ăn không, anh luôn giúp Thư Cầm sửa bài luận hay gì đó, tuy Thư Cầm học kinh tế, nhưng nội quy ở trường rất nghiêm ngặt, bài vở cũng không nhẹ nhàng gì.

Nguyên nhân thứ hai khiến Nhiếp Vũ Thịnh thân thiết với cô là vì hai người đồng cảnh ngộ, cùng có một ông bố độc đoán bảo thủ, nói một là một hai là hai. Sau khi Thư Cầm bị lừa về nước từng gọi một cuộc điện thoại dài cho Nhiếp Vũ Thịnh, cô khóc nức nở trong điện thoại, nhưng anh cũng lực bất tòng tâm. Sau này khi anh quay trở về Bắc Kinh, thì Thư Cầm đã chiến đấu với gia đình mấy năm, cuối cùng bỏ nhà lên thẳng Bắc Kinh, tìm được một công việc vô vị là quản lý nhân sự, tuy không về nhà, nhưng cô cũng không kết hôn, khiến cho bố cô tức đến nổi suốt ngày trợn mắt cau mày, trời không chịu đất, đất không chịu trời bao nhiêu năm nay.

Cũng có lẽ vì sự đồng cảm này mà Thư Cầm trở thành người bạn khác giới duy nhất của Nhiếp Vũ Thịnh. Thỉnh thoảng Thư Cầm lại mang bia đến tìm anh, hai người ngồi trên sân thượng uống bia, ngắm nhìn ánh đèn xe nổi thành hàng dài trên con phố cách đó không xa. Thư Cầm thường hay bám vào lan can, chậm rãi hát: “Tình yêu là một bài toán khó, khiến người ta hoa mắt chóng mặt...” Hồi đó anh thường mỉm cười im lặng, hai người ai uống rượu người ấy, ai nghĩ chuyện người ấy. Tửu lượng của Thư Cầm rất kém, nhưng uống say rồi cũng không gây chuyện, mà chỉ ngoan ngoãn lăn ra ngủ trong phòng khách nhà anh, sáng hôm sau bò dậy, lại hùng hùng hổ hổ đi làm.

Người nhà Thư Cầm theo dõi Thư Cầm bao nhiêu năm nay, có lẽ cũng đã tuyệt vọng, không còn ép cô về Nội Mông nữa. Vả lại, mấy bà dì của Thư Cầm ở Bắc Kinh bắt đầu thi nhau giới thiệu bạn trai cho cô, đều là những thanh niên giỏi giang tốt tính, nhưng Thư Cầm hễ còn trì hoãn được là trì hoãn, giống như chuyện tối qua vậy, có lẽ không trì hoãn nổi nữa, đành tóm lấy Nhiếp Vũ Thịnh làm bia đỡ đạn.

Nhiếp Vũ Thịnh không ngờ ngày hôm sau mình lại gặp Thư Cầm. Anh rất ít khi trông thấy Thư Cầm vào giờ đi làm. Giống như tất cả các cô gái văn phòng khác, Thư Cầm ăn mặc sang trọng và hợp mốt. Cô đến phòng y tá hỏi thăm phòng trực ban của Nhiếp Vũ Thịnh. Vừa

nghe nói là muốn tìm bác sĩ Nhiếp, mấy cô y tá không dừng được đều quay đầu lại chăm chú nhìn cô. Nhiếp Vũ Thịnh cũng rất ngạc nhiên khi nhìn thấy cô, hỏi ra mới biết sếp của cô, Phó tổng giám đốc từ Đài Loan sang, bị bệnh tim đột phát, đã đưa đến bệnh viện anh, cả tối hôm qua nằm trong phòng Theo dõi của khoa Cấp cứu, hy vọng hôm nay được nhập viện làm phẫu thuật. Ai nấy đều biết, giường bệnh trong bệnh viện anh lúc nào cũng chật cứng, vì thế Thư Cầm đành đến nhờ vả anh. Nhiếp Vũ Thịnh đăm chiêu giây lát rồi nói: “Năm phòng VIP vậy, chỉ có phòng đó còn trống thôi.”

Nghe nói vậy, Thư Cầm lập tức nháy mắt với anh. Nhiếp Vũ Thịnh không còn cách nào khác, đành đứng dậy theo cô ra ngoài. Đi đến tận cầu thang bộ, Thư Cầm mới nói: “Ở phòng VIP thì bảo hiểm không thanh toán, anh nghĩ cách gì đi.”

“Thế thì đành chịu, các ca mổ của bệnh viện chúng tôi đều được lên lịch cả rồi, trước ông ta, còn rất nhiều bệnh nhân đang xếp hàng kia kìa.”

“Anh phải nghĩ đến quan hệ giữa Đại lục và Đài Loan chứ!”

“Thì nghĩ đến rồi đó, nên tôi mới bảo ở phòng VIP.”

Thư Cầm dờ khóc dờ cười, nói: “Anh đúng là cứng nhắc!” Từ trước đến nay, cô vẫn biết cá tính của Nhiếp Vũ Thịnh, anh là người cực kỳ thẳng thắn, hơn nữa tuy làm việc trong bệnh viện đã lâu, nhưng thực ra lại rất đơn giản, không thạo xử lý những chuyện nhân tình thế thái cho lắm. Ai không tiếp xúc với anh thường cho rằng anh là người lạnh lùng và thanh cao, thật ra, anh không biết cách quan hệ với mọi người, đặc biệt là các mối quan hệ phức tạp giữa đồng nghiệp với nhau.

Thư Cầm thở dài nói: “Thôi, tôi nghĩ cách khác vậy.” Lòng đầy tâm trạng, cô chẳng buồn sang bên kia đi thang máy nữa, cứ thế quay người đi thẳng xuống thang bộ. Hôm nay khi đi làm, cô buộc túm mái tóc dài của mình lên tận đỉnh đầu, trông rất gọn gàng. Cô chán nản lê từng bước xuống cầu thang tối, như thể đang bước từng bước vào đáy sâu tăm tối vậy. Không hiểu sao tự dưng Nhiếp Vũ Thịnh thấy mềm lòng, trước khi bản thân kịp hiểu ra chuyện gì, anh đã buột miệng gọi “này” một tiếng, rất bất lịch sự, cũng không gọi tên cô, chỉ hấp tấp muốn ngăn cô lại.

Thư Cầm ngoái đầu lại nhìn anh, lúc này anh mới thấy mình thất thố, đành gượng gạo cười nói: “Thôi, để tôi tìm cách giúp cô vậy.”

Cuối cùng anh đi tìm Chủ nhiệm Phương, nói là anh có người nhà bị bệnh, hy vọng được phẫu thuật sớm, xin Chủ nhiệm Phương giúp đỡ. Vì trước nay anh chưa bao giờ đưa ra bất cứ yêu cầu nào với khoa, kiểu nhờ vả thế này lại càng là lần đầu tiên, nên Chủ nhiệm Phương mau mắn đồng ý, lập tức cho người đi sắp xếp giường bệnh.

Thư Cầm vẫn đứng ở hành lang chờ tin, thấy anh bước ra từ phòng Chủ nhiệm, thông báo đã có giường bệnh, cô liền nhoẻn cười rạng rỡ: “Nhiếp Vũ Thịnh, tôi nợ anh, tối nay tôi mời anh ăn cơm.”

Nhiếp Vũ Thịnh nói: “Ăn cơm thì thôi khỏi, lần sau cô đừng gây rắc rối cho tôi là được rồi.”

“Nhất định phải ăn cơm! Anh tưởng tôi có thể ôm cục nợ mãi không trả à? Chúng ta ăn cơm, ăn xong không ai nợ ai cả!”

Nhiếp Vũ Thịnh không còn cách nào khác, đành gật đầu đồng ý.

Thư Cầm rất cầu kỳ trong chuyện ăn uống, mà Nhiếp Vũ Thịnh cũng là người kén ăn, nên địa điểm cô chọn để mời khách rất ổn, thức ăn ngon, phong cảnh lại yên tĩnh. Trong lúc ăn cơm, Nhiếp Vũ Thịnh mới biết tại sao Thư Cầm lại nôn nóng đến mức phải nhờ vả anh để tìm cách nhập viện, hóa ra vị Phó tổng đó không chỉ là sếp của cô, mà còn là họ hàng của Chủ tịch Hội đồng quản trị.

“Những vị trí quan trọng trong công ty tôi không phải người Đài Loan nắm giữ thì cũng là người nước ngoài nắm giữ, tôi bị o ép ghê lắm. Nhưng họ càng o ép, tôi càng muốn làm thật tốt cho họ xem. Tôi không họ hàng thân thích gì với ông Phó tổng này cả, nhưng lần này tôi giúp ông ta một việc lớn như vậy, đến Chủ tịch Hội đồng quản trị của tôi cũng vô cùng cảm kích. Thế nên hôm nay tôi phải cảm ơn anh cho ra hồn mới được!”

Nhiếp Vũ Thịnh không ngờ chuyện này lại phức tạp đến vậy, trong bệnh viện tuy vẫn có đủ các loại quan hệ, nhưng dù sao cũng là nơi kiếm ăn nhờ trình độ, hơn nữa Chủ nhiệm Phương lại là phần tử trí thức cũ, chỉ trọng nhân tài. Hễ ai có trình độ chuyên môn giỏi và cần cù ham học, thì ông sẽ thích người ấy, ai chịu giúp đỡ người khác,

những đồng nghiệp trong khoa cũng sẽ quý mến anh ta. Ai đối xử tốt với bệnh nhân, bệnh nhân và người nhà sẽ hết lòng tin tưởng anh ta. Chính bởi làm việc trong môi trường đơn giản như vậy nên anh sống rất có nề nếp, giản dị mà yên bình.

Anh rất hiểu tại sao Thư Cầm lại kiên trì đến vậy, bởi vì anh cũng cố chấp chẳng kém cô. Bố anh không chỉ một lần đề nghị, anh trở về học cách quản lý công ty, nhưng anh luôn tỏ ra chán ghét việc đó. Anh rời xa gia đình, hy vọng mình có thể tự lập bằng chính đôi bàn tay của mình. Anh muốn dùng cách này để thoát ly tất cả những gì mình căm ghét, bởi cái gia đình ấy đã từng làm tổn thương anh.

Nghĩ đến Thư Cầm còn vất vả hơn mình, con gái con đưa lại vứt bỏ hết cuộc sống an nhàn sung sướng, ra ngoài bươn chải, anh bèn nâng ly: “Nào, mời cô một ly.”

“Cảm ơn!” Thư Cầm rưng rưng nước mắt, như đang chất chứa vô vàn thương cảm: “Nhiếp Vũ Thịnh, may mà có anh, anh đúng là ân nhân cứu mạng của tôi.”

Anh cố tình buông giọng đùa bỡn: “Thế anh Mark của cô đâu?”

Mark là bạn trai của Thư Cầm, Nhiếp Vũ Thịnh chưa một lần gặp mặt anh ta. Nghe nói, sau khi Thư Cầm về nước, anh ta liền chia tay với cô. Dần dần, Mark đã trở thành một thứ ký hủ. Thư Cầm hầu như không bao giờ nhắc đến Mark trước mặt anh, giống như anh không bao giờ nhắc đến Đàm Tĩnh trước mặt Thư Cầm vậy.

Có lẽ vì uống chút rượu, nên Thư Cầm hơi ngập ngừng. Cô nghiêng đầu, một tay chống cằm, trông như một bé gái, nghĩ ngợi hồi lâu, đoạn đáp: “Anh ấy là tình yêu - đôi lúc một người nào đó lại chính là tình yêu. Anh có thể quên hình dáng người đó, có thể quên tất cả những gì từng xảy ra, có thể bất cần nói rằng, mọi thứ đã qua lâu rồi. Nhưng làm sao anh quên được tình yêu hả?”

Nhiếp Vũ Thịnh ngẩn người, những lời này của Thư Cầm làm anh thấy buồn bã và hoang mang vô hạn. Bố anh suốt ngày nói anh bị ma làm, anh cũng đã vùng vẫy vô số lần, muốn giải thoát mình khỏi một lời nguyền nào đó, thậm chí cố gắng không nghĩ tới một cái tên, thậm chí cảm thấy tất cả đều đã qua rồi, còn cái gọi là tình yêu chỉ là sự si mê nhất thời mà thôi.

Nhưng đôi lúc, một người nào đó lại chính là tình yêu.

Làm sao có thể quên được tình yêu chứ?

Chương 3

Kể từ sau lần Tôn Chí Quân lục tung nhà cửa lên, Đàm Tĩnh thấy để sổ tiết kiệm ở nhà quá nguy hiểm. Cô giấu sổ tiết kiệm rất kỹ, nhưng có giấu kỹ đến đâu cũng sợ bị Tôn Chí Quân phát hiện. Sổ tiền đó do cô bóp mồm bóp miệng để dành từng đồng một. Nghĩ đi nghĩ lại, cô định không để sổ tiết kiệm ở nhà nữa, bèn hỏi Vương Vũ Linh xem có thể gửi sổ tiết kiệm ở chỗ cô ấy không.

Vương Vũ Linh bình thường rất ghét con người Tôn Chí Quân, nghe Đàm Tĩnh hỏi vậy cũng đoán được bảy, tám phần, liền nói: “Anh ta lại bắt cậu đưa tiền à?”

Đàm Tĩnh không nói gì, chỉ lấy đĩa khêu mấy sợi mì trong bát. Cô và Vương Vũ Linh cùng làm ca chiều, bây giờ vẫn chưa đến giờ làm, hai người ăn mì ở quán ăn nhỏ trong ngõ. Mỗi khi làm ca chiều, cô thường không kịp ăn cơm nhà, đành ăn tạm cái gì đó ở ngoài, rồi đến cửa hàng thay quần áo để đổi ca.

Vương Vũ Linh nói: “Loại đàn ông như vậy cậu còn giữ làm gì? Đã không mang tiền về, lại còn đòi tiền cậu nữa.”

Khi mới kết hôn, vợ chồng Đàm Tĩnh thuê chung một căn nhà hai phòng ngủ với Vương Vũ Linh, nên Vương Vũ Linh hiểu rất rõ tình hình giữa họ. Cũng vì khoảng thời gian ở cùng đó mà Vương Vũ Linh rất thông cảm với hoàn cảnh của Đàm Tĩnh, nhưng sự thông cảm này không giúp được Đàm Tĩnh là bao.

Thấy Đàm Tĩnh cúi gằm mặt không nói năng gì, Vương Vũ Linh càng thêm bức xúc vì sự nhu nhược của cô: “Cậu đúng là nhu nhược! Nếu là tớ, tớ đã bỏ anh ta từ lâu rồi.”

Bấy giờ Đàm Tĩnh mới lên tiếng: “Không phải lúc nào anh ấy cũng vậy, hai năm nay anh ấy mới trở chứng thôi.”

Vương Vũ Linh lặng thinh không đáp. Đúng là thời gian đầu, Tôn Chí Quân đối xử với Đàm Tĩnh rất tốt, nhất là giai đoạn Đàm Tĩnh ở cũ, một mình Tôn Chí Quân bận rộn, vừa đi làm, vừa phải chăm sóc

Đàm Tĩnh và con trai.
Thường sau khi về đến nhà, anh lại vội vàng đi giặt tã lót, rồi lao ra chợ mua rau. Đạo ấy, Đàm Tĩnh không đi làm được, thu nhập của Tôn Chí Quân cũng không nhiều, Vương Vũ Linh từng thấy Tôn Chí Quân hết ngon ngọt đến gay gắt mặc cả với người bán cá chỉ vì muốn mua rẻ con cá chép về hầm canh cho Đàm Tĩnh ăn. Thật lòng mà nói, Vương Vũ Linh thấy Tôn Chí Quân hồi đó là người chồng người cha tốt. Tiếc rằng sau này anh ta sinh tật rượu chè cờ bạc, cuộc sống của Đàm Tĩnh cũng dần dần trở nên khổ sở.

Trước nay Vương Vũ Linh là người nhanh mồm nhanh miệng, tính tình thẳng thắn, thấy vừa nhắc đến Tôn Chí Quân, Đàm Tĩnh đã làm thinh không nói, cô liền chau mày: “Ai chà, coi như tớ chưa nói gì, cậu muốn để ở chỗ tớ thì để ở chỗ tớ, đằng nào thì tớ cũng không đòi phí bảo quản đâu. Cậu giữ mật mã cẩn thận vào, nếu bị kẻ trộm lấy mất, tớ không chịu trách nhiệm đâu đấy nhé.”

Đàm Tĩnh mỉm cười:

“Cảm ơn cậu.”

Vương Vũ Linh lườm cô: “Mệt quá đi mất!”

Ăn mì xong, họ đi thẳng đến cửa hàng. Vừa thay xong đồng phục, đã nghe thấy Quản lý nói: “Mọi người hôm nay năng nổ chút nhé, lát nữa sắp ở trên tổng công ty đến kiểm tra đó.”

Chỗ họ làm là một chuỗi cửa hàng lớn có nhiều chi nhánh ở khắp nơi, quản lý rất nghiêm ngặt, hằng tháng các sếp trên tổng công ty đều thay phiên nhau đi kiểm tra các cửa hàng. Vì kiểu kiểm tra này quá thường xuyên nên nhân viên trong cửa hàng cũng không mấy để tâm, vẫn làm việc như mọi ngày. Buổi chiều, khách trong tiệm không đông lắm, chỉ có một phụ nữ trung niên đang chọn bánh mì.

Các quầy bánh trong cửa hàng đều được thiết kế theo kiểu nửa kín nửa hở, đặc biệt quầy bánh mì ngăn cách với bên ngoài bởi một lớp kính hữu cơ trong suốt, thỉnh thoảng khách hàng cũng tự cầm khay đi chọn bánh. Còn những miếng bánh ga tô cắt lát, do dễ bị giập nát nên phải đặt trong tủ làm lạnh. Vương Vũ Linh thấy khách tiến đến, liền cười đơn đả: “Cô muốn loại bánh ga tô nào ạ? Cháu lấy cho cô.”

Người phụ nữ trung niên không thèm đếm xỉa đến Vương Vũ Linh, cứ thế đi thẳng đến tủ làm lạnh, Vương Vũ Linh nhanh tay nhanh mắt mở cửa giúp bà, rồi nói: “Cô muốn cái nào ạ? Cháu lấy cho cô.”

Người đó vẫn không thèm đếm xỉa đến cô, xăm xăm cầm kẹp tự gấp bánh, bánh ga tô tươi rất mềm, nên lúc gấp cần phải có kỹ thuật mới được, vị khách đó không có kinh nghiệm, một tay cầm chiếc kẹp, một tay cầm chiếc khay, vừa gấp lên chưa kịp đặt xuống khay thì miếng bánh đã rơi “toẹt” xuống đất.

Vương Vũ Linh thấy vậy, vội vàng lấy giẻ và gậy lau nhà chạy tới dọn dẹp, người phụ nữ kia dường như cũng cụt hứng nên sau khi nhân viên gần đó bước đến gấp bánh giúp, bà ta liền ra quầy thu ngân để trả tiền. Vương Vũ Linh vốn đã bực mình sẵn, nhìn thấy bà ta đi tính tiền, liền quẳng chiếc gậy lau nhà xuống, tiến lại chỗ Đàm Tĩnh nói: “Hai miếng ‘Rừng đen’.”

Thấy trong khay chỉ có một miếng “Rừng đen”, Đàm Tĩnh ngây người ra, còn chưa kịp phản ứng thì người phụ nữ kia đã gào lên: “Dựa vào cái gì mà bắt tôi trả tiền hai miếng!”

“Lúc cô mở tủ làm lạnh, cháu đã hỏi cô muốn lấy miếng nào, cháu lấy cho cô, cô không thèm trả lời, kết cục lúc cô lấy không cẩn thận làm miếng bánh rơi xuống đất...”

“Có phải tôi cố tình đâu, sao lại bắt tôi đền?”

“Cô làm rơi bánh xuống đất, cô không đền chẳng lẽ bắt cháu đền à?”

“Cô ăn nói kiểu gì vậy? Có phải tôi cố tình làm rơi đâu, ai mà biết được các người có nhặt miếng bánh bị rơi đó lên bán tiếp nữa hay không!” Bà ta nổi giận, “Miếng bánh này tôi không lấy nữa.”

Vương Vũ Linh tóm lấy bà ta không cho đi, hai người giằng co nhau mãi, đến nỗi Quản lý cũng phải chạy đến, bấy giờ người phụ nữ đó bắt đầu gào lên: “Thái độ của các người kiểu gì thế? Có miếng bánh mà cũng bắt ép người ta phải mua! Tôi sẽ lên Sở công thương kiện các người!”

“Bà đi kiện đi! Bà muốn đi đâu kiện thì đi!” Vương Vũ Linh vốn là người nóng tính, giận dữ nói ngay: “Dù sao đi nữa miếng bánh này cũng là do bà làm rơi, bà phải đền!”

“Cô tóm lấy tôi làm gì? Buông tay ra!”

“Tôi không tóm để bà chuồn mất à? Bà trả tiền bánh đi rồi tôi sẽ buông ra.”

Người phụ nữ trung niên đó liền chửi toáng lên, lời lẽ rất khó nghe. Chợt chuông cửa reo, có mấy vị khách tiến vào, Quản lý sợ Vương Vũ Linh cãi lộn với khách hàng, vội làm hiệu bảo Vương Vũ Linh ra đón khách, còn mình dỗ ngọt bà khách kia: “Thôi thế này nhé, tuy làm rơi bánh xuống đất là trách nhiệm của cô, nhưng lần này chúng cháu không yêu cầu cô bồi thường nữa. Còn miếng ‘Rừng đen’ này đã lấy ra khỏi tủ làm lạnh, cũng đã gói lại cho cô rồi, thì cô trả tiền cái bánh này cho xong đi.”

Người phụ nữ đó thấy mấy vị khách đi vào đang nhìn mình, thì càng được thể làm già: “Miếng bánh này tôi không lấy nữa! Vừa nãy nếu không phải cô kia đẩy tôi thì đâu đến nỗi miếng bánh rơi xuống đất! Hôm nay tôi nhất quyết không mua bánh ở chỗ các người đây! Chẳng lẽ các người ép được tôi à?”

Vương Vũ Linh đã ra đón mấy vị khách vừa đến, nghe thấy câu này, lại không nhịn được xông tới nói: “Ai đẩy bà? Bà nói cho rõ ràng đi! Tôi mở cửa tủ, hỏi bà muốn lấy miếng nào tôi lấy cho. Bà không thèm ngó ngang gì đến tôi, tự mình làm rơi bánh xuống đất, lại còn vu khống là tôi đẩy bà! Ai đẩy bà?”

“Chính cô đẩy tôi đấy! Cô không đẩy, miếng bánh làm sao rơi xuống đất được?”

“Tôi không hề chạm vào bà!”

“Chính cô đã đẩy tôi! Tôi sẽ kiện cô! Tự các người làm rơi bánh xuống đất, lại đổ cho tôi làm rơi, bắt tôi mua bánh ga tô!” Người phụ nữ trung niên tự đắc nhìn mấy vị khách, hét toáng lên: “Đừng mua bánh của bọn này! Đây là cửa hàng lừa đảo!”

Vương Vũ Linh giận run người, không nói nên lời. Đàm Tĩnh trước nay không bao giờ cãi nhau với người khác, Quản lý thấy bà ta gào lên với mấy vị khách, cũng lo lắng nói: “Chúng tôi đã không yêu cầu bà phải đền rồi, bà nói lời phải có trách nhiệm chút chứ! Đồng nghiệp của chúng tôi không hề đẩy bà, là bà tự làm bánh rơi xuống đất mà.”

“Anh có nhìn thấy tận mắt không? Ở chỗ tủ làm lạnh chỉ có hai người chúng tôi, chính là cô ta đã đẩy tôi! Cô ta đẩy xong còn vu cho tôi làm rơi bánh xuống đất, đúng là ngậm máu phun người!”

“Góc này chắc có camera.” Một vị khách vẽ như đang đứng xem cãi nhau bỗng nhiên chỉ tay lên camera phía trên tủ làm lạnh, rồi nói thêm: “Lấy đoạn băng đó ra xem.”

Quản lý khó xử phân bua: “Chúng tôi không có quyền lấy băng ghi hình ra xem, chúng tôi chỉ có thể xin bộ phận bảo vệ của tổng công ty giải quyết, xin hết cấp này đến cấp khác, thường phải mất vài ngày.”

“Cho phép họ xem.” Vị khách quay đầu lại nói với người đi cùng mình.

Người đang xách máy tính đó lập tức vâng dạ, rồi mở máy tính ra, nhập mật mã và một loạt các lệnh khác, sau đó quay màn hình máy tính ra cho mọi người xem.

Chính là những hình ảnh vừa nãy, quay rất rõ ràng, chỉ thấy Vương Vũ Linh mở cửa tủ làm lạnh cho khách hàng, rồi vị khách đó làm rơi miếng bánh xuống đất khi đang gấp bánh, Vương Vũ Linh đi lấy giẻ lau, một người khác tiến lại, lấy một miếng bánh “Rừng đen” khác, gói lại cho khách.

Người phụ nữ trung niên há hốc mồm không nói được gì, bà ta định thừa cơ làm loạn lên để quỵt tiền, ai dè đám thực khách này lại cùng một bọn với cửa hàng. Bà ta đành tức giận lấy tiền ra, vừa trả tiền vừa chửi: “Cửa hàng lừa đảo!”

Vị khách đó mỉm cười: “Chúng tôi mở cửa hàng kinh doanh, hoan nghênh quý khách đến mua bánh. Khách hàng là thượng đế, nhưng thượng đế cũng không thể vô lý dùng dằng như thế được.”

Người phụ nữ trung niên tức giận cầm bánh ga tô bỏ đi. Quản lý bối rối tự giới thiệu: “Chào anh ạ, tôi là Quản lý của cửa hàng này.”

“Chào anh, tôi là đồng nghiệp ở bộ phận bảo vệ, họ Tôn.” Người xách máy tính giới thiệu với Quản lý, “Vị này cũng là đồng nghiệp.” Nhưng anh ta không hề giới thiệu họ tên người vừa nãy đứng ra giải quyết giúp họ.

Quản lý ngay từ đầu đã đoán đây là hai vị do tổng công ty phái xuống kiểm tra, nên rất lo lắng, vội vàng gọi Vương Vũ Linh lại. Vương Vũ Linh không ngờ lại gặp đúng người của tổng công ty, thật xúi quẩy vô cùng, trong lòng đã thầm rửa con mụ điều ngoa vừa nãy không biết bao nhiêu lần. Nhưng may mà người tổng công ty phái xuống còn nói giúp cô, lại lấy cả bằng ghi hình ra chứng minh sự trong sạch cho cô nữa, coi như cũng được hả giận. Vì thế cô chỉ cúi đầu im lặng.

Người đó nói: “Sự việc ngày hôm nay, tôi cần hai người viết một bản...” ông ta dừng lại một lúc, rồi mới nói tiếp: “Một bản tường

trình, tốt nhất là bằng tiếng Anh, tôi cần hai người giải trình xem tại sao lại tranh cãi với khách hàng. Còn nữa, tôi cũng phải báo cáo sự việc với cấp trên của tôi, giải thích nguyên do tại sao lại vượt cấp lấy bằng ghi hình ra. Bản tường trình này xin gửi trực tiếp cho Quản lý khu vực các bạn, anh ta sẽ chuyển cho tôi.”

Các cấp quản lý của công ty rất nghiêm ngặt, Vương Vũ Linh chưa bao giờ có quan hệ gì với các cấp lãnh đạo, chỉ có Quản lý là còn biết đôi chút. Vị đồng nghiệp ở tổng công ty này trượng nghĩa vượt cấp lấy bằng ghi hình ra, khiến cho bà khách làm loạn kia phải rút lui, quả thực đã giúp anh và Vương Vũ Linh rất nhiều. Nghe anh ta nói phải tường trình với cấp trên, anh liền gật đầu lia lịa: “Anh yên tâm, chúng tôi sẽ viết bản tường trình.”

“OK, cảm ơn sự hợp tác của các bạn.” Người đó rất lịch sự, hình như anh ta là người miền Nam, phát âm không chuẩn lắm, không phân biệt được âm mũi trước và mũi sau. Đàm Tĩnh không dừng được ngẩng đầu lên nhìn anh ta, giống như tất cả các đồng nghiệp khác ở tổng công ty, anh ta mặc chiếc áo sơ mi nhạt màu, trời nóng vậy mà vẫn cài cúc cổ kín bưng. Ngoài giọng phát âm không chuẩn ra, chẳng có chút gì giống Nhiếp Vũ Thịnh cả.

Cô thấy nhất định mình đã rất thất thố, bởi người đó đã phát hiện ra cô đang nhìn anh ta, bèn liếc mắt nhìn lại, khiến cô vội cúi gằm mặt xuống, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim.

Vị đồng nghiệp ở tổng công ty đi khỏi thì cũng sắp đến giờ đóng cửa, Vương Vũ Linh vừa sắp xếp lại chỗ bánh mì chưa bán hết, vừa rầu rĩ than: “Bản tường trình này phải viết thế nào đây?”

Quản lý cũng rầu rĩ: “Tôi gọi điện hỏi xem vậy.” Nói rồi anh nhắc máy gọi điện cho các quản lý khác, nhưng bọn họ cũng rất ít khi viết bản tường trình, chỉ có một viên quản lý do không đạt yêu cầu về vệ sinh trong một lần kiểm tra nên từng phải viết bản kiểm điểm bằng tiếng Trung.

Quản lý và Vương Vũ Linh đều bó tay hết cách, cuối cùng Vương Vũ Linh chợt nhớ ra: “Đàm Tĩnh, cậu học nhiều, có biết viết bản tường trình thế nào không?”

“Tớ cũng chưa viết bao giờ...” Đàm Tĩnh nghĩ ngợi một lát, “Có

điều, bản tường trình... tiếng Anh hình như là The letter of explanation. Chỉ cần giải thích rõ sự việc là được rồi.”

Vương Vũ Linh mừng rỡ nói: “Tớ quên mất là cậu giỏi tiếng Anh, thôi, bản tường trình này, cậu viết giúp tớ nhé!”

Quản lý cũng hết sức ngạc nhiên: “Đàm Tĩnh, cô còn biết tiếng Anh nữa hả?”

Đàm Tĩnh vội cúi đầu xuống, cô không muốn nhắc lại chuyện ngày xưa, chỉ trả lời cho qua chuyện: “Hồi cấp ba có học chút chút ấy mà.”

“Đừng có luyện thuyên, tiếng Anh của cậu giỏi hơn học sinh cấp ba nhiều, hồi trước tớ thuê nhà cùng với cậu, chỉ có mỗi chiếc radio mà ngày nào cậu cũng nghe cái gì... BBC! Tớ chẳng biết trong đó xì xồ nói cái gì, còn cậu nghe hiểu hết.”

Đàm Tĩnh điềm tĩnh cười, ngày xưa vì định ra nước ngoài cùng Nhiếp Vũ Thịnh, cô đã dốc sức học tiếng Anh, nhưng đó là chuyện quá khứ rồi.

Sau khi tan làm, Quản lý ngỏ lời mời cô và Vương Vũ Linh ăn cơm. Trước nay Quản lý vẫn rất thích Đàm Tĩnh bởi cô chăm chỉ, không bao giờ nề hà công việc. Thế nên anh đề nghị: “Đón con trai cô ra đây, cùng ăn cơm đi.” Đàm Tĩnh vội vàng từ chối: “Không cần phiền thế đâu ạ, nó ở chỗ bà Trần rất tốt. Cho trẻ con đi ăn cùng, rồi nó hết đòi ăn lại đòi ngủ, rách việc lắm.”

“Cứ đón ra đi.” Vương Vũ Linh chêm vào, “Cũng lâu lắm tớ không gặp Bình Bình rồi, đón ra cho tớ ngắm một cái.”

Vì đang có việc nhờ Đàm Tĩnh, nên Quản lý cũng góp lời: “Đúng đấy, đón cháu ra đây, chúng ta ăn cái gì đó ngon một chút.”

Đàm Tĩnh không từ chối được, đành phải đi đón Tôn Bình. Nhìn thấy cô, thằng bé rất vui mừng, lại nghe nói được ra quán ăn cơm, nó càng vui hơn. Đàm Tĩnh cẩn thận dặn con, nhất định phải chào người lớn, phải lễ phép, lúc ăn cơm không được kén chọn, rồi mới dẫn con đến quán ăn đã hẹn trước.

Quản lý chỉ nghe nói Đàm Tĩnh đã kết hôn và có con, đây cũng là nguyên nhân mà hồi đó anh nhận Đàm Tĩnh vào làm - nữ nhân viên chưa kết hôn hay nhảy chỗ này chỗ kia, có khi công ty vừa mới tập huấn tay nghề xong đã đòi nghỉ việc đi chỗ khác rồi. Bởi thế những nhân viên đã có gia đình con cái lại có phần ổn định hơn. Quản lý kiên nhẫn chơi đùa với Tôn Bình, rồi cười hà hà bảo Đàm Tĩnh: “Cô còn trẻ như vậy mà con đã lớn thế này rồi, đúng là có phúc quá.”

Đàm Tĩnh cười, xưa nay cô rất ít nói, nhất là ở trước mặt Quản lý. Trái lại, Tôn Bình hiếm khi được ăn ở nhà hàng, nên cứ mở tròn đôi mắt đen tuyền ngó nghiêng khắp nơi. Nhưng cậu bé từ trước đến nay rất ngoan, nghe người lớn trò chuyện cũng không cắt lời để hỏi này hỏi nọ, chỉ biết cắm cúi ăn cơm. Vương Vũ Linh xuýt xoa: “Ôi giới, mỗi lần nhìn thấy Bình Bình là tôi muốn lấy chồng để còn sinh một bảo bối ngoan ngoãn như thế này, đáng yêu quá đi mất.”

Quản lý cười nói: “Chỉ có Đàm Tĩnh hiền lành thế này mới sinh được cậu bé ngoan như vậy thôi, chứ cô mà lấy chồng, thế nào cũng sinh ra quỷ sứ.”

Vương Vũ Linh quay lại làm mặt xấu với Quản lý. Bình thường Quản lý không ưa Vương Vũ Linh cho lắm, luôn xem cô là cái gai trong mắt. Nhưng lần này, vì mục khách lắm chuyện ấy mà Quản lý và Vương Vũ Linh lại thành ra có chung một nỗi uất ức. Ăn xong cơm, mỗi người bèn cầm một tờ giấy lên viết bản tường trình.

Văn vẻ của Vương Vũ Linh không được hay lắm, chỉ miễn cưỡng đạt đến độ câu cú lưu loát mà thôi, còn Quản lý thì viết khá tốt, mạch lạc dễ hiểu. Thấy Vương Vũ Linh mãi mới viết được mấy câu, Quản lý liền giật lấy tờ giấy của cô nói: “Để tôi viết luôn cho.”

Một lát sau, Quản lý đã viết xong cho cả Vương Vũ Linh, rồi đưa cho Đàm Tĩnh dịch. Đàm Tĩnh liếc nhìn bản tường trình hai người họ viết, thấy đều bắt đầu kể từ việc lấy bánh ga tô, liền mạnh dạn góp ý: “Nghe nói phần lớn các giám đốc trên công ty đều từ nước ngoài về, không hiểu tình hình trong nước. Hơn nữa, cách hiểu vấn đề của họ khác với chúng ta. Đã là bản tường trình bằng tiếng Anh thì chắc chắn sẽ đưa cho một người hiểu tiếng Anh xem. Trước đây khi tham gia lớp tập huấn, tôi có nghe giáo viên nói, bất kể vì lý do gì, chỉ cần cãi nhau với khách hàng là không đúng. Là nhân viên cửa hàng, chúng ta cãi nhau với khách hàng, các sếp sẽ cho là chúng ta sai. Vì thế hay là

chúng ta đưa đoạn bà khách đó đổ oan cho Vương Vũ Linh đẩy bà ấy lên đầu tiên, chứng minh rằng không phải chúng ta cãi nhau với bà ta, mà chỉ nói lý với bà ấy thôi.”

Quản lý tán đồng: “Đúng! Đúng! Cứ làm thế đi!”

Đàm Tĩnh sửa lại nội dung của hai bản tường trình một chút, rồi cầm cúi dịch. Tuy Đàm Tĩnh từng cần cù học tiếng Anh, nhưng dù sao cũng đã bỏ bằng bao nhiêu năm, có rất nhiều từ nhất thời không nhớ ra nổi, dẫu có nghĩ ra, cũng không chắc chắn lắm. Cuối cùng cô cũng dịch được đại khái nội dung. Ba người bọn họ lại đi tìm một quán net, Đàm Tĩnh tra từ điển online, kiểm tra lại từng từ một rồi sửa lại, đến nửa đêm mới dịch xong hai bản tường trình. Hai bản tường trình này tuy đơn giản, nhưng lâu lắm rồi Đàm Tĩnh không dịch thứ gì tương tự thế này nên không yên tâm, cô kiểm tra lại ba, bốn lần, rồi nói với Quản lý và Vương Vũ Linh: “Chắc là xong rồi đó.”

Theo ý kiến của Quản lý, ngay ngày hôm sau sẽ tìm một cửa hàng in, in hai bản tường trình này ra rồi gửi cho tổng công ty. Đàm Tĩnh nói: “Tuy chỉ gửi trong thành phố nhưng cũng phải lòng vòng mãi mới tới nơi được, chắc phải mất vài ngày, chỉ bằng chúng ta gửi email đi.”

Tuy Quản lý hay lên mạng chat, nhưng chưa gửi email bao giờ, lại đến lượt Đàm Tĩnh phụ trách hết. Bao nhiêu năm không dùng máy tính, nhưng vừa mở trang email miễn phí ra, cô đã thoăn thoắt nhập một cái tên tài khoản, có điều mới nhập được một nửa, cô chợt ngáy người ra. Vương Vũ Linh thấy cô ngẩn người, liền hỏi: “Sao vậy?”

“Không có gì.” Cô nhanh chóng xóa dòng tên tài khoản đi, rồi quay trở lại trang chủ đăng ký bừa một tài khoản mới, sau đó gửi thư vào hòm thư người quản lý khu vực của cửa hàng họ.

Thấy mọi chuyện hết sức trôi chảy, Quản lý cảm kích nói với Đàm Tĩnh: “Cảm ơn nhé! Không ngờ cửa hàng chúng ta lại có một nhân tài như cô.”

Đàm Tĩnh cười nói: “Có gì đâu ạ, hơn nữa chuyện hôm nay rõ ràng là bà khách đó sai, Quản lý cũng vì nói giúp chúng tôi nên mới phải viết tường trình mà.”

Họ ra khỏi quán net thì đã rất muộn. Tôn Bình đã ngủ từ lâu, trong lúc Đàm Tĩnh dịch bản tường trình, Vương Vũ Linh bế con hộ cô. Bấy giờ cũng đã hết tàu điện ngầm, nhà Vương Vũ Linh lại ở gần, nên cô đề nghị với Đàm Tĩnh: “Hay là cậu và Bình Bình qua nhà tớ ngủ tạm một đêm cho xong đi, ngày mai còn phải làm ca sáng nữa.”

Đàm Tĩnh phải một mình bế con, vừa mệt vừa buồn ngủ. Thầm nghĩ nếu về nhà mà Tôn Chí Quân làm đêm thì còn đỡ, lỡ như anh ta ở nhà, thế nào cũng lại cãi nhau, hơn nữa hôm nay cô đã quá mệt, không muốn ôm con ngồi mấy tuyến xe buýt nữa, bèn gật đầu đồng ý.

Vương Vũ Linh thuê nhà chung với một người cùng quê, trong nhà vô cùng bừa bãi, Đàm Tĩnh nhìn không quen, liền tiện tay thu dọn. Vương Vũ Linh nói: “Cái cậu này, đúng là đảm đang quá.”

Đàm Tĩnh cười, nhét đồng quần áo vào chiếc tủ sơ sài, rồi hỏi: “Cậu và Lương Nguyên An định thế nào?”

“Cái gì mà định thế nào?” Vương Vũ Linh bỗng đỏ bừng cả tai, “Tớ và Lương Nguyên An có quan hệ gì đâu?”

“Chẳng phải cậu rất thích anh ta đó sao?”

Vương Vũ Linh lập tức bật dậy: “Ai nói là tớ thích anh ta?”

Đàm Tĩnh chỉ mỉm cười không nói, Vương Vũ Linh trợn mắt nhìn cô một lúc, cuối cùng cũng xẹp xuống hết như một quả bóng xì hơi: “Đàm Tĩnh, sao chuyện gì cậu cũng biết vậy?”

Đàm Tĩnh vỗ nhẹ vai cô: “Lương Nguyên An được đấy, tâm địa cũng tốt, mỗi tội hoang quá.”

“Đúng đấy, anh ấy là thợ làm bánh cấp cao, tiền lương hằng tháng nhiều hơn chúng ta bao nhiêu, thế mà có để dành được đồng nào đâu. Khó khăn lắm năm trước mới dành dụm được ít tiền, lại gửi hết về quê để làm của hồi môn cho em gái. Ai mà lấy phải anh ta, thì chỉ có nước theo anh ta hít khí trời.” Vương Vũ Linh có vẻ rất bức bối, “Hơn nữa, con người anh ấy không có chuyện gì cũng vẫn thích đi uống rượu, Đàm Tĩnh, thực lòng tớ hơi sợ.”

Đàm Tĩnh đương nhiên hiểu Vương Vũ Linh e ngại điều gì, cô sợ

Lương Nguyên An cũng giống như Tôn Chí Quân. Nghĩ đến cuộc sống của mình, Đàm Tĩnh mím môi, không muốn nói thêm gì nữa. Vương Vũ Linh thấy cô cau mày, vội tìm lời an ủi: “Đàm Tĩnh, cậu đừng giận nhé, tớ không có ý đó đâu. Hừm... tớ đúng là vụng ăn vụng nói, cái miệng này ngu thế không biết, toàn làm cho người khác bức mình.”

Đàm Tĩnh cười gượng gạo: “Tớ có giận đâu. Cậu suy nghĩ đúng lắm, kết hôn là chuyện trọng đại, phải suy nghĩ nhiều để sau này bớt phiền muộn.”

“Tớ chẳng hiểu sao cậu lại đi lấy Tôn Chí Quân.” Vương Vũ Linh vốn là người mau mồm mau miệng, “Nói thật, anh ta chẳng xứng với cậu tí nào.”

Đàm Tĩnh cười nói: “Cái gì mà xứng với không xứng chứ, tại số tớ không tốt thôi.”

Lúc này không hiểu tại sao, Bình Bình đang nằm trên giường bỗng tỉnh dậy, dụi mắt gọi “mẹ”. Đàm Tĩnh vội vỗ vỗ lưng cho con trai, nào ngờ cậu bé gãi bụng, dụi mắt nói: “Chưa tắm... không ngủ được.”

Vừa nãy trong quán net nóng bức quá, cả hai mẹ con đều đầm đìa mồ hôi, mọi khi bà Trần chăm sóc Bình Bình rất chu đáo, hôm nào trời nóng bà cũng tắm cho cậu bé. Bình Bình quen sạch sẽ sảng khoái đi ngủ rồi, nên rõ ràng là đã ngủ, vậy mà lúc này vẫn cứ tỉnh dậy.

Vương Vũ Linh vội tìm khăn tắm đưa cho Đàm Tĩnh: “Đi tắm đi, nhà này có bình nước nóng, tắm dễ chịu lắm.”

Tắm bình nóng lạnh đúng là dễ chịu thật, Tôn Bình đứng dưới vòi hoa sen, mắt lim dim như hai vành trăng non, thì thầm nói: “Mẹ, mình cũng mua bình nước nóng đi.” Rất ít khi con trai mở miệng xin cô điều gì, vì thằng nhỏ quá hiểu chuyện, biết bệnh của mình phải tiêu rất nhiều tiền mà tiền lương của mẹ không bao giờ đủ dùng. Đàm Tĩnh xót xa nghĩ, đúng là nên mua một chiếc bình nước nóng, mỗi lần tắm cho Tôn Bình, cô toàn phải bật bếp gas đun nước, nhất là vào mùa đông, phải đun cả một chậu to. Lần nào tắm xong, hai mẹ con cũng ướt đầm mồ hôi, mà nước cũng chẳng tiết kiệm được. Nhưng cô đã ra cửa hàng xem rồi, bình nước nóng hàng hiệu phải hơn một nghìn tệ, còn cái chất lượng kém thì không dám mua, sợ nhớ đang

dùng lại xảy ra sự cố.

Tắm xong, cô bế con lên giường, chợt nghe Vương Vũ Linh nói: “Hai mẹ con cậu ngủ ở đây đi, tớ sang phòng đồng hương ngủ.”

Đàm Tĩnh đang định từ chối thì Vương Vũ Linh đã cầm quần áo đi tắm.

Nằm trên giường, Đàm Tĩnh tạm thời gạt chuyện bình nước nóng sang một bên, hôm nay cô đã quá mệt mỏi rồi, nhất là lúc dịch hai bản tường trình trong quán net. Quán net đông đúc lại ngột ngạt, còn có bao nhiêu người hút thuốc nữa, không khí vô cùng bí bức. Cô tỉ mỉ đối chiếu từng từ một, rồi sửa ngữ pháp, chữa đi chữa lại, như đang giải một bài toán khó vậy.

Ngày trước toàn là Nhiếp Vũ Thịnh giúp cô sửa bài tiếng Anh, anh học cái gì cũng nhanh hơn cô, giỏi hơn cô. Cô đã là học sinh giỏi có tiếng rồi, nhưng so với anh vẫn không là gì cả. Hơn nữa, thành tích học tập mà anh đạt được, thường không phải nhờ vào chăm chỉ.

“Đó là vì anh thông minh.” Anh thường lấy ngón tay gõ nhẹ lên trán cô, “Cô bé ngốc ạ.”

Đã bấy nhiêu năm trôi qua rồi, không ngờ khi mở trang email ra, cô vẫn còn nhớ được tên tài khoản đó. Có lẽ cô đúng là kẻ ngốc, nên mới nhớ như in từng chuyện trong quá khứ như thế.

Cô thực sự đã quá buồn ngủ, cảm thấy mệt mỏi cả về thể xác lẫn tâm hồn. Tiếng thở dồn dập của Bình Bình vẫn ở ngay sát bên tai cô, không như những người bình thường, cậu bé thường xuyên bị khó thở. Mỗi lần đi bệnh viện, bác sĩ đều bảo cô phải làm phẫu thuật ngay, nhưng cô đi đâu để kiếm khoản tiền phẫu thuật trên trời ấy chứ.

Nhất định phải nghĩ cách, nửa đêm tỉnh dậy, cô mơ màng nghĩ, nhất định cô sẽ nghĩ ra cách.

“Bác sĩ Nhiếp.”

Nhiếp Vũ Thịnh quay đầu lại, nhìn thấy đồng nghiệp, anh hồ hững đáp lời: “Bác sĩ Lý.”

“Hôm nay, anh gân cổ tranh cãi với Chủ nhiệm Phương, thật làm cho mọi người trợn tròn mắt.” Bác sĩ Lý cười hì hì nói, “Đầu tiên là cãi bằng tiếng Trung, cãi một hồi lại chuyển sang tiếng Anh, cuối cùng xỏ cả tiếng Đức, hai người dẫn chứng đông tây, đem cả mấy bài luận văn mới của Hopkins ra làm chứng cứ, còn kèm theo cả di truyền học nữa, cãi nhau có trình độ như vậy, thật là hiếm có.”

Nhiếp Vũ Thịnh cúi đầu: “Chủ nhiệm du học ở Đức về, nói tiếng Đức giỏi hơn tôi nhiều.”

“Tiếng Đức giỏi hay không không thành vấn đề, mà cậu là người đầu tiên dám tranh luận với Chủ nhiệm Phương!” Bác sĩ Lý giơ ngón cái lên, tán thưởng: “Những lời cả viện này, thậm chí cả Giám đốc cũng không dám nói, mà cậu nói hết cả. Cậu thật là lợi hại, tôi phục cậu đấy.”

“Chủ nhiệm Phương phản đối áp dụng công trình này, vì rủi ro của nó quá lớn. Nhưng đối với một đứa trẻ, cho dù là một cuộc phẫu thuật tim truyền thống, thì rủi ro cũng rất cao.” Nhiếp Vũ Thịnh thở dài, “Có điều các tiến bộ về y học của nhân loại, có cái nào không phải trả giá bằng rủi ro và thất bại đâu, chúng ta chẳng qua chỉ cho bệnh nhân thêm nhiều sự lựa chọn hơn mà thôi.”

“Nhưng công ty thiết bị y tế đó hỗ trợ rất nhiều tiền, có thể những bệnh nhân khó khăn sẽ bắt buộc phải lựa chọn phương pháp phẫu thuật này.” Lời của Chủ nhiệm Phương dường như vẫn rành rành bên tai, “Nhiếp Vũ Thịnh, tôi biết cậu không nghĩ như thế. Bệnh nhân lựa chọn phương pháp phẫu thuật này chắc chắn là vì họ không có tiền làm phẫu thuật kiểu truyền thống. Lương y như từ mẫu, cậu có bao giờ nghĩ rằng, nếu như cậu là người nhà của bệnh nhân, bị buộc phải lựa chọn một phương án phẫu thuật chưa hoàn chỉnh và rủi ro cao, cậu sẽ phải chịu đựng sự day dứt và áp lực thế nào không?”

“Nhưng nếu như họ không có tiền để làm phẫu thuật kiểu truyền thống, thì họ vẫn phải kéo dài bệnh tình, thậm chí không chữa bệnh nữa.” Anh bình tĩnh phản bác, “Chúng ta cho bệnh nhân cơ hội, vẫn còn hơn là không cho họ cơ hội nào.”

“Cậu cho họ cơ hội ư? Cậu cho họ một sự lựa chọn hoang đường thì có. Đem bệnh nhân ra làm chuột bạch để thử nghiệm phương án phẫu thuật còn chưa hoàn thiện, cậu là bác sĩ, cậu có nghĩ mỗi nhất

dao của cậu đều là tính mệnh con người không?” Sau cùng, Chủ nhiệm Phương đỏ mặt tía tai tức tối, chỉ thẳng ra cửa phòng họp, “Nhiếp Vũ Thịnh, cậu rút ra ngoài ngay cho tôi!”

Anh ngớ người, rồi lập tức bình tĩnh bước ra khỏi phòng họp. Chưa đến nửa ngày sau, cuộc tranh luận này đã đến tai tất cả mọi người trong khoa. Mọi người cũng chẳng thấy ai đúng ai sai gì hết, làm việc lâm sàng lâu rồi, có lúc nhìn thấy bệnh nhân cũng chẳng có cảm giác gì nữa, nhất là đối với những người ở khoa Ngoại Tim mạch, hầu như ngày nào cũng trông thấy cảnh chết chóc. Khi Nhiếp Vũ Thịnh mới đến bệnh viện, anh từng mổ cấp cứu cho một bệnh nhân suốt đêm, cuối cùng không cứu được. Thấy người nhà bệnh nhân khóc lóc âm ỉ ở ngoài phòng mổ, anh cũng lao vào nhà vệ sinh, mở vòi nước thật to rồi nước mắt cứ thế tuôn ra.

Một sinh mệnh lặng lẽ mất đi như thế, ai chưa từng trải qua sẽ không thể có cảm giác sốc và kinh hãi mạnh đến vậy được. Nhưng như vậy thì sao chứ? Cuối cùng ngay cả anh cũng quen rồi. Anh sẽ cố gắng hết sức để cứu bệnh nhân, anh có thể tập trung đứng mổ cả vài tiếng đồng hồ, nhưng nếu như kết quả cuối cùng vẫn là bất hạnh, thì anh sẽ chấp nhận, coi đó là sự sắp đặt của số mệnh.

Bác sĩ Lý rất hiểu tâm tình Nhiếp Vũ Thịnh, bèn vỗ nhẹ vai anh nói: “Tôi biết, anh nghĩ cho bệnh nhân giường số 14 chứ gì.”

Đó là một bé gái rất đáng yêu, mới có 6 tháng tuổi, do mắc bệnh tim bẩm sinh rất phức tạp nên phải chuyển lên viện của họ. Để chữa bệnh cho con, bố mẹ cô bé đã bán cả nhà ở quê, rồi lại vay mượn bạn bè họ hàng, nhưng vẫn không gom đủ tiền phẫu thuật. Hôm qua cuối cùng họ đành đề nghị xin được ra viện, ông bố trẻ nắm chặt tay anh, run run nói: “Bác sĩ Nhiếp, cảm ơn anh, con gái tôi không có phúc, thôi, coi như nó uống công đến cõi đời này. Chúng tôi thực sự không còn cách nào khác, không chữa nữa, về sinh đứa khác vậy.”

Anh nhìn người mẹ trẻ khom lưng ôm con, vừa khóc vừa đi làm thủ tục ra viện.

Những chuyện như thế này ở viện quá nhiều, không đếm xuể, nhưng anh vẫn thấy đau lòng. Những lúc như vậy, dù chỉ còn một tia hy vọng, cũng tốt hơn là tuyệt vọng đúng không? Vì thế, khi công ty thiết bị y tế nước ngoài đó đưa ra kế hoạch hỗ trợ kinh phí, anh

không chút do dự bèn đề nghị Chủ nhiệm Phương chấp nhận. Kết cục, trong buổi họp, hai người bọn họ đã cãi nhau một trận.

Lời của Chủ nhiệm Phương thực ra cũng có lý, anh không phải là không biết. Trên thế giới này không có gì miễn phí cả, hưởng hồ lại là một công ty thiết bị y tế của tư bản. Mục đích của hỗ trợ kinh phí, đương nhiên là để quảng cáo cho các thiết bị mới như: mạch máu nhân tạo, máy bóp tim nhân tạo và ống thông động mạch stent v.v...

Anh thấy hơi chán nản, cũng hơi không đành lòng. Không khỏi thở dài.

Nghe thấy anh thở dài, bác sĩ Lý nói: “Anh đừng buồn nữa, Chủ nhiệm cũng nghĩ cho anh thôi. Nếu mà là người khác, ông còn chẳng thèm mắng ấy.”

Anh biết, thực ra Chủ nhiệm Phương luôn đối xử rất tốt với anh, lần hội chẩn lớn nào cũng dẫn theo anh, cuộc phẫu thuật khó khăn nào cũng cho anh tham gia, tuy rằng anh làm tốt ông không bao giờ biểu dương, còn làm sai thế nào cũng bị mắng, nhưng những kinh nghiệm lâm sàng này thực sự vô cùng đáng quý. Chủ nhiệm Phương vốn là thầy giáo hướng dẫn tiến sĩ, ông còn đang hướng dẫn mấy tiến sĩ liền, dù không phải là đệ tử của ông, nhưng trong số tất cả bác sĩ của khoa, nhất là trong số bác sĩ trẻ, anh là người được trọng dụng nhất, hơn nữa, Chủ nhiệm Phương luôn dốc lòng đem hết kinh nghiệm truyền dạy cho anh một cách hết sức vô tư.

Buổi tối lúc tan làm, anh đi ra bãi đỗ xe, đúng lúc gặp Chủ nhiệm Phương. Bệnh viện có tiêu chuẩn xe cho các chủ nhiệm khoa trong bệnh viện, đặc biệt những chủ nhiệm có uy tín, đức cao vọng trọng như Chủ nhiệm Phương, không chỉ có xe, mà còn có cả lái xe nữa. Nhiếp Vũ Thịnh thấy lái xe đang lật nắp ca pô lên, cúi đầu loay hoay, có lẽ xe đã bị hỏng. Giờ đã xế chiều, nhưng nền xi măng của bãi đỗ xe ngoài trời ở viện vẫn nóng hầm hập, ánh mặt trời từ đằng Tây chênh chếch chiếu vào những tấm tường kính của khu nhà khám bệnh, bị phản xạ lại, càng khiến người ta thấy nóng nực.

Nhiếp Vũ Thịnh vội vàng tiến lại gần, hỏi lái xe: “Sao vậy?”

“Lại bị hỏng rồi.” Lái xe ngao ngán nói, “Hình như là ắc quy hết điện.”

“Hay là, Chủ nhiệm đi xe cháu vậy.” Nhiếp Vũ Thịnh nói, “Trời nóng quá.”

Chủ nhiệm Phương nhìn anh, vẻ như không bằng lòng, nhưng cũng không phản đối. Nhiếp Vũ Thịnh nói: “Nhân tiện cháu có hai vấn đề muốn thỉnh giáo chú, liên quan đến bệnh nhân giường số 35.” Chủ nhiệm Phương tuy còn chưa nguôi giận, nhưng ông trước nay không bao giờ làm mất mặt anh trước mặt nhân viên hành chính hoặc bệnh nhân. Đây có lẽ cũng là một kiểu bao che. Có lúc giữa cả phòng bác sĩ, ông mắng té tát Nhiếp Vũ Thịnh, thế nhưng chỉ cần có y tá hay nhân viên hành chính khác đi vào, ông lập tức ngưng bật.

Vì thế mấy tay tiến sĩ do Chủ nhiệm Phương hướng dẫn thường đùa rằng Nhiếp Vũ Thịnh thực ra mới là đệ tử chân truyền của Chủ nhiệm Phương, vì anh bị mắng nhiều nhất. Chủ nhiệm Phương từng nói với các học trò: “Mắng các anh các chị là vì muốn tốt cho các anh các chị, mắng các anh các chị trước mặt những người có chuyên môn càng là vì muốn tốt cho các anh các chị. Có mặt người ngoài thì không nói nữa, người ngoài không hiểu chuyên môn, các anh các chị làm bác sĩ, trước mặt bệnh nhân cần phải có tôn nghiêm của mình.”

Bây giờ trước mặt lái xe, Chủ nhiệm Phương đương nhiên sẽ không làm anh mất mặt.

Nhiếp Vũ Thịnh lái xe Buick, trong đám bác sĩ trẻ, loại xe này không phải hạng xịn, nhưng cũng không rẻ tiền. Hồi đầu, Chủ nhiệm Phương rất không thích anh, cho rằng còn trẻ mà vừa đi làm đã mua xe, đúng là tính khí công tử. Sau này, quen biết đã lâu, mới hay Nhiếp Vũ Thịnh không hề mua xe bằng tiền gia đình, hồi còn học ở Mỹ anh đã bắt đầu chơi cổ phiếu, cũng kiếm được kha khá.

Nhiếp Vũ Thịnh chỉnh điều hòa xuống mức lạnh nhất, lúc này Chủ nhiệm Phương mới lên tiếng: “Địa chỉ nhà tôi cậu có biết không?”

“Biết ạ.” Hồi năm mới, Nhiếp Vũ Thịnh còn được Chủ nhiệm Phương mời đến nhà ăn cơm, bởi vì khi xếp lịch trực, anh đã chủ động xin được trực đêm 30 Tết. Tuy Chủ nhiệm Phương bề ngoài không nói gì, nhưng mọi việc nhỏ nhặt nhất ông đều để tâm, ngày hôm sau ông liền gọi anh đến nhà ăn cơm. Chủ nhiệm Phương luôn rất gương mẫu, mỗi lần trực ban ông đều trực sáng mừng Một. Vợ

Chủ nhiệm Phương làm việc ở Thư viện thành phố, người hiểu biết lại rất đảm đang, bà đã nghe Chủ nhiệm Phương nức nở khen Nhiếp Vũ Thịnh từ lâu, nên cũng coi anh như con cháu, làm cả một mâm cơm để khoản đãi. Chủ nhiệm Phương rất ít khi tiếp đón đồng nghiệp ở nhà, vì thế các đồng nghiệp trong khoa thường hay nói đùa rằng Chủ nhiệm Phương quả là ưu ái Nhiếp Vũ Thịnh, tiếc rằng ông không có con gái, nếu không nhất định sẽ gả cho anh.

Nhiếp Vũ Thịnh vừa lái xe, vừa thỉnh giáo Chủ nhiệm Phương về những vấn đề liên quan đến phương án chữa trị của bệnh nhân giường số 35, có hai chỗ anh không hiểu, Chủ nhiệm Phương là người rất giỏi về chuyên môn, ông tận tâm giảng giải cho anh, đến cuối cùng mới nói: “Buổi chiều mắng cậu, là vì muốn tốt cho cậu thôi.”

“Cháu biết.”

“Mấy công ty nước ngoài đó làm gì có chuyện tốt như vậy, bỏ ra bao nhiêu tiền để hỗ trợ bệnh nhân, chẳng qua là vì muốn chúng ta dùng máy móc của họ thôi.”

“Cháu hiểu.”

“Cậu còn trẻ, nếu như chương trình này do cậu cực lực tán thành, sau này có bất cứ vấn đề gì, trách nhiệm đều là tại cậu hết. Quan hệ giữa mọi người trong bệnh viện phức tạp, tôi không muốn cậu phạm sai lầm.”

Lần này, Nhiếp Vũ Thịnh im lặng giây lát mới nói: “Cảm ơn Chủ nhiệm ạ.”

“Tôi ở bệnh viện này đã mấy chục năm rồi, từng dạy vô số học trò, có một đồng đồ đệ. Bây giờ, tuổi đời già rồi, gan lại ngày càng bé đi.” Chủ nhiệm Phương thở dài, “Tôi cũng biết, có lúc, rõ ràng là muốn cứu người, thế nhưng cuối cùng lại thành ra hại người.”

Nhiếp Vũ Thịnh có vẻ bất an, anh rất ít khi nhìn thấy mặt này trong con người Chủ nhiệm Phương. Trong khoa, nhất là ở lĩnh vực chuyên môn, ông luôn mạnh mẽ, thậm chí đến mức độc đoán. Các bác sĩ trẻ đều sợ ông, đến Giám đốc bệnh viện cũng phải nhường ông vài phần.

Lúc chờ đèn đỏ, Chủ nhiệm Phương nói: “Thế này đi, cậu làm một bản dự báo rủi ro về chương trình của công ty đó. Đến lúc ấy, tôi đưa cho Phó giám đốc phụ trách nghiệp vụ xem.”

Nhiếp Vũ Thịnh rất đỗi kinh ngạc, vội quay đầu lại nói: “Chủ nhiệm...”

“Thực ra lời cậu cũng có lý.” Chủ nhiệm dường như đã thấm mệt, “Lương y như từ mẫu, đã là từ mẫu, cho dù có một phần vạn hy vọng, chắc chắn cũng sẽ thử xem. Chúng ta cho bệnh nhân cơ hội, vẫn tốt hơn là không cho họ cơ hội nào.”

Lúc xuống xe, Chủ nhiệm Phương còn nói: “Tôi có hai con trai, đều không chịu học y. Vì thế...” Ông vỗ vai Nhiếp Vũ Thịnh, không nói gì thêm nữa.

Tuy Chủ nhiệm Phương đồng ý xem xét việc áp dụng chương trình này, nhưng Nhiếp Vũ Thịnh không sao vui được. Đối với anh, chương trình này chỉ là phương án dự bị. Bảo hiểm y tế trong nước chưa được hoàn thiện, tuy rằng bảo hiểm ở nước ngoài cũng chẳng ra làm sao. Bất cứ ở đâu, luôn luôn có người không có tiền khám bệnh, hưởng hồ liên quan đến khoa Ngoại Tim mạch của anh, hầu hết các cuộc phẫu thuật đều lớn và phức tạp. Chừng đó tiền viện phí đủ để khiến một gia đình thường thường bậc trung khuynh gia bại sản.

Phương án phẫu thuật đã được kiểm chứng luôn là sự lựa chọn đầu tiên, còn như loại thiết bị mới này, trong trường hợp bệnh án lâm sàng không nhiều thì đương nhiên càng ít dùng càng tốt. Anh cắm cúi dịch tài liệu mấy ngày liền, chỉnh sửa đầu vào đấy rồi mới đưa cho Chủ nhiệm Phương. Đưa tài liệu cho Chủ nhiệm rồi, tự nhiên anh lại thấy hối hận, nhưng mấy lần cứ ngập ngừng muốn nói lại thôi.

Chủ nhiệm có vẻ rất hiểu anh, bèn trấn an: “Yên tâm đi, nếu bệnh viện có định áp dụng phương pháp này thì chắc chắn cũng phải có cả một hội đồng chuyên gia thẩm định, không bao giờ quyết định bừa bãi đâu.”

Nhiếp Vũ Thịnh bước ra khỏi phòng Trưởng khoa, nghĩ ngợi một lát rồi tới thăm phòng bệnh, đây cũng là thói quen công việc của anh. Nếu trực ban ngày, ngoài việc đi kiểm tra phòng bệnh vào buổi sáng, hằng ngày anh đều đi thăm phòng bệnh vào một giờ cố định. Khi

kiểm tra phòng bệnh vào buổi sáng thường đông người nhiều chuyện, có một số chi tiết khó mà để ý hết được. Đợi kết thúc đợt kiểm tra buổi sáng, bớt chút thời gian đi thăm lại một lượt sẽ có thể giao lưu với bệnh nhân được nhiều hơn.

Hôm nay anh đến thăm phòng bệnh tương đối sớm, đúng vào giờ thăm bệnh nhân. Vì thế mà phòng bệnh nào cũng ồn ào, hầu hết đều có người nhà vào thăm. Nhiếp Vũ Thịnh bước đến cửa phòng bệnh số 7, bỗng nhiên nghe thấy có người gọi tên mình, quay đầu lại xem, hóa ra là Thư Cầm.

Cô ôm trong tay một bó hoa, tươi cười nhìn anh.

Nhiếp Vũ Thịnh tưởng cô tới thăm bệnh nhân, liền nói: “Đồng nghiệp của cô chuyển sang phòng số 16 rồi, điều kiện ở đó tốt hơn chút.”

Lúc đầu tiên vì muốn nhập viện nên anh đã nói dối với Chủ nhiệm Phương rằng bệnh nhân đó là họ hàng của mình, không ngờ Chủ nhiệm Phương rất quan tâm, không chỉ cho phép nhập viện sớm, mà đợi phòng bệnh hai người có chỗ trống lập tức cho người chuyển bệnh nhân sang đó. Thư Cầm nói: “Tôi biết rồi, tôi đi thăm ông ấy rồi.” Cô đưa bó hoa cho anh, nói, “Tặng anh đây, thiên thần áo trắng.”

Nhiếp Vũ Thịnh ngây ra một lúc, mới nhận lấy bó hoa: “Cảm ơn.”

“Tôi phải cảm ơn anh mới đúng, nghe nói anh là bác sĩ mổ chính, kết quả phẫu thuật khiến mọi người rất hài lòng.”

“Đặt stent chỉ là tiểu phẫu thôi, cũng có gì đâu.”

Thư Cầm cười thành tiếng: “Thôi được rồi, bác sĩ Nhiếp, biết anh kỹ thuật cao siêu rồi, đặt stent chỉ là tiểu phẫu đối với anh, được chưa? Nhưng tôi được người ta nhờ vả, người nhà của Phó tổng giám đốc, còn cả Chủ tịch Hội đồng quản trị của chúng tôi nữa, nhất định muốn mời anh ăn cơm.”

“Không cần đâu.” Nhiếp Vũ Thịnh nói, “Tôi chỉ hoàn thành công việc của mình, hơn nữa, bệnh viện chúng tôi có quy định, không cho phép nhận lời mời khoản đãi của bệnh nhân.”

“Mấy hôm trước họ còn định gửi anh phong bì, may mà bị tôi ngăn lại, tôi nói, nhất định không được đưa phong bì, nếu không anh ấy sẽ ném đi đấy.” Thư Cầm làm mặt xấu, “Tôi hiểu anh quá đúng không?”

Nhiếp Vũ Thịnh mỉm cười, đúng lúc có cô y tá đi ngang qua, bắt gặp anh ôm bó hoa đứng đó nói chuyện với một người phụ nữ trẻ trung xinh đẹp, lại bất ngờ thấy khoe môi bác sĩ Nhiếp hơi lộ nụ cười, đây đúng là chuyện chưa từng có. Cô y tá trẻ giật nảy mình, dán mắt vào hai người bọn họ, hết nhìn anh rồi lại nhìn sang Thư Cầm. Nhiếp Vũ Thịnh chợt nhận ra hai người họ đứng ở hành lang nói chuyện rất dễ gây chú ý, đành nói: “Tôi đang phải làm việc, nếu không có chuyện gì khác thì tôi đi thăm phòng bệnh đây.”

“Tôi cũng được coi là người nhà bệnh nhân chứ? Tôi tìm hiểu một chút về bệnh tình Phó tổng giám đốc của chúng tôi không được à?”

“Phẫu thuật xong, ông ta hồi phục rất tốt, ngày mai hoặc ngày kia là có thể ra viện rồi.”

“Bất luận thế nào, bữa cơm này anh cũng nhất định phải đi, cứu một mạng người hơn xây bảy tầng tháp Phật, anh cứ coi như là cứu tôi đi.” Thư Cầm chấp tay, “Trăm sự nhờ anh đấy! Trăm sự nhờ anh đấy!”

“Tôi đã cứu Phó tổng giám đốc của các cô rồi, không cần cứu cô nữa, mà cô cũng có bị bệnh tim đâu.” Nhiếp Vũ Thịnh không hề động lòng, “Cảm ơn cô về bó hoa, cũng cho tôi gửi lời cảm ơn tấm thịnh tình của Phó tổng giám đốc, còn ăn cơm thì xin miễn đi.”

Thư Cầm biết anh không thích ăn uống nhậu nhẹt, vì thế hôm nay đến chỉ là cố gắng thử một lần mà thôi, nghe anh nói không đi, cô cũng đã lường trước nên chỉ cười, không nói thêm gì nữa.

Nhiếp Vũ Thịnh cầm bó hoa, không biết phải làm thế nào với nó. Anh đành quay trở về khoa, đặt bó hoa lên bàn. Bác sĩ Lý ngồi đối diện với Nhiếp Vũ Thịnh, thấy anh cầm bó hoa đi vào bèn trêu: “Ồ, cô nào thăm yêu anh tặng đấy à?”

Gần như tất cả y tá trong bệnh viện đều thăm yêu Nhiếp Vũ

Thịnh, trước kia còn có người phục sẵn ở cửa nhà ăn bệnh viện chỉ để nhìn anh một cái. Nhiếp Vũ Thịnh mỗi lần dùng cơm ở ngoài cũng chỉ ăn qua quýt, nồi cơm chung ở nhà ăn bệnh viện lại càng không hợp khẩu vị của anh. Vì thế mỗi lần đi ăn cơm dưới nhà ăn, anh đều ăn nhanh nhanh chóng chóng cho xong. Mấy cô y tá đó thường chờ trong nhà ăn hàng tiếng đồng hồ, trong khi Nhiếp Vũ Thịnh chỉ xuất hiện có 10 phút là đã ăn xong đi về rồi.

“Không phải, là bạn tặng.” Nhiếp Vũ Thịnh lôi đồng biên bản nhập viện ra, tuy bây giờ biên bản nhập viện đều được lập bằng máy tính, nhưng bệnh viện vẫn yêu cầu bác sĩ phải tự tay viết một bản. Viết biên bản nhập viện hằng ngày là công việc chân tay, nhất là những người như Nhiếp Vũ Thịnh, bệnh nhân đông, thường phải viết vài tiếng đồng hồ mới xong.

Vừa mới viết được mấy hàng, tiếng chuông điện thoại đã reo lên, trông thấy số Thư Cẩm, tưởng cô quên hỏi anh chuyện gì, anh liền bắt máy.

Ai ngờ cô chỉ hỏi: “Không ném hoa của tôi ra sọt rác đó chứ?”

“Đương nhiên không rồi, đang để ngay ngăn trên bàn đây này.”

“Đoán chắc anh cũng không dám ném hoa của tôi ra sọt rác, dù sao đi nữa chúng ta cũng là bạn bè hoạn nạn có nhau mà.” Thư Cẩm cười giòn giã, “Phó tổng giám đốc mời anh ăn cơm, anh không đi, tôi mời anh ăn cơm, anh chịu đi chứ?”

“Tại sao? Không lẽ cô lại đi gặp mặt à?”

“Không phải là gặp mặt, lần này là vì lo được vụ nhập viện, cả công ty từ trên xuống dưới đều đồn là bạn trai tôi làm bác sĩ ở bệnh viện, vì thế buổi lễ liên hoan chào mừng ngày thành lập công ty, cứ nhất định bắt tôi đem theo bạn trai.”

“Món ân tình tôi nợ cô hình như đã trả hết rồi thì phải.”

“Đúng, đúng. Tôi không dám làm phiền người nổi tiếng như anh phải thắp từng tôi đi dự liên hoan, nhưng thường thì liên hoan xong mọi người còn đi hát karaoke nữa, tôi muốn nhờ anh lái xe đến đón sau khi tôi ăn cơm xong. Anh biết đấy, tôi toàn hát sai nhạc, để tôi đỡ

phải xấu hổ, ăn cơm xong có lý do đi về được không?”

“Có lẽ hôm đó tôi trực đêm.”

“Bác sĩ Nhiếp, xin anh đấy! Nể tình đạo ở Mỹ, tôi hay xào thịt bò khoai tây cho anh ăn, anh giải cứu huynh đệ một phen đi!”

“Thôi được rồi, nếu hôm đó không phải trực đêm thì tôi sẽ đi đón cô.”

“Cảm ơn, cảm ơn, bác sĩ Nhiếp, anh đúng là thiên thần áo trắng!”

Thư Cầm vừa lái xe vừa gọi điện thoại, thấy Nhiếp Vũ Thịnh đã đồng ý, cô liền thở phào nhẹ nhõm. Ngắt điện thoại, gỡ headphone xuống, cô lái thẳng xe đến công ty. Vừa bước vào thang máy, bỗng cô nhìn thấy một người, vội thu lại nụ cười, gật đầu chào: “Giám đốc Thịnh.”

Thịnh Phương Đình cũng gật đầu chào: “Giám đốc Thư, chào cô.”

Thịnh Phương Đình là kẻ nhảy dù xuống công ty, tuy tuổi trẻ, trình độ chuyên môn còn hạn chế, nhưng bộ phận Kế hoạch mà anh ta quản lý lại rất quan trọng trong công ty. Anh ta không mấy hòa hợp với cả hai phe trong công ty, trước nay đều đơn thương độc mã. Chính vì vậy mà hai phe trong công ty đều rất kiêng nể anh ta, chỉ sợ lỡ vô ý lại đẩy anh ta sang phe bên kia.

Sau khi bước vào văn phòng, Thư Cầm ngồi xuống uống cốc nước, trợn mắt nhìn một đồng tài liệu vào cho cô, chợt buột miệng hỏi: “Chị và Giám đốc Thịnh đi cùng nhau ạ?”

“Gặp ở thang máy.” Thư Cầm không buồn ngẩng đầu lên, “Đúng rồi, Thịnh Phương Đình đã chỉ đích danh một viên quản lý cửa hàng chuyển lên tổng công ty làm trợ lý cho anh ta, tôi bảo cậu đi tìm hiểu căn nguyên chuyện này, cậu đã tìm hiểu rõ chưa?”

“Tìm hiểu rõ rồi ạ.” Trợ lý cười nói, “Kể ra cũng buồn cười, nghe nói Thịnh Phương Đình đi kiểm tra các cửa hàng, đúng lúc gặp viên quản lý này đang đôi co với khách hàng, Thịnh Phương Đình liền bắt anh ta viết bản tường trình, kết quả bản tường trình đó viết rất hay, có đầu có đuôi. Quan trọng nhất là, đây là The letter of explanation,

chị biết đấy, trình độ tiếng Anh của mấy viên quản lý cấp dưới, thiếu nước không biết đủ 26 chữ cái ấy chứ. Không ngờ, viên quản lý này lại giỏi tiếng Anh đến vậy, không viết sai một từ nào. Nghe nói lúc đó quản lý khu vực cũng phải kinh ngạc, lập tức chuyển bản tường trình cho Thịnh Phương Đình. Thịnh Phương Đình xem xong, liền yêu cầu chúng tôi điều viên quản lý này lên làm trợ lý cho anh ta.”

Thịnh Phương Đình đã từng du học nước ngoài nên tác phong làm việc rất tây, người trợ lý trước chỉ vì tiếng Anh không tốt mà bị anh ta sa thải. Thư Cầm nhún vai nói: “Bản tường trình này có thể khiến cho Thịnh Phương Đình chỉ đích danh viên quản lý kia lấy làm trợ lý, thế thì đưa cho tôi coi thử xem.”

“Vâng.” Trợ lý mau mắn nói, “Lát nữa em gửi vào hòm mail cho chị.”

“Bản chính cũng là gửi email?”

“Vâng, là gửi email.”

“Trực tiếp gửi cho Giám đốc khu vực, không CC cho Thịnh Phương Đình?”

Trợ lý gật đầu.

Thư Cầm nói: “Người này cũng thật là... Gửi email cho tôi xem nào.”

Trợ lý quay về phòng làm việc, lập tức forward thư cho Thư Cầm, Thư Cầm lướt qua, thấy bản tường trình này đúng là viết rất tốt, logic chặt chẽ, lại hợp tình hợp lý, đối với trình độ một viên quản lý mà nói thì quả là hiếm có, thậm chí còn giỏi hơn cả mấy vị cửa hàng trưởng nữa. Chẳng trách Thịnh Phương Đình vừa xem đã chấm ngay.

Thịnh Phương Đình cứ nhất định đòi người này thì cho anh ta vừa lòng vậy. Thư Cầm nghĩ, đây là chuyện nhỏ, nhưng có thể khiến Thịnh Phương Đình cảm thấy mắc nợ cô.

Chương 4

Trong giờ làm, Đàm Tĩnh chợt nhận được điện thoại của đồn công an, vốn dĩ điện thoại trong cửa hàng không được dùng vào mục đích cá nhân khi đang làm việc, nhưng nhân viên nghe điện thoại thấy bảo đầu bên kia là đồn công an muốn tìm Đàm Tĩnh, liền giật bắn cả mình, vội vàng gọi Đàm Tĩnh ra nghe điện thoại.

Đàm Tĩnh cũng hết cả hồn, còn chưa kịp nghĩ ngợi gì, đã nghe thấy đầu bên kia hỏi: “Cô là vợ của Tôn Chí Quân?”

“Vâng.” Đàm Tĩnh hơi hoang mang, “Tôn Chí Quân có chuyện gì vậy? Anh ta sao rồi?”

“Anh ta chẳng sao cả, cô đến đồn công an làm thủ tục đi!”

Đàm Tĩnh càng thêm hoang mang, nhưng đầu bên kia không để cô hỏi nhiều, chỉ thông báo vẫn tắt cho cô địa chỉ, rồi lập tức cúp máy.

Đàm Tĩnh đành phải muối mặt đi tìm Quản lý xin nghỉ. Quản lý đang chuẩn bị chuyển lên tổng công ty, đích thân Quản lý khu vực đến cửa hàng thông báo, đây có thể coi là một chuyện vui lớn, bởi từ vị trí quản lý cửa hàng tiến thẳng lên tầng lớp lãnh đạo của tổng công ty, phải nói là chuyện rất hiếm khi xảy ra, mấy khu vực lớn trên cả nước, về cơ bản chưa bao giờ nghe thấy có chuyện đặc cách thăng chức vượt cấp như vậy, vì thế ngay cả Cửa hàng trưởng cũng phải nhìn anh bằng con mắt khác. Mấy hôm nay, Quản lý rất vui, Đàm Tĩnh lập cập tìm anh xin nghỉ, anh cũng chẳng hỏi gì nhiều đã đồng ý luôn.

Đàm Tĩnh đổi ba lần xe buýt mới đến được đồn công an, đúng lúc tan làm, bảo vệ không cho cô vào. Cô cuống quýt nài nỉ: “Anh ơi, tôi xin nghỉ cả làm để đến đây, phải chuyển đến ba tuyến xe buýt rồi, ngày mai còn phải đi làm, nếu ngày mai đến nữa sợ rằng tôi không xin nghỉ được, xin anh cho tôi vào đi.”

Bảo vệ thấy tóc mái cô ướt nhep, dính chặt vào trán, đôi mắt tha thiết nhìn anh vật nài, trông vô cùng tội nghiệp. Tuy anh đã quen với đủ thể loại người, nhưng vẫn thấy cô gái này quả thực rất đáng

thương, cuối cùng, anh thoáng do dự nói: “Để tôi gọi điện cho cảnh sát Trương, xem anh ấy đã về chưa, cô đến tìm cảnh sát Trương đúng không?”

Đàm Tĩnh gật đầu lia lịa, bảo vệ liền nhắc điện thoại lên, nói qua loa vài câu, rồi quay lại bảo cô: “Cô đăng ký nhanh lên! Coi như cô gặp may đấy, cảnh sát Trương vẫn chưa về.” Dứt lời, anh ta đưa cho cô quyển sổ đăng ký. Đàm Tĩnh rối rít cảm ơn, rồi nhanh chóng đăng ký, sau đó đi về phía bảo vệ chỉ, tiến thẳng đến phòng làm việc của cảnh sát Trương.

Đàm Tĩnh lần đầu tiên đến đồn công an, trong lòng không khỏi nơm nớp lo sợ, lên lầu tìm đến phòng làm việc, cô thập thò ngoài cửa, thấy giữa căn phòng rộng thênh thang có mấy người dáng dấp giống cảnh sát đang đứng, bèn lấy hết dũng khí hỏi: “Xin hỏi, ai là cảnh sát Trương ạ?”

“Trương Minh Hằng, tìm anh này!” Một viên cảnh sát lên tiếng gọi, cảnh sát Trương nghe tiếng liền quay lại, nhìn cô một lượt như đánh giá rồi hỏi: “Cô là

vợ của Tôn Chí Quân?”

Thấy Đàm Tĩnh gật đầu, cảnh sát Trương nói: “Tôn Chí Quân ẩu đả với người khác, đánh gãy sống mũi người ta, bây giờ họ đến báo án, đợi có kết quả kiểm tra thương tật có lẽ anh ta sẽ bị giam giữ khoảng 15 ngày theo quy định xử phạt về an ninh trật tự.”

Đàm Tĩnh thấy đầu ong lên, mắt hoa hết cả, người mềm nhũn ra như sắp ngã lịm, cô phải vịn vào tường gượng đứng cho vững: “Sao anh ấy lại đánh nhau với người ta...”

“Cô hỏi tôi, tôi hỏi ai?” Cảnh sát Trương nói, “Nghe nói người bị thương còn là đồng nghiệp của anh ta, đường đường một người đàn ông, thế mà lại chỉ biết vung nắm đấm lên đánh người.” Nói rồi anh ta chỉ vào góc tường, Đàm Tĩnh lúc này mới thấy Tôn Chí Quân đang bị còng vào ghế, cúi gằm mặt xuống không nói năng gì. Trên người anh vẫn mặc đồng phục công ty, có điều trên áo còn lấm tẩm vết máu, không biết trên người anh có bị thương ở đâu không, hay đó là máu của người bị đánh kia.

Đàm Tĩnh vừa lo lắng vừa tức giận, không biết làm thế nào cho phải. Cảnh sát Trương nói: “Hỏi anh ta địa chỉ, điện thoại liên lạc của người nhà, anh ta chẳng chịu nói gì cả, cuối cùng phải nhờ đến phòng nhân sự ở công ty anh ta mới tìm được số điện thoại của cô, tiền viện phí các thứ của người ta, cô xem làm thế nào đi.”

Đàm Tĩnh mặt trắng bệch, hỏi nhỏ: “Phải mất bao nhiêu tiền viện phí ạ?”

“Làm sao tôi biết được?” Cảnh sát Trương có vẻ vừa tức vừa buồn cười, “Người bị thương tên là Phùng Cánh Huy, vẫn còn ở trong bệnh viện kia kìa... Thôi, thôi, đã giúp thì giúp cho trót, để tôi chỉ cách cho cô. Cô đến bệnh viện tìm Phùng Cánh Huy, bồi thường tiền viện phí các thứ cho người ta, nếu người ta không truy cứu thì chồng cô cũng không bị giam giữ nữa.”

Đàm Tĩnh bây giờ mới vỡ lẽ, cô vốn không ngốc, chẳng qua sự việc xảy ra quá đột ngột, khiến cô cuống quá đâm ra lú lẫn mà thôi. Nghe cảnh sát Trương nói, biết anh có lòng tốt chỉ bảo cho mình, cô vội vàng cảm ơn rồi rít. Tôn Chí Quân từ lúc cô bước vào cửa không hề ngẩng đầu lên, lúc này lại đánh thép buông một câu: “Tôi không có

tiền bồi thường.”

Cảnh sát Trương chẳng những không tức mà còn cười nói: “Anh có bản lĩnh nhỉ, đánh người ta lại còn không có tiền đền. Không có tiền đền sao anh còn đánh người ta chứ?” Đàm Tĩnh chợt thấy đau lòng, cũng không muốn nói thêm gì nữa, cô kéo tay viên cảnh sát nói: “Anh đừng chấp anh ta, để tôi đến bệnh viện.”

Cảnh sát Trương thấy mắt cô đỏ hoe, quay lại nhìn bộ dạng của Tôn Chí Quân, liền hiểu ngay tình cảnh giữa hai vợ chồng. Anh làm việc ở đồn công an, kiểu vợ chồng như thế này đã gặp quá nhiều, thường thì chồng gây chuyện ở ngoài, cuối cùng người vợ yếu đuối lại phải ra mặt giải quyết hậu quả. Anh chợt thấy đồng cảm với người phụ nữ, bèn cho Đàm Tĩnh biết địa chỉ bệnh viện, còn nói thêm: “Theo tôi, cô cứ mặc kệ, giam cho anh ta mười ngày nửa tháng cũng tốt, thứ người gì vậy không biết.”

Đàm Tĩnh nghẹn ngào cảm ơn cảnh sát Trương, rồi vội vàng chạy đến bệnh viện.

Tuy lúc này đã tắt nắng, nhưng không khí trong thành phố vẫn oi nồng khó chịu. Đàm Tĩnh đang sốt ruột nhưng sau khi đến bệnh viện, cô nghĩ ngợi một lát rồi chạy qua bên đường mua lẵng hoa quả, lẵng hoa quả gần bệnh viện đương nhiên là rất đắt, nhưng cũng không kén chọn được nhiều như thế. Khu vực cấp cứu của bệnh viện có lắp điều hòa, có điều người đông quá, mùi mồ hôi, mùi thuốc trộn lẫn với mùi thuốc khử trùng đặc trưng của bệnh viện, càng khiến cho người ta khó chịu. Bệnh viện quá lớn, Đàm Tĩnh phải hỏi bàn chỉ dẫn mới tìm được phòng Theo dõi của khoa Ngoại. Vừa đúng lúc gặp vợ Phùng Cánh Huy đến bệnh viện đưa cơm, hai người họ đang ngồi trên giường bệnh ăn cơm.

Đàm Tĩnh tiến lại rút rè giới thiệu thân phận và ý định của mình, Phùng Cánh Huy còn đỡ, nhưng vợ của Phùng Cánh Huy vừa nghe nói cô là người nhà Tôn Chí Quân, lập tức vút đôi đũa xuống, nhảy dựng lên mắng té tát: “Chồng cô bị thần kinh à, vô duyên vô cớ vung tay đánh người, đánh gãy cả sống mũi chồng tôi rồi! Tôi cho cô biết, bên công an đã nói, chúng tôi có thể đến tòa kiện anh ta tội cố ý gây thương tích! Lần này tôi nhất định không tha cho các người! Chồng tôi đang yên đang lành, bị các người đánh thành ra thế này, phải nằm viện đến nửa tháng, các người cứ chờ đấy mà đi hầu tòa!”

Đàm Tĩnh chỉ biết cười hồi lỗi, cô lấy tất cả tiền trong túi ra nói: “Tôi đến đưa tiền viện phí, xin lỗi đã để chị phải trả trước tiền đặt cọc, tôi cũng không biết bệnh viện bắt nộp bao nhiêu tiền, hôm nay đi vội quá, không đem theo sổ tiết kiệm, chỗ tiền này xin chị nhận trước, tôi biết là không đủ, ngày mai tôi đi ngân hàng rút tiền, rồi sẽ gửi chị tiếp.”

“Ai cần mấy đồng tiền bán thiu của các người!” Vợ Phùng Cánh Huy dùng sức đẩy Đàm Tĩnh, dúm lẳng hoa quả bên cạnh vào tay cô, rồi tổng cô ra cửa. Trong phòng Theo dõi có khoảng mười mấy giường bệnh, lại đúng vào giờ cơm trưa, bệnh nhân, người nhà bệnh nhân đều chăm chú theo dõi cuộc cãi vã vừa rồi. Đàm Tĩnh vừa xấu hổ vừa lo lắng, cô vốn không khéo nài nỉ van cầu người khác, chỉ biết cầm lẳng hoa quả trong tay, tiến thoái lưỡng nan.

Vợ Phùng Cánh Huy chẳng buồn để ý đến cô nữa, ngồi phịch xuống ăn cơm. Phùng Cánh Huy ngẩng lên nhìn cô mấy lần, bị vợ bắt gặp, chị ta càng thêm tức giận, quát lớn: “Nhìn cái gì mà nhìn? Thấy người ta xinh đẹp, mềm lòng rồi à? Bảo sao chồng người ta chẳng đâm cho vỡ cả mũi, đũa móc lại còn đòi chòi mâm son!”

Chị ta mắng vậy, làm mọi người trong phòng bệnh càng đổ dồn mắt về phía Đàm Tĩnh, cô chưa bao giờ trải qua cảnh ngộ này nên mặt đỏ bừng lên, xấu hổ đến mức không sao đứng đó được nữa, đành xách lẳng hoa quả xiêu vẹo bước đi.

Lúc lên cô đi thang máy, từ phòng Theo dõi đi ra đáng lẽ cô phải đi dọc theo hành lang rồi rẽ trái, nhưng cô mãi nghĩ ngợi, vừa lo nhà họ Phùng không chịu hòa giải, vừa lo ngày mai không biết số tiền dành dụm có đủ nộp viện phí hay không, lòng nóng như lửa đốt. Cô cứ mơ mơ màng màng đi dọc theo hành lang mãi như thế. Mấy tòa nhà lớn trong bệnh viện đều thông nhau, giống như mê cung vậy, rẽ vào một lối rẽ không tìm thấy thang máy, bấy giờ cô mới biết mình đã đi lầm đường. Nếu quay trở lại, lại phải đi qua phòng Theo dõi. Cô thực sự không có dũng khí để người nhà họ Phùng trông thấy mình lần nữa, nhìn thấy phía trước có biển chỉ dẫn, cô liền đi thẳng về phía cửa thoát hiểm.

Đi đến chỗ cửa thoát hiểm, cô mới phát hiện ra ở đó còn một cái thang máy nữa. Cô không biết mình đã đi dọc theo hành lang bao xa, chỉ thấy bốn bề vắng tanh, ánh đèn điện lấp loáng rọi xuống sàn đá

hoa. Nơi này không ồn ào hỗn loạn như những chỗ khác. Như thế này cũng tốt, cô vừa lấy tay lau mồ hôi trên trán, vừa ấn nút thang máy. Cô định đi bộ xuống phía cửa thoát hiểm, nhưng chạy đôn chạy đáo từ chiều đến giờ, cơm tối chưa ăn, miệng đắng ngắt, chân mỏi rã rời, thực sự là không nhấc nổi chân lên nữa, đến lắng quả đó cũng trở nên nặng trĩu, làm đau buốt ngón tay cô. Cô đành ôm lắng quả trước ngực, tự nhủ lòng không được khóc, mọi chuyện rồi sẽ qua đi, chỉ cần nhẫn nhịn chịu đựng thì tất cả sẽ qua hết, ngày mai nhất định cô có thể nghĩ ra cách.

Mỗi lần tuyệt vọng cô đều an ủi mình như vậy. Chuyện xấu xa khổ sở đến đâu cô cũng đã từng trải qua rồi, còn chuyện gì cô không chịu đựng được nữa chứ?

Thang máy “tinh” một tiếng, hai cánh cửa từ từ mở ra, cô ôm lắng quả, sững sờ nhìn người đứng trong thang máy.

Tuy rằng chuyện xấu xa chuyện khổ sở đến đâu cô cũng trải qua rồi, tuy rằng cô luôn cho rằng chỉ cần mình nhẫn nhịn chịu đựng thì mọi chuyện sẽ qua đi, tuy rằng cô đã cố ngụy trang để che giấu vỏ bọc mềm yếu của mình, tuy rằng cô không hề kiên cường, nhưng cô luôn phải kiên cường đối mặt với tất cả.

Chỉ có điều, cô không thể đối mặt với Nhiếp Vũ Thịnh.

Anh đứng ngay giữa thang máy, hình như cũng không ngờ là sẽ gặp cô. Có điều, chỉ vài giây sau, anh đã khôi phục lại vẻ lạnh lùng, chiếc áo blouse khoác trên người anh hệt như một tấm áo giáp tinh tế nhất, toàn thân anh toát lên vẻ lạnh lẽo, ánh mắt sắc như dao, cả con người anh như một lưỡi dao, dường như bất kỳ lúc nào cũng có thể đâm xuyên cô, mổ xẻ cô, khiến cô không trốn đi đâu được.

Anh đứng trong thang máy nhìn cô như một người xa lạ, hiện giờ, đối với anh, cô thật sự chỉ là một người qua đường xa lạ mà thôi. Khi nghe thấy tên bệnh viện này, lẽ ra cô phải biết rằng, sẽ có thể chạm trán Nhiếp Vũ Thịnh. Nhưng cả bệnh viện to như vậy, hàng nghìn hàng vạn bệnh nhân, cô cứ ôm một tia hy vọng rằng điều đó sẽ không xảy ra. Huống hồ anh làm ở khoa Ngoại Tim mạch, chắc khó có thể xuất hiện ở khoa Cấp cứu.

Vận khí của cô, luôn luôn đen đủi như vậy.

Oan gia ngõ hẹp. Những lúc khó khăn nhất, khổ sở nhất, cô luôn luôn gặp anh.

Lần cuối khi chia tay, anh đã từng nói: “Đàm Tĩnh, cô tưởng rằng thế là xong ư?”

Anh nói đúng, số mệnh chẳng bao giờ biết thương xót ai, cô không có cách nào né tránh, cũng không có cách nào chạy trốn, cô đã sai, đây là báo ứng của cô.

Đôi giày của Nhiếp Vũ Thịnh lướt ngang qua cô, anh không hề nhìn cô thêm lần nào nữa, chỉ cắm cúi đi thẳng về phía trước. Cô túm lấy cánh cửa thang máy, hai chân mềm nhũn, bóng tối như thủy triều âm thầm ập đến, dịu dàng ôm lấy cô vào lòng.

Đàm Tĩnh cảm thấy như đang mơ thấy ác mộng, giống ngày cô sinh em bé vậy. Bác sĩ, y tá đều vây xung quanh cô, chỉ nghe thấy bác sĩ nói: “Nhanh, băng huyết, mau đi lấy máu.” Tiếng bác sĩ đỡ đỡ vừa gần vừa xa, tiếng trẻ con khóc cũng vừa gần vừa xa, trong khi toàn thân cô đã lạnh buốt, như bị rơi xuống hố băng, không đủ sức giơ ngón tay lên nữa. Ý thức dần dần mất đi, cô không nghe thấy tiếng người nói ồn ào xung quanh, cũng không nghe thấy tiếng khóc của con trẻ, lúc đó cô đã cận kề cái chết, nhưng trong tiềm thức, cô biết mình không thể chết.

Nếu như mình chết rồi, đứa trẻ sẽ không có mẹ. Vì thế cô nhất định phải sống, vì con, cô phải sống.

Ý thức dần dần khôi phục, nhưng cô vẫn không nghe thấy tiếng trẻ con khóc, bèn thều thào hỏi: “Em bé đâu rồi?”

Thực ra cô nhớ bác sĩ đỡ đỡ đã thông báo với mình rằng đứa bé được đưa vào lồng kính rồi, nhưng dù mệt mỏi đến mức chỉ muốn ngủ, cô vẫn cố gượng không chịu ngủ, thều thào hỏi lại lần nữa: “Em bé đâu rồi?”

Chẳng ai thèm để ý đến cô, y tá vội vàng chạy ra ngoài, trong vầng sáng mờ mờ, cô chợt nhìn thấy Nhiếp Vũ Thịnh. Cô biết mình đã nhìn nhầm, nếu không cô không thể nào trông thấy Nhiếp Vũ Thịnh được. Giữa lúc sống chết cách nhau gang tấc, trong khoảnh khắc đối mặt với tử thần, dường như cô đã nhìn thấy anh. Trông thấy anh, cô liền nghĩ:

quả nhiên là mình sắp chết rồi. Có người từng nói với cô, người mà mình nhìn thấy lúc sắp chết mới là người mình lưu luyến nhất trên cõi đời này. Cô luôn cho rằng mình sẽ nhìn thấy mẹ, nhưng mẹ đã ở sẵn trên thiên đường chờ cô, cô có thể đoàn tụ với mẹ, vì thế mà cô mới nhìn thấy Nhiếp Vũ Thịnh chăng?

Khuôn mặt của Nhiếp Vũ Thịnh mỗi lúc một rõ, mọi thứ xung quanh cũng dần dần rõ hơn, ý thức cô từ từ khôi phục, cô không phải nằm trong phòng đẻ, tuy đây cũng là bệnh viện, nhưng tất cả đều rất rõ ràng, chứ không phải là mơ.

Đứng cạnh Nhiếp Vũ Thịnh là một nữ bác sĩ, cô ta chậm rãi nói: “Tốt rồi, tỉnh lại là tốt rồi. Đã cảm nắng lại còn hạ đường huyết, chưa ăn tối đúng không? Hôm nay may mà cô ngất trong bệnh viện chúng tôi, cũng may có người bên cạnh, cô lại ngã đúng cửa thang máy, nếu chậm một chút nữa, cửa thang máy sẽ kẹp chặt cổ cô thì nguy hiểm lắm.”

Bây giờ Đàm Tĩnh mới hiểu ra, không phải là cô nằm mơ thấy ác mộng, mà là ngất xỉu bên cạnh thang máy.

Nữ bác sĩ lại hỏi: “Điện thoại ở nhà là bao nhiêu? Thông báo cho một người đến chăm sóc cô, vừa truyền cho cô một chai glucose, phải quan sát hai tiếng nữa mới được về. Có bảo hiểm không? Gọi người nhà cô đến rồi đi nộp viện phí.”

“Không, không cần, tôi tự đi nộp tiền.” Đàm Tĩnh có vẻ ngại ngùng luống cuống, giọng cô vẫn còn khản đặc, đầu lưỡi đắng ngắt. Tôn Chí Quân vẫn còn bị giam ở đồn, không có ai đi nộp tiền thay cô được cả. Nhiếp Vũ Thịnh đứng đó, mặt mũi lạnh tanh. Có lẽ chính anh ta đã báo cho bác sĩ, đưa cô đi cấp cứu, nhưng giờ phút này cô chỉ muốn tránh anh càng xa càng tốt. Cô đã không còn bất cứ mộng tưởng hảo huyền nào, cô cũng không hề kỳ vọng anh là người cứu mình. Có thể Nhiếp Vũ Thịnh bị ảnh hưởng bởi sự tu dưỡng của bản thân và đạo đức bác sĩ, dù nhìn thấy một người xa lạ ngất xỉu ở đó, anh cũng sẽ không thể thấy chết mà không cứu được.

“Được, tôi gọi y tá đến.” Nữ bác sĩ gật đầu với Nhiếp Vũ Thịnh, “Bác sĩ Nhiếp, người này không việc gì nữa rồi.” Rồi lại nói với Đàm Tĩnh, “Đây là bác sĩ Nhiếp ở bệnh viện chúng tôi, chính anh ấy đã cứu chị, chị cảm ơn người ta đi.”

“Cảm ơn.” Giọng cô nhỏ đến mức chính cô cũng không nghe thấy gì, Nhiếp Vũ Thịnh không thèm nhìn cô, vẫn giữ vẻ lạnh lùng như cũ, thậm chí chẳng buồn đáp lại, chỉ nói với nữ bác sĩ kia: “Tôi lên phòng mổ đây.”

Trong người Đàm Tĩnh chỉ mang có hơn 200 tệ, y tá mang tờ hóa đơn đến cho cô, ngoài truyền glucose, còn làm xét nghiệm máu thường quy, tổng cộng hết hơn 300 tệ. Tuy cửa hàng cũng có làm thẻ bảo hiểm cho nhân viên, nhưng cô lại không mang theo thẻ bảo hiểm. Đàm Tĩnh không có cách nào, đành mượn di động của bệnh nhân bên cạnh gọi cho Vương Vũ Linh, ai ngờ di động của Vương Vũ Linh lại tắt máy. Cô hốt hoảng nghĩ nát óc cũng không ra một ai có thể cho cô vay tiền cả.

Chai glucose đã truyền hết, y tá đến rút kim truyền ra, giục cô đi trả tiền, Đàm Tĩnh đành cắn răng hỏi: “Xin hỏi, điện thoại của bác sĩ Nhiếp là bao nhiêu?”

Cô y tá biết cô được bác sĩ Nhiếp đưa vào cấp cứu, lúc đó bác sĩ Nhiếp bế cô xông vào phòng Cấp cứu, mặt anh tái nhợt, khiến mọi người trong khoa Cấp cứu đều giật nảy mình, còn tưởng bệnh nhân này là người nhà, hay thậm chí là người yêu của Nhiếp Vũ Thịnh nữa. Lúc bác sĩ Hoắc phụ trách cấp cứu đo huyết áp cho cô, Nhiếp Vũ Thịnh cứ đứng ngây như khúc gỗ, hai tay nắm chặt vào nhau. Phó chủ nhiệm phòng Cấp cứu thấy tình hình như vậy còn phải chạy lại hỏi thăm. Các cô y tá đều thắc mắc, thầm nghĩ bác sĩ Nhiếp trước nay luôn là người điềm đạm, vậy mà lần này lại cuống quýt lo lắng như thế, không lẽ nữ bệnh nhân lạ mặt này đúng là bạn gái của anh? Thế nhưng nhìn có vẻ không giống. Các y tá đều rất tò mò về nữ bệnh nhân này, nào ngờ sau khi kiểm tra xong, thấy bảo cô không sao, lúc hỏi tên bệnh nhân để ghi vào bệnh án, Nhiếp Vũ Thịnh lại nói là không quen biết, thấy cô ấy ngã ở gần thang máy nên cứu mà thôi. Không quen nên không biết tên, bệnh sử không rõ, tuổi tác không tường.

Trường hợp như vậy xảy ra quá nhiều, cả bệnh viện to thế này, thường xuyên có người ngất xỉu ở cửa ra vào, hay thậm chí trong hành lang, phòng Cấp cứu của họ chẳng lạ lẫm gì. Lúc nói không quen biết, giọng Nhiếp Vũ Thịnh vẫn lạnh lùng như thường thấy. Bác sĩ Hoắc nhìn cách ăn mặc trang điểm của bệnh nhân, thầm so sánh với hoàn cảnh gia đình khá giả như bác sĩ Nhiếp, thấy quả là hai người ở

hai thế giới khác nhau, Nhiếp Vũ Thịnh đã nói không quen biết, đương nhiên là không quen biết thật.

Cô y tá nghe thấy Đàm Tĩnh hỏi số điện thoại của bác sĩ Nhiếp, liền bĩu môi, nói: “Thôi không cần đâu, bác sĩ Nhiếp đi mổ rồi, hôm nay anh ấy có ca mổ cấp cứu. May cho cô đấy, gặp đúng lúc bác sĩ Nhiếp đi thang máy lên phòng mổ cấp cứu. Vừa nãy cô chẳng cảm ơn anh ấy rồi còn gì, tìm anh ấy làm gì nữa?”

Đàm Tĩnh không có cách nào, đành ấp úng nói: “Tôi... tôi... không mang đủ tiền.”

Cô y tá nói: “Thế thì gọi điện kêu người nhà cô mang đến.”

“Ở nhà không có ai.”

“Thì gọi điện cho họ hàng bạn bè.” Ánh mắt cô y tá trở nên nghiêm khắc, “Tổng cộng hơn 300 tệ, cô cũng không có à?”

Đàm Tĩnh nuốt lại câu mình định nói, lí nhí: “Tôi chỉ mang có hơn 200 tệ...”

Cô y tá dường như đã quá quen với những cảnh như thế này, bèn nói: “Thế thì không được, tìm người nào mang tiền đến đây cho cô.”

Đàm Tĩnh gục đầu một lúc lâu mới ngẩng lên nói: “Có thể cho tôi mượn điện thoại của cô một lát không?”

Cô y tá thoáng ngây người rồi lôi điện thoại trong túi ra, lẩm bẩm: “Thời buổi này còn có người không có di động.” Bên cạnh có người gọi tháo kim truyền, cô ta vội qua bên đó tháo kim cho người ta.

Đàm Tĩnh không có lòng dạ nào để ý đến thái độ lạnh nhạt của y tá nữa, chờ cô ta đi khỏi, cô liền nhấn từng phím điện thoại, vẫn là dãy số có 136 ở đầu, rất lâu rất lâu về trước, Nhiếp Vũ Thịnh dùng số này. Sau này anh ra nước ngoài, số này chắc đã khóa từ lâu rồi.

Thực ra cô vẫn ôm một tia hy vọng mong manh rằng mình chỉ đang hoang tưởng mà thôi.

Trong điện thoại vang lên tiếng tút tút, cô không biết điều này

nghĩa là gì, có lẽ sẽ nghe thấy câu “Số máy quý khách vừa gọi không có” cũng nên, thế nhưng dường như chỉ mới một giây, cũng dường như dài như cả thế kỷ, một giọng nói quen thuộc mà xa lạ, truyền đến bên tai cô qua máy điện thoại.

Anh nghe điện thoại thường giới thiệu cả tên mình theo thói quen: “Xin chào, tôi là Nhiếp Vũ Thịnh.”

Bỗng nhiên cô ghen ngào, không nói được câu nào. Một số điện thoại đáng lẽ phải vút đi từ lâu, một số điện thoại cô nên quên từ lâu rồi, cách xa bảy năm, giống như cách cả một khoảng không gian và thời gian, vượt qua trăm sông ngàn núi như trong chuyện cô, xa như tiếng vọng về từ một thế giới khác.

Cô đã quên hết tất cả lớp vỏ nguy trang bên ngoài của mình, dù cô biết rõ rằng anh giữ số điện thoại này chắc chắn không phải là vì cô. Tình yêu giữa hai người đã bị lòng hận thù gặm nhấm đến tận xương tủy từ lâu, chỉ là trong buổi tối khốn khổ, nhục nhã, bất lực như thế này đây, cô lại nẩy dạ hão huyền nhớ lại những ngày tháng đẹp đẽ đã qua.

Tất cả những gì đẹp đẽ, đều đã bị chính bản thân cô, xé nát thành từng mảnh vụn.

Cô khẽ hít vào một hơi, để giọng của mình nghe có vẻ mềm mại và uyển chuyển hơn, câu này dù khó nói đến mấy, cô cũng quyết định phải nói.

Còn gì để lưu luyến, còn gì để nuối tiếc đâu, chẳng qua chỉ là giẫm thêm một cái, đâm thêm một nhát nữa mà thôi.

Cô hỏi: “Có thể cho tôi vay ít tiền được không?”

Nếu quay lại bảy năm trước, cô thà chết cũng không bao giờ nói như thế với Nhiếp Vũ Thịnh. Thế nhưng sau bảy năm, cái chết đã nhẹ như lông hồng, chỉ còn những gian khổ khó khăn trong cuộc sống buộc cô phải từ bỏ lòng tự trọng. Tự trọng là gì? Có ăn được không? Có chữa bệnh được không? Có thể gửi Bình Bình đi học mẫu giáo được không?

Đến bản thân cô cũng phải sững sờ vì mình có thể thốt ra câu này

với Nhiếp Vũ Thịnh một cách lưu loát, rõ ràng, gần như vô liêm sỉ, thậm chí không hề sợ sệt như vậy.

Cô gần như có thể tưởng tượng được, anh sẽ không chút do dự cúp máy.

Quả nhiên, gần như ngay lập tức, anh liền cúp máy.

Cô lại gọi lần nữa, tiếng chuông đổ rất lâu, tay cô run lên bần bật, như không khống chế được bản thân vậy. Cô thầm nghĩ: thà rằng anh tắt máy, nhưng không, khoảng nửa phút sau, anh vẫn nghe.

Không chờ anh nói, cô đã cướp lời: “Thư anh viết cho tôi, cả ảnh nữa, tôi nghĩ anh muốn lấy lại.”

Anh im lặng rất lâu, rồi dần từng tiếng một: “Cô cần bao nhiêu tiền?”

“Năm vạn.” Cô nói, “Tôi trả lại anh tất cả, hơn nữa sẽ không tiết lộ với bất cứ ai mối quan hệ của chúng ta.”

Anh cười trong điện thoại: “Cô cho rằng cô đáng giá năm vạn? Đàm Tĩnh, cô đánh giá mình cao quá đấy.”

“Không phải tôi đáng giá năm vạn, mà là quá khứ của Nhiếp Vũ Thịnh đáng giá năm vạn.” Cô gắng bình tĩnh lại, cùng cực xấu xa cũng chỉ đến thế này mà thôi, “Chắc hẳn anh không muốn có bất cứ quan hệ gì với tôi nữa, nên tôi trả lại anh tất cả. Từ nay về sau, chúng ta không còn liên quan gì đến nhau nữa.”

“Sao cô không đòi luôn 10 vạn đi! Vừa đủ để làm phẫu thuật cho con trai cô!” Giọng anh toát lên vẻ căm hận và khinh bỉ, “Hay cô thấy quá khứ của Nhiếp Vũ Thịnh không đáng giá 10 vạn?!”

“Anh muốn đưa tôi 10 vạn thì cứ đưa.” Cô bất chấp tất cả, “Tôi không có tiền trả tiền cấp cứu, anh xuống đây trả cho tôi.”

“Được, cô chờ đấy.”

Từ hành lang tầng 13 nhìn xuống, nhà nhà đã lên đèn, cả thành phố trông như một biển đèn rực rỡ. Nhiếp Vũ Thịnh ngẩng đầu lên,

rồi đột ngột tức giận ném mạnh điện thoại đi.

Chiếc điện thoại văng vào tường rồi rơi “choang” xuống đất, linh kiện bắn khắp nơi. Trong lòng anh chỉ còn lửa giận bùng bùng đang thiêu đốt điên cuồng, đến nỗi các mạch máu trong người anh như muốn nổ tung.

Từ phòng Cấp cứu đi ra, anh đã không thể khống chế tình cảm của mình nữa. Anh biết mình như vậy không thể cầm dao mổ được, đành gọi điện nhờ đồng nghiệp đang trực ban đến mổ giùm, còn mình quay trở lại phòng trực thay cho đồng nghiệp. Sự xuất hiện của Đàm Tĩnh đã làm đảo lộn tất cả, nhất là khi anh nhìn thấy cô ngã xuống bên thang máy, phản ứng đầu tiên của anh là hoảng sợ. Rất nhiều lần anh đã nhắc đi nhắc lại với mình rằng, tình yêu thời niên thiếu chỉ là sự khờ khạo ấu trĩ, hơn nữa anh đã phải trả một cái giá quá đắt cho nó rồi. Hãy quên người phụ nữ lòng dạ độc ác đó, quên mối tình đầu dang dở đó đi.

Anh đã phải mất bao nhiêu năm tháng để ép mình dần dần thích ứng với cuộc sống không có Đàm Tĩnh. Một dạo anh tưởng rằng mình đã thành công. Thế nhưng, giây phút trông thấy Đàm Tĩnh ngã xuống, anh mới hiểu, mọi cố gắng của mình chẳng qua chỉ là sự giãy giụa vô ích, mọi thứ của anh vẫn nằm trong tay người phụ nữ ấy, hỷ nộ ai lạc, tất cả và tất cả, vẫn gắn chặt với cô ta. Anh bế cô lên, như bao nhiêu lần anh từng làm trước đây, chỉ có điều cô bây giờ không còn là Đàm Tĩnh của anh nữa, mặt cô tái nhợt đến đáng sợ, khóe mắt còn đọng nước mắt, cô đã khóc. Trong giây phút đó, anh chợt thấy hoảng loạn hệt như bảy năm về trước, anh không thể tưởng tượng nổi cô sẽ rời xa anh, cho dù sự rời xa này là về thể xác hay tinh thần. Anh đã từng hận cô đến tận xương tủy, thậm chí hận đến mức nghĩ cô chết rồi mới hả. Nhưng khi cô ngã xuống trước mặt anh, anh lại thấy hoảng sợ vô cùng. Nếu cô chết, nếu cô không còn tồn tại trên cõi đời này nữa, anh cũng không cách nào tưởng tượng được mình phải làm sao để có thể sống một mình. Tất cả những hận thù trước kia, cũng chỉ bởi vì biết cô vẫn còn trên thế gian này, cho dù cách xa nhau đến hàng nghìn vạn dặm, cho dù cô đã biến mất trong biển người mê mông, nhưng dù sao cô và anh vẫn cùng chung một khoảng không gian và thời gian, cho dù cô từ lâu đã trở thành một người xa lạ. Nhưng cô vẫn còn trên thế gian này, tất cả hận thù của anh, đến cuối cùng anh mới tuyệt vọng hiểu ra rằng, hóa ra chỉ vì cô không thể ở bên cạnh anh được nữa.

Đàm Tĩnh, Đàm Tĩnh.

Anh bế cô lên, vỗ vào mặt cô, thì thầm gọi tên cô, thậm chí muốn cúi xuống hôn cô. Cô giống như người đẹp ngủ trong rừng trong truyền thuyết, nếu như anh hôn cô, liệu cô có thể tỉnh lại không? Anh rối loạn như đứa bé bị lạc mẹ, chỉ biết ôm khư khư thứ quý giá nhất trên đời, mà không biết phải làm gì. Nếu cô không tỉnh lại nữa thì sao?

Anh đâu ngờ, sau khi mất cô, tương tư đã trở thành một thứ thuốc độc, dần dần ăn mòn lục phủ ngũ tạng anh, bảy năm khổ sở kìm nén, hóa ra, bệnh trạng đã không thể cứu vãn được nữa. Trong giây phút ấy, anh chỉ mong có thể đem tất cả của mình để đổi lấy việc cô từ từ mở mắt.

Khi bế cô lao vào phòng Cấp cứu, tay anh vẫn còn đang run. Tóc của cô vương vãn trên mặt anh, anh luống cuống đếm mạch đập, vốn là động tác đã quá đỗi thành thạo, nhưng anh cứ bị ngắt quãng hoài, mỗi lần đếm được đến mười mấy nhịp, anh lại bắn loạn đếm sai, không nhớ nổi mình đã đếm đến bao nhiêu nữa, đành phải bắt đầu lại từ đầu. Các đồng nghiệp ở phòng Cấp cứu chạy đến, anh mới bị động đứng im một chỗ.

Anh biết mình không thể nào khống chế tình cảm được, nên sau khi ra khỏi phòng Theo dõi, anh đành tìm lý do đột xuất nhờ đồng nghiệp thực hiện giúp ca mổ đã sắp xếp từ trước. Anh dầm đĩa mồ hôi lạnh ngồi trong phòng trực, cho đến khi tiếng chuông điện thoại reo lên.

Nhiếp Vũ Thịnh, chi bằng may chết đi còn hơn.

Anh lạnh lùng lắng nghe giọng cô trong điện thoại, lắng nghe yêu cầu cô đưa ra. Không phải cô đang yêu cầu, mà cô đang tổng tiền.

Đúng vậy, quá khứ của Nhiếp Vũ Thịnh đương nhiên đáng giá năm vạn, thậm chí đáng giá mười vạn.

Anh chỉ không ngờ cô có thể làm thế, có thể mở được miệng nói câu đó.

Nhưng như thế cũng tốt, anh nhìn ánh sáng phản chiếu lại trên

cửa kính, khoe miệng nở nụ cười châm biếm. Người đàn bà này vốn là loại người như thế, chẳng phải bảy năm trước anh đã biết rồi ư? Cô ta không có giới hạn thì cứ để cho cô ta không có giới hạn đi, chẳng nào thì dù là tổng tiền đi nữa, cô ta cũng chỉ có thể tổng tiền mình một lần cuối này thôi.

Nhiếp Vũ Thịnh, mày có thể quên hẳn cô ta đi rồi.

Anh ngồi thụp xuống, tìm thấy SIM điện thoại của mình trong đồng mảnh vụn. Ngày mai, anh sẽ đi thay điện thoại mới.

Anh cất SIM điện thoại vào trong hộp đựng danh thiếp, rồi quay trở lại phòng trực, mở khóa ngăn kéo bàn làm việc của mình, lấy ví tiền ra, rút mấy tờ tiền màu hồng, đoạn đi thang máy xuống lầu.

Đàm Tĩnh ngồi trên chiếc ghế dài ngoài hành lang, đến tận khi Nhiếp Vũ Thịnh đưa cho cô tờ hóa đơn thanh toán, cô mới ngẩng đầu nhìn anh.

Mặt anh vẫn không có chút cảm xúc nào, nếu nói trước kia ánh mắt của anh thỉnh thoảng còn lộ vẻ căm hận thì nay, đến cả căm hận anh cũng không buồn cho cô nữa. Người đàn ông này và tất cả những gì thuộc về mình đều đã kết thúc, cô đã hủy hoại mọi thứ hết sức triệt để, bảy năm trước một lần, hôm nay lại một lần nữa.

Đến làm kẻ thù của nhau cũng không thể, cô nhìn xuống, như vậy cũng tốt.

Cô không hề cảm ơn, nhận lấy tờ hóa đơn rồi đi vào phòng đưa cho cô y tá, đoạn quay người đi về. Không ngờ Nhiếp Vũ Thịnh đứng chờ cô ở đầu hành lang, anh dường như đoán trước được cô sẽ không đi thang máy, mà đi cầu thang bộ xuống.

Anh chỉ nói: “Thời gian, địa điểm.”

Cô ngó người một lúc mới hiểu là anh hỏi cô thời gian và địa điểm đưa tiền. Cô đáp: “Tôi cần tiền gấp, 10 giờ sáng mai, ở ngay quán cà phê đối diện bệnh viện.”

Anh thờ ơ liếc cô rồi quay người đi mất.

Đàm Tĩnh đi bộ về, vốn cô đã lên xe buýt đi được mấy bến rồi, sau đó, xe buýt đến chỗ xuống, đáng lẽ cô phải đổi xe, nhưng không hiểu sao, cô lại lần theo bến xe buýt đi bộ về phía trước. Tới lúc về đến nhà cô mới phát hiện ra mình đã đi bộ qua mấy bến xe rồi.

Quai ba lô đeo trên lưng đã bị cô nắm đến nỗi ướt đầm mồ hôi tay, trong nhà không bật đèn, tối om om, nhưng như thế cũng tốt. Cô ngồi trên chiếc ghế sofa cũ kỹ, không buồn đứng lên nữa. Cô vẫn giữ nguyên tư thế như lúc vừa mới về, tay nắm khư khư quai ba lô, ngồi bất động ở đó.

Cô phải dọn dẹp đồ đạc một chút, cô đã hứa sẽ trả cho anh những thứ đó.

Thực ra cũng chẳng có gì, chỉ là một vài lá thư anh viết, dăm ba món đồ nho nhỏ anh tặng cô, cả tấm ảnh hai người chụp chung nữa.

Cô biết bản thân vô liêm sỉ đến cực độ, nhưng thực sự cô quá mệt mỏi rồi, cuộc sống đã bức bách cô quá đổi, giống như một sợi dây thừng thắt chặt vào cổ, khiến cô không hít thở nổi. Khi đã sắp tắt thở, sắp không chịu đựng nổi nữa, cô đành quờ quạng tóm lấy bất cứ thứ gì có thể tóm được, để hít lấy một hơi. Cho dù hơi thở đó độc ác hay không đến đâu chẳng nữa.

Cô dựa vào đâu mà đòi tiền Nhiếp Vũ Thịnh? Thế nhưng quả nhiên anh vẫn đồng ý cho cô, bởi cô biết chắc rằng với tính cách và lòng tự trọng của mình, anh sẽ dùng tiền để tống cổ cô đi, như vậy từ nay anh có thể không còn cả hận cô nữa.

Đàm Tĩnh, Đàm Tĩnh, cô thầm gọi tên mình. Cô làm như vậy, là vì sao chứ? Là sợ mình vẫn còn ôm mộng viễn vông ư? Là sợ mình sẽ một lần nữa lao vào cái bẫy ngọt ngào mà đáng sợ đó ư? Là sợ mình trong lúc tuyệt vọng sẽ giơ tay ra vọng tưởng tóm được anh ư?

Không cần phải nằm mơ nữa, thế này cũng tốt.

Cô co quắp người lại trên sofa như một đứa trẻ, tựa hồ được trở về trong lòng mẹ. Bảy năm nay, không một giây phút nào cô không ở trong trạng thái mệt mỏi rồi, gánh nặng cuộc sống làm cô không sao chống đỡ nổi, rất nhiều lần cô thấy mình không thể tiếp tục gánh vác được nữa, thế nhưng vì con, cô vẫn phải cắn răng chịu đựng.

Thực ra Đàm Tĩnh cũng biết, cô đã quá khắt khe với chính mình, vì thế hôm nay nhân lúc không có ai, con trai và Tôn Chí Quân đều không ở bên cạnh, cuối cùng cô cũng cho phép bản thân được co mình lại một cách yếu đuối và mệt mỏi như thế này. Trên đời vốn không có truyện cổ tích, càng chẳng có chàng hoàng tử cưỡi ngựa trắng nào đến cứu cô, trên thế giới này chẳng có gì cả, chỉ có mình cô, cô cũng chỉ cho phép mình thương xót bản thân một lúc, chỉ một lúc này thôi. Ngày mai cô phải đi lấy tiền, ngày mai cô phải đi làm, ngày mai cô phải nghĩ cách bảo lãnh Tôn Chí Quân ra khỏi đồn công an, ngày mai cô còn phải chữa bệnh cho Bình Bình.

Cô cứ co quắp trên chiếc sofa cũ nát như vậy, rồi từ từ chìm vào giấc ngủ.

Tất cả các bác sĩ trực đêm sáng sớm hôm sau bắt buộc phải đi kiểm tra phòng bệnh, kiểm tra phòng bệnh và giao ban xong thì có thể về nhà ngủ. Nhưng Nhiếp Vũ Thịnh không về nhà, anh đi thẳng đến ngân hàng rút tiền rồi quay lại quán cà phê đối diện bệnh viện.

Đàm Tĩnh đến sớm hơn anh, trong mắt cô hằn những tia máu đỏ, dưới ánh mặt trời rực rỡ ngày hè, trông cô càng thêm tiêu tụy. Khóe mắt cô đã có nếp nhăn, thoáng nhìn già hơn tuổi thật rất nhiều.

Cô không hề né tránh ánh mắt của Nhiếp Vũ Thịnh, anh nhìn cô rất kỹ, như thể chưa từng quen biết cô vậy. Có lẽ, anh quả thực không nên quen biết cô. Cuối cùng, anh rút ra một chiếc túi giấy dày cộp, nói: “Tiền ở trong này, tất cả là hai vạn chín nghìn sáu trăm bốn mươi mốt tệ. Tôi chỉ đưa cô ba vạn, trừ đi tiền viện phí tôi trả cho cô hôm qua, còn từng này thôi.”

Đàm Tĩnh không đáp lại, cô đưa chiếc hộp cho anh.

Nhiếp Vũ Thịnh mở ra, lật đi lật lại các thứ trong đó, tất cả thư từ của mình, còn có những thứ nho nhỏ anh tặng cô, đều ở bên trong. Có điều, khung của chiếc ảnh chụp chung rõ ràng đã bị đập vỡ, miếng kính không còn nữa, viền khung cũng bị rời ra một đoạn.

“Ghim cài áo đâu?” Anh ngẩng đầu lên hỏi cô.

“Tôi bán rồi.” Cô bình thản nói, “Cái ghim cài áo đó nạm kim cương, đáng giá vài nghìn tệ, nên tôi đã đem bán, tiền cũng tiêu hết

rồi.”

Anh gật đầu nói: “Rất tốt.”

Cũng không biết ý anh là cô bán rất tốt hay cô giải thích như vậy rất tốt.

Cô không biện hộ gì, chỉ đưa tay ra định đỡ lấy túi tiền trong tay anh.

“Không đếm ư?” Anh nhếch mép, rồi nở nụ cười nửa miệng: “Cũng không chê ít sao? Hôm qua cô còn đòi tôi năm vạn cơ mà.”

“Anh không muốn đưa thì thôi.” Đàm Tĩnh nắm lấy quai túi đứng lên. Không ngờ Nhiếp Vũ Thịnh gọi giật lại: “Chờ đã.”

Cô tưởng anh còn có gì muốn nói, nào ngờ anh đột ngột vung tay lên, tất cả tiền trong túi rơi tung tóe ra đất như một trận mưa. Bị ngăn cách bởi những tờ tiền đang bay, tầm mắt cô mờ hẳn đi. Anh đứng ngay trước mặt cô, giống như năm ấy, anh sai bước trên lớp lớp đóa hoa rụng tiến về phía cô, thế nhưng ngày hôm nay họ đã là người ở hai thế giới khác nhau, cô không còn sức lực giơ tay về phía anh nữa.

Anh thậm chí còn cười với cô: “Cô cứ nhặt từ từ nhé, đừng nhặt thiếu tờ nào đấy!”

Tất cả mọi người trong quán cà phê đều ngậy ra nhìn họ, rồi lại nhìn đồng tiền trên mặt đất. Đàm Tĩnh nước mắt lưng tròng nhưng cố nhịn không rơi lệ, chẳng nói một tiếng nào, lập tức ngồi thụp xuống nhặt tiền.

Nhiếp Vũ Thịnh quay người bỏ đi.

Mọi người xung quanh đều nhìn đồng tiền rơi đầy đất, Đàm Tĩnh không ngẩng đầu lên, chỉ cúi nhặt từng tờ tiền đút vào túi, nhặt hết tờ này đến tờ khác, những tờ tiền vung vãi đầy đất, như đồng tro tàn vừa đốt trụi tất cả. Tay Đàm Tĩnh run lên, nhưng cô nhặt rất nhanh. Cho dù Nhiếp Vũ Thịnh ném tiền vào mặt cô, cô vẫn cúi xuống miệt mài nhặt từng tờ lên như thế này ư? May mà anh vẫn bị cái gọi là phong độ ràng buộc, dẫu sao đi nữa anh cũng không thể đối xử với một người phụ nữ như vậy được. Ném tiền xuống đất, có lẽ đó cũng

là cực điểm của anh rồi, cực điểm để biểu thị sự khinh bỉ và nhục mạ của anh. Đầu óc trống rỗng, cô chỉ mãi miết lo nhặt tiền như một cái máy, rồi nhét vào trong túi. Cũng may cuối cùng đếm lại, không thiếu một đồng nào. Hai vạn chín nghìn sáu trăm bốn mươi một tệ, khi tìm thấy đồng xu một tệ sáng bóng đó ở dưới gầm bàn, cô thở phào nhẹ nhõm. Đợi cô đứng thẳng người dậy mới phát hiện tất cả mọi người trong quán cà phê đều đang nhìn mình bằng ánh mắt lạ lùng, ngay mấy người phục vụ cũng e dè tránh xa cô, một người đàn bà nhặt tiền rơi dưới đất, trong mắt người ngoài chắc hẳn là vô liêm sỉ đến cực độ, đáng khinh đến cực độ. Thực ra cô cũng rất khinh bỉ bản thân mình, nhưng bây giờ cô không nghĩ được nhiều như thế.

Từ quán cà phê đi ra, cô đi thẳng đến bệnh viện, đầu tiên là tìm gặp bác sĩ chữa trị cho Phùng Cảnh Huy, lấy một vạn tệ nộp tiền đặt cọc viện phí, rồi đến phòng bệnh gặp Phùng Cảnh Huy. Hôm nay vợ của Phùng Cảnh Huy đi làm, chỉ có một mình Phùng Cảnh Huy nằm trên giường đọc báo. Đàm Tĩnh đã nói chuyện với bác sĩ chữa trị của Phùng Cảnh Huy, biết gãy sống mũi có thể nằm viện hoặc về nhà chữa trị, nhưng người nhà Phùng Cảnh Huy nhất định đòi nằm viện. Đàm Tĩnh biết, vợ Phùng Cảnh Huy hậm hực tức tối nên mới nhất quyết đòi để anh ta nằm viện nhằm tính thêm tiền viện phí, thuốc men, dù sao cũng là tại Tôn Chí Quân đánh anh ta thành ra thế này, người đứng dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

Phùng Cảnh Huy vừa nhìn thấy cô, dường như có vẻ hơi ngại ngùng, vội vàng gấp tờ báo lại. Đàm Tĩnh đưa tờ hóa đơn nộp tiền đặt cọc viện phí cho anh ta, dặn dò: “Anh cứ yên tâm ở đây chữa bệnh, nếu như chỗ này không đủ thì gọi điện thoại cho tôi, tôi sẽ mang tới. Tất cả là do Tôn Chí Quân không tốt, đánh anh thành ra thế này, ở đây còn một nghìn tệ, anh đưa cho chị nhà, để chị nhà hầm canh xương hay gì đó cho anh ăn, nghe nói bị gãy xương phải bổ sung canxi. Đáng lẽ tôi đã mua chút hoa quả đến, nhưng không biết anh có phải kiêng cử gì không, nên tôi không mua.”

Phùng Cảnh Huy thấy cô vừa nộp tiền viện phí vừa mang tiền mặt đến, nói chuyện lại nhã nhặn, đối diện với một người phụ nữ như vậy, anh ta không thể nào sung sướng thốt ra những lời khó nghe được, đành nói: “Thật ra tôi chỉ đùa với Tôn Chí Quân thôi, không ngờ anh ấy lại nổi giận. Con người anh ta thật xấu tính quá, sao lại có thể đánh người cơ chứ?”

Đàm Tĩnh cười gượng: “Tất cả là do Tôn Chí Quân không tốt, làm anh phải bị vạ lây. Tôi thay mặt anh ấy xin lỗi anh, mong anh bỏ quá cho. Bây giờ anh ấy vẫn bị giam ở đồn công an, chiều nay tôi còn phải đi làm, tôi đưa cho anh số điện thoại ở cửa hàng, nếu anh có việc gì, hoặc tiền thuốc thang viện phí không đủ, anh cứ gọi điện cho tôi là được.”

Phùng Cánh Huy vốn dĩ vẫn ấm ức trong lòng, nhưng thấy Đàm Tĩnh nói năng dễ nghe, nghĩ bụng cô cũng là người phụ nữ đáng thương, hơn nữa Tôn Chí Quân bị giam ở đồn công an, tuy cô không nhắc đến nửa câu, nhưng thái độ vẫn rất nhã nhặn, vì thế nỗi hậm hực của anh ta cũng đã tan mất tự bao giờ. Phùng Cánh Huy nói: “Tôi hiểu ý cô, cô muốn tôi không kiện Tôn Chí Quân chứ gì. Thực ra, tôi là đồng nghiệp với anh ta, bình thường quan hệ vẫn rất tốt, ai ngờ anh ta bỗng dưng đánh người, lại còn đánh tôi thành ra thế này nữa chứ.”

Đàm Tĩnh không biết làm sao, đành xin lỗi rồi rít, những bệnh nhân khác trong phòng bệnh, thấy cô đáng thương quá, liền thi nhau nói giúp cho cô. Có người nói: “Đánh người là không đúng, nhưng người ta cũng đã bị bắt giam rồi, vợ người ta đến xin lỗi, lại còn đưa tiền nữa, thôi anh bỏ qua chuyện này đi.”

“Đúng rồi đấy, tôi thấy thái độ của cô vợ này rất tốt, chẳng hiểu sao ông chồng kia lại vô cớ đánh người như thế chứ.”

Đàm Tĩnh từ trước đến nay ghét nhất là bị người khác nói này nói nọ, nhưng trước tình cảnh này, có xấu hổ đến mấy cũng phải cắn răng chịu đựng. Cô chỉ nói: “Tôi phải đi làm đây, số điện thoại tôi viết ở đây, anh có chuyện gì thì cứ trực tiếp tìm tôi.”

Phùng Cánh Huy nói: “Cô là người biết điều, tôi cũng hiểu ý của cô, muốn tôi không kiện Tôn Chí Quân. Chuyện này tôi phải bàn với vợ tôi đã.”

Đàm Tĩnh nghe anh ta nói vậy, vội vàng cảm ơn. Phùng Cánh Huy nói: “Một người phụ nữ như cô tất tả ngược xuôi thế này cũng vất vả quá, thôi cô đi làm nhanh lên.”

Đàm Tĩnh ngồi trên xe buýt mà vẫn lo lắng không yên, chẳng biết Phùng Cánh Huy có kiện Tôn Chí Quân không nữa. Tuy Phùng Cánh Huy có vẻ muốn kết thúc chuyện này cho nhanh, nhưng vợ anh ta

đường như không muốn bỏ qua dễ dàng như vậy. Nhưng dù thế nào chăng nữa, trong chuyện này, cô cũng đã gắng hết sức, thậm chí còn phải làm chuyện mà cô không bao giờ muốn làm - đòi tiền Nhiếp Vũ Thịnh.

Đàm Tĩnh vô thức nắn nắn cái túi, trong túi vẫn còn hơn một vạn tệ, cô biết mình đã đem chút tàn tro sót lại trong lòng thổi bay tan tành không còn gì hết, nhưng như vậy cũng tốt. Cô mệt mỏi dựa vào cửa xe buýt, ánh nắng gay gắt của ngày hè oi bức xuyên qua chiếc rèm màu xanh nhạt rọi vào trong, chiếu lên da thịt khiến người ta thấy rất bỏng.

Không còn gì để lưu luyến nữa, không còn gì nữa rồi.

Chương 5

Phải đổi thêm mấy lần xe buýt nữa mới tới cửa hàng, vội vội vàng vàng, nhưng cuối cùng Đàm Tĩnh vẫn bị đi làm muộn. Vừa bước vào cửa, thấy Vương Vũ Linh nháy mắt ra hiệu cho mình, cô chưa kịp hiểu gì thì Quản lý đã nhìn thấy cô, nghiêm nghị hỏi: “Đàm Tĩnh, sao cô lại đi muộn nữa vậy?”

Đàm Tĩnh hơi ngỡ ngàng, nhưng đi muộn quả thực là không nên, cô đành cúi đầu nói: “Tôi xin lỗi.”

“Xin lỗi rồi thì có thể vi phạm quy định ư?” Quản lý lạnh tanh nói, “Tháng này cô đã đi muộn ba lần, theo quy định trừ hết tiền thưởng của cô.”

Đàm Tĩnh còn đang ngạc nhiên, lại nghe Quản lý nói: “Hôm qua cô xin nghỉ một ngày, theo quy định công ty, trừ tiền lương ngày hôm qua, còn nữa, ngày mai cô đi làm cả hai ca.”

Đàm Tĩnh bị một loạt sự việc như thế làm cho ngỡ ngàng, bình thường Quản lý đối xử với cô cũng có thể nói là khá tốt, bởi cô làm việc rất chăm chỉ, không bao giờ trốn việc. Hôm qua lúc cô xin nghỉ, Quản lý còn rất khách khí với cô. Sao hôm nay thái độ đột nhiên thay đổi một trăm tám mươi độ vậy?

Quản lý thấy cô đứng ngẩn ra đấy, lại càng tức hơn: “Còn không mau đi thay quần áo đi!”

Cô vội vàng đi vào phòng thay đồ, thay bộ quần áo đồng phục rồi ra ngoài. Người thu ngân ca sáng giao ban cho cô xong, cô mở máy thu tiền ra bắt đầu làm việc.

Công việc nhàm chán vô vị này, cô đã làm sáu năm rồi. Từ cửa hàng này đổi sang cửa hàng khác, rất nhiều đồng nghiệp thân quen đã chuyển đi chỗ khác hoặc kết hôn. Chỉ có cô và Vương Vũ Linh vẫn bám trụ công việc này. Dù sao đi nữa, công việc này nặng không đến mức, mưa không đến đầu, tuy mỗi ngày phải đứng hàng mấy tiếng đồng hồ, thường xuyên đứng đến rộp cả chân, nhưng thu nhập hằng

tháng lại rất ổn định.

Cô không có bằng đại học, những công việc có thể xin được cũng chỉ có vậy mà thôi, tuy không bao giờ dành dụm được tiền, nhưng còn tốt hơn là không có cơm ăn, nên cô rất trân trọng công việc này. Không hiểu sao cả chiều hôm nay Quản lý mặt cứ hăm hăm, lại còn đứng ý ra cạnh quầy thu ngân, khiến Vương Vũ Linh cũng không dám tranh thủ nói chuyện với cô.

Buổi tối sau khi tan làm, lúc ở trong phòng thay đồ thay quần áo, Vương Vũ Linh mới hỏi: “Mắt cậu sao vậy? Tối qua không ngủ được à? Còn nữa, hôm qua cậu xin nghỉ làm gì vậy? Đồn công an tìm cậu làm gì?”

Đàm Tĩnh biết Vương Vũ Linh tính khí nóng nảy, biết được chuyện của Tôn Chí Quân thế nào cũng lại khuyên cô ly dị. Vì thế cô giấu giếm nói: “Không có gì.”

“Xảy ra chuyện gì cậu lại còn định giấu tó à?” Vương Vũ Linh tức giận, “Cậu có còn là bạn của tó nữa không?”

Đàm Tĩnh gắng chuyển chủ đề, trên đường từ bệnh viện đến cửa hàng, sợ mang tiền trong người không an toàn, nên giữa đường cô đã ghé vào ngân hàng, gửi tất cả số tiền vào đó, vì thế mới đi muộn. Cô đưa sổ tiết kiệm cho Vương Vũ Linh, dặn: “Cái này cứ tạm thời để ở chỗ cậu nhé.”

Vương Vũ Linh thấy là sổ gửi không kỳ hạn, lại mở ra xem con số bên trong, giật mình hỏi: “Sao tự nhiên cậu lại gửi nhiều tiền thế? Cậu lấy đâu ra vậy?”

Thấy Đàm Tĩnh im lặng, Vương Vũ Linh biết tính cô, chỉ lắc đầu, cất quyển sổ đi, nói: “Nếu không phải tớ biết cậu bao nhiêu năm nay, thì thế nào cũng nghĩ rằng hôm qua cậu đi ăn cắp. Lương còn chưa phát, cậu đã gửi không kỳ hạn hơn một vạn tệ... Đây là tiền phẫu thuật để dành cho Bình Bình à?”

“Đây là tiền tớ đi vay người khác, có khi cũng chẳng mấy ngày đã phải dùng hết rồi.” Lúc Đàm Tĩnh nhíu mày, đầu lông mày cô đã lờ mờ xuất hiện những nếp nhăn, “Còn lâu mới đủ tiền phẫu thuật cho Bình Bình...” Cô thở dài, không nói gì nữa.

Vương Vũ Linh biết hể nhắc đến bệnh của Bình Bình là Đàm Tĩnh lại đầy tâm trạng. Cô không có cách nào khuyên bảo hay an ủi, càng không có cách nào giúp được Đàm Tĩnh, đành vỗ vỗ lưng Đàm Tĩnh: “Đi thôi, tớ và Lương Nguyên An đã hẹn cùng nhau mời cậu ăn cơm rồi, chúng ta đi đón Bình Bình trước đã.”

Đàm Tĩnh còn chưa kịp ăn trưa, nghe thấy Vương Vũ Linh nói vậy, mới cảm thấy đói cồn cào. Ăn của bạn hoài cũng ngại ngần, cô bèn đề nghị: “Cùng ăn cơm thì được, nhưng cùng trả tiền nhé. Mà này, sao cậu và Lương Nguyên An lại muốn mời tớ ăn cơm vậy? Không lẽ...” Nói đến đây, cô mới nở nụ cười.

Vương Vũ Linh lại đập vào lưng cô một cái: “Đáng ghét! Bất luận thế nào hôm nay tớ cũng phải mời cậu ăn cơm, chắc cậu quên mất hôm nay là ngày gì rồi hả?”

Đàm Tĩnh ngây ra một lúc, nghĩ đi nghĩ lại, vẫn không nghĩ ra. Cuối cùng Vương Vũ Linh không nhịn nổi, đành nói: “Hôm nay là sinh nhật của cậu! Sinh nhật mà cũng quên! Cậu xem lại mình đi, suốt ngày cứ tất tả những việc đâu đâu ấy?”

Đàm Tĩnh thật không ngờ hôm nay lại là sinh nhật, quả thực cô cũng bận quá nên quên mất. Hai hôm nay hết đến đồn công an, lại chạy đến bệnh viện rồi gặp Nhiếp Vũ Thịnh, cô cảm thấy cuộc sống như một dòng sông chảy xiết, mỗi một con sóng ập tới là một tai họa giáng xuống, mà thân cô như cánh bèo trôi, chỉ biết thả trôi theo sóng nước, đâu còn sức lực để ý đến những việc khác nữa.

“Sinh nhật vui vẻ!” Vương Vũ Linh cười nói, “Thế nên hôm nay bọn tớ mời cậu ăn cơm. Đi thôi! Mau đi đón Bình Bình!”

Bọn họ ăn ngay tại quán mà ngày thường hay lui tới, ba người lớn và một đứa trẻ con, gọi bốn đĩa thức ăn và một bát canh, tuy quán nhỏ nhưng thức ăn rất đầy đặn, lúc này cô đã đói hoa cả mắt, liền chan canh vào bát rồi dỗ Tôn Bình ăn. Tôn Bình rất ngoan, ngồi đó tự xúc ăn từng thìa một đến hết cả bát, có điều mặt mũi dính đầy cơm, làm Vương Vũ Linh ôm bụng cười. Lấy khăn giấy lau cơm trên mặt Tôn Bình, Vương Vũ Linh dỗ: “Cậu chàng đẹp trai ời, càng lớn cậu càng đẹp trai rồi đấy, lớn lên lấy cô Vương nhé?”

Tôn Bình mở to cặp mắt đen tuyền nhìn cô, rồi lắc đầu: “Con lớn lên không lấy cô đâu.”

“Thế con lấy ai?”

“Con lấy mẹ cơ, mẹ vất vả nhất, con lấy mẹ rồi, không cho mẹ đi làm nữa, ngày nào con cũng nấu cơm cho mẹ ăn.”

Lời con trẻ ngây thơ làm ba người lớn cười nghiêng ngả, Vương Vũ Linh làm bộ nghiêm túc nói: “Không được, mẹ con đã lấy bố con rồi, con chỉ có thể lấy người khác thôi. Thế nào, cứ lấy cô Vương đi, đến lúc đó, cô Vương cũng không cho mẹ con đi làm, ngày nào cũng nấu cơm cho mẹ con ăn.”

Tôn Bình nhăn mặt nghĩ ngợi hồi lâu, rồi nói: “Con vẫn lấy mẹ cơ, mẹ con vất vả nhất, hơn nữa mẹ con cũng xinh nhất.”

Đến đây thì Lương Nguyên An không chịu nổi nữa, cười phì cả cơm ra ngoài, véo má Tôn Bình, nói: “Bé tí thế này mà đã biết xinh với không xinh rồi.”

“Cô Vương buồn quá đi thôi.” Vương Vũ Linh hai tay ôm mặt,

“Bình Bình nói cô Vương không xinh, cô Vương không lấy được chồng rồi...”

“Cô Vương, cô cũng xinh mà!” Tôn Bình ra sức an ủi, “Chắc chắn sẽ có một chú đẹp trai lấy cô!” Thằng bé nhìn sang Lương Nguyên An, nói: “Chú Lương, chú lấy cô Vương đi!”

Lương Nguyên An sắc cả bia, vừa ho vừa cười vừa thở, Vương Vũ Linh lại chẳng hề ngại ngùng, còn cười mắng: “Đồ quỷ sứ! Bé tí mà khôn thế!” Đàm Tĩnh mím môi cười, rót trà cho Lương Nguyên An, Lương Nguyên An khó khăn lắm mới hết ho, nói: “Thế cũng được! Hôm nay là sinh nhật mẹ cháu, cô chú muốn tặng mẹ cháu một món quà bí mật.”

“Tinh tinh tinh tình!” Lương Nguyên An lôi ra một túi đen từ dưới gầm bàn, đặt lên mặt bàn rồi mở ra, để lộ một hộp bánh ga tô, lại mở tiếp hộp bánh ga tô ra, bên trong là một chiếc bánh ga tô kem rất đẹp.

“Oa!” Tôn Bình dù sao cũng là trẻ con, không nhịn được reo lên: “Bánh ga tô sinh nhật to quá!”

“Đúng rồi, bánh ga tô sinh nhật to quá!” Lương Nguyên An cười hì hì nói: “Chính tay chú Lương làm đấy! Nào, chúng ta đốt nến cầu nguyện trước đã! Sau đó cùng nếm thử xem bánh ga tô này có ngon không nhé!”

Đàm Tĩnh vốn là nhân viên thu ngân, cô không khỏi liếc nhìn Vương Vũ Linh, rồi lại nhìn sang Lương Nguyên An. Lúc chiều cô không hề thu tiền chiếc bánh này, tuy rằng họ mua bánh có giảm giá cho nhân viên, nhưng chiếc bánh to thế này, giá không rẻ chút nào.

Không lẽ họ mua từ hôm qua?

Vương Vũ Linh cầm nến lên bánh, Lương Nguyên An bế Bình Bình, bảo cậu bé: “Cây nến này kỳ diệu lắm nhé, nó còn biết hát nữa đấy! Nào, chúng ta cùng châm nến, nghe nó hát bài ca sinh nhật nhé!” Tôn Bình vui như tết, cậu chưa trông thấy cây nến biết hát bao giờ, nên khi cây nến vừa hát vừa nở xòe thành bông hoa, Tôn Bình sung sướng vỗ tay reo lên: “Mẹ! Mẹ cầu nguyện đi!”

Vương Vũ Linh kéo Đàm Tĩnh, giục cô mau cầu nguyện, Đàm Tĩnh vừa cười vừa nhắm mắt lại chắp hai tay vào nhau. Cô còn có nguyện vọng gì đây? Chỉ mong sao bệnh của Tôn Bình sớm được chữa khỏi, để thằng bé bình yên lớn lên. Đây là tâm nguyện duy nhất của cô.

Những cái khác, không nhắc đến cũng đành.

Cô mở mắt ra, cùng mọi người thôi nến.

Bánh ga tô Lương Nguyên An làm rất ngon, chia cho mỗi người một miếng to mà vẫn không ăn hết. Cuối cùng lại đựng cả vào hộp, để Đàm Tĩnh mang về nhà.

Trên xe buýt, có lẽ vì mệt quá nên Tôn Bình ngủ thiếp đi. Sau khi ăn cơm xong, mọi người còn đưa cậu bé ra công viên nằm giữa bùng binh chơi, Tôn Bình không thể chơi những trò vận động mạnh, nhưng có thể đi tàu hỏa, cưỡi đu quay như những đứa trẻ bình thường khác. Thường ngày Đàm Tĩnh ít khi có thời gian đưa con đi chơi, không ngờ Tôn Bình rất thích Lương Nguyên An, cứ đòi anh phải lái xe tăng với mình. Đàm Tĩnh đau xót nghĩ, có lẽ vì Tôn Chí Quân chưa bao giờ đưa con đi chơi, nên trong lòng cậu bé đã bị thiếu thốn hình ảnh người bố quá lâu, quá lâu rồi.

Xuống xe buýt vẫn còn phải đi bộ một đoạn đường, Đàm Tĩnh vừa bế con lại vừa phải xách bánh ga tô, thực rất vướng víu, đi được mấy bước đã thở không ra hơi. Cô định ngồi xuống bên lề đường để đổi tay, nào ngờ vừa đổi tay thì Bình Bình tỉnh dậy, mở mắt khẽ gọi: “Mẹ.”

Đàm Tĩnh đáp “ừ” rồi nói: “Mẹ không bế nổi con nữa, mẹ công con được không?”

“Vâng.”

Cô công cậu bé lên lưng, như thế này nhẹ nhàng hơn rất nhiều, lại rảnh tay để xách bánh ga tô nữa. Tôn Bình rất thích ăn bánh ga tô, thỉnh thoảng cô cũng mua bánh ga tô hạ giá vì sắp hết hạn ở cửa hàng về cho cậu bé ăn, nhưng bánh ga tô mới rõ ràng vẫn ngon hơn.

Tôn Bình ôm cổ mẹ, thủ thủ bên tai: “Mẹ ơi, hôm nay sinh nhật

mẹ, mẹ có vui không?”

“Vui, chỉ cần có Bình Bình là mẹ vui.”

Tôn Bình cười hì hì, nói: “Bình Bình cũng vui, vì mẹ vui... Cây nên biết hát ấy hay quá mẹ nhỉ, xe tăng mà chú Lương cho con đi đó con cũng thích lắm, tiếc là không có bố ở đây. Mẹ ơi, bố đâu rồi?”

Đàm Tĩnh thoáng sửng người, đáp: “Bố phải đi làm tăng ca.”

“Sao bố cứ suốt ngày tăng ca...” Tôn Bình lại sắp thiếp đi, thẳng nhỏ gục đầu vào vai cô, đến giọng nói cũng mơ màng, “Mẹ ơi, bố muốn kiếm tiền chữa bệnh cho con nên mới suốt ngày làm tăng ca đúng không ạ? Bà Trần nói, ngày nào mẹ cũng phải đi làm, không chơi với con được, vì mẹ muốn kiếm tiền chữa bệnh cho con. Đợi sau này bệnh con khỏi rồi, con sẽ lớn thật nhanh, kiếm thật nhiều thật nhiều tiền, nhất định không để cho mẹ và bố đi làm nữa... Như thế bố mẹ sẽ có thời gian chơi với con.”

Nước mắt cô cố kìm nén cả ngày nay, cuối cùng cũng lã chã tuôn rơi.

Khi nhận được điện thoại của Thư Cầm, tâm trạng Nhiếp Vũ Thịnh đang rất nặng nề. Anh rút ba vạn tệ, rồi cố tình đổi tiền lẻ, vì anh chỉ muốn đưa cho Đàm Tĩnh hai vạn chín nghìn sáu trăm bốn mươi một đồng. Khi rút tiền xuống đất, trong lòng anh chợt dâng lên một cảm giác khoan khoái vì đã chà đạp được cô. Nhưng khi bước ra khỏi quán cà phê, khởi động xe, anh mới cảm thấy đầu đó dưới xương sườn đau nhói. Cái gọi là đau như dao cắt, hóa ra là thế này.

Anh hận Đàm Tĩnh nhất cũng là vì điểm này, bất luận lúc nào, cô luôn luôn biết cách tóm được chỗ yếu đuối nhất của anh, rồi nghiền răng đâm cho anh một nhát dao. Hôm qua khi cô đòi tiền anh, anh còn thấy rất khoái chí, cho dù đằng sau sự khoái chí này là niềm căm phẫn. Anh cũng chỉ mong sao có thể dùng tiền để kết thúc tất cả, nếu tiền quả thực có thể kết thúc tất cả, khiến anh quên được cô.

Thực ra anh cũng biết, mình nực cười đến thế nào. Dù người đàn bà đó có làm chuyện độc ác hơn thế nữa, anh cũng không thể quên được cô ta.

Khi ném cả đồng tiền xuống đất, qua những tờ tiền bay tung tóe, anh trông thấy nước mắt lấp loáng nơi đáy mắt Đàm Tĩnh, người đàn bà này lúc nào cũng giả tạo như vậy, nhưng đáng hổ thẹn là, mỗi lần nhìn thấy cô nước mắt lưng tròng, anh luôn cảm thấy, mình mới là người sai.

Quay trở lại bệnh viện, thực hiện xong hai ca phẫu thuật, anh mệt đến nỗi ngồi thừ trên ghế không đứng dậy nổi, lúc này trong đầu anh mới có thể tạm quên đi hình ảnh của Đàm Tĩnh. Chiếc hộp mà Đàm Tĩnh đưa trả anh vẫn còn để trong tủ phòng thay đồ của bệnh viện. Thực ra anh vẫn ôm một tia hy vọng hão huyền, ví dụ như một ngày nào đó Đàm Tĩnh sẽ nói với anh rằng, Nhiếp Vũ Thịnh, em sai rồi, thực ra em đã nói dối anh. Khi anh khó khăn nhất, khổ sở nhất ở nước ngoài, anh đã hèn hạ tự lừa mình rằng, nếu như lúc trở về nước, Đàm Tĩnh bỗng nhiên xuất hiện trước mặt anh, cô chỉ cần nói, em không làm gì hết, em nói dối anh đấy thôi, anh nguyện sẽ tin cô tất cả.

Nhưng ngay đến một cơ hội như vậy, cô cũng không cho anh.

Khi thay quần áo, anh thản nhiên hất chiếc hộp giấy sang một bên, thấy bên trong vang lên tiếng sột soạt, là những lá thư đó. Anh nhớ lại những tháng ngày viết thư, nhớ mình từng cặm cụi dịch tài liệu thuê cho người ta giữa kỳ nghỉ hè nóng hầm hập, đội nắng bán đồ uống trên phố, chỉ vì muốn mua cho cô một chiếc ghim cài áo. Chiếc ghim cài áo đó có gắn kim cương, hồi ấy đã đáng giá mấy nghìn tệ, rất đắt. Cô vốn không chịu nhận, nhưng anh nói: “Đây là anh dùng tiền tự kiếm được mua cho em, anh hy vọng, sau này có thể tặng em những món đồ khác.”

Sau này khi mua nhẫn, anh cũng cố ý mua kiểu đồng bộ với chiếc ghim cài áo. Như vậy, cô đeo cả nhẫn và ghim cài áo sẽ không bị khập khiễng.

Cô từng hỏi, tại sao lần đầu tiên tặng quà lại tặng cô ghim cài áo. Anh đáp rằng anh hy vọng thứ ở gần tim cô nhất là do anh tặng. Hồi đó, cô cười ngọt ngào làm sao, còn anh hồi đó ngốc nghếch biết chừng nào.

Bây giờ cô đã bán chiếc ghim cài áo đi rồi, vì nó đáng giá vài nghìn tệ.

Anh nhớ lại tình cảnh khi cô thốt ra những lời này, mới thấy mình thật là ngốc. Có lẽ chẳng ai ngờ năm xưa anh lại làm những chuyện ngốc nghếch, nói những lời ngớ ngẩn như vậy. Anh khẽ cau mày, đẩy bừa chiếc hộp vào trong, như thể trên hộp có virus nên anh không muốn sờ vào, cũng không muốn động vào nữa vậy.

Anh vừa thay quần áo xong, Thư Cầm đã gọi điện. Đang lúc tâm trạng không được tốt, anh bèn hỏi: “Chuyện gì vậy?”

“Bác sĩ Nhiếp, anh đã hứa đến giúp tôi rồi đấy! Chín giờ tối nay, nhớ đến đúng giờ nhé! Anh không quên đấy chứ?”

Bấy giờ anh sức mới nhớ ra, mình đã hứa với Thư Cầm, nếu như buổi liên hoan mừng ngày thành lập công ty của cô ấy không rơi vào ngày mình phải trực đêm, thì sẽ đến đón cô ấy, để cô khỏi phải đi hát karaoke mà lòi mặt xấu. Hóa ra là hôm nay, anh quên bég đi mất.

Hai ngày hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện, đầu tiên là Đàm Tĩnh bỗng nhiên ngất xỉu trước mặt anh, sau đó cô ta lại đòi tiền anh, khiến anh thấy trong lòng trống rỗng, lúc này thà ở bên Thư Cầm còn hơn phải ngồi một mình ở nhà mà nghĩ ngợi lung tung, huống hồ hôm nay anh cũng không phải trực ban. Bèn đáp: “Tôi sẽ đi.”

Tan làm xong, anh đi ăn cơm tối trước, thường thì anh hay ra nhà ăn của cán bộ viên chức bệnh viện ăn cho qua bữa, thỉnh thoảng mới ra ngoài quán gọi mấy món, hôm nay tâm trạng anh không vui, vốn định ra nhà ăn ăn qua loa thứ gì đó, nhưng nghĩ lại đến tận chín giờ tối mới đi đón Thư Cầm, mình ăn sớm như vậy, càng không có việc gì làm. Thế nên anh lái xe đến một quán cách đó rất xa để ăn món Giang Tô.

Một mình gọi món ăn tất nhiên rất khó xử, anh đành gọi hai món đặc biệt của nhà hàng, rồi thêm một món canh. Trong lúc chờ đợi, anh chẳng có việc gì, liền nghịch ngợm chiếc IPAD dùng để gọi món ở cửa hàng, lật mấy trang mạng xem tin tức.

Bất chợt, anh thấy một tấm ảnh ông Nhiếp Đông Viễn to đùng. Gần đây, mấy công ty mà ông đầu tư lần lượt lên sàn chứng khoán Mỹ, vì thế cổ phiếu đầu tư của ông rất được chú ý, phóng viên tài chính dùng một từ rất khoa trương để mô tả Nhiếp Đông Viễn, nói ông đầy hùng tâm tráng chí. Nhiếp Vũ Thịnh thờ ơ xem ảnh của

Nhiếp Đông Viễn trên mạng, đầy hùng tâm tráng chí, đương nhiên là vậy rồi.

Quan hệ giữa anh và bố mình đã xa đến mức không thể xa hơn được nữa, nhất là đối với chuyện công ty của ông, anh không bao giờ quan tâm đến, thỉnh thoảng xem bản tin bắt gặp, anh cũng coi như không thấy gì. Còn về chuyện tư, anh thầm nghĩ, ông còn có chuyện tư gì nữa chứ, ở công ty ông là Chủ tịch Hội đồng quản trị, về nhà vẫn là Chủ tịch Hội đồng quản trị, nói một là một, hai là hai, coi tất cả mọi người đều là cấp dưới của mình.

Phóng viên tài chính viết rằng, Nhiếp Đông Viễn tuy đã gần 60 tuổi, nhưng người già trí không già, bởi ông từng nói: “Vợ tôi đã mất nhiều năm về trước, nhưng tôi không đi bước nữa, vì rất nhiều phụ nữ không thích mẫu đàn ông như tôi. Ngoài công việc ra, tôi không còn sở thích nào khác cả.” Phóng viên còn viết, địa điểm mà Nhiếp Đông Viễn tiếp phóng viên đến phỏng vấn là trong phòng làm việc của ông, nên phóng viên chú ý thấy trên bàn làm việc của ông có để ảnh hồi trẻ của người vợ quá cố, còn cả ảnh cậu con trai độc nhất khi nhận bằng tốt nghiệp tiến sĩ, có thể thấy được sự dịu dàng bên trong con người có bản lĩnh thép như Nhiếp Đông Viễn. Xem đến đây, Nhiếp Vũ Thịnh suýt bật cười khan, dạo anh nhận bằng tốt nghiệp, hình như là lúc quan hệ giữa anh và bố mình căng thẳng nhất. Sau một vài năm cầm vận tài chính với anh, thấy anh vẫn không chịu khuất phục, ông liền tuyên bố đoạn tuyệt quan hệ cha con, đồng thời tước bỏ quyền thừa kế của anh. Còn anh bấy giờ đang ở nước ngoài, chỉ lạnh nhạt đáp: “Đương nhiên là được, bố tìm luật sư đi, con ký tên, đằng nào con cũng không hứng thú gì với tiền của bố.” Ông Nhiếp Đông Viễn bị anh làm cho tức điên, còn bức ảnh anh đang đội mũ tiến sĩ đó là do thư ký của Nhiếp Đông Viễn âm thầm tải từ trên mạng của trường xuống in ra để hòa giải quan hệ giữa hai người. Anh gần như có thể tưởng tượng được tâm trạng của bố mình lúc đó, khi việc anh học y trở thành chuyện đã rồi, đến chiều cuối cùng đưa ra cũng không tác dụng gì, thì việc có một cậu con trai tiến sĩ cũng không mất mặt lắm, thôi nhét ảnh vào khung đặt trên bàn cho xong chuyện, vừa khéo để người ngoài thấy ông yêu thương cậu con trai này thế nào. Nhiếp Vũ Thịnh tắt IPAD đi, siết chặt ly trà chanh mát lạnh, lạnh lùng nghĩ, nếu phóng viên biết được khi anh - Nhiếp Vũ Thịnh tốt nghiệp tiến sĩ, ông Nhiếp Đông Viễn không hề tới tham dự lễ tốt nghiệp, mà còn đe dọa đoạn tuyệt quan hệ cha con, không biết sẽ nghĩ thế nào nữa.

Ăn xong cơm khoảng tám giờ tối, anh liền lái xe đến chỗ Thư Cầm dặn, nhưng đường có phần hơi đông nên anh đến muộn mất mấy phút, vừa dừng xe lại, đúng lúc nhìn thấy mấy người trong nhà hàng bước ra, Thư Cầm từ xa đã nhìn thấy xe của anh, lập tức nháy mắt ra hiệu. Giúp người thì giúp đến cùng, tiền Phật tiền tạn Tây Thiên, anh bèn xuống xe, làm ra vẻ đang chờ người.

Thư Cầm lập tức ngọt ngào chào các đồng nghiệp: “Ôi, bạn tôi đến đón rồi, tôi không đi hát karaoke với mọi người được đâu.”

“Bạn trai à? Giới thiệu đi!” Có người hô.

“Bạn bình thường, bạn bình thường thôi!” Thư Cầm vừa nói vừa vội vàng vẫy tay, muốn chuồn nhanh cho xong. Bọn họ vừa dùng cơm tối, không khí đang rất vui vẻ, mọi người đã uống không ít rượu, đến Chủ tịch Hội đồng quản trị cũng bắt đầu có vẻ lơ mơ, nghe cô nói vậy, liền gọi giật cô lại bảo: “Giám đốc Thư, dù là bạn bình thường cũng phải giới thiệu với chúng tôi đã chứ, biết đâu ngày nào đó lại không bình thường nữa thì sao!”

Lãnh đạo lên tiếng khiến Thư Cầm cảm thấy khó xử, vốn chỉ định gọi Nhiếp Vũ Thịnh đến giải nguy, nào ngờ lại đặt mình vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan thế này, cô biết tính khí của Nhiếp Vũ Thịnh, không dám nói linh tinh, đành dùng ánh mắt cầu cứu anh.

Nhiếp Vũ Thịnh thấy tình cảnh như vậy cũng không thể không giải vây cho Thư Cầm, đành phải lên tiếng chào hỏi: “Xin chào mọi người, tôi là bạn của Thư Cầm, làm việc ở bệnh viện, tôi họ Nhiếp.”

“Là bác sĩ Nhiếp à!” Chủ tịch Hội đồng quản trị tươi cười rạng rỡ, bắt tay anh: “Phó tổng giám đốc Vương của công ty chúng tôi là anh phẫu thuật cho đúng không, chào anh, chào anh, cảm ơn anh quá!”

Nhiếp Vũ Thịnh nói: “Không có gì.”

“Đã đến rồi, hay là cùng đi chơi đi, chúng tôi đang định đi hát karaoke!”

“Thôi, cho tôi xin phép, chúng tôi còn có việc.”

Trong ánh mắt tươi cười chia tay của mọi người, hai người họ lên

xe đi khuất. Thư Cầm thở phào nhẹ nhõm: “Thật ngại quá, tôi cũng không ngờ Chủ tịch Hội đồng quản trị lại nói câu đó.”

“Không sao, cô muốn đi đâu?”

“Buổi tối chỉ chăm chăm tiếp mấy vị lãnh đạo, ăn chưa no, anh ăn chưa?”

“Ăn rồi.”

“Thế anh đưa tôi về nhà đi, để tôi đi ăn đêm.” Thư Cầm dựa đầu vào cửa xe, lúc cô lái xe hay ngồi xe đều không thích bật điều hòa, chỉ thích hạ kính xuống, để gió đêm thổi tung mái tóc dài của mình. Cô huýt sáo một hồi, bỗng nhiên hỏi Nhiếp Vũ Thịnh: “Sao hôm nay anh buồn vậy?”

Anh đang tập trung lái xe, buột miệng hỏi lại: “Có ư?”

“Làm bạn bao năm rồi, cần gì phải lừa tôi. Anh hẳn cứ vui vẻ một chút là chẳng thêm để ý đến ai hết, vậy mà hôm nay còn nói chuyện với cả sếp của tôi, chứng tỏ tâm trạng anh vô cùng tồi tệ.”

Nhiếp Vũ Thịnh lườm cô: “Tôi có bị biến thái đâu, không lẽ cứ lúc nào tâm trạng không tốt tôi mới nói chuyện với người khác à? Tôi đã giải vây cho cô, còn bị cô nói vậy nữa.”

“Thế có muốn đi uống chút rượu không? Chúc mừng sinh nhật anh.”

Nhiếp Vũ Thịnh thờ ơ nói: “Tôi không ăn mừng sinh nhật.”

Thư Cầm biết thói quen của anh, vì sinh nhật anh trùng với sinh nhật người yêu cũ, nên từ khi chia tay người cũ, anh không ăn mừng sinh nhật nữa. Cô nói: “Tôi đang xát muối vào vết thương của anh đấy, sao anh vẫn có thể điềm đạm thế nhỉ.”

Nhiếp Vũ Thịnh đáp: “Vết thương gì chứ, lành từ lâu rồi. Không ăn sinh nhật vì tôi mệt quá, hôm nay mổ hai ca liền, ngày mai còn phải trực đêm nữa.”

Thư Cầm cười: “Xin lỗi, tôi uống say nói linh tinh, anh đừng chấp

tôi nhé.”

Quả thực cô đã uống không ít rượu, trong xe nồng nặc mùi rượu toát ra từ người cô, Nhiếp Vũ Thịnh nói: “Cô về nhà luôn đi, con gái uống nhiều rượu thế này rồi, lại còn một mình đi ăn đêm, không hay đâu.”

Thư Cầm gạt đi: “Không sao, tôi không muốn về đâu, lại phải một mình đối diện với căn phòng trống rỗng.”

Đoạn cô buồn rầu nói thêm: “Yên tĩnh như nấm mồ, cảm thấy mình sống cũng như chết.”

Đưa Thư Cầm đến nơi, Nhiếp Vũ Thịnh lái xe về nhà, nhớ lại lời cô nói, anh thầm nghĩ chẳng phải mình cũng không muốn về nhà cô đơn đối mặt với căn phòng trống rỗng đó sao? Một mối tình vắt kiệt gần như toàn bộ nhiệt huyết trong đời, khiến anh cũng như Thư Cầm, đều trở thành những kẻ sống mà như chết, tuy vẻ ngoài bình thường nhưng cõi lòng lại đã lụi tàn. Hằng ngày, họ vẫn sống bình thường như bao người khác, bận rộn với công việc, bận rộn với sự nghiệp, nhưng cứ mỗi khi về đến nhà, họ lại phải một mình đối diện với nỗi cô đơn, hết như một tên tù nhân của tâm hồn vậy.

Xe dừng lại lúc nào không biết, bấy giờ anh mới phát hiện ra mình đã đi nhầm đường. Con đường này không phải là đường về nhà, nhưng tại sao anh lại lái xe đến đây?

Anh chợt nhớ lại đêm ấy, một mình lái xe đi sau chiếc xe buýt đó, nhìn thấy cô xuống xe, rồi lại lái xe đi từ từ phía sau cô.

Bao nhiêu năm qua, chuyện xưa đã cách xa trăm sông nghìn núi, có lẽ tình yêu cũng chỉ còn mong manh như giọt sương buổi sớm, âm thầm bay hơi khi ánh mặt trời vừa ló rạng. Có điều trái tim anh lại như một chiếc hộp kín, bất kể giọt sương ấy bay hơi thế nào, thì cuối cùng nó cũng cô ngưng lại, lẩn lẩn trong chiếc hộp là trái tim anh, không thoát đi đâu được.

Nhiếp Vũ Thịnh lái xe đến con đường nhỏ ấy, rồi dừng lại. Anh tự nhủ, đây là lần cuối cùng mình làm chuyện như thế này. Trước khi từ biệt quá khứ, anh không tìm được muốn đến nhìn cô lần cuối.

Từ nay về sau, hãy coi nhau như người xa lạ.

Anh tắt đèn xe, có thể Đàm Tĩnh đã về nhà từ lâu rồi, có thể cô còn chưa tan làm, cũng không nói chắc được. Giống như kết cục của một cuộc tình vậy, anh đã từng yêu khổ yêu sở như thế, cuối cùng chỉ nhận được nỗi thất vọng khôn nguôi. Anh lặng lẽ ngồi đó hồi tưởng, đúng vậy, hồi tưởng tất cả những gì trong quá khứ.

Cuối cùng Đàm Tĩnh cũng về đến nhà, tuy trời đã khuya, tuy đèn đường tù mù, nhưng từ rất xa, anh đã nhận ngay ra cô. Cô công con, một tay xách chiếc hộp, đến gần mới nhìn thấy, đó là hộp bánh ga tô.

Hôm nay là sinh nhật của cô.

Trông hai mẹ con rất vui, vừa đi vừa nói chuyện, họ đi ngang qua xe anh. Anh nghe thấy giọng nói êm ái non nớt của thằng bé: “Mẹ ơi, bố đâu?” Anh nghe thấy tiếng Đàm Tĩnh đáp: “Bố phải làm tăng ca.”

Anh ngồi bất động trong xe, cô từng là tình yêu của anh, nhưng từ lâu đã không còn liên quan đến anh nữa. Cuộc sống bây giờ của cô có gia đình của riêng cô, có người tổ chức sinh nhật cho cô, còn anh, chỉ là một gã ngốc. Có điều, tất cả đã kết thúc từ lâu rồi, anh mừng rỡ nghĩ, cuối cùng cũng kết thúc rồi.

Từ giây phút nhận được điện thoại của cô tối qua, từ giây phút tung hê đồng tiền sáng nay, từ giây phút nghe thấy những lời dịu dàng của cô với con trai vừa nãy.

Đã có rất nhiều lúc, cảm thấy đau khổ sống không bằng chết, nhưng vượt qua rồi mới thấy cũng chỉ đến thế mà thôi. Khoảng cách xa nhất trên cõi đời này, không phải khi tình yêu đã thành quá khứ, mà là khi quá khứ anh khắc cốt ghi tâm, trong mắt người kia, lại chỉ là một hạt cát đã bị quên lãng từ lâu. Đối phương thậm chí còn dừng lại, ung dung tháo giày dốc ngược lên, giữ hạt cát vương chân ra, chẳng buồn liếc qua nửa mắt.

Nhiếp Vũ Thịnh, bao nhiêu năm rồi, mày cũng quên đi thôi.

Anh tự nhủ với lòng, chẳng những cần đi mua một chiếc di động mới, anh còn phải quyết tâm đổi số điện thoại khác nữa.

Ngày hôm sau Đàm Tĩnh đi làm, Quản lý đột nhiên gọi cô đến, hỏi: “Hóa đơn bán hàng hôm qua đâu?”

Đàm Tĩnh ngỡ ngàng, hôm qua trước khi tan làm, cô chẳng đã in một bản hóa đơn từ máy tính tiền đưa cho Quản lý rồi đó thôi.

“Tôi đưa cho anh rồi...”

“Cửa hàng trưởng cần một bản nữa, cô đi in đi.”

Có lúc hóa đơn thu tiền có vấn đề, cũng sẽ phải in lại một bản khác, nên Đàm Tĩnh lại đi in thêm một bản hóa đơn thu tiền chiều qua, đưa cho Quản lý. Quản lý lật qua xem, hỏi: “Tất cả bán được bốn cái bánh ga tô?”

Đàm Tĩnh đáp: “Vâng.”

Bánh ga tô sinh nhật không giống các loại bánh khác trong cửa hàng, tuy lãi cao, nhưng không phải ngày nào cũng có người mua.

“Ba cái giao hàng tận nhà, một cái làm tại chỗ rồi mang đi luôn.”

Lương Nguyên An nhớ rất rõ, vì hôm qua anh là người phụ trách làm bánh. Cửa hàng trưởng hỏi đến anh, anh lập tức trả lời.

“Thế tại sao lại thiếu một chiếc hộp?”

Cửa hàng trưởng nghiêm mặt, chỉ tay lên đồng hồ bánh ga tô đặt trên giá trong bếp. Những hộp bánh to trong tiệm đều phải kiểm hàng ngày, nhưng có lúc bị hao hụt cũng là chuyện thường.

“Hôm qua tôi làm bánh cho khách xong, lúc cho bánh vào hộp không cẩn thận làm bẹp mất một chiếc, nên mất rồi.” Lương Nguyên An thản nhiên đáp, “Cậu Lý và mấy đứa cũng nhìn thấy.”

“Hôm qua anh làm bốn chiếc bánh ga tô?”

“Đúng rồi.”

“Anh có nhớ nhầm không đấy?” Cửa hàng trưởng hỏi bằng giọng quơ: “Có phải là làm năm chiếc không?”

“Đúng bốn chiếc mà.” Lương Nguyên An khẳng định, “Tôi nhớ rất rõ.”

Cửa hàng trưởng cười nhạt nói: “Camera giám sát ghi lại anh đã làm năm cái bánh ga tô, còn một chiếc nữa đâu? Lại còn thiếu một chiếc hộp nữa, hay anh tự ý mang ra ngoài bán rồi?”

Đàm Tĩnh tròn tròn mắt, cửa hàng của họ không lớn, tất cả có hai camera giám sát, một cái đối diện quầy thu ngân, một cái phía trên tủ làm lạnh, cái phía trên tủ làm lạnh cơ bản có thể giám sát tình hình của cả cửa hàng, còn cái ở quầy thu ngân thì giống như camera ở ngân hàng, có thể nhìn rõ từng đồng mà nhân viên thu ngân nhận được. Thế nhưng trong bếp không có camera, thứ nhất là do bếp không lớn, trên các giá lại chất đầy đồ đạc, hơn nữa, lò nướng cũng ở trong đó, không có chỗ nào phù hợp để đặt camera cả. Thứ hai là vì bếp chỉ ngăn cách với bên ngoài bởi một lớp kính, nhất cử nhất động bên trong, bên ngoài đều nhìn thấy hết, khách hàng cũng có thể nhìn thấy được.

Hôm qua cô chỉ cầm túi thu tiền, khi nào vắng người thì ngẩng ra, không hề để ý đến chuyện trong bếp. Cô ngẩng đầu nhìn Vương Vũ Linh, chỉ thấy mặt Vương Vũ Linh tái mét, liên tục nháy mắt với cô.

Đến nước này rồi, mà Lương Nguyên An vẫn bình chân như vại: “Làm hỏng một cái, coi như là hao tổn.”

Mỗi tháng thợ làm bánh đều có chỉ tiêu hao tổn, do Lương Nguyên An tay nghề cao nên ít khi hao tổn. Anh nói vậy, Cửa hàng trưởng cũng không làm gì được, đành truy hỏi: “Thế cái bánh làm hỏng đó đâu?”

“Gần hết giờ làm, nên ăn rồi.”

Cửa hàng trưởng nói: “Theo quy định, bánh mì và bánh ga tô quá hạn mới được vứt đi, nhưng bánh ga tô mới làm có thể để trong tủ làm lạnh ba ngày. Một mình anh ăn à?”

Tính khí Lương Nguyên An vốn nóng nảy, lúc này cũng nổi nóng nói ngang: “Một mình tôi ăn hết đấy, muốn thế nào anh nói đi! Bánh ga tô làm hỏng chẳng phải đều để ăn đó sao, để ba ngày mới ăn với ăn luôn hôm qua có gì khác nhau? Không lẽ vì lúc chúng tôi ăn không gọi

anh à?”

Lương Nguyên An nói rất khó nghe, Cửa hàng trưởng cũng mất mặt, quay luôn sang hỏi Quản lý: “Bánh ga tô làm hỏng anh phải kiểm tra rồi mới được coi là hao tổn, anh ta có gọi anh đến xem không?”

Quản lý đáp: “Không ạ.”

“Thế thì là ăn cắp, hơn nữa, vỏ hộp cũng mất một chiếc, ai mà biết được có phải anh mang ra ngoài bán hay không chứ.”

Đến nước này thì Đàm Tĩnh không thể im lặng được nữa, ở cửa hàng, những chuyện như thế này thường bị xử lý rất nghiêm. Nếu Lương Nguyên An bị định tội ăn cắp, sẽ lập tức bị đuổi việc, hơn nữa còn bị đưa vào danh sách đen, tất cả các tiệm bánh tây đều sẽ từ chối nhận anh ta vào làm. Đàm Tĩnh không hề ngốc, cô biết chiếc bánh ngày hôm qua chắc chắn là Lương Nguyên An làm rồi giấu giếm mang ra ngoài. Bởi nếu thợ làm bánh cố tình làm hỏng bánh ga tô, chiếc bánh ấy chắc chắn được coi là hao tổn, cuối cùng sẽ chia cho mọi người trong cửa hàng ăn. Có lẽ Lương Nguyên An muốn tranh thủ một chút, nhưng anh làm không được chu đáo, không đưa cho Quản lý xem, cứ tưởng rằng có thể qua mắt được.

“Cửa hàng trưởng, chuyện này không thể trách anh Lương được.” Mặt Đàm Tĩnh đỏ bừng lên, “Là tôi nhờ anh Lương làm giùm một chiếc bánh, vì nhân viên muốn được giảm giá phải xin phép nên tôi định hôm nay thưa với Quản lý rồi bù tiền vào, nhưng nãy giờ chưa kịp bù.”

Vương Vũ Linh đứng đằng sau liên tục giật áo cô nhưng cô cứ vờ không biết. Lương Nguyên An nói: “Không phải Đàm Tĩnh...”

“Hôm qua là sinh nhật tôi, nên mới nhờ anh Lương làm cho tôi một chiếc bánh.” Đàm Tĩnh lớn tiếng ngắt lời Lương Nguyên An, “Anh Lương đừng nói nữa, là lỗi của tôi. Anh có lòng trượng nghĩa, tôi xin cảm ơn, nhưng nếu anh bị đuổi việc thì sẽ không có tiệm bánh nào nhận anh nữa, anh học làm bánh bao nhiêu năm, vì chuyện của tôi mà bị như vậy, thật không đáng chút nào.” Câu này làm Lương Nguyên An giật mình, thực ra ngành kinh doanh bánh ga tô này chỉ loanh quanh trong một phạm vi rất nhỏ, nếu như bị đuổi việc vì tội ăn cắp, anh sẽ có tên trong danh sách đen của toàn ngành. Điều kiện gia

đình anh không được tốt, khó khăn lắm bây giờ mới kiếm được một khoản tiền lương kha khá nhờ vào tay nghề làm bánh, bố mẹ ở quê còn đang trông chờ anh gửi tiền về xây nhà. Anh khẽ mấp máy môi, nhưng cuối cùng cũng nín lặng không nói gì.

“Hôm qua là sinh nhật tôi, thế nên tôi nhờ anh Lương làm cho chiếc bánh.” Đàm Tĩnh nói với Cửa hàng trưởng, “Nếu không tin anh có thể xem chứng minh thư của tôi, trong cửa hàng cũng có bản đăng ký.”

Cửa hàng trưởng không ngờ cô lại ra mặt lên tiếng, anh cũng không hay đến cửa hàng, ấn tượng về Đàm Tĩnh chỉ là một nhân viên thật thà sống nội tâm, chưa bao giờ để xảy ra sai sót gì trong việc thu tiền, là một người có thể tin tưởng.

Nhưng chuyện này quả là khó mà tin được. Cửa hàng trưởng bán tín bán nghi, bèn truy hỏi cô: “Đàm Tĩnh, cô biết mình đang nói gì không đấy? Đây không phải chuyện đùa đâu.”

Đàm Tĩnh cố lấy hết dũng khí ngẩng đầu nhìn Cửa hàng trưởng, vẻ mặt anh ta rất nghiêm khắc, hình như có vẻ không tin lời cô. Cô khẽ gật đầu, nói: “Là tôi sai, đúng ra tôi định hôm nay sẽ bù tiền vào, vừa định nói với Quản lý thì anh đã đến rồi.”

“Cô làm thu ngân bao nhiêu năm, sao có thể phạm sai lầm này chứ?” Cửa hàng trưởng vốn có ấn tượng tốt về Đàm Tĩnh, nên ngữ điệu rất gay gắt: “Thế này sẽ bị đuổi việc đấy!”

“Tôi biết, là tôi sai rồi. Anh Lương cũng chỉ cả nể thôi, xin anh đừng trách anh ấy, anh ấy trọng nghĩa nhận lấy chuyện này về mình vì thương tôi, sợ tôi mất việc.” Giọng của Đàm Tĩnh mỗi lúc một nhỏ dần, cuối cùng nhỏ đến mức gần như không nghe thấy gì nữa.

Về mặt Cửa hàng trưởng hết sức khó coi, sau cùng anh ta nói: “Vậy cô bù tiền vào, rồi nghỉ việc đi.”

Đây thực sự đã là xử phạt rất nhẹ rồi, thường thì những trường hợp như thế này sẽ bị coi là nhân viên thu ngân tham ô, đuổi việc đã đành, thậm chí còn phải báo công an nữa. Tuy số tiền ít ỏi, nhưng vì nhân viên thu ngân thường xuyên tiếp xúc với số lượng tiền lớn nên chế độ quản lý của công ty về vấn đề này rất chặt chẽ.

“Cảm ơn Cửa hàng trưởng.”

Cửa hàng trưởng thất vọng nói: “Cô là nhân viên cũ, ài...” Anh quay lại hỏi Quản lý, “Ai làm ca chiều, gọi cô ấy đến tiếp quản công việc của Đàm Tĩnh đi.”

Đàm Tĩnh kiểm kê lại sổ sách một lượt, buổi sáng vẫn chưa mở hàng nên rất đơn giản, chỉ trả tiền chiếc bánh ngày hôm qua là xong. Tiền lương tháng này tất nhiên không thể trả, vì coi như cô tự ý xin nghỉ. Vương Vũ Linh vừa giúp cô thu dọn, vừa rung rung nước mắt như sắp khóc đến nơi. Đàm Tĩnh tranh thủ nói nhỏ với cô: “Bảo Lương Nguyên An nhất định không được làm gì ngốc nghếch đâu nhé.”

Con người Lương Nguyên An sĩ diện, lại trọng nghĩa khí, không chừng lại xông ra nói hết đầu đuôi câu chuyện cũng nên. Lương Nguyên An không giống như Đàm Tĩnh, anh là người sống nhờ vào tay nghề, nếu không được làm thợ làm bánh, thì anh không làm được gì nữa cả. Vương Vũ Linh hết sức lo lắng, nên cứ đi đi lại lại ở phía bếp, cho đến khi Cửa hàng trưởng đi khỏi.

Đàm Tĩnh bàn giao lại công việc cho nhân viên thu ngân rồi đi luôn. Mọi người trong cửa hàng đều đang làm việc, không ai tiễn cô, một mình cô đi trên con đường lớn, nặng gắt như đổ lửa, lúc này mới thấy buồn.

Cuộc sống là như vậy, vừa mới để cô nếm chút ngọt ngào đã vội bắt cô ăn thêm thật nhiều trái đắng.

Tuy cô cũng đã quen, nhưng hai ngày nay xảy ra quá nhiều, quá nhiều chuyện, khiến cô cảm thấy không còn sức lực mà chống chọi nữa. Tôn Chí Quân vẫn bị giam ở đồn công an không có tin tức gì, cô lại bị mất việc, cơm áo gạo tiền, tiền nhà, tiền điện nước, còn cả tiền viện phí của Bình Bình...

Cô ngồi thụp xuống vỉa hè bóng râm, hai tay chống cằm, ngây người ra.

Dưới ánh nắng gay gắt, mặt đường nhựa bốc lên từng làn hơi nóng, cây hòe bên cạnh cũng xơ xác rũ lá, bây giờ chính là lúc nóng nhất trong ngày. Ngay cả nhân viên quét rác cũng phải quấn khăn

dưới nón, bọc kín toàn thân, sợ bị ánh nắng thiêu đốt.

Cô biết đi đâu tìm việc bây giờ?

Không có bằng đại học, không có tay nghề. Đến làm việc chân tay, e rằng cô cũng chẳng đủ tư cách nữa.

Cô sợ mình bị cảm nắng nên chỉ ngồi một lát rồi đứng lên ngay, đi ra sạp báo gần đó mua một tờ báo, dù thế nào cô cũng phải tìm một công việc cái đã. Trời không tuyệt đường người, cô nhất định sẽ nghĩ ra cách.

Mua báo xong cô liền đi đón Bình Bình. Bất cứ lúc nào, hễ thấy cô, thằng nhỏ đều rất mừng rỡ: “Mẹ, sao hôm nay mẹ đi làm về sớm thế?”

“Ừ.”

“Hôm nay chị Mai Mai được ăn kem, nhưng bà Trần nói con không được ăn lạnh, ăn lạnh sẽ bị mệt, nên bà Trần cắt riêng dưa hấu cho con ăn.”

Thời tiết quá nóng, từ gác nhà bà Trần đi xuống mà cô còn mướt mát mồ hôi, hướng hồ con trẻ nhìn thấy người khác ăn, thế nào cũng thèm thường, đó là bản tính tự nhiên. Cô nhẹ nhàng nói: “Bình Bình không ăn kem được, bà Trần muốn tốt cho con thôi.”

“Con biết ạ.” Bình Bình gật đầu, “Con không ăn kem đâu, nhớ ra cảm cúm lại phải đi bệnh viện tiêm.”

“Về nhà mẹ làm sữa đậu nành cho con uống nhé.”

“Vâng.”

Vốn dĩ dù cuộc sống có khó khăn đến đâu, cô cũng mua sữa bột cho con uống, nhưng sau này sữa bò trong nước có vấn đề, sữa bột nước ngoài thì không đủ tiền mua nên cô đành nghĩ rằng mua máy làm sữa đậu nành.

Trong nhà cũng rất oi bức, cô phải kéo hết rèm cửa xuống, vẩy nước mát ra sàn, rồi bật quạt lên, mới có vẻ mát hơn một chút. Bình

Bình thấy cô dùng máy làm đậu nành, bèn hỏi: “Mẹ ơi, bã đậu có ngon không?”

Mỗi lần làm sữa đậu nành xong, cô thường không nỡ đổ bã đậu đi, mà cho thêm chút muối đảo lên, thế là cũng thành một món ăn. Cô cười nói: “Bã đậu ngon, tối nay mình xào bã đậu lên ăn nhé?”

“Lúc uống rượu, bố thích nhất là ăn bã đậu.” Bình Bình bỗng sáng mắt lên hỏi cô: “Mẹ ơi, bố đâu? Bố vẫn đi làm thêm hả mẹ?”

Tay cô chợt khựng lại, Tôn Chí Quân vẫn còn ở đồn công an, không có bất kỳ tin tức gì. Cô thường hay chạy trốn những vấn đề khó khăn, nhưng cũng có lúc không trốn được. Dù thế nào đi nữa, Tôn Chí Quân vẫn là người chồng hợp pháp của cô, bố của Tôn Bình.

Cô bốc vài hạt đậu bỏ vào đĩa, đổ thêm ít nước rồi nói: “Bình Bình, chúng ta xem đậu mọc mầm nhé, đợi khi nào đậu mọc mầm thì bố sẽ về.”

“Vâng!” Tôn Bình vỗ tay, “Đợi đậu mọc mầm đi!”

Buổi tối, cô nhờ chị Vương trông thang máy trông con giúp, rồi đi đến bệnh viện. Nguồn lây bệnh ở bệnh viện rất nhiều, Tôn Bình vốn dĩ sức đề kháng kém, nếu như không phải khám bệnh, cô cố gắng tránh đưa con đến những nơi thế này.

Lần này cô lại mang theo một nghìn tệ, chuyện đến nước này, đành nhờ của đi thay người thôi.

Lần này vợ của Phùng Cánh Huy cũng có ở đó, nhìn thấy cô, cô ta vẫn khó chịu như trước. Vậy mà khi cô đưa một nghìn tệ, vợ Phùng Cánh Huy vẫn cầm, còn nói: “Quản lý chồng cô chặt vào, đừng để anh ta làm loạn ở bên ngoài. Lần này chúng tôi cũng thuộc loại dễ tính đấy, nếu lần sau đánh người khác, liệu người ta có tha cho cô không?”

Đàm Tĩnh lí nhí nói: “Cảm ơn chị, tôi sẽ cố gắng khuyên anh ấy.”

“Đều là đàn bà cả, cô cũng chẳng sung sướng gì.” Vợ Phùng Cánh Huy nói, “Anh Phùng nhà tôi chỉ vô tình nói một câu thôi, cô đừng để ý. Lần này chúng tôi không kiện, phía đồn công an, chúng tôi sẽ chấp nhận hòa giải.”

Đàm Tĩnh chợt thấy thấp thỏm trong lòng, nhưng không rõ đầu đuôi câu chuyện ra sao, chỉ biết cảm ơn rồi rút. Dọc đường về, cô thấy nhẹ nhõm như vừa trút được gánh nặng.

Lúc cô về đến nhà, Tôn Bình đã ngủ say ở chỗ chị Vương. Cô bế con lên nhà, dò dẫm bước vào phòng rồi đặt con lên giường. Một chút ánh sáng lọt qua khe cửa sổ, chiếu vào đúng chiếc đĩa đựng hạt đậu trên bục cửa, chút nước trong lòng đĩa ánh lên một tia sáng mong manh. Hạt đậu vẫn chưa mọc mầm, nhưng đã phình to hơn trước rất nhiều, đợi khi trời sáng, hân mầm xanh sẽ nhú lên.

Ngày mai, ngày mai Tôn Chí Quân sẽ được thả ra chứ?

Đối với nguyện vọng của con, cô luôn tìm cách đáp ứng, bởi trên thế giới này, những điều khiến cô thất vọng đã rất nhiều, rất nhiều rồi, nên mỗi lần hứa với con chuyện gì, cô đều cố hết sức thực hiện, không để cho Bình Bình thất vọng. Ngày mai đậu sẽ mọc mầm, ngày mai Tôn Chí Quân chắc sẽ được về.

Chương 6

“Cô bé ở giường 28 hôm nay mổ.” Cô y tá hiểu rõ thói quen của Nhiếp Vũ Thịnh, nên hỏi, “Bác sĩ Nhiếp, anh có muốn đi xem bệnh nhân đó thế nào trước không?”

“Ừ.”

Đây là thói quen của Nhiếp Vũ Thịnh, trước khi làm phẫu thuật cho mỗi bệnh nhân, anh đều phải đi đến phòng bệnh nói chuyện với bệnh nhân, một là để cho bệnh nhân bớt căng thẳng, hai là để khỏi có điều gì sơ sót, ba là nhằm trao đổi những ý kiến cuối cùng với người nhà bệnh nhân trước lúc lên bàn mổ.

Bệnh nhân nhí ở giường 28 là một cô bé rất ngoan, rất thích anh, cứ nhìn thấy anh là chào: “Chào chú Nhiếp!”

“Ừ, Mông Mông, hôm nay không được ăn kẹo, nên chú không mang kẹo đến cho cháu.”

“Không có kẹo cũng được ạ.” Mông Mông cười toét miệng, cô bé đang thay răng, nên bị khuyết một chiếc răng cửa, “Mẹ nói đang thay răng không được ăn nhiều kẹo. Chú Nhiếp, mẹ cháu nói hôm nay mổ, mổ phải mất bao lâu ạ?”

“Ừ, cháu nhắm mắt ngủ một lúc, khi nào mở mắt ra thì ca mổ đã xong rồi.”

“Nhanh thế cơ ạ?”

“Ừ.”

“Chú có món quà tặng cháu.”

“Là gì ạ?”

Nhiếp Vũ Thịnh chìa tay ra, trong tay anh là mấy hạt đậu tương tròn trịa.

“Là đậu ạ!” Mông Mông nói, “Cái này thì cháu biết, là đậu tương.”

“Đúng rồi, Mông Mông giỏi quá, biết cả cái này là đậu tương.”

Nhiếp Vũ Thịnh lấy một chiếc cốc nhựa rất nhỏ loại dùng một lần, bình thường hay dùng để uống thuốc. Anh cho hạt đậu vào trong, rồi đổ một ít nước vào, nói: “Chờ khi nào Mông Mông mỗ xong, hạt đậu này sẽ mọc mầm, đến lúc Mông Mông tỉnh dậy là có thể nhìn thấy mầm đậu vừa béo vừa trắng rồi.”

“Ồa! Nó có thể mọc mầm cơ ạ?”

“Đúng rồi, còn mọc rất nhanh ấy chứ, cháu vào trong phòng mỗ ngủ một giấc, khi nào tỉnh dậy sẽ nhìn thấy mầm đậu.”

Mông Mông vỗ tay: “Chú Nhiếp lợi hại quá!”

“Là hạt đậu tương lợi hại chứ, đừng thấy nó bé, cũng đừng tưởng nó cứng, chỉ cần cho nó chút nước, nó sẽ mọc mầm ngay.

Mông Mông cũng phải kiên cường như nó nhé.”

“Vâng!” Mông Mông bò dậy, túm lấy Nhiếp Vũ Thịnh, “Chú Nhiếp, cháu thơm chú một cái! Lát nữa đi ra, cháu muốn xem mầm đậu.”

“Ừ, lát nữa đi ra, chú Nhiếp cùng cháu xem xem mầm đậu mọc dài bao nhiêu, cao bao nhiêu nhé.”

Đôi môi bé bỏng mềm mại của cô bé áp lên má anh, đem lại một cảm giác dịu dàng, khiến lòng anh cũng nhẹ đi nhiều. Bước ra khỏi phòng bệnh, cô y tá cứ cười mãi: “Bác sĩ Nhiếp, anh đúng là khéo dỗ trẻ con. Mỗi lần cầm mấy hạt đậu, đều có thể dỗ được mấy đứa nhỏ vui vẻ vào phòng mổ.”

Vẻ mặt Nhiếp Vũ Thịnh vẫn thản nhiên, không hề lộ nụ cười, anh chỉ lịch sự gật đầu. Các cô y tá đã quá quen với thái độ của anh, biết anh thực ra là người ngoài lạnh trong nóng, kiệm lời ít nói, nên cũng chỉ cười cho qua chuyện.

Nhiếp Vũ Thịnh không nói gì là vì anh lại nhớ đến Đàm Tĩnh.

Có một lần Đàm Tĩnh nói với anh, hồi nhỏ mẹ cô hay đánh đàn piano tại sảnh khách sạn Hoa Kiều, kiếm thêm ít tiền đắp đổi chi tiêu cho gia đình. Còn cô sau khi tan học, thường hay phải ở nhà một mình. Hồi đó cô cũng chỉ 6, 7 tuổi, trong nhà lại không có ti vi, nên cứ mỗi khi trời tối là cô vội vàng chui ngay vào chăn, nhưng mãi không ngủ được, đành nằm nghe tiếng ti vi đang chiếu hoạt hình từ nhà hàng xóm vọng lại. Vì thế hồi ấy, tâm nguyện lớn nhất của cô là mua được một chiếc ti vi.

Lúc ấy, anh nghe kể mà xót xa, bèn hỏi: “Em không sợ ư?”

“Sợ chứ.” Cô cười nói, “Nhưng mẹ em trước khi đi thường lấy mấy hạt đậu bỏ vào trong đĩa, rồi dỗ em rằng, đừng sợ, khi nào hạt đậu mọc mầm thì mẹ sẽ về. Chờ đến khi em ngủ dậy thì trời đã sáng, hạt đậu đúng là đã mọc mầm thật, mẹ cũng về nhà từ lâu, còn chuẩn bị sẵn cả bữa sáng cho em nữa.”

Lần đó, anh bị sốt, cô lại có việc bắt buộc phải đi. Trước khi đi, đôi bên cứ quyến luyến không rời, có lẽ bản tính trẻ con của anh đã làm cô cảm động, cô bèn tìm mấy hạt đậu tương dùng để xay sữa đậu nành, nhặt ra vài hạt bỏ vào trong đĩa, đổ thêm ít nước, dặn anh:

“Chờ hạt đậu mọc mầm thì em sẽ về, đến lúc đó, anh cũng khỏi bệnh rồi.”

Cô chờ anh ngủ say mới nhẹ nhàng rời khỏi. Anh nửa tỉnh nửa mê, cứ tỉnh dậy lại chăm chú nhìn xem, nhưng đĩa đậu đó chỉ nở to hơn một chút, chứ vẫn chưa mọc mầm. Anh cứ mơ màng ngủ như vậy đến tận sáng hôm sau thì hạ sốt, cả người mệt mỏi như vừa thức trắng đêm, còn mấy hạt đậu trên đĩa, cuối cùng đã nhú ra chiếc mầm vừa mập vừa trắng.

Vô số lần, khi cô đơn một mình, anh thường có thói quen nhặt mấy hạt đậu bỏ vào đĩa, rồi đổ thêm ít nước vào đó, im lặng ngồi chờ nó mọc mầm.

Lần nào hạt đậu cũng ra mầm, nhưng Đàm Tĩnh không bao giờ quay về nữa.

Mổ xong, bước ra khỏi phòng phẫu thuật, anh nghe thấy y tá nói: “Chủ nhiệm Phương có hỏi anh một lần, chắc là tìm anh có việc gì đó, em nói là anh vẫn ở trong phòng mổ.”

“Ừ, cảm ơn.”

Anh đi đến phòng làm việc của Chủ nhiệm Phương, hai tiến sĩ đang vây lấy ông thảo luận vấn đề gì đó, Chủ nhiệm Phương ngẩng lên nhìn thấy anh, bèn hỏi: “Mổ xong rồi à?”

“Xong rồi ạ.”

Chủ nhiệm Phương không hỏi anh kết quả phẫu thuật thế nào, ông luôn tin tưởng vào tay nghề Nhiếp Vũ Thịnh, nên chỉ bảo anh: “Lại đây, xem cái này.”

Nhiếp Vũ Thịnh bước qua xem, là một bản kết quả chụp X-quang động mạch vành, Chủ nhiệm Phương hỏi anh: “Thế nào?”

“Tứ chứng Fallot, hẹp động mạch phổi, tình hình rất nghiêm trọng. Thường thì, những trường hợp thế này phải mổ từ lúc mới sinh, hiếm thấy ai lần nữa đến tận bây giờ.”

“Cậu có nắm chắc không?”

Nhiếp Vũ Thịnh hơi bất ngờ, loại phẫu thuật này trong khoa Ngoại Tim mạch của anh không được coi là quá phức tạp, bác sĩ bình thường cũng làm được.

“Bệnh viện đã thông qua chương trình đó rồi, chương trình mà công ty CM hỗ trợ tiền đó.”

Thấy Nhiếp Vũ Thịnh ngạc nhiên, Chủ nhiệm Phương cười nói: “Sao cậu lại ngớ ra thế, hồi đầu khi nhắc đến việc áp dụng chương trình này, thái độ của cậu tích cực lắm cơ mà.”

“Dạ, chẳng phải nói là còn cần luận chứng...”

“Luận chứng rồi.” Chủ nhiệm Phương nói, “Tuần trước, bệnh viện chẳng đã họp đấy rồi còn gì? Còn mời cả mấy vị chuyên gia trong ngành nữa. Ô, cậu không tham gia, hôm đó cậu có hai ca mổ.”

Nhiếp Vũ Thịnh không nói gì, anh biết đây là mẹo của Chủ nhiệm Phương, tách anh ra khỏi hội nghị luận chứng chương trình, như vậy dù sau này có bất kỳ sự cố gì, anh cũng không bị nghi ngờ.

“Chúng tôi chọn bệnh nhân này làm ca đầu tiên.” Chủ nhiệm Phương gõ nhẹ lên bệnh án, “Bởi vì đây là Tứ chứng Fallot hay gặp nhất, về mặt này chúng ta có rất nhiều kinh nghiệm lâm sàng có thể sử dụng, dù sao cũng là chương trình mới, cần trọng là số một. Bệnh nhân này do bác sĩ Lý giới thiệu, nghe nói hoàn cảnh gia đình rất khó khăn, chắc sẽ chấp nhận phương án hỗ trợ kinh phí. Từ bây giờ trở đi, bệnh nhân này giao cho cậu phụ trách, cậu đi liên lạc với người nhà bệnh nhân nhé.” Mắt Chủ nhiệm Phương đã hơi kém, lúc không làm phẫu thuật lại không đeo kính, nên khi cầm bệnh án, phải cố gắng lắm mới đọc được các chữ viết ở trên, “Tôn... Bình... ừm, cậu bé này là bệnh nhân đầu tiên của dự án chúng ta.”

Tôn Bình?

Nhiếp Vũ Thịnh chỉ thấy cái tên này rất quen, anh nhớ lại, chắc hẳn mình đã trông thấy kết quả chụp X-quang động mạch vành vừa này ở đâu rồi, hơn nữa còn trong một trường hợp rất quan trọng, vì trong đầu anh có ấn tượng về nó. Tuy mỗi năm anh phải xem đến hàng trăm hàng nghìn bản kết quả chụp X-quang, nhưng bản kết quả này chắc hẳn anh đã nhìn thấy tại một nơi quan trọng nào đó. Lớp

bồi dưỡng công khai ư? Không, lớp bồi dưỡng công khai thường hay dùng những trường hợp phức tạp, không thể dùng Tứ chứng Fallot phổ biến này được. Lúc Chủ nhiệm Phương hội chẩn ư? Không, cũng không đúng... Cuối cùng, một tia chớp xẹt qua trong óc, anh chợt nhớ ra.

“Cháu phản đối!” Anh buột miệng nói, “Bệnh nhân này không được.”

“Hả?” Chủ nhiệm Phương ngạc nhiên hỏi, “Tại sao?”

Anh không tài nào nêu ra được lý do, vì đó là con trai Đàm Tĩnh ư? Không, thật quá nực cười, cả bệnh viện chẳng biết Đàm Tĩnh là ai hết, anh cũng làm sao có thể giải thích cho một người ngoài, một bậc thầy của mình hiểu chuyện tình cảm trắc trở khó nói của cá nhân được.

Trong lúc bối rối, anh đành đáp: “Rủi ro của ca mổ quá lớn, nếu bệnh nhân là người trưởng thành thì khả năng chịu đựng về mọi mặt đều sẽ tốt hơn.”

Chủ nhiệm Phương mặt mày day trán: “Có phải tôi không tính đến đâu, nhưng cậu đã bao giờ nghĩ, người lớn tuy khả năng chịu đựng về mọi mặt đều tốt hơn, nhưng chương trình này chỉ hỗ trợ nhiều kinh phí cho bệnh tim bẩm sinh, mà trong số những bệnh nhân tim bẩm sinh, gần như không có bệnh nhân trưởng thành thích hợp.”

Bởi bệnh nhân mắc bệnh tim bẩm sinh nặng, có cơ hội làm phẫu thuật thì đã làm từ lâu rồi, ai không có cơ hội làm phẫu thuật, thì hoặc là không sống được đến khi trưởng thành, hoặc là về căn bản trên lý thuyết không thể tiến hành phẫu thuật.

“Cậu bé này lớn nhất trong số các bệnh nhân. Trẻ con càng lớn thì cơ hội chữa khỏi càng nhỏ, khả năng chịu đựng của phụ huynh cũng kiên cường hơn.” Chủ nhiệm Phương quyết định, “Thế này đi, cậu cứ liên lạc với gia đình họ trước, xem xem họ có muốn nhận tiền hỗ trợ để làm phẫu thuật hay không đã.”

“Cháu vẫn phản đối chọn bệnh nhân này.” Nhiếp Vũ Thịnh đã nhanh chóng sắp xếp lại tư duy một cách mạch lạc rõ ràng, “Thứ nhất, bệnh nhân này tuổi hơi lớn, xét một cách tương đối, bệnh tình cũng

ngghiêm trọng hơn, cháu lo kết quả không được tốt cho lắm; thứ hai, Tứ chứng Fallot tuy là bệnh tim bẩm sinh hay gặp, nhưng lại là loại tương đối phức tạp, chương trình vừa mới bắt đầu, nên chẳng bắt đầu từ dễ đến khó, tuần tự mà tiến; thứ ba, bệnh nhân này cháu gặp qua một lần rồi, là phụ huynh đưa cháu nhỏ đến, cháu từng nghĩ hoàn cảnh họ khó khăn, nhưng chưa chắc đã chấp nhận phương án phẫu thuật mạo hiểm như thế này đâu.”

Chủ nhiệm Phương cười: “Vừa nãy cậu còn nói với tôi là tuổi của bệnh nhân càng lớn càng tốt, bây giờ lại chê bệnh nhân này lớn tuổi quá. Lý do thứ hai của cậu khá hợp lý, nhưng phẫu thuật tim đơn giản thì chi phí không cao, gia đình bình thường dù có phải đi vay hai vạn tệ cũng gắng làm phẫu thuật cho con, hỗ trợ kinh phí không có ý nghĩa gì. Còn lý do thứ ba, cậu cứ liên lạc với gia đình họ đi đã rồi nói, chưa thử làm sao biết được người ta có đồng ý hay không?”

Nhiếp Vũ Thịnh chẳng còn cách nào, đành nhận lấy bệnh án mà Chủ nhiệm Phương đưa.

Trên bệnh án có viết địa chỉ số điện thoại liên lạc của bệnh nhân, là số điện thoại cố định, đằng sau còn có nét bút thanh thoát ghi rõ: số điện thoại cửa hàng nơi mẹ là Đàm Tĩnh làm việc. Đàm Tĩnh, vừa nhìn thấy hai chữ này, dường như tất cả các bộ phận trên thân thể anh đều nhói lên đau đớn.

Vận mệnh xưa nay luôn thích trêu ngươi, toàn dùng những hình thức kỳ quặc nhất kéo hai con người từ lâu đã tận duyên lại gần nhau lần nữa. Có điều, lần này hoàn toàn là vì công việc.

Anh gần như không thể khẳng định liệu mình có đủ khả năng kiềm chế để tiến hành mối cho con trai cô hay không?

Thế nhưng, xuất phát từ đạo đức nghề nghiệp, anh không thể không liên lạc với cô theo như chỉ thị của Chủ nhiệm Phương. Nếu cô từ chối phương án này, thì chẳng còn gì tốt bằng.

Tối hôm nghỉ việc, trong lòng Đàm Tĩnh rất buồn, nào ngờ sáng sớm hôm sau, Vương Vũ Linh lại tìm đến nhà cô. Đàm Tĩnh nhớ Vương Vũ Linh phải làm ca sáng, nên kinh ngạc hỏi: “Sao cậu lại đến vậy? Cậu không đi làm à?”

“Tớ và Lương Nguyên An đều không làm nữa!”

Đàm Tĩnh cuống lên: “Các cậu đang làm tốt như thế, sao lại không làm nữa?”

“Lương Nguyên An nói, anh ấy không thể để cậu bị mất việc vì lỗi của anh ấy được.” Vương Vũ Linh nói, “Anh ấy không làm, tớ cũng không làm nữa. Đằng nào thì chúng tớ cũng không làm nữa.”

Đàm Tĩnh lo lắng giậm chân nói: “Các cậu làm gì vậy, định làm tớ lo chết à?”

“Cậu lo cái gì chứ!” Vương Vũ Linh nói, “Hôm qua sau khi cậu đi, Lương Nguyên An rất buồn, sau đó thì lôi tớ đi uống rượu, lúc ăn đêm anh ấy nói, chúng mình không được vô tình vô nghĩa như vậy, rõ ràng chiếc bánh đó là anh cầm ra ngoài, lại để cho cô ấy nhận tội thay. Một mình cậu còn phải nuôi Bình Bình, có thể nào cũng không được để mất công việc này, vì thế sáng sớm hôm nay, Lương Nguyên An đã đi tìm Cửa hàng trưởng rồi, còn tớ đến tìm cậu. Đằng nào thì chúng tớ cũng không làm nữa, cứ nói luôn cho Cửa hàng trưởng biết, chuyện này không liên quan gì đến cậu.”

Đàm Tĩnh nói: “Tớ cũng vì không muốn Lương Nguyên An bị mất việc, nên mới nhận lấy trách nhiệm về mình, bây giờ các cậu làm thế này, có phải tớ thành ra công cốc không?”

Vương Vũ Linh cười thoải mái: “Thôi thôi, cốc với chẳng ly cái gì, làm ở cửa hàng thì có tiền đồ gì chứ, cũng chẳng kiếm được mấy đồng.”

“Rõ ràng chuyện này đã qua rồi, sao các cậu lại ngốc thế?”

Vương Vũ Linh bỗng nhìn Đàm Tĩnh, nghiêm túc nói: “Thực ra lúc đầu tớ cũng khuyên Lương Nguyên An, chuyện này đã qua rồi, không cần thiết phải hy sinh thêm anh ấy nữa, chúng tớ cố gắng tìm cho cậu một công việc tốt là được rồi. Nhưng Lương Nguyên An nói, lương tâm anh ấy không cho phép. Lương tâm anh ấy còn không cho phép, không lẽ lương tâm tớ có thể cho phép ư? Đàm Tĩnh, chúng ta biết nhau lâu như vậy, tớ biết tính cậu trọng nghĩa khí, cậu trọng nghĩa khí, không lẽ chúng tớ lại không thể trọng nghĩa khí bằng cậu được hay sao? Chuyện này đã nói rõ với Cửa hàng trưởng rồi, cậu có

thể quay trở lại làm việc. Cậu nuôi Bình Bình đã vất vả lắm rồi, lại phải để dành tiền làm phẫu thuật cho nó nữa, Tôn Chí Quân thì chẳng trông mong gì được, lần này chúng tớ mà không ra mặt, e rằng cả đời chúng tớ cũng áy náy không yên.”

Đàm Tĩnh thở dài: “Ít ra trước khi làm việc này, các cậu cũng phải bàn với tớ trước đã chứ.”

“Bàn với cậu, cậu lại không đồng ý.” Vương Vũ Linh nói, “Cái tính ương bướng của cậu, tớ biết rõ mười mươi.”

“Nhưng cũng không cần thiết lôi thêm cả cậu vào, chuyện này không liên quan đến cậu.”

“Lương Nguyên An nghĩ kỹ rồi, anh ấy định đi thuê cửa hàng mở tiệm bánh ga tô. Một mình anh ấy làm sao mà làm được? Nên tớ sẽ mở cửa hàng cùng với anh ấy.” Nhắc đến chuyện này, mắt Vương Vũ Linh sáng long lanh, hai má đỏ ửng lên, “Dù sao thì anh ấy đi đâu tớ đi đấy, mở tiệm bánh ga tô suy cho cùng cũng là chuyện kinh doanh của mình, còn hơn suốt đời làm thuê cho người khác.”

Đàm Tĩnh không ngờ Lương Nguyên An lại có dự định như vậy, thực ra tay nghề của anh cũng rất tốt, tự mình mở cửa hàng quả là một con đường hay, hơn nữa tay lĩnh mấy đồng tiền công ở cửa hàng đó nhiều. Chuyện đến nước này, cô có ngăn cũng không kịp, thấy Vương Vũ Linh cam tâm tình nguyện cùng phấn đấu với Lương Nguyên An, Đàm Tĩnh chẳng biết nói gì, chỉ nắm chặt lấy tay Vương Vũ Linh, lắc lắc thật mạnh, tỏ ý dù Vương Vũ Linh có quyết định thế nào, cô đều ủng hộ. Vương Vũ Linh hiểu ý của Đàm Tĩnh, liền nhoẻn miệng cười.

Chuyện này tiến hành rất thuận lợi, Cửa hàng trưởng vốn rất thích Đàm Tĩnh, nghe Lương Nguyên An kể rõ đầu đuôi câu chuyện, lập tức đồng ý để cho Đàm Tĩnh quay trở lại làm việc. Vì cửa hàng rất thiếu người, nên Cửa hàng trưởng còn đích thân gọi điện giục Đàm Tĩnh đi làm ngay ngày hôm đó.

Đàm Tĩnh quay trở về vừa vặn tiếp nhận ca thu ngân buổi chiều, Vương Vũ Linh và Lương Nguyên An đã làm xong thủ tục, chính thức nghỉ việc. Vì Vương Vũ Linh hay cười hay nói, Lương Nguyên An lại rất được lòng mọi người, nên các đồng nghiệp trong cửa hàng đều

quyến luyến bọn họ. Thấy bảo họ sắp mở cửa hàng, lại càng hò nhau đòi tiền họ, cuối cùng mọi người hẹn buổi tối sẽ cùng nhau đi ăn. Có người nói: “Tiện thể chúng ta đón Đàm Tĩnh trở về luôn.” Tuy Lương Nguyên An vì chuyện bánh sinh nhật mà phải nghỉ việc, nhưng vẫn vô tư hòa theo: “Đúng đúng! Tiện thể đón Đàm Tĩnh trở về luôn, không say không về!”

Đàm Tĩnh chỉ mím miệng cười, thấy Quản lý xì mặt đứng đó, cô liền nháy mắt ra hiệu cho mọi người, cả đám vội vàng ai về chỗ nấy làm việc của mình.

Lương Nguyên An và Vương Vũ Linh đi thẳng ra cửa, còn vẫy tay ra hiệu tối gặp lại. Đàm Tĩnh đứng cạnh Cửa hàng trưởng nên không dám động cựa gì, cả đầu cũng cúi gằm, bỗng cô nghe thấy Cửa hàng trưởng nói: “Đàm Tĩnh, cô lại đây một chút.”

Đàm Tĩnh tưởng anh muốn nói chuyện của Lương Nguyên An, thầm nghĩ lại thì Cửa hàng trưởng đã phê bình cô rồi, nói cô nhận bừa trách nhiệm, không có phép tắc kỷ luật gì cả. Nhưng nói chung, Cửa hàng trưởng cũng tỏ vẻ khá thân thiện với cô, sau cùng còn nói, tôi biết ngay là cô không thể nào làm chuyện đó được.

Đàm Tĩnh cứ ngỡ Quản lý sẽ phê bình cô một trận như Cửa hàng trưởng. Ai ngờ anh ta chỉ lạnh lùng nói: “Trước đây cô làm rất tốt, bây giờ quay trở lại, nhất định phải duy trì thái độ làm việc trước kia đấy.”

Đàm Tĩnh vâng dạ, gần đây Quản lý hình như có định kiến gì với cô thì phải, đối xử với cô rất lạnh lùng, thậm chí có lúc còn bới lông tìm vết nữa. Nhưng cô nghĩ mãi không ra, rốt cuộc mình đã làm gì đắc tội với anh ta. Vả lại, rõ ràng tuần sau anh ta sẽ lên tổng công ty làm việc, cần gì phải gây khó dễ một cô thu ngân cấp dưới tép riu như mình chứ? Quản lý còn nói thêm mấy câu nữa, rồi đột nhiên hỏi cô: “Đàm Tĩnh, hòm thư đó của cô là gì?”

Đàm Tĩnh chẳng hiểu sao anh ta lại nói vậy, lúng túng hỏi: “Anh hỏi cái hòm thư nào ạ?”

“Là hòm thư lần trước gửi bản tường trình đi ấy.”

Nghe Quản lý nói, cô mới chợt nhớ ra, vội đáp: “Ồ, đó là em đăng

ký bừa ấy mà.” Lúc đó cần gấp, cô đã lên mạng đăng ký bừa một hòm thư miễn phí, không ngờ bấy nhiêu ngày qua đi, tự nhiên Quản lý lại hỏi đến.

“Tổng công ty gửi một số tài liệu đến hòm thư lần trước dùng, cô cho tôi địa chỉ hòm thư đó đi.”

Đàm Tĩnh không suy nghĩ gì nhiều, liền viết cho Quản lý tên tài khoản của hòm thư, cả mật mã cũng viết luôn. Lúc này, anh ta mới gật đầu nói: “Cô đi làm việc đi.” Đàm Tĩnh vừa đi được mấy bước, Quản lý bỗng gọi giật cô lại bảo: “Chuyện này đừng nói cho ai biết.”

Đàm Tĩnh gật đầu đồng ý, rồi quay trở về quầy thu ngân. Đã là buổi chiều, thời tiết oi bức, khách ghé rất thưa thớt. Điều hòa trong cửa hàng mát rượi, các đồng nghiệp người thì lau khay đựng bánh, người đang sắp xếp lại quầy hàng, không ai chú ý đến cuộc nói chuyện của họ.

Nhưng đến lúc tối đi ăn, không khí lại rất náo nhiệt. Vương Vũ Linh là người thích náo nhiệt, cộng thêm Lương Nguyên An lúc nào cũng hì hì hà hà, lại được mọi người cùng hòa vào, khiến tiệm ăn xém chút nữa tốc cả mái lên. Món lên đầu tiên là tôm cay, ai ăn cũng thấy nghiện, thế là chẳng thèm ngó ngang gì đến các món khác nữa, lại gọi thêm một đĩa tôm cay, vừa ăn vừa uống, chẳng mấy chốc đã hết sạch cả thùng bia, phải gọi chủ quán lấy thêm thùng khác.

Đàm Tĩnh lần đầu chứng kiến mọi người điên cuồng như vậy, ai cũng uống hết mình, kể cả nữ nhân viên nhỏ tuổi nhất cửa hàng. Tất nhiên cô cũng bị dúm cho một cốc bia.

“Tôi không biết uống bia.”

“Thôi đi!” Vương Vũ Linh tuy chưa uống được bao nhiêu, nhưng mặt đã đỏ phừng phừng như thế say túy lúy, “Lần sau có muốn kêu cậu uống cũng chẳng còn cơ hội nữa, đây chỉ là bia thôi mà, giống như rượu nếp ấy, không có tí cồn nào đâu. Mọi người đều uống hết rồi, cậu sợ cái gì!”

Nỗi buồn chia tay, dường như chỉ có rượu mới làm nguôi ngoai được, cũng dường như rượu đó không phải để giải sầu, bởi đến cuối cùng tất cả mọi người đều rất vui vẻ. Mở cửa hàng là chuyện vui, mọi

người đều thấy thế, Lương Nguyên An lần này nghỉ việc, tuy lý do có vẻ không được hay lắm, nhưng dù sao cũng là tự mình mở cửa hàng, nói như lời các đồng nghiệp là tự mình làm chủ, tất nhiên phải chúc hết ly này đến ly khác, cạn hết vòng này đến vòng kia.

Trước kia, cửa hàng cũng có những bữa ăn như thế này, thường thì vào dịp sau Tết. Trước Tết cửa hàng đã tổ chức liên hoan cuối năm, nhưng sau Tết, mọi người thường tự góp tiền lại ăn một bữa. Bởi vì làm nghề này hay có sự thay đổi về nhân sự, rất nhiều người đến Tết sẽ nghỉ hẳn không làm nữa. Những đồng nghiệp sau Tết vẫn đến làm, có nghĩa là về cơ bản năm nay sẽ tiếp tục làm đồng nghiệp của nhau, vì thế mọi người góp tiền ra quán làm một bữa, cũng coi như mở đầu năm mới cải thiện cuộc sống.

Nhưng không khí những lần trước không giống tối nay, cuối cùng mọi người còn bắt Lương Nguyên An và Vương Vũ Linh vòng tay vào nhau uống rượu. Lương Nguyên An cười hề hề nói: “Uống thì uống!”

Vương Vũ Linh là con gái, đương nhiên da mặt mỏng, có vẻ hơi ngại ngùng, nhưng chẳng để cô kịp phản đối, hai cô gái đã ấn cô xuống rồi gọi ầm lên: “Mau mang cốc ra đây, cốc rượu này nhất định phải uống! Chúng tớ vẫn đang phải làm thuê cho cửa hàng, cậu đã làm bà chủ rồi! Hôm nay uống trước đã, đợi khi nào các cậu kết hôn, xem chúng tớ hành hạ các cậu thế nào!”

Lần này mọi người hò nhau, không khí càng náo nhiệt hơn. Trong tiếng hò reo của mọi người, Lương Nguyên An và Vương Vũ Linh vòng tay nhau uống rượu, mọi người lần lượt chúc rượu họ, họ lại lần lượt chúc rượu mọi người, đến cuối cùng, cũng chẳng biết là ai chúc ai nữa, chỉ thấy mở hết chai bia này đến chai bia khác, uống đến hã hê mới ra về.

Đàm Tĩnh vì không biết uống rượu, hơn nữa ai cũng biết cô còn con nhỏ ở nhà nên mọi người cũng không ép cô, vì thế cuối cùng cô là người uống ít nhất. Theo quy định thì bữa cơm này mọi người “campuchia”, cuối cùng khi chủ quán đến tính tiền, cũng chỉ có mỗi Đàm Tĩnh còn tỉnh táo, cô tính tiền của từng người, rồi mọi người góp tiền lại trả. Lương Nguyên An đã say mềm, anh vốn thuê phòng trọ cùng một người đồng hương, nên một đồng nghiệp nam đưa anh về. Vương Vũ Linh cũng đã uống khá nhiều, nên Đàm Tĩnh nói: “Để tôi đưa Vương Vũ Linh về cho.”

Chỗ Vương Vũ Linh ở không cùng hướng với nhà Đàm Tĩnh. Cô đưa Vương Vũ Linh về nhà xong thì lỡ mất chuyến tàu điện ngầm cuối cùng. Vốn Đàm Tĩnh định ngủ tạm ở nhà Vương Vũ Linh một đêm, chẳng nỡ thì con trai cũng đã gửi bà Trần nhưng cô lại nghĩ, giường của Vương Vũ Linh là giường đơn, cô ấy lại đã uống say, người uống say thường muốn ngủ thoải mái một chút, nếu mình còn chen nằm cùng, không chừng lại làm cô ấy khó chịu. Thế nên cuối cùng cô quyết định về nhà. Đàm Tĩnh đã thừa kinh nghiệm hầu hạ người say, thành thạo lấy chậu nước lau rửa sạch sẽ cho Vương Vũ Linh, rồi thay bộ quần áo ngủ cho cô, sau đó kéo chiếc chăn lên đắp lên, thấy cô ngủ say sưa, Đàm Tĩnh mới xuống lầu đón xe buýt về nhà.

Cô chuyển mấy chuyến xe buýt thì đã gần đến nửa đêm. Mùa hè, bên ngoài khu chung cư rất náo nhiệt, dọc con phố nhan nhản tiệm bán đồ nướng, còn cả một số người đang hóng mát. Các quán hàng nhỏ hai bên đường vẫn chưa đóng cửa, ánh đèn rọi vào những thực khách đang ăn thịt nướng, tỏa sáng lung linh. Bấy giờ cô mới cảm thấy ngà ngà say, bèn lê đôi chân mỏi rã rời, xuyên qua dây phố náo nhiệt. Khói đen của thịt nướng quện với mùi thơm của ớt và húng lìu theo gió đưa đến, thơm đến nỗi khiến người ta ho sặc sụa.

Về tới chân cầu thang, cô lại có phần không muốn bước lên, bởi gió đêm nay rất dễ chịu. Đây là khu nhà cũ, phía trước trồng rất nhiều cây long não. Do không có ai trông nom, nên những cây long não này chỉ mọc thưa thớt, có cây mấy năm trước đã chết khô mà chẳng ai buồn động đến, có người còn chằng dây thừng vào làm dây phơi chăn đệm. Chỉ có một cây dựa vào đầu nhà là xanh um tươi tốt, như một chiếc ô xanh vậy, đến tối thường có mấy cụ già ra ngồi dưới gốc cây hóng mát, hôm nay có lẽ đã quá muộn, mấy người già đã về ngủ cả rồi, chỉ có một người đứng bên cạnh thùng rác hút thuốc, đầu thuốc lá đỏ rực cứ lóe lên trong bóng đêm, nhìn rất rõ. Cô tưởng đó là hàng xóm ở trên lầu xuống vứt rác tiện thể hút điếu thuốc, không ngờ đến gần mới thấy hóa ra là Tôn Chí Quân.

Mấy ngày hôm nay cô đã mệt mỏi lắm rồi, nhìn thấy anh ta, cô cũng chẳng buồn nói chuyện, chỉ cầm đầu đi lên gác. Tôn Chí Quân liền đuổi theo, túm lấy tay cô: “Cô vui vẻ ở đâu mà nửa đêm mới về nhà?”

Cô quay lại nhìn Tôn Chí Quân, tay anh cứng như kim, ánh mắt trừng trừng nhìn cô, như thể trên mặt cô viết đầy chữ vậy. Anh ta mới

được thả ra từ trại tạm giam, không biết đã bao nhiêu ngày không tắm, mùi mồ hôi chua lôm phả ra làm cô ghê tởm. Cô quay mặt đi, hít một hơi rồi nói: “Buông tay ra.”

“Đồn công an nói, Phùng Cảnh Huy đồng ý hòa giải, hơn nữa đã nhận đủ tiền viện phí, bình thường cô ki bo đến một đồng cũng tiếc không dám tiêu, đi đâu kiếm tiền đưa cho Phùng Cảnh Huy chứ?”

“Không cần anh quản.”

“Không cần tôi quản à?” Tôn Chí Quân cười nhạt, “Tôi có quản được cô đâu? Cô để cho tôi quản chuyện gì rồi? Không biết đi uống rượu với ai, hú hí đến nửa đêm mới về, hạng đàn bà như cô còn dày mặt bảo tôi không cần quản ư?”

Cô trừng mắt nhìn anh: “Tôn Chí Quân, anh buông tay ra!”

“Ai cho cô tiền bảo lãnh tôi ra? Cô kiếm tiền ở đâu?”

“Tôi kiếm tiền ở đâu, không đến lượt anh quản được!” Đàm Tĩnh uống chút bia vào, vốn đã thấy khó chịu, lại bị mùi chua lôm trên người Tôn Chí Quân xộc vào mũi, chỉ chực nôn, cô quay mặt đi chỗ khác lạnh lùng nói, “Anh giở trò thần kinh gì vậy? Tôi tìm đủ mọi cách cứu anh ra khỏi đồn công an, không lẽ là sai ư?”

“Có phải cô đi tìm gã họ Nhiếp đó không?”

Đàm Tĩnh ra sức vùng vẫy nhưng vẫn không thoát khỏi tay anh ta, vừa cuống vừa giận nói: “Anh thả tôi ra!”

“Chột dạ à? Nói trúng tim đen rồi chứ gì? Sao thằng họ Nhiếp đó lại cho cô tiền? Cô dùng cái gì để đổi hả? Chỉ uống với hắn một bữa thôi ư? Được đấy, không cần lên giường với hắn à?”

Đàm Tĩnh thấy anh ta nói khó nghe như vậy, lại càng khó chịu, chỉ nói: “Tôi chẳng đánh đổi cái gì cả, cũng không đi tìm anh ta.”

Tôn Chí Quân nhếch miệng cười mỉa, hàm răng trắng bóng lóe lên dưới ánh đèn, trông như một con thú dữ. Giọng anh ta lạnh lùng, hể sáp lại gần cô thì mùi chua lôm càng phả ra nồng nặc hơn, Đàm Tĩnh cố gắng lùi lại phía sau, nhưng tay cô đang bị túm chặt, không

sao nhúc nhích được.

“Ít nhất cô cũng phải tiêu hơn một vạn đúng không? Kêu cô đưa cho tôi hai vạn, cô không chịu, giờ tôi đánh người, cô lại có tiền để bồi thường viện phí, cô lấy tiền ở đâu ra?”

“Tôi đi vay! Tôi vay tiền để bảo lãnh anh ra, lẽ nào lại sai ư?”

Tôn Chí Quân vẫn hung hăng truy hỏi: “Cô vay tiền của ai? Đám bạn nghèo đó của cô làm gì có tiền cho cô vay?”

Đàm Tĩnh bị anh ta dồn vào chân tường, buột miệng nói dối: “Tôi vay tiền của Vương Vũ Linh, cô ấy định dành tiền sắm ít của hồi môn, tôi vay cô ấy đấy.”

Tôn Chí Quân thoáng ngẩn người, đành buông tay cô ra. Đàm Tĩnh chợt thấy rõ ràng, mấy ngày nay cô đã phải chịu đựng quá nhiều, không thể nhẫn nhịn hơn được nữa: “Tôi lúc nào cũng phải nhìn sắc mặt người ta, lúc nào cũng phải tìm cách kiếm tiền, vứt bỏ cả thể diện, đi cầu xin người nhà họ Phùng, để họ đừng kiện anh! Tôi đến bệnh viện bị người ta đuổi ra ngoài... Tôi đưa tiền người ta cũng không thèm lấy... Tôi vất vả lắm mới cứu được anh ra, rốt cuộc là vì sao chứ? Mấy năm nay anh không đưa cho tôi một đồng nào, trong nhà cái gì cũng cần đến tiền, lần nào anh đi làm về, không nợ tiền cờ bạc thì cũng say lướt khướt, Tôn Chí Quân, tôi không thể sống thế này được nữa! Tôi không gom đủ tiền làm phẫu thuật cho con, bác sĩ nói nó không sống nổi đến năm 10 tuổi, cuộc đời của tôi đã hết rồi, còn phải giương mắt nhìn con chịu khổ... Tôi đã nghĩ hết mọi cách rồi... mà không cứu được tính mạng của Bình Bình... Tôi xin anh tha cho tôi đi, để tôi và con sống thêm được vài năm...”

Tôn Chí Quân im lặng một lát rồi dường như có vẻ thoải mái hơn: “Nói nghe đáng thương quá nhỉ, nói đi nói lại, chẳng qua là cô muốn ly dị chứ gì?”

“Chúng ta bây giờ ly dị hay không có khác gì nhau ư?”

“Thế được rồi.” Tôn Chí Quân lạnh lùng cười, “Cô đi tìm gã họ Nhiếp đó, lấy mười vạn tệ về đây, tôi ly hôn với cô.”

“Chuyện này không liên quan đến Nhiếp Vũ Thịnh.”

“Ai bảo chuyện này không liên quan đến Nhiếp Vũ Thịnh?” Tôn Chí Quân lấy trong túi ra một gói thuốc lá nhàu nhĩ, rút một điếu châm lửa, bộ dạng rất thong dong, “Cô không chịu đi nói với hắn, thì để tôi đi tìm hắn vậy.”

Đàm Tĩnh gạt nước mắt nói: “Anh không chịu ly hôn thì thôi.”

“Đừng thế chứ, đã nói đến nước này rồi, chúng ta nói hết cho xong đi.” Về mặt Tôn Chí Quân hết như con mèo vừa bắt được chuột, tuy tươi cười nhưng lại khiến Đàm Tĩnh lạnh cả gáy. Anh ta nói: “Chẳng phải cô đang lo không có tiền chữa bệnh cho con đó sao? Nhiếp Vũ Thịnh có đầy tiền, bố hắn càng nhiều tiền hơn, sao cô lại bỏ qua hai vị thần tài đó mà không chịu nghĩ cách gì đi?”

Đàm Tĩnh cúi đầu, giọng cũng trầm xuống: “Rốt cuộc anh muốn thế nào đây?”

“Tôi chẳng muốn thế nào hết. Đàm Tĩnh, cô hãy nhớ rằng, là cô nợ tôi, chứ không phải tôi nợ cô.”

Là cô nợ tôi, chứ không phải tôi nợ cô.

Đến tận hôm sau, câu nói này vẫn còn văng vẳng bên tai Đàm Tĩnh.

Cô đã sức cùng lực kiệt, mệt mỏi lắm rồi. Tôn Chí Quân nói xong câu này, cũng không lên nhà mà quay người đi thẳng. Đàm Tĩnh hết sức lo sợ, không biết anh ta sẽ đi đâu, liệu có làm chuyện gì không. Tiếc rằng cô đuổi theo không kịp, chờ khi cô định thần lại, chạy đến cổng khu chung cư, hai bên ngõ vẫn đông nghịt người ăn thịt nướng, nhưng Tôn Chí Quân đã mất tăm mất dạng.

Đàm Tĩnh buồn bã trở về nhà, đi tắm. Tắm xong, cô nhìn thấy đĩa đậu bên cửa sổ đã mọc mầm dài khoảng 3cm, ngày mai đón Bình Bình về nhà, thế nào thằng bé cũng sẽ hỏi, mầm đậu mọc ra rồi, sao bố vẫn chưa về nhỉ? So với câu hỏi của Bình Bình thì câu nói cuối cùng nửa như uy hiếp nửa như cảnh cáo của Tôn Chí Quân còn khiến cô lo lắng hơn. Con người Tôn Chí Quân làm việc không hề phân trắng đen, cô thật sự rất lo anh ta sẽ gây họa.

Thế nên hôm sau ở cửa hàng, bỗng nhiên nhận được điện thoại

từ bệnh viện gọi tới, cô sợ thót cả tim.

Đối phương rất tự nhiên xác nhận thân phận của cô: “Chị là mẹ của cháu Tôn Bình đúng không ạ? Bệnh án của Tôn Bình có đăng ký ở chỗ chúng tôi.”

“Vâng.”

“Khi trước chị có ký một bản thỏa thuận, đồng ý cho phép công khai thảo luận bệnh án của Tôn Bình nếu như vì mục đích giảng dạy và nghiên cứu.”

“Vâng, đúng vậy.”

Đây là hồi đó bác sĩ Lý làm giúp cô, bác sĩ Lý thấy cô dắt theo con nhỏ thật đáng thương, nên bảo cô ký vào bản thỏa thuận, nói rằng nếu các giáo sư khi dạy học sử dụng đến bệnh án của Tôn Bình thì coi như đã được hội chẩn, thông thường những loại bệnh án thế này sẽ cho ra một phương án điều trị tốt nhất. Lúc đó cô đắn đo một lát rồi đồng ý, còn đưa cả kết quả chụp hình X-quang động mạch vành cho bệnh viện, sau này chuyện băng đi, chẳng thấy tăm hơi gì, cứ tưởng rằng chuyện này thế là xong, ai ngờ bệnh viện lại bỗng dưng gọi điện thoại tới.

“Là thế này, bệnh viện chúng tôi sắp tiến hành một đề tài nghiên cứu mới, lựa chọn trường hợp của Tôn Bình làm thí nghiệm. Phiên chị đến bệnh viện một chút, tình hình cụ thể sẽ do người phụ trách nhóm nghiên cứu của chúng tôi giải thích với chị.”

“Cảm ơn!” Cô vô cùng biết ơn họ, dù sao đi nữa, đây cũng là một tia hy vọng, “Cảm ơn các anh quá.”

“Không có gì. Phiên chị tới tòa nhà C khu điều trị của bệnh viện chúng tôi, là tòa nhà mới màu trắng nằm ngay bên cạnh khu khám bệnh, tầng 30, khoa Ngoại Tim mạch, khi nào chị đến, gọi điện thoại trực tiếp cho bác sĩ Nhiếp Vũ Thịnh là được.”

Đàm Tĩnh ngơ ngẩn nhắc lại lần nữa: “Bác sĩ Nhiếp Vũ Thịnh ạ?”

Chương 7

“Đúng vậy, phòng làm việc của bác sĩ Nhiếp ở ngay phòng thứ hai bên trái hành lang, nếu tìm không thấy, chị cứ hỏi phòng trực y tá.”

Mấy giây sau, Đàm Tĩnh mới nghe thấy giọng nói khản đặc của mình: “Bác sĩ Nhiếp là người phụ trách chương trình này?”

“Chủ nhiệm khoa Ngoại Tim mạch, bác sĩ Phương của chúng tôi là người phụ trách chương trình, nhưng bác sĩ Nhiếp là người phụ trách các công việc chuẩn bị bước đầu.”

“Hôm nay tôi đang đi làm.”

“Không sao, thế này đi, tôi cho chị số điện thoại phòng làm việc của bác sĩ Nhiếp, chị có thể gọi điện xin tư vấn xem sao, rồi trực tiếp hẹn thời gian với bác sĩ Nhiếp.”

Gác điện thoại xuống, nhưng cô không có dũng khí gọi điện cho Nhiếp Vũ Thịnh, sau khi đã chọc giận anh như vậy. Cô biết rõ rằng lần trước cô tìm anh đòi tiền, đã làm cho anh phần nộ đến cực điểm. Cô không còn mặt mũi nào, cũng không có dũng khí gọi điện cho Nhiếp Vũ Thịnh, càng không dám đến bệnh viện tìm anh.

Sắp hết giờ làm, phía bệnh viện lại gọi điện thoại tới khiến Quản lý cũng phải đưa mắt nhìn cô. Đàm Tĩnh biết trong giờ làm việc không được nghe điện thoại, nhưng điện thoại từ bệnh viện gọi đến, chẳng ai nỡ cấm cô nghe. Cô đành cầm đầu rảo bước đi về phía điện thoại.

“Xin chào, tôi là Đàm Tĩnh.”

Đầu dây bên kia im lặng một giây, nhưng ngay sau đó, cô nghe thấy một giọng nói vừa lạ vừa quen: “Xin chào, tôi là Nhiếp Vũ Thịnh.”

Cô ngây người, có nằm mơ cô cũng không nghĩ giờ phút này lại nghe được giọng nói của anh. Bàn tay cô nắm chặt lấy ống nghe đến toát cả mồ hôi, cô chợt dạ nhớ đến câu nói Tôn Chí Quân tối qua,

không khỏi sợ hãi.

Nhưng giọng nói của Nhiếp Vũ Thịnh rất lạnh lùng, chỉ thuần túy một giọng điệu công việc: “Chiều nay, đồng nghiệp của tôi đã gọi điện cho cô, nói đến việc chúng tôi có một đề tài nghiên cứu mới, muốn lấy Tôn Bình làm bệnh nhân thử nghiệm để nghiên cứu.”

Cô nghệt ra một lát rồi mới lí nhí đáp: “Đúng vậy.”

“Tôi nghĩ cô cũng không muốn đến bệnh viện nói chuyện trực tiếp với tôi, nên tôi sẽ gửi cho cô tài liệu liên quan, cô xem xong rồi cân nhắc xem thế nào.”

Đầu óc cô trống rỗng, mỗi lần gặp Nhiếp Vũ Thịnh, cô luôn luôn ở trong tình trạng máu không lên não, như bị thiếu oxy vậy. Đến giọng nói của cô khi nói chuyện với anh cũng lúc xa, lúc gần, làm người ta nghe không rõ. Cô không biết anh đang nói gì nữa, hình như là nói về bệnh tình của Tôn Bình, nhưng cô yếu ớt nghĩ, thà rằng cả đời không phải thảo luận với anh về vấn đề này.

“Cô thấy thế nào?”

Thực ra cô đã để sót mất rất nhiều câu, nên biết “hả” một tiếng, hoàn toàn không hiểu gì cả.

Anh im lặng một thoáng, rồi lại cất tiếng, giọng điệu càng thêm phần căm ghét: “Tôi vừa mới nói, cô có email không, tôi sẽ gửi thẳng vào hộp thư của cô, bởi vì tài liệu rất nhiều.”

“Có.” Cô đã nhận ra anh hoàn toàn không muốn nói chuyện với cô chút nào, kỳ thực cô cũng chẳng muốn nói nhiều với anh. Cô vội vàng đọc cho anh địa chỉ email, đó là hòm thư lần trước khi gửi bản tường trình cô đăng ký tạm trên mạng, phía trước là hai chữ cái đầu trong tên “Bình Bình” cộng thêm ngày sinh nhật của Tôn Bình.

“Được rồi, tôi sẽ gửi ngay cho cô.”

Cô khẽ đáp: “Cảm ơn.”

Anh khách khí mà xa lạ đáp: “Không cần cảm ơn, đây là công việc của tôi.”

Cô đặt điện thoại xuống đi ra ngoài, phát hiện Quản lý đang đứng cạnh quầy thu ngân, còn có một vị khách đang chờ thanh toán. Một buổi chiều nhận hai cuộc điện thoại, cô chợt dạ, vội vã quay trở lại vị trí làm việc. Thầm nghĩ, thôi khỏi nói chuyện email với Quản lý, kéo anh ta lại thấy chuyện riêng của cô quá nhiều. Đằng nào anh ta cũng bảo chỉ dùng hòm thư đó chút thôi, chắc sẽ không thay đổi mật mã, nếu sau này tổng công ty có gửi tài liệu đến, chắc Quản lý cũng đã nói với người ở tổng công ty đổi sang hòm thư của anh ta rồi. Mà lỡ như anh ta có đổi mật mã thì đến lúc đó nói với anh ta cũng chưa muộn.

Cô biết con người Nhiếp Vũ Thịnh, tuy rất ghét cô, nhưng nếu là chuyện liên quan đến công việc, chắc chắn anh sẽ công tư phân minh, đã nói gửi ngay tài liệu cho mình, chắc hẳn sẽ gửi cho mình một cách nhanh nhất. Vì thế, vừa tan làm, còn chưa kịp ăn, cô đã vội vàng đi thẳng đến quán net, thuê một máy tính, rồi mở email ra.

Sai mật mã, không ngờ Quản lý lại đổi mật mã nhanh như vậy. Cô nghệt ra, thoáng do dự giữa hai lựa chọn, gọi điện cho Nhiếp Vũ Thịnh bảo anh phải thay đổi hòm thư email khác, hay gọi điện cho Quản lý hỏi mật mã mới.

Gọi điện thoại cho Nhiếp Vũ Thịnh nhờ anh gửi lại lần nữa, cô làm gì có dũng khí đó. Cầm của Nhiếp Vũ Thịnh ba vạn tệ, cô vốn đã chuẩn bị sẵn tinh thần muốn đến đâu thì đến, thế nhưng từ sau khi Tôn Chí Quân ra lời cảnh cáo, bản năng mách bảo cô, càng tránh xa Nhiếp Vũ Thịnh càng tốt, tốt nhất là không liên quan gì đến anh cả. Cho dù không thể làm được, nhưng cô cũng không muốn gọi cho anh chút nào.

Cô cũng không hề muốn gọi điện thoại cho Quản lý, ngày mai Quản lý lên tổng công ty trình diện rồi, gần đây anh ta lại có vẻ rất không hài lòng về cô. Tan làm rồi còn làm phiền anh ta vì một chuyện nhỏ nhặt, chắc chắn anh ta sẽ không vui. Sau khi lên tổng công ty, Quản lý sẽ có hòm thư nội bộ, hòm thư này là mình đăng ký, anh ta chắc cũng không dùng đến nữa. Nghĩ đến đây, cô nhấn luôn chuột vào phần tìm lại mật mã.

Mật mã tìm lại rất nhanh chóng, cô lập mật mã mới, rồi mở email, nhìn thấy có hai bức thư mới, một cái tiêu đề rất đơn giản, là “Tài liệu liên quan đến phẫu thuật”, thoát nhìn biết ngay của Nhiếp Vũ Thịnh gửi. Tiêu đề bức thứ hai bằng tiếng Anh, cô cứ tưởng đó là quảng cáo, nhưng nhìn thấy địa chỉ hòm thư người gửi có đuôi là chữ viết tắt tên công ty, đây rõ ràng là thư nội bộ của công ty, cô nghĩ chắc chắn là gửi cho Quản lý. Cô vốn không định xem trộm thư của công ty gửi cho Quản lý, định tắt giao diện đi, bỗng liếc thấy trong bức thư đó có từ “DAM TINH”, đúng là tên của cô. Cô ngây ra nhìn bức thư, tiêu đề hóa ra là trả lời thư liên quan đến việc kiến nghị cho DAM TINH nghỉ việc.

Cô thoáng ngẩn người, đã thấy tên mình trên đó, cô không thể không mở ra, bức thư toàn tiếng Anh, tiếng Anh của người viết thư rất lưu loát, tuy chỉ có vắn vện vài dòng, nhưng cũng đủ khiến Đàm Tĩnh xem mà lạnh cả sống lưng. Phía dưới bức thư này là một file đính kèm bằng tiếng Trung, ký tên Quản lý. Quản lý kiến nghị Quản lý khu vực cho Đàm Tĩnh nghỉ việc, đồng thời nói rõ nguyên nhân tại sao lại qua mặt Cửa hàng trưởng là vì Cửa hàng trưởng che đậy cho Đàm Tĩnh, còn liệt kê hàng loạt nguyên nhân như Đàm Tĩnh đi muộn về sớm, lạm dụng công quỹ. Về việc lạm dụng công quỹ chính là chuyện cô thay Lương Nguyên An trả tiền bánh ga tô, nhưng những việc chi tiết cụ thể liên quan tới chuyện Lương Nguyên An, bao gồm cả việc Lương Nguyên An và Vương Vũ Linh đã thôi việc thì Quản lý không nhắc đến một chữ nào.

Đàm Tĩnh hoa hết cả mắt, thầm nghĩ mình không hề đắc tội với Quản lý, tại sao anh ta lại đâm sau lưng mình như vậy, không chỉ nói quá lên, còn nói cách xử lý của Cửa hàng trưởng là che đậy.

Nhớ lại những thay đổi về thái độ của anh ta với mình gần đây, cô càng thấy khó hiểu. Cô máy móc di con chuột trên màn hình, thấy phía dưới còn nhiều bức thư nữa, phần đuôi của địa chỉ email người gửi đều là hòm thư công ty, nhưng không phải của Quản lý khu vực. Đến nước này rồi, cô cũng không sợ gì nữa, chỉ muốn tìm ra câu trả lời. Mở thư ra xem, thấy đều là của một người tên “Thịnh Phương Đình” gửi cho Quản lý, một bức yêu cầu anh ta dịch một email của công ty sang tiếng Anh, còn có một bức nói rõ chức vụ của anh ta sẽ được quyết định bởi trình độ tiếng Anh, đồng thời khen bản tường trình lần trước Quản lý viết rất tốt.

Đàm Tĩnh thấy phía dưới mỗi bức thư đều có kèm theo chức vụ và địa chỉ số điện thoại liên lạc của Thịnh Phương Đình, chính là giám đốc phòng kế hoạch của tổng công ty. Tuy là người sống nội tâm và an phận nhưng cô không hề ngốc. Nối tất cả các sự việc lại với nhau, cô chợt hiểu tại sao Quản lý ghét mình đến vậy, thậm chí trước khi được điều lên tổng công ty còn tìm mọi cách đuổi việc mình. Hóa ra chức vụ này vốn không thuộc về anh ta, bây giờ anh ta sắp được điều lên tổng công ty rồi, chắc chắn rất sợ cô nói hết đầu đuôi sự việc ra, nên không ngại dùng đủ mọi thủ đoạn đâm sau lưng cô, còn muốn đuổi việc cô nữa.

Đàm Tĩnh thấy ấm ức trong lòng, thầm nghĩ mình vốn chỉ dịch hộ cho Quản lý bản tường trình đó, không ngờ anh ta lại lấy oán trả ơn, rắp tâm đuổi việc mình. Cô không nghĩ ngợi gì nhiều, lập tức viết một bức email bằng tiếng Anh cho người tên Thịnh Phương Đình đó, nói rõ đầu đuôi sự việc, khẩn cầu đối phương giải thích giúp mình với Quản lý khu vực, cho cô được tiếp tục làm việc, viết xong cô nhấn chuột gửi đi, thầm nghĩ Thịnh Phương Đình là cấp giám đốc, chắc chắn sẽ biết phân biệt phải trái đúng sai, trả lại sự trong sạch cho mình.

Gửi xong thư, cô lại xem kỹ bức thư Nhiếp Vũ Thịnh gửi, bên trong toàn những nội dung về học thuật và chuyên môn, liệt kê hết những rủi ro và điều kiện của ca mổ. Đầu tiên, đọc thấy công ty thiết bị y tế đó sẽ hỗ trợ một phần kinh phí phẫu thuật, cô mừng lắm, sau đó lại thấy Nhiếp Vũ Thịnh liệt kê hàng loạt những rủi ro gặp phải so

với phương pháp phẫu thuật truyền thống, sau khi xem hết tất cả các file đính kèm, cô mới hiểu, hóa ra công ty đó hỗ trợ tiền là vì phương án phẫu thuật này còn chưa hoàn thiện, rủi ro quá cao.

Lòng Đàm Tĩnh vô cùng buồn bã, cô biết với thu nhập hiện tại, cô không có cách nào gom đủ tiền mổ cho Bình Bình. Mỗi lần tới bệnh viện, bác sĩ đều khuyên phải mau chóng làm phẫu thuật, thỉnh thoảng vận động mạnh một chút, Tôn Bình lại bị khó thở do thiếu ôxy, môi tím ngắt đi. Thấy con như vậy, lòng cô đau như dao cắt, thầm hiểu chuyện này không thể kéo dài được nữa, nếu còn lần nữa, e rằng sẽ thực sự không cứu nổi. Nhưng nếu như chấp nhận khoản tiền hỗ trợ, thì lại phải đương đầu với bấy nhiêu rủi ro, điều này cô thật không dám tưởng tượng, cũng không dám gánh chịu.

Cô ngáy ra nhìn những tài liệu trên màn hình, bên cạnh, phía trước, phía sau, mọi người đều đang chơi điện tử, có người đeo tai nghe lắng nghe, có người gõ bàn phím nhanh thoăn thoắt, lại có người một tay hút thuốc, một tay di chuột máy tính... Không khí trong quán net rất bức bối, lại mở điều hòa nên càng thêm ngột ngạt, mùi thuốc, mùi mồ hôi, mùi chân thối, mùi gì cũng có. Đàm Tĩnh chống tay vào trán, cảm thấy huyết Thái dương bỗng dưng giật liên tục, đứng trước lựa chọn khó khăn nhường này, sao cô có thể dễ dàng quyết định được đây?

Trên màn hình có một biểu tượng nhấp nháy, cô ngáy ra một lúc, mới phát hiện có thư mới, liền quay trở lại trang chủ hộp thư, thì ra là thư trả lời của Thịnh Phương Đình. Vẫn dùng tiếng Anh, anh ta nói anh rất ngạc nhiên và kinh hãi trước sự việc này, hy vọng có thể lập tức gặp mặt cô để tìm hiểu rõ ngọn ngành, đồng thời nói hiện anh vẫn đang làm thêm giờ ở công ty, hy vọng Đàm Tĩnh có thể đến văn phòng gặp mặt ngay lập tức.

Đàm Tĩnh nghĩ, mình gửi thư cho vị giám đốc này có vẻ hơi đường đột, nhưng trong cả chuyện này cô trong sạch, cô chẳng sợ gì cả, bèn trả lời rằng mình sẽ đến văn phòng anh ngay.

Đàm Tĩnh chưa bao giờ đến tổng công ty, lần theo địa chỉ tìm tới, cô mới phát hiện đó là một tòa nhà văn phòng rất hoành tráng, cô đứng ở quầy tiếp tân dưới sảnh mượn điện thoại gọi cho Thịnh Phương Đình, anh lập tức nói: “Đã quá giờ tan làm rồi, vào thang máy phải quét thẻ, tôi sẽ xuống đón cô ngay.”

Đàm Tĩnh vốn rất lo lắng, nhưng nghe giọng anh hết sức hòa nhã, chắc cũng là người độ lượng, bất giác thở phào nhẹ nhõm.

Khi Thịnh Phương Đình từ thang máy bước ra, anh nhận ra ngay Đàm Tĩnh.

Cô đang đứng trước bức tường nước, phía trên tường có một giàn đèn chiếu, ánh sáng khắc họa rõ nét dáng nghiêng nghiêng của cô. Cô hơi cúi đầu, hình như đang có tâm sự gì đó, thần thái có vẻ rụt rè. Ánh đèn chiếu xuyên qua làn nước, ánh lên những tia sáng mờ mờ, bao phủ cả người cô, trông như ánh nến vậy. Cô mặc một chiếc váy liền màu trắng bằng cotton, nhìn là biết ngay không phải loại tốt, đã bắt đầu bị sổ lông do giặt nhiều, kiểu dáng trông hơi giống xường xám cổ ngày xưa. Tuy không phải bộ đồ thời trang, kiểu dáng cũng hơi quê mùa, nhưng cô có khí chất dịu dàng, bộ quần áo lỗi mốt này khoác lên người cô lại có một vẻ hài hòa đặc biệt. Giống như con người cô vậy, tuy không phải kiểu người đẹp lộng lẫy khiến người ta phải xuýt xoa, nhưng dáng nhìn nghiêng lại như ngọc như ngà. Mái tóc chưa từng làm xoăn hay nhuộm màu được buộc gọn gàng, dưới ánh đèn, trông như một bức phác họa tao nhã.

Thịnh Phương Đình ở nước ngoài hơn 20 năm, thuộc nhóm mà người ta hay gọi là ABC⁽¹⁾, được cử về Trung Quốc làm việc, cảm thấy Trung Quốc cũng không có gì khác biệt so với các nước phát triển, cũng cao ốc mọc như nấm, cũng xe cộ nườm nượp, cũng thành phố hiện đại hóa, thậm chí cả những người tiếp xúc trong công việc cũng đều mạnh vì gạo bạo vì tiền, nhanh nhẹn khôn khéo. Ông ngoại anh thường kêu ca rằng các cô gái Trung Quốc không phải như vậy. Ông ngoại vẽ tranh cổ rất đẹp, đặc biệt là tranh phụ nữ, nhưng anh vẫn cho rằng các giai nhân trong những bức tranh đó đều là do ông tô vẽ ra, trên đời thực làm gì có cô gái nào có thần thái phiêu diêu như thế. Sau khi về nước, anh cũng cảm thấy sự mơ tưởng của ông ngoại về cái gọi là giai nhân Trung Quốc chỉ là tưởng tượng mà thôi. Vậy mà hôm nay khi nhìn thấy Đàm Tĩnh, anh chợt thấy tim mình như lạc nhịp, không ngờ người đẹp thanh nhã nhường ấy lại có thật trên đời, hơn nữa còn giống hệt như anh tưởng tượng.

Anh thấy mình có phần thất thố, bèn hắng giọng, tiến về phía Đàm Tĩnh. Đàm Tĩnh nghe thấy tiếng anh, liền ngẩng đầu lên. Anh tiến đến gần, tự giới thiệu: “Chào cô, tôi là Thịnh Phương Đình.” Vừa nói anh vừa lịch sự chìa tay ra với Đàm Tĩnh.

Đàm Tĩnh vội vàng bắt tay anh, lập cập nói: “Chào anh, tôi là Đàm Tĩnh.”

Anh thấy tay cô hơi lạnh, như người vừa ăn kẹo đường Bắc Kinh xong, nên không dám nắm lâu, chỉ siết nhẹ rồi buông ra: “Chúng ta lên trên nói chuyện đi.”

Đàm Tĩnh từng đoán Giám đốc Thịnh Phương Đình này là người lần trước đi kiểm tra cửa hàng, nhưng lần trước khi anh đến cửa hàng, cô không để ý kỹ, chỉ mang máng nhớ giọng phổ thông của người này có pha chút khẩu âm miền Nam. Hôm nay gặp mặt, thấy con người anh rất lịch sự, bấy nhiêu thấp thỏm bất an trong lòng cô cũng dần dần tan biến.

Bước vào thang máy, Thịnh Phương Đình rút chiếc thẻ trên ngực ra quẹt, rồi ấn số tầng. Trong thang máy chỉ có hai người họ nên anh thấy hơi ngại, bèn cố tìm lời để nói: “Cô đến công ty bao giờ chưa?”

Đàm Tĩnh đáp: “Chưa ạ.”

Một hỏi một đáp như vậy, Thịnh Phương Đình lại thấy câu hỏi của mình không được thích đáng lắm, lòng thầm lấy làm thất vọng. Anh tốt nghiệp MBA, đã từng làm việc ở các công ty xuyên quốc gia, chiến thuật gì cũng biết cả. Sau này được điều đến Thượng Hải, hỗ trợ tổ chức hội nghị CEO các khu vực trên toàn cầu, các nhân vật tai to mặt lớn anh đã gặp không ít, mọi tình huống anh đều có thể ứng phó, vậy mà không hiểu sao, đối diện với Đàm Tĩnh anh cứ thấy có gì đó bất an, dường như phải vô cùng cẩn trọng khi nói chuyện với cô vậy.

Trong công ty có một vài người đang làm thêm giờ, điều này khiến Đàm Tĩnh thấy yên tâm hơn. Thịnh Phương Đình dẫn cô đi xuyên qua một phòng làm việc lớn theo kiểu không gian mở, do vừa nãy trong thang máy cô nói chưa đến công ty bao giờ nên anh giới thiệu với cô: “Đây là phòng làm việc của bộ phận Kế hoạch chúng tôi, phần lớn các đồng nghiệp đều làm việc ở đây.”

Đàm Tĩnh không biết phải đáp thế nào, đành “ồ” một tiếng. Thịnh Phương Đình là giám đốc, có một phòng làm việc riêng, đèn vẫn còn sáng, rõ ràng vừa nãy anh làm thêm giờ ở đây, bởi chiếc máy tính xách tay trên bàn cũng chưa tắt. Anh lịch sự mời cô ngồi xuống, rồi

rót nước mời cô.

Đàm Tĩnh vốn đã bình tâm lại, nhưng sau khi bước vào phòng làm việc của anh, cô bỗng nhiên lại thấy căng thẳng. May mà con người Thịnh Phương Đình rất hòa nhã, cư xử cũng rất đúng mực, khiến người ta cảm thấy dễ chịu như được tắm trong làn gió xuân. Anh nói: “Đại khái tình hình tôi đã xem trong email rồi, tiếng Anh của cô rất tốt, chỉ sai một từ thôi.”

Đàm Tĩnh đỏ cả mặt, lúc viết bức email đó, cô đang tức giận phùng phùng, vì thế chỉ kiểm tra qua loa một lần rồi gửi đi luôn, không ngờ lại viết sai một từ.

Thịnh Phương Đình nói: “Không sao cả, về cơ bản tôi đã nắm rõ chuyện này rồi, chỉ có một vài chi tiết cần xác nhận lại với cô.”

Đàm Tĩnh trước khi đến đây đã xác định dứt khoát, vị giám đốc này cần hỏi gì, cô cứ thành thật trả lời đúng sự thật là được. Thịnh Phương Đình hỏi cặn kẽ nhất là chuyện liên quan đến Lương Nguyên An, nên Đàm Tĩnh giải thích tường tận ngọn ngành câu chuyện cho anh, nghe xong, anh có vẻ rất tò mò: “Thế tại sao cuối cùng cô lại nhận là mình quên không thu tiền?”

Đàm Tĩnh nghĩ một lát, đoạn đáp: “Bởi vì trách nhiệm.”

“Trách nhiệm?”

“Đúng vậy, vì sinh nhật của tôi nên Lương Nguyên An mới nảy ý tặng tôi chiếc bánh ga tô ấy, nếu tôi không đứng ra nhận trách nhiệm, Lương Nguyên An sẽ bị thất nghiệp, anh ấy mà thất nghiệp thì tình hình còn tồi tệ hơn tôi nhiều. Anh cũng biết đấy, trong ngành có danh sách đen, nếu bị đuổi việc, các tiệm bánh khác sẽ không bao giờ nhận anh ấy vào làm thợ bánh nữa.”

“Tại sao cô lại hy sinh mình để giúp anh ta chứ? Rõ ràng là lỗi của anh ta mà.”

“Vì anh ấy là bạn tôi, anh ấy từng giúp tôi trong lúc bản thân cũng đang rất khó khăn.”

Thịnh Phương Đình cười nói: “Thực ra đây là điều cấm kỵ trong

công việc. Thứ nhất, cô đã nhận lấy trách nhiệm không nên nhận về mình; thứ hai, tình bạn không phải thứ mang ra để thách thức quy định, nếu không những người lương thiện đã chết đến ngàn vạn lần rồi.”

“Xin lỗi, chuyện này tôi làm không được thỏa đáng lắm, thế nên sau này khi Lương Nguyên An kể hết đầu đuôi sự việc ra, Cửa hàng trưởng đã phê bình tôi rồi.” Đàm Tĩnh thành thật nhận sai, “Sau này tôi sẽ không bao giờ làm vậy nữa.”

Thịnh Phương Đình chuyển sang chuyện khác: “Ở đây tôi có một bức thư bằng tiếng Trung, cô dịch giúp tôi được không?”

Đàm Tĩnh hơi do dự: “Để tôi thử xem.”

Thịnh Phương Đình nói: “Có thể dùng máy tính của tôi.” Rồi nhường chỗ cho cô.

Đàm Tĩnh chưa dùng máy tính xách tay bao giờ, trước kia Nhiếp Vũ Thịnh cũng có một chiếc, nhưng máy tính bây giờ vừa nhẹ vừa mỏng, con chuột nhanh nhạy tiện dụng vô cùng. Chỉ mấy phút sau cô đã sử dụng thành thạo ngay, bắt đầu dịch thư. Cá biệt có một số từ chuyên ngành không chắc lắm, cô bèn lên mạng tra lại. Cô vốn làm việc rất nhanh nhẹn, bức thư đó lại không dài, nên Thịnh Phương Đình vừa uống hết cốc cà phê, cô đã dịch xong.

“Ồ, rất tốt, cô Đàm, cảm ơn cô.”

“Không có gì ạ.” Đàm Tĩnh nói, “Tôi chỉ hy vọng anh giải thích giúp với Quản lý khu vực rằng tôi rất coi trọng công việc này, không muốn để mất nó.”

“Tôi sẽ nói chuyện với các đồng nghiệp ở HR.” anh nói, “Tức là đồng nghiệp ở bộ phận Nhân sự.”

“Cảm ơn anh.”

“Với trình độ tiếng Anh của cô, làm nhân viên thu ngân thật phí quá, hơn nữa sao cô lại chọn làm nhân viên thu ngân vậy? Tôi thấy cô hoàn toàn có khả năng lựa chọn một công việc có thể phát huy năng lực của mình hơn.”

Đàm Tĩnh cúi đầu: “Tôi không có bằng tốt nghiệp đại học.”

“Hả? Thế tiếng Anh của cô là tự học ư?”

“Không phải, tôi thi đỗ vào khoa Tiếng Anh trường Đại học Ngoại ngữ, đã học đến năm thứ ba ... sau đó... sau đó có chuyện ngoài ý muốn, tôi nghỉ học, không lấy được bằng tốt nghiệp.”

Thịnh Phương Đình cảm thấy khó hiểu: “Thế sao cô không lựa chọn một công việc tốt hơn? Làm thu ngân quá mai một khả năng của cô.”

“Không có bằng tốt nghiệp. Anh cũng biết đấy, ví dụ như công ty chúng ta, dù tuyển dụng một trợ lý hành chính bình thường nhất cũng phải yêu cầu tốt nghiệp đại học trở lên.”

Thịnh Phương Đình gật đầu nói: “Tôi hiểu rồi.”

Đàm Tĩnh gượng cười: “Cảm ơn anh đã cho tôi cơ hội giải thích, nếu có thể giữ được công việc của tôi, tôi sẽ rất biết ơn anh.”

Cô nghĩ vừa nãy anh bắt cô dịch bức thư, chắc là vì muốn xác nhận xem hai bản tường trình kia có phải do chính cô viết hay không, điều này cũng chứng tỏ anh làm việc rất cẩn thận, người như thế này nếu chịu giải thích và nói đỡ cho mình, chắc chắn sẽ rất có hiệu quả.

Anh chỉ nói: “Tôi sẽ cố gắng hết sức.”

Đàm Tĩnh lại rất tin tưởng vào Thịnh Phương Đình, anh nói cố gắng hết sức thì nhất định sẽ cố gắng hết sức. Đối với Quản lý khu vực, một vị quản lý cấp giám đốc ở tổng công ty ra mặt nói giùm cô, tất nhiên sẽ có tác dụng, cô tự dung thấy nhẹ cả người, xem ra công việc này đã giữ lại được rồi.

Khi mới xảy ra chuyện bánh ga tô sinh nhật, trong một phút bốc đồng, cô đã nhận hết trách nhiệm về mình, về sau nghĩ đến những nỗi khổ khi không có việc làm, không có thu nhập, cô không khỏi sợ hãi. Nhất là bệnh của Bình Bình, cô còn phải dành dụm từng chút một nên nhất định không thể mất việc được. Vì thế khi nhìn thấy bức thư của Quản lý, cô vô cùng tức giận, cũng vô cùng sợ hãi, cảm giác bị người ta vu oan, bị người ta hãm hại thực khó chịu, tuy trong mắt các lãnh

đạo cao cấp ở công ty, cô chẳng là gì cả, nhưng cô cũng không muốn bị người ta chèn ép như vậy.

Sau khi tiễn Đàm Tĩnh về, Thịnh Phương Đình quay trở lại phòng làm việc, công việc phải làm đã gần xong, anh bắt đầu nghĩ tới những lời vừa nãy của Đàm Tĩnh. Cô ngồi ở đó, nhẹ nhàng lịch sự, giọng nói không cao không thấp, nhưng mỗi một từ, một chữ đều rất rõ ràng. Nhất là khi bảo vệ quyền lợi của mình, cô có một giọng điệu không nhu nhược, cũng không kiêu ngạo, khí chất thế này thực sự rất hiếm có. Nếu đổi lại là người khác, chắc đã phải ra sức nói xấu, kể tội Quản lý, nhưng cô không hề đưa ra yêu cầu nào, ngoài việc xin anh giải thích với Quản lý khu vực rằng mình trong sạch.

Một khuỷu tay anh gác lên khuỷu tay bên kia, đốt ngón tay cọ đi cọ lại vào cằm, mỗi khi gặp phải chuyện gì, anh thường làm động tác này một cách vô thức. Nhưng hôm nay anh chỉ do dự trong chốc lát, rồi gửi luôn email cho Thư Cầm, giám đốc HR của công ty, hẹn cô trưa mai ăn cơm. Trong mail anh lịch sự viết rằng mình có chút việc, muốn trao đổi với cô một chút.

Khi Thư Cầm nhìn thấy bức mail này, đã là hơn chín giờ sáng ngày hôm sau. Cô có thói quen không check mail sau khi đã tan làm, nhất là hòm thư công việc. Hằng ngày đi làm rất căng thẳng, cô luôn cố gắng giải quyết ngay mọi việc tại văn phòng, dù phải làm thêm giờ cũng không muốn mang về nhà làm. May mà những việc liên quan đến nhân sự thường không phải chuyện nước sôi lửa bỏng gì, dù một tối không trả lời email thì trời đất cũng chưa đến nỗi sập xuống.

Thế nên sáng sớm ra nhìn thấy mail của Thịnh Phương Đình, cô cứ nghĩ mãi tại sao Thịnh Phương Đình lại mời mình ăn cơm, đây quả là một hành động rất bất ngờ, vì bình thường ở công ty, Thịnh Phương Đình chưa từng tiếp xúc riêng với cô bao giờ. Thư Cầm trầm nghĩ, không lẽ trợ lý mới tuyển của anh ta lại gây ra chuyện gì ư?

Văn phòng làm việc của họ nằm gần khu thương mại nổi tiếng, xung quanh có rất nhiều nhà hàng. Thịnh Phương Đình hẹn cô đi ăn ở một nhà hàng Đài Loan, Thư Cầm đoán có lẽ anh ta muốn nói chuyện công việc thật, bởi nhà hàng đó bình thường cũng có nhiều đồng nghiệp ở công ty lui tới, một khi đã không ngại có người nhìn thấy thì đúng là chuyện công việc.

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện, đều là những chuyện linh tinh. Bình thường Thư Cầm luôn tránh tiếp xúc với Thịnh Phương Đình, vì dù sao anh cũng quản lý bộ phận quan trọng nhất của công ty, thu hút rất nhiều sự chú ý của mọi người. Nhưng hôm nay hai người ăn cơm như vậy, đúng là cơ hội hiếm có, cô thấy mình có phần không khống chế nổi bản thân, tuy xung quanh không có đồng nghiệp nào quen, nhưng họ vẫn chỉ nói loanh quanh chuyện công việc.

Thịnh Phương Đình trò chuyện với cô một lúc rồi rất nghiêm túc nói vào việc chính: “Giám đốc Thư, tôi có chuyện này, muốn phiền cô giúp.”

Thư Cầm đã sớm biết anh ta không có chuyện tự dưng mời mình ăn cơm, điều này cũng nằm trong dự liệu, nên cô cười nói: “Chúng ta đều là đồng nghiệp, nếu như giúp được, tôi nhất định sẽ cố hết sức.”

“Lần trước chuyện điều Quản lý cửa hàng lên làm trợ lý, cảm ơn cô rất nhiều, thậm chí cô chẳng cần hỏi nguyên do, đã đồng ý yêu cầu đó của tôi. Nhưng sau đó tôi phát hiện, vị quản lý đó không phải là người tôi muốn tìm.” Thịnh Phương Đình vẫn nói bằng giọng bàn công việc, anh kể sơ qua chuyện của Đàm Tĩnh, rồi nói: “Tôi hy vọng điều Đàm Tĩnh về vị trí này. Vấn đề lớn nhất là, cô ấy không có bằng tốt nghiệp đại học.”

Thư Cầm nghĩ ngợi một lát: “Anh cũng biết đấy, phòng kế hoạch là bộ phận quan trọng nhất công ty, nếu tuyển một người đến bằng đại học cũng không có, tôi sẽ rất khó ăn khó nói với Tổng giám đốc Trâu phụ trách nhân sự. Tuy Tổng giám đốc Trâu có thể sẽ không hỏi đến việc nhỏ nhất này, nhưng trong công ty đông người lắm điều tiếng, khó tránh khỏi chuyện để lộ ra ngoài. Lỡ chuyện đến tai Tổng giám đốc Trâu, tôi sợ sự việc sẽ khác đi.”

Cô đang nhắc nhở anh, dù cô giúp anh giấu giếm chuyện này, nhưng không chừng có người lại nói này nói nọ trước mặt Tổng giám đốc, đến lúc đó sự việc bị bại lộ, hậu quả sẽ rất khó lường.

“Thế nên tôi mới muốn nhờ cô giúp.” Thịnh Phương Đình nói, “Người này năng lực không có vấn đề, chỉ thiếu mỗi bằng tốt nghiệp thôi. Nếu Tổng giám đốc Trâu hỏi đến, tôi sẽ giải thích với ông ta, chính vì trong công ty đông người lắm điều tiếng nên tôi mới hy vọng cô giúp cho về mặt quy trình.”

Anh ta nói rất khéo léo nhưng Thư Cầm đã hiểu ý anh muốn cô mất nhắm mắt mở, để anh tuyển người này làm trợ lý, hơn nữa tốt nhất đừng truy xét lý lịch của cô ta, dù sao điều một nhân viên cửa hàng lên vị trí trợ lý cũng là phá lệ quá đáng, huống hồ nhân viên này còn không có cả bằng tốt nghiệp đại học. Tuy anh sẽ chịu hết trách nhiệm trước Tổng giám đốc, nhưng Thư Cầm cũng không khỏi tò mò, không biết người thế nào mà có thể khiến Thịnh Phương Đình phải mất công mất sức đến vậy? Phòng Kế hoạch là bộ phận quan trọng, Thịnh Phương Đình đương nhiên phải sắp xếp cho những người thân cận của mình, nhưng cũng không cần vì sắp xếp người thân cận mà trao cán dao vào tay bao nhiêu kẻ thù ngoài sáng có trong tối có như vậy. Anh ta là kẻ lão luyện thương trường, đạo lý này ắt phải biết rất rõ.

Có điều một khi anh đã đưa ra lời thỉnh cầu này, cô tất nhiên phải dốc hết sức.

“Đương nhiên là được. Chỉ cần chỗ Tổng giám đốc Trâu không có vấn đề gì, thì chỗ tôi đương nhiên cũng sẽ không có vấn đề gì.”

Thịnh Phương Đình khách sáo: “Cảm ơn!”

Thư Cầm liếc nhìn anh, không nói thêm câu nào nữa.

Trên đường về cô nhắn tin cho Thịnh Phương Đình, hỏi: “Tại sao lại mất bao công sức để điều người này lên công ty vậy?”

Một lúc lâu sau cô mới nhận được tin nhắn của Thịnh Phương Đình, chỉ có bốn chữ: “Nhu cầu công việc.”

Thư Cầm thấy bức mình, bèn bấm luôn vào nút xóa.

Nhưng Thịnh Phương Đình làm bất cứ việc gì đều có ý nghĩa cả, mỗi bước đi của anh dường như đều kinh qua suy nghĩ kỹ càng, ngoài phối hợp ra, cô hầu như không có sự lựa chọn nào khác. Trên đường về công ty, Thư Cầm đã nghĩ ra cách, tuyển dụng người kia với tư cách là người ngoài công ty, trực tiếp thông báo cho Đàm Tĩnh đến phỏng vấn, gọi là hình thức mà thôi.

Đàm Tĩnh chẳng bao giờ ngờ rằng vận may như vậy lại xảy đến với mình, cô chỉ mãi lo lắng cho chuyện phẫu thuật của Tôn Bình.

Nhiếp Vũ Thịnh đã liệt kê rất rõ ràng mọi rủi ro, chính vì quá rõ ràng nên mỗi lần xem, cô đều thấy kinh hoàng. Cô không biết liệu quyết định của mình rốt cuộc sẽ cứu được con hay là hại chết con nữa.

Càng xem cô càng thấy khó quyết định, cuối cùng đành hạ quyết tâm, gọi điện cho Nhiếp Vũ Thịnh. Có một số vấn đề quá chuyên ngành cô thực sự không hiểu, mà chuyện quan trọng thế này, cô không thể không tìm cách hiểu rõ từng chi tiết. Tuy Nhiếp Vũ Thịnh đáng sợ, nhưng là một người mẹ, cô không thể tùy tiện bỏ qua bất cứ cơ hội nào có thể chữa bệnh cho con, dù Nhiếp Vũ Thịnh là bảo lũ hay quỷ dữ, cô cũng nhất định phải gọi cuộc điện thoại này. Cô đứng trước bộ điện thoại công cộng bên đường, lòng bàn tay đầm đìa mồ hôi, hết như lần đầu tiên cô gọi điện cho Nhiếp Vũ Thịnh.

Hồi đó cô vừa đỗ vào trường cấp ba số 14, còn anh đã học đại học năm thứ nhất. Trong một thời gian rất dài, hình thức liên lạc chủ yếu của họ là viết thư. Do Nhiếp Vũ Thịnh cũng tốt nghiệp trường cấp ba số 14, hơn nữa anh lại là học sinh vừa giỏi vừa ngoan, nên mẹ Đàm Tĩnh rất muốn con gái mình học tập tấm gương như vậy. Nội dung họ nói chuyện trong thư đều liên quan đến công việc học tập, anh gửi thư đến, viết bằng tiếng Anh, nói cho cô biết một số chuyện trong trường đại học, động viên cô chịu khó học tập, gắng thi đỗ vào trường đại học trọng điểm. Cô gửi thư đi, cũng dùng tiếng Anh, anh sẽ sửa cho cô những lỗi sai về từ vựng và ngữ pháp, bởi cô muốn thi vào Đại học Ngoại ngữ, còn anh năm đó lại đạt điểm tuyệt đối môn ngoại ngữ. Từ thời trung học, cô bắt đầu ở nội trú trong trường, nhà trường quản lý rất nghiêm ngặt, trong phòng ký túc cũng không lắp điện thoại. Hồi đó điện thoại di động không phổ biến, chỉ có những nữ sinh gia đình có điều kiện, mới có thứ xa xỉ như vậy, Đàm Tĩnh đương nhiên không có, vì thế Nhiếp Vũ Thịnh thường viết thư cho cô.

Cuộc sống trong trường nội trú cấp ba cô đơn là vậy, có người còn kết bạn qua thư với những người lạ, nên người nào cũng có rất nhiều thư. Cô giáo viên phụ trách đời sống cứ cách một thời gian lại đem một đồng thư đến cho họ, nếu đang trong đợt thi cử quan trọng thì họ sẽ không nhận được thư trong cả một quãng thời gian dài, bởi những lá thư đó đã bị cô giáo phụ trách đời sống giữ lại rồi.

Trong bức thư cuối cùng cô nhận được trước kỳ thi cuối kỳ, anh phá lệ viết một câu tiếng Trung: “Gọi điện cho anh!!!” Anh dùng hẳn ba dấu chấm than, phía sau có viết số điện thoại di động mà anh mới

mua. Ba dấu chấm than ấy dường như khiến cô đoán ra điều gì đó, tim bất giác đập thình thình.

Vào hôm kết thúc buổi thi cuối cùng, trường cho nghỉ hè, nhưng cô không vội về nhà mà tìm một bộ điện thoại ở đầu đường, gọi cho Nhiếp Vũ Thịnh. Trước khi ấn số gọi anh, lòng bàn tay cô đầm đìa mồ hôi, không biết đang sợ hãi hay lo lắng điều gì. Hồi đó, ngoài việc hỏi thăm bài vở ra, cô không bao giờ gọi điện cho bất kỳ một bạn nam nào mà không có lý do, dù người này là Nhiếp Vũ Thịnh.

Nhận được điện thoại của cô, Nhiếp Vũ Thịnh mừng khôn xiết, liền hỏi: “Hôm nay các em nghỉ hè rồi đúng không?”

“Ngày mai còn phải học bù.” Cô khẽ đáp, “Em chỉ muốn hỏi, anh kêu em gọi điện cho anh, có việc gì không?”

Nhiếp Vũ Thịnh im lặng giây lát, sau cùng nói: “Cũng chẳng có chuyện gì - chỉ là muốn hẹn em đi xem phim thôi.”

Cô đứng ở đầu đường, gương mặt bỗng chốc đỏ bừng.

Đến giờ cô vẫn còn nhớ buổi hoàng hôn hôm đó, cô đeo ba lô, xách theo một túi quần áo thay ra để giặt, trên người vẫn đang mặc bộ đồng phục kiểu túi chìm mà nhà trường phát cho. Vì sợ các bạn nhìn thấy, cô cố tình chọn bộ điện thoại công cộng ở tận phố bên kia. Bà già coi bộ điện thoại đang ngồi gần đó trông quây báo, mọi người đi qua đi lại bên cạnh cô. Tất cả đều giống như mọi ngày, thế nhưng tất cả lại không giống như mọi ngày. Phía xa là ráng chiều đẹp đẽ, tựa như một tấm lụa đỏ tía, càng làm nổi bật các tòa cao ốc và vầng mặt trời hoàng hôn đỏ rực.

Ráng chiều hôm đó thật là đẹp, cả đời này cô chưa từng được ngắm buổi hoàng hôn nào đẹp hơn thế. Gác điện thoại xuống, tim cô vẫn còn đập thình thịch, bởi vì cô đã đồng ý đi xem phim cùng Nhiếp Vũ Thịnh.

Cô đánh liều giả vờ ốm trốn một buổi tự học để đi xem phim cùng Nhiếp Vũ Thịnh. Hồi đó, ai cũng biết một cậu con trai và một cô con gái đi xem phim riêng với nhau tượng trưng cho cái gì. Cô cứ nơm nớp lo gặp phải người quen, may mà không gặp. Nhiếp Vũ Thịnh đưa cô đi xem một bộ phim cũ của điện ảnh Hồng Kông, hồi đó các rạp

chiếu phim làm ăn không được tốt, cả rạp thường chỉ lác đác vài người xem, phần lớn đều là những cặp tình nhân, bởi bóng tối của rạp chiếu phim tiện cho họ ôm ấp tựa kề nhau. Còn cô lại rất nghiêm chỉnh ngồi bên cạnh anh, chăm chú xem phim từ đầu tới cuối, như thể không có Nhiếp Vũ Thịnh ngồi bên cạnh vậy.

Bắt đầu từ khi học cấp hai, các thầy cô giáo đã nhắc đi nhắc lại rằng không được yêu sớm. Đến khi lên cấp ba, trong trường vẫn có người vụng trộm yêu đương, bấy giờ cái gọi là yêu, cũng chỉ là hai người lén giáo viên đi xem phim ngoài rạp gì đó mà thôi, như vậy kể như đã xác định quan hệ yêu đương rồi. Cô là học sinh ngoan, vốn đã quen tuân thủ quy định, có nằm mơ cũng không bao giờ nghĩ rằng mình lại làm chuyện phá lệ như thế này, vậy mà khi Nhiếp Vũ Thịnh hỏi có muốn đi xem phim với anh không, cô lại đồng ý ngay.

Lúc bộ phim kết thúc, tên những người tham gia đóng phim bắt đầu hiện lên, đèn vẫn chưa bật, cô đã nhấp nhóm muốn về nhà ngay để khỏi bị mẹ nghi ngờ, bèn lập tức đứng dậy đi về luôn, Nhiếp Vũ Thịnh cũng biết cô sợ về nhà trễ, liền đứng lên theo cô. Trong rạp chiếu phim rất tối, giữa lúc cô lò dò tìm bậc thang đi ra phía cửa rạp, anh bỗng đưa tay ra, nắm lấy tay cô.

Đó là lần đầu tiên anh nắm tay cô. Trong suốt buổi xem phim, anh thậm chí còn không nói với cô một câu nào, nhưng khi nắm tay cô, anh đột nhiên nói: “Đàm Tĩnh, bốn số cuối điện thoại của anh là 0707, em có hiểu không?”

Cô đáp lí nhí như muỗi kêu: “Là sinh nhật của anh...” Sinh nhật của anh là ngày 7 tháng 7, cùng ngày cùng tháng với sinh nhật của cô nhưng không cùng tuổi, chỉ là cô không dám nghĩ thêm gì khác.

Anh khẽ nói: “Cũng là sinh nhật của em.”

Ca khúc trong phim vẫn đang vang lên, anh nắm tay cô, bước từng bước xuống bậc thang. Lòng bàn tay anh ấm mà khô, khiến tim cô đập thình thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, hai tai nóng bừng, bước đi xiêu xiêu vẹo vẹo. Chẳng hiểu sao rạp chiếu phim lại có nhiều bậc thang đến thế, nhưng cũng may mà có nhiều bậc thang đến thế, nếu là đất bằng, không chừng cô đã cảm đầu chạy mất rồi.

Rất nhiều, rất nhiều năm về sau, khi nhớ lại giây phút anh nắm

tay mình, cô vẫn thấy vừa ngọt ngào vừa buồn bã. Ca khúc cuối bộ phim ấy là một bài dân ca nhẹ nhàng, do một nữ ca sĩ hát bằng giọng rất êm tai: “Từng vui vẻ biết bao, tưởng rằng sẽ bên nhau mãi mãi. Vượt qua trăm núi nghìn sông, quay lại đã muộn màng. Từng yêu nhau là thế, tưởng rằng đời này sẽ luôn có người tri kỷ. Không cần biết trước mắt, không rời không xa, hóa ra chỉ có mình em. Dù trời cao đất rộng, cũng không dung nổi khoảng cách giữa hai ta, dù đã nói em không quan tâm, vậy mà vẫn không buông bỏ được. Được tất cả mà phải mất đi một vài thứ, cũng chẳng có gì đáng tiếc. Đánh mất anh, cũng mất luôn dũng khí đối mặt với cô đơn...”

Hồi đó, cô hoàn toàn không nghe hiểu trong phim đang hát gì, cũng không biết rằng ca sĩ thể hiện bài hát đó sau này lại nổi tiếng, còn trở thành Thiên hậu. Càng không ngờ rằng, hóa ra quả thực chỉ có mình cô.

Chương 8

Đàm Tĩnh hạ quyết tâm, ấn liền một mạch số điện thoại của anh, chùng như cô sợ chỉ cần thoáng do dự, thì sẽ không có dũng khí gọi cú điện thoại này nữa.

Di động của Nhiếp Vũ Thịnh đã tắt máy, cô thở phào nhẹ nhõm, thế nhưng tờ giấy cô đang cầm trên tay có ghi rõ điện thoại phòng làm việc của Nhiếp Vũ Thịnh, đành nào thì ngay cả di động cũng đã gọi rồi, chỉ bằng gọi luôn cả máy bàn cho xong.

Là một người lạ nghe điện thoại, thấy cô nói muốn gặp bác sĩ Nhiếp, bèn trả lời rất ngắn gọn: “Chị chờ một chút.” Rồi cô nghe thấy phía đầu bên kia nói: “Bác sĩ Nhiếp, gặp anh này.”

Tim cô lại đập dồn, cô giống như tội phạm đang chờ bị tuyên án, chỉ sợ nghe thấy giọng nói của anh.

“Xin chào, tôi là Nhiếp Vũ Thịnh.”

Đồng hồ tính giờ trên máy điện thoại công cộng vẫn đang chạy, cô cũng không thể cứ dằng dai mãi mà không nói gì, đành lên tiếng: “Bác sĩ Nhiếp, tôi là phụ huynh của bệnh nhân Tôn Bình.”

Một câu xa lạ, khách sáo như vậy, mới có thể giúp cuộc điện thoại của họ bình tĩnh hơn.

Cô nói tiếp: “Tài liệu anh gửi tới tôi đã xem rồi, nhưng có rất nhiều chỗ tôi không hiểu lắm, tôi muốn hỏi xem có thể đến bệnh viện hỏi kỹ anh được không?”

Có vẻ như anh đang xem cái gì đó, nên trả lời bằng giọng khàn khàn lơ đãng: “Cô muốn đến bệnh viện?”

“Vâng.” Cô bất giác ưỡn thẳng lưng lên, vì con, dù có phải nhảy vào lửa cô cũng chấp nhận, huống hồ chỉ là gặp Nhiếp Vũ Thịnh.

“Mấy ngày nay tôi không có thời gian, lịch phẫu thuật xếp kín hết

rồi, thứ Hai tuần sau cô đến đi, bốn giờ chiều, ở phòng bệnh khoa Ngoại Tim mạch.”

“Cảm ơn anh!”

Anh im lặng một giây mới đáp: “Không có gì.”

Cúp điện thoại, Nhiếp Vũ Thịnh có vẻ bức dọc, quảng bệnh án sang một bên, bác sĩ Lý ngồi đối diện nhìn anh, hỏi: “Sao vậy?”

“Không có gì.”

Anh hít một hơi thật sâu, cứ tưởng rằng Đàm Tĩnh sau khi xem xong tất cả các rủi ro được liệt kê của ca phẫu thuật sẽ chùn bước, không chấp nhận phương án phẫu thuật, nào ngờ cô lại tiến thêm bước nữa, yêu cầu nói chuyện trực tiếp với anh. Là phụ huynh bệnh nhân, yêu cầu này đương nhiên hợp tình hợp lý, anh là bác sĩ cũng có trách nhiệm và nghĩa vụ giải thích rõ với cô các chi tiết của phương án phẫu thuật. Thế nhưng, Đàm Tĩnh, anh thực sự không muốn gặp lại người đàn bà này nữa.

Đàm Tĩnh nghe thấy Nhiếp Vũ Thịnh chấp nhận

gặp mặt, trong lòng cũng rất lo lắng, so với gọi điện thoại, thì trực tiếp gặp mặt Nhiếp Vũ Thịnh khiến cô thấy khó xử hơn nhiều. Cô thực sự rất sợ, nhất là khi gặp Nhiếp Vũ Thịnh lần đầu tiên ở bệnh viện, giọng điệu khinh miệt của anh đến giờ cô vẫn nhớ như in. Nhưng chuyện đã đến nước này, vì bệnh tật của con, cho dù lại phải nghe anh sỉ nhục, cô cũng sẽ cắn răng chịu đựng.

Gọi điện xong, Đàm Tĩnh liền đi làm, tới cửa hàng, đồng nghiệp đưa cho cô một tờ giấy nhắn, nói: “Có người tìm cậu.”

Trên tờ giấy là một số điện thoại, Quản lý không hiểu sao hôm nay không đến tổng công ty trình diện, cứ ở trong cửa hàng suốt. Thấy Quản lý nhìn mình trừng trừng, Đàm Tĩnh không khỏi sợ hãi, thầm nghĩ không lẽ anh ta đã biết chuyện mình nói với Giám đốc Thịnh, đúng là đã có kết quả rồi ư? Nhưng nếu Quản lý không chuyển lên tổng công ty được, chắc hẳn sẽ tìm đủ mọi lý do để đuổi việc cô. Cô vừa nghĩ ngợi vừa đón lấy mẫu giấy, rồi đi vào phòng thay đồ, đợi cô thay xong đi ra, chợt nghe Quản lý nói: “Ngày nào cũng có điện thoại, không từ đồn công an thì là từ bệnh viện gọi tới, cô coi điện thoại ở cửa hàng là cái gì vậy? Điện thoại công cộng à? Đây lại là ai gọi điện cho cô thế?”

Đàm Tĩnh thật thà đáp: “Tôi không biết.”

Quản lý trợn mắt nhìn cô, rồi quay người bỏ đi. Đàm Tĩnh vừa giao ban với nhân viên thu ngân ca sáng xong, lại có người gọi: “Đàm Tĩnh, điện thoại, là người sáng nay gọi cho cậu.”

Quản lý tức giận dùng dùng nói: “Không được nghe! Cúp đi!”

Mọi người trong cửa hàng thấy anh ta nổi trận lôi đình, đều không dám nói gì, Đàm Tĩnh tháo tạp dề ra nói: “Quản lý, chiều nay coi như tôi nghỉ làm, anh có thể trừ tiền lương của tôi, cuộc điện thoại này tôi có thể nghe rồi chứ?”

“Trừ tiền lương của cô là có thể nghe điện thoại à?” Quản lý cười gằn, “Ra ngoài dùng điện thoại công cộng đi!”

Đàm Tĩnh đành ra đầu đường, móc mẫu giấy trong túi ra, tìm một bộ điện thoại công cộng để gọi. Giọng nói ở tổng đài rất ngọt ngào:

“Chào mừng quý khách đã gọi điện đến công ty thực phẩm đồ uống Thánh Mỹ, xin mời gọi số máy lẻ.”

Thánh Mỹ? Đàm Tĩnh ngơ ngác, đây là tên của tổng công ty, cô ấn số máy lẻ, lập tức có người nghe máy. Nghe nói cô là Đàm Tĩnh, đầu kia liền trả lời ngay: “Xin chào cô Đàm, đúng vậy, tôi vừa gọi điện cho cô.”

“Có chuyện gì vậy ạ?”

“Là thế này, tôi phụ trách thông báo cho cô, ba giờ chiều ngày mai, mời cô đến phòng nhân sự phỏng vấn.”

“Phòng vấn ạ?”

“Đúng vậy, Giám đốc Thịnh Phương Đình giới thiệu cô đến làm ở vị trí trợ lý hành chính bộ phận Kế hoạch, vì thế cần phải phỏng vấn.”

Đàm Tĩnh không thể ngờ được vận may như vậy lại rơi xuống đầu mình, người ở bộ phận Nhân sự rõ ràng không muốn nói nhiều với cô, chỉ nhắc nhở cô phải đến phỏng vấn đúng giờ. Cúp điện thoại xong, ý niệm đầu tiên của Đàm Tĩnh là, lương ở tổng công ty cao hơn nhiều, mình có thể để dành tiền chữa bệnh cho Bình Bình rồi.

Quay về cửa hàng, kiểm tra lịch làm việc của ngày hôm sau, lại đúng vào buổi chiều, vì thế cô đi tìm Quản lý xin đổi ca. Quản lý đang bận mình, nghe thấy cô yêu cầu đổi ca, càng hầm hầm gặt phăng đi: “Cả cửa hàng này có mỗi cô là nhiều chuyện, không phải đi bệnh viện, thì là đi đồn công an, suốt ngày xin đổi ca, ai thừa thời gian đổi ca cho cô chứ?”

“Hôm kia tôi làm hai ca liền, theo quy định thì có thể đổi ca để nghỉ ngơi.”

“Thế cũng không được.” Quản lý cười nhạt, “Tháng này cô xin nghỉ có việc đến ba lần rồi, nếu muốn đổi ca, trừ phi cô không làm nữa.”

Thấy anh ta vô lý như vậy, Đàm Tĩnh tức giận nói: “Tuy tôi chỉ là thu ngân, nhưng công ty có quy định, anh không có quyền đuổi tôi. Anh muốn ép tôi thôi việc, tôi cứ không thôi đấy.” Cô ra chỗ điện

thoại gọi điện cho Cửa hàng trưởng, Cửa hàng trưởng đồng ý ngay, cô khéo léo không nhắc đến chuyện Quản lý không cho mình đổi ca, chỉ nói: “Hay anh nói với Quản lý Bàng một câu ạ?”

“Được, cô nói anh ta nghe điện thoại đi.”

Đàm Tĩnh đặt ống nghe sang bên cạnh, gọi Quản lý nghe điện thoại, Quản lý không ngờ cô lại gọi cho Cửa hàng trưởng, không biết làm thế nào, nghe xong điện thoại, chỉ biết hằm hằm tức giận nhìn Đàm Tĩnh. Đàm Tĩnh không nói gì, cúi đầu làm việc của mình.

Lúc tan làm ở trong phòng thay đồ, mấy chị em phụ nữ trong cửa hàng đều tranh nhau khuyên cô: “Cần gì phải đổi đầu với Quản lý Bàng như vậy, anh ta là Quản lý, làm khó cho cậu, cậu chỉ có đường chết.” “Đúng đấy, Cửa hàng trưởng dù sao cũng ít khi đến cửa hàng, những chuyện thông thường đều do Quản lý quyết định, cậu đặc tội với anh ta, về sau làm thế nào?” “Vương Vũ Linh đi rồi, Lương Nguyên An cũng đi rồi, một mình cậu làm sao mà đấu lại với Quản lý Bàng được...”

Mấy chị em ấy đều muốn tốt cho cô, nên cứ nói mãi không thôi. Đàm Tĩnh chỉ im lặng không đáp, không phải vì có thể chuyển lên tổng công ty mà cô ra đôn này, dù sao thì vẫn chưa phỏng vấn, đâu có chắc 100%? Chẳng qua cô không thể chịu nổi nữa, gã Quản lý Bàng này chiếm hết công lao về mình đã đành, còn qua cầu rút ván, hết lần này đến lần khác muốn đuổi việc cô, suốt ngày làm khó cho cô, dù có tốt tính đến đâu, cô cũng không thể nhịn được nữa. Kể cả không được tuyển vào vị trí trợ lý hành chính, cô cũng định xin nghỉ.

May mà chuyện cô lo lắng không xảy ra, quá trình phỏng vấn rất thuận lợi, phỏng vấn cô là giám đốc phòng nhân sự, họ Thư. Cô ta trông có vẻ thông minh tháo vát, người lại rất nhã nhặn, chỉ hỏi cô mấy câu, rồi kêu cô dùng máy tính đánh một văn bản bằng tiếng Anh, là coi như đã đạt yêu cầu.

“Được rồi, ngày mai cô có thể đến đi làm, tôi sẽ thông báo cho phòng hành chính làm thẻ ra vào cho cô, chín giờ sáng ngày mai cô trực tiếp đến phòng nhân sự trình diện là được rồi. Về phía cửa hàng, tôi hy vọng cô xử lý đơn giản, xin nghỉ việc luôn, như vậy sẽ tránh được những phiền hà không cần thiết.”

Đàm Tĩnh không ngờ lại đơn giản như vậy, vội hết lời cảm ơn. Lúc cô cười, mắt và lông mày cô cong cong, như thế mới giống tuổi thật trên hồ sơ. Thư Cầm thầm nghĩ, một người phụ nữ hai mươi sáu tuổi, chồng lái cần cẩu ở nhà kho của một công ty, còn có một cậu con trai sáu tuổi, trông thế nào cũng chỉ là một phụ nữ làm thuê bình thường. Ngoài việc làm ở cửa hàng sáu năm liền không chuyển chỗ khác, ngoài việc trình độ tiếng Anh kha khá ra, thực sự không thấy có gì đặc biệt.

Thịnh Phương Đình mất bao công sức quyết điều người này lên làm trợ lý hành chính, rốt cuộc là vì mục đích gì chứ? Đàm Tĩnh trông cũng khá đẹp, tuy cuộc sống vất vả khiến cô già hơn tuổi, nhưng vẫn có thể nhìn ra nét đẹp năm xưa, chỉ cần an dưỡng vài năm, trang điểm một chút, chắc chắn sẽ là một mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành - không lẽ Thịnh Phương Đình lại thích cô ta?

Không thể như thế được, Thư Cầm thầm phản đối.

Thư Cầm đưa hồ sơ của Đàm Tĩnh cho trợ lý mang đi lưu trữ, rồi đích thân gọi điện cho Thịnh Phương Đình, thông báo chuyện của Đàm Tĩnh đã giải quyết xong.

Trên đường đi xe buýt về, Đàm Tĩnh rất vui. Trước khi đến, cô luôn tự nhủ rằng, đừng đặt hy vọng quá lớn, nói gì thì cũng là một vị trí ở tổng công ty, yêu cầu rất cao. Cô đã quen với việc thất vọng, vì thế mỗi lần gặp phải chuyện gì, cô đều giảm hy vọng xuống mức thấp nhất, như vậy đến khi thất vọng sẽ không quá đau buồn.

Thế nhưng không ngờ chuyện ngày hôm nay lại đơn giản và thuận lợi đến vậy, Giám đốc Thư đó rất nhã nhặn, trước khi về còn hỏi cô: “Sao không có sổ di động trong hồ sơ?”

Cô ngại ngần nói mình không có di động, Giám đốc Thư liền nói: “Đi mua một cái đi, công việc trợ lý rất bận rộn, di động là công cụ liên lạc thiết yếu, hơn nữa, mỗi tháng cô còn được trả hai trăm tệ tiền điện thoại kia mà.”

Lần trước khi đến tổng công ty, cô thấy nơi này sang trọng trang nghiêm như một cung điện, nam thanh nữ tú ra vào ở đây đều ăn mặc đẹp đẽ, thái độ lịch thiệp, không ngờ mình cũng sắp trở thành một thành viên ở đây, và quan trọng hơn là, Giám đốc Thư nói với cô, bộ

phận Kế hoạch là một bộ phận chiến lược quan trọng, cô có thể học được rất nhiều điều.

Khi viết thư cho Thịnh Phương Đình, cô chỉ muốn cố gắng chứng minh sự trong sạch của mình, không muốn để người khác bắt nạt. Nào ngờ kết quả của lần cố gắng này thật sự khiến cô rất vui. Nhưng cô cũng không đến nỗi vui quá mà lú lẩn, liền đến ngay cửa hàng thôi việc. Mọi người đều biết hôm qua cô vừa cãi nhau một trận với Quản lý, nên mọi chuyện trở nên rất hợp tình hợp lý, chỉ có Cửa hàng trưởng tỏ vẻ nuối tiếc khi nghe cô nói không làm nữa. Tạm biệt các đồng nghiệp, cô rút hết hơn 1000 tệ trong sổ tiết kiệm ra, chạy đến cửa hàng điện thoại, bỏ ra mấy trăm tệ mua một chiếc di động, điện thoại giá này đương nhiên không thể tốt được, nhưng chỉ cần dùng ổn là được rồi. Lấy được điện thoại, cô liền gọi ngay cho Vương Vũ Linh, ai ngờ Vương Vũ Linh vừa bắt máy đã nói: “Chúng tôi tìm được cửa hàng rồi, các chị đừng có gọi điện thoại đến nữa.”

“Là tớ, Đàm Tĩnh đây.”

“Úi trời, Đàm Tĩnh à! Tớ cứ tưởng là mấy đứa môi giới.”

“Tớ mua di động rồi, đây là số di động của tớ.”

“Ái chà, cuối cùng cậu cũng mua di động cơ đấy, cậu thử nói xem, trên thế giới này làm gì có ai đến di động cũng không có! Cuối cùng cậu cũng hiểu ra rồi!”

Đàm Tĩnh cười hì hì hỏi: “Các cậu tìm được cửa hàng rồi à? Ở đâu thế?”

“Vẫn chưa, đừng nhắc đến nữa, hôm nay cậu làm ca sáng à?”

“Không, tớ thôi việc rồi.”

“Hả?”

“Tớ tìm được một công việc rất tốt!”

“Việc gì vậy?”

“Trợ lý hành chính, lương thử việc đã 4500 tệ rồi!”

“Ái chà, Đàm Tĩnh, cuối cùng cậu cũng được mở mày mở mặt rồi! Đến đây nhanh lên, chúng mình đi ăn mừng!”

Thường ngày Đàm Tĩnh hay được Vương Vũ Linh giúp đỡ chăm sóc, nên đồng ý ngay: “Lần này tớ mời! Mời cậu và Lương Nguyên An luôn!”

Ai ngờ Vương Vũ Linh thở dài: “Đừng nhắc đến gã họ Lương đó nữa, mất vui!”

“Sao vậy?”

“Đến rồi tớ sẽ kể với cậu. Cậu mau qua đón Bình Bình, chúng mình đi ăn cái gì đó ngon ngon chút đi.”

Đàm Tĩnh đi đón Bình Bình, lần này cô mua một túi to quà vật, đưa cho cháu nội của bà Trần. Bà Trần nhất định không chịu nhận: “Lại tiêu tiền! Tốn tiền quá!”

“Không sao, bà à, cháu đổi việc khác rồi, chỉ đi ban ngày thôi, từ chín giờ sáng đến năm giờ chiều, sau này e rằng ngày nào cũng phải làm phiên bà rồi, nhưng cháu có hai ngày nghỉ cuối tuần, có thể đón Bình Bình về, bà cũng có thể nghỉ ngơi một chút.”

“Ái dà, sáng chín chiều năm!” Mai Mai xen vào, “Cô Đàm à, cô là công chức rồi!”

“Đúng thế, sáng chín chiều năm, đồ quỷ ranh này!” Đàm Tĩnh không kìm được véo má cô bé, “Cái gì cũng biết.”

“Cháu xem trên ti vi nói nhân viên cổ cồn trắng(1) toàn chín giờ sáng đi làm, năm giờ chiều về, cô Đàm, cô là nhân viên công sở rồi đó!”

“Cổ áo mẹ em màu tím đấy chứ.” Tôn Bình chỉ vào chiếc váy liền của Đàm Tĩnh, chớp chớp mắt, ngơ ngác hỏi: “Chị Mai Mai, sao chị lại nói là màu trắng?”

Mọi người cười ồ lên, bà Trần nói: “Nghe cô nói vậy, chắc chắn là một công việc tốt.”

“Vâng!” Trên đường đến đây, Đàm Tĩnh đã tính kỹ rồi, “Không chừng cũng phải làm thêm giờ, nếu như cháu không kịp đến đón Bình Bình, vẫn phải phiền bà chăm sóc Bình Bình giúp cháu. Mỗi tháng cháu gửi bà tám trăm...”

“Không cần, không cần!” Bà Trần lắc đầu lia lịa, “Thời gian ít hơn trước, sao có thể lấy thêm tiền của cô được? Vả lại Bình Bình quá ngoan, không khiến ai phải lo lắng cả, hằng ngày có nó ở đây, tôi cũng đỡ buồn. Nhận tiền của cô, tôi đã áy náy lắm rồi, cô mà đưa thêm là tôi giận đấy!”

Đàm Tĩnh giải thích mãi, vẫn không thể thuyết phục được bà Trần, cuối cùng thấy bà lão nổi giận đùng đùng, Đàm Tĩnh không dám nhắc đến chuyện trả thêm tiền nữa. Cô năn nỉ mãi để bà cụ nhận số quà vật cô mua cho Mai Mai, rồi viết cả số điện thoại mới đưa cho bà cụ, sau đó mới bế Bình Bình về.

Trên đường đi, Bình Bình tò mò hỏi: “Mẹ ơi, mẹ đổi việc mới thật rồi ạ?”

“Ừ!”

“Thật là mẹ chỉ cần làm ban ngày thôi ạ?”

“Đúng vậy!”

“Thế các buổi tối đều có thể đón con về nhà á?”

“Đúng rồi!”

Bình Bình reo lên, rồi hỏi: “Mẹ mua di động rồi ạ? Cho con xem một chút được không ạ?”

“Được.” Đàm Tĩnh rút điện thoại từ trong túi ra, Tôn Bình cẩn thận cầm điện thoại trên tay, ngắm nghía một hồi, rồi toét miệng cười: “Mẹ, sau này con có chuyện gì, có thể gọi điện cho mẹ rồi?”

“Đúng vậy! Sau này có chuyện gì, có thể gọi điện cho mẹ rồi!” Đàm Tĩnh ôm cậu bé vào lòng nói, “Mẹ được tăng lương rồi, đợi mẹ để dành đủ tiền, sẽ có thể chữa bệnh cho Bình Bình.”

“Khỏi bệnh là có thể đi học rồi.”

“Khỏi bệnh rồi, Bình Bình có thể đi học!” Đàm Tĩnh thơm vào má con. Cuộc đời, cuối cùng cô cũng sắp được mở mây mở mặt rồi.

Vương Vũ Linh đứng dưới lầu chờ họ, nhìn thấy hai mẹ con, liền cười hì hì tiến lại đỡ lấy Bình Bình, rồi hỏi Đàm Tĩnh: “Chúng ta đi đâu ăn đây?”

“Lương Nguyên An đâu?” Đàm Tĩnh hỏi, “Cậu cãi nhau với anh ấy à?”

Vương Vũ Linh vốn đang ôm đầy một bụng tức giận, không nhịn được, liền bù lu bù loa, dốc hết tâm sự cho Đàm Tĩnh nghe. Hóa ra dạo này cô và Lương Nguyên An đều bận tìm cửa hàng thích hợp, nhưng xem đi xem lại, các cửa hàng tốt một chút thì đều đắt, mà rẻ thì lại ở khu hẻo lánh.

“Cậu bảo tiệm bánh ga tô, đương nhiên phải mở ở chỗ đông người, không thì ai mà đến mua bánh chứ! Thế mà Lương Nguyên An cứ chê tiền thuê quá đắt, cậu bảo chỗ không đắt, heo hút đến nỗi chim không buồn đẻ trứng, làm sao có người đến mua được? Tớ bèn bảo chúng mình cứ đi mượn tiền trả tiền thuê cửa hàng trước đã, những chuyện khác từ từ rồi tính. Thế là anh ta lập tức nổi giận, nói không có chỗ nào để vay cả, sợ tớ kêu anh ta về nhà xin tiền.”

Nói đi nói lại, hóa ra là cãi nhau về chuyện này. Vương Vũ Linh âm ức kể: “Tớ ra ngoài làm thuê bao nhiêu năm nay, để dành được bốn vạn tệ, đã đem hết ra rồi, còn anh ta thì sao, trong túi có mỗi hơn một vạn tệ, năm ngoái lúc về nhà, đưa cho gia đình ba vạn, năm kia nghe nói cũng đưa hai vạn, bây giờ chuyện cấp bách thế này, anh ta còn nhất định không chịu về nhà lấy tiền. Nếu không tìm được cửa hàng, rề rà thêm một thời gian nữa là hết hè, còn phải trang trí lại nội thất, chờ đến lúc mở được cửa hàng thì đã qua vụ Tết từ lâu rồi. Đàm Tĩnh, con người anh ta đúng là không thể đồng cam cộng khổ được, không chịu gánh tí trách nhiệm nào cả.”

Đàm Tĩnh nhẹ nhàng an ủi cô: “Chuyện chưa tệ như cậu nghĩ đâu, hơn nửa năm ngoái em gái anh ấy vừa mới kết hôn, chắc tiêu hết tiền rồi cũng nên, cậu cứ ép anh ấy đi vay tiền cũng không phải là cách. Thế này vậy, chúng mình gọi anh ấy ra ăn cơm đã, mọi người vừa ăn

com vừa nghĩ cách.”

“Còn lâu tớ mới gọi điện cho anh ta, nếu gọi thì cậu đi mà gọi.”

“Được rồi, tớ gọi.”

Vương Vũ Linh lại lườm cô một cái: “Vừa mua được di động mới, thích thể hiện quá nhỉ!”

Đàm Tĩnh biết cô đang tức nên cũng không chấp, chỉ cười cười rồi gọi điện cho Lương Nguyên An, kêu anh ta ra ăn com.

Lương Nguyên An cũng đang ôm cục tức nằm trong phòng trọ, nhận được điện thoại của Đàm Tĩnh, lập tức đến ngay. Nhìn thấy anh ta, Vương Vũ Linh vẫn hằm hằm chẳng nói chẳng rằng, chỉ có Đàm Tĩnh cười chào hỏi anh. Lương Nguyên An rút rề đến bế Bình Bình, Vương Vũ Linh bèn ôm cậu bé quay người ra phía khác, nói: “Bình Bình thích cô Vương bế, không thích người khác bế đâu.”

Tôn Bình ngược cặp mắt đen láy nhìn Lương Nguyên An đang ủ rũ, đột nhiên nói: “Chú Lương bế cơ!”

“Đồ phản bội!” Vương Vũ Linh lăm bắm, nhưng Tôn Bình đã vươn tay về phía Lương Nguyên An, cô đành đưa cậu bé cho Lương Nguyên An. Lương Nguyên An tươi cười công kênh cậu bé lên cổ, khiến Tôn Bình sung sướng cười khanh khách. Vương Vũ Linh can: “Anh điên à, tim Bình Bình không tốt, mau bỏ nó xuống!”

Lương Nguyên An vội vàng dừng lại, rồi ôm Bình Bình vào lòng. Cứ thế, nhờ chuyện của Bình Bình, hai người họ lại nói chuyện với nhau, Vương Vũ Linh không xì mặt ra nữa, cô dắt tay Đàm Tĩnh đi trước.

Đến quán ăn, nghe nói hôm nay Đàm Tĩnh mời, Lương Nguyên An nhất định không chịu, cứ đòi phải để anh mời.

Đàm Tĩnh nói: “Tôi có việc làm mới, lương cũng tăng rồi, bữa hôm nay để tôi mời. Cậu còn phải đem roi tạ tội, đợt lần sau đi.”

“Cái gì mà đem roi tạ tội?” Vương Vũ Linh không nhịn được lại trợn mắt nhìn Đàm Tĩnh, “Ai cần anh ta đem roi tạ tội?”

“Đem roi tạ tội cháu biết! Hôm trước mẹ chị Mai Mai kể chuyện, cháu cũng nghe thấy! Là vào thời Xuân Thu Chiến Quốc, có một vị tướng quân tên là Liêm Pha, ông ta không phục chức quan của Lạn Tương Như to hơn mình, nên thường hay gây khó dễ cho Lạn Tương Như, nhưng Lạn Tương Như không bao giờ chấp nhặt ông ta, còn nói với người khác, quân địch không dám đến tấn công nước ta, vì có tôi và tướng quân Liêm Pha, nếu như tôi và tướng quân Liêm Pha mâu thuẫn với nhau, hẳn kẻ thù sẽ thừa cơ đến đánh chúng ta, bởi thế lúc nào tôi cũng nhường nhịn tướng quân Liêm Pha. Tướng quân Liêm Pha nghe thấy Lạn Tương Như nói vậy, tự lấy làm xấu hổ, bèn cúi đầu, mang roi đến xin lỗi Lạn Tương Như, đấy chính là đem roi tạ tội.” Tôn Bình rành rọt kể liền một mạch hết cả câu chuyện, ngữ khí hùng hồn, sinh động, khiến cả ba người lớn ngồi ngây ra. Thấy ba người lớn đều nhìn mình, Tôn Bình chợt dạ, vội níu tay áo Đàm Tĩnh, lo lắng hỏi: “Mẹ ơi, con kể không đúng ạ?”

“Không có, không có!” Đàm Tĩnh rất vui, vội vàng ôm lấy con trai, “Con kể hay lắm! Mẹ nghe say sưa quá đấy thôi! Bình Bình thật là giỏi!”

“Đúng thế!” Vương Vũ Linh cũng cười nói: “Cô cũng nghe say sưa quá, mấy cái tên đọc đau cả mồm thế, mà thằng bé nhớ được hết cả, thật khó quá, cô thì chẳng biết tích Đem roi tạ tội đó là ai tạ tội ai, chỉ biết từ đó mà thôi. Nay, Bình Bình, sau này con nhất định phải đỗ trạng nguyên đấy!”

Tôn Bình vui vẻ cười tít mắt: “Mẹ nói đã được tăng lương rồi, sắp có tiền chữa bệnh cho con, đợi con khỏi bệnh là có thể đi học.”

“Đúng rồi,” Vương Vũ Linh chợt nhớ ra, “Còn chưa hỏi cậu đấy, rốt cuộc cậu chuyển công việc gì vậy?”

Đàm Tĩnh bèn kể hết đầu đuôi câu chuyện đi phỏng vấn cho Vương Vũ Linh nghe, Vương Vũ Linh nghe xong liền nhảy dựng lên: “Òa, Đàm Tĩnh, cậu giỏi quá đi mất!” Khi biết Quản lý gây khó dễ cho Đàm Tĩnh, không chịu cho cô đổi ca, Vương Vũ Linh lại tức điên lên: “Loại người tiểu nhân này, đấy là cậu còn viết bản tường trình hộ hắn nữa đấy! Đúng là lấy oán trả ơn!”

“Công việc này của tớ cũng may mà nhờ có hai bản tường trình bằng tiếng Anh đó, nhờ có cả cậu nữa.” Đàm Tĩnh đưa thực đơn cho

Vương Vũ Linh, cười hì hì nói: “Này, gọi món đi, chúng ta ăn một bữa thật đã vào.”

Ăn cơm xong, Tôn Bình kéo vạt áo Đàm Tĩnh, thì thầm nói: “Mẹ ơi, con muốn ra vườn hoa chơi.” Đàm Tĩnh chưa kịp nói gì, Lương Nguyên An đã đáp ngay: “Đi, chú Lương đưa cháu đi!”

Tôn Bình vỗ tay hoan hô, Đàm Tĩnh nhìn Lương Nguyên An bế cậu bé đi về phía vườn hoa bên góc đường, mà không khỏi xót xa. Vương Vũ Linh cười nói: “Xem ra hai chú cháu nhà này có duyên ra phết.”

Đàm Tĩnh khuyên nhủ: “Những người thích trẻ em thì không thể là người xấu được. Thực ra con người Lương Nguyên An rất tốt, cậu đừng suốt ngày cãi nhau với anh ấy nữa.”

Vườn hoa có nhiều dụng cụ tập thể thao miễn phí, Tôn Bình không được hoạt động mạnh nên Lương Nguyên An đặt cậu bé lên băng ghế dài, còn mình nhảy lên mấy thiết bị kia, tập cho cậu bé xem, làm Tôn Bình cười như nắc nẻ, vỗ tay hoan hô âm ỉ. Đàm Tĩnh và Vương Vũ Linh cũng ngồi xuống nói chuyện, Vương Vũ Linh dường như có rất nhiều điều phiền muộn, cô dốc lòng tâm sự hết cho Đàm Tĩnh nghe. Chủ yếu vẫn là lo lắng chuyện tiền nong, cô thích một cửa hàng ở ngay bên ngoài một khu chung cư rất lớn, người qua kẻ lại đông đúc, hơn nữa cả khu chung cư đó vẫn chưa có tiệm bánh ga tô nào, về lý mà nói, mở cửa hàng ở đó thì quá phù hợp, nhưng nếu đem hết số tiền mà họ có để trả tiền thuê nhà, thì không còn tiền mua lò nướng nữa, không có lò nướng làm sao mở cửa hàng được? Cửa hàng tốt không thuê được, chuyện mở cửa hàng cũng trở nên xa vời. Cô và Lương Nguyên An đều đã nghỉ việc, tiền thuê nhà, tiền điện nước, rồi tiền ăn hằng ngày, cái nào cũng phải tiêu, ăn không ngồi rồi thì chẳng mấy mà hết. Dựa vào chút tiền dành dụm ấy của họ, không thể cầm cự lâu được.

Đàm Tĩnh hỏi: “Còn thiếu bao nhiêu nữa?”

“Khoảng hơn một vạn tệ.” Vương Vũ Linh cười khổ sở, “Người xưa có câu, đồng tiền làm khó anh hùng, bây giờ tớ mới hiểu.”

“Trong sổ tiết kiệm kỳ thời hạn của tớ còn hơn một vạn tệ, hay là các cậu cứ vay tạm trước vậy.”

Vương Vũ Linh vừa nghe nói đã lắc đầu lia lịa: “Không được, đây là tiền cậu để chữa bệnh cho Bình Bình.”

“Số tiền đó là của người khác cho tớ vay, tớ dùng một nửa rồi, còn lại một nửa ấy, sau này sẽ trả lại cho anh ta. Chữa bệnh cho Bình Bình tớ có tiền rồi, tiền này cậu cứ dùng trước đi.”

“Cậu đừng nói nữa, còn lâu tớ mới dùng tiền của cậu.”

“Có phải tớ cho cậu vay đâu, coi như là tớ góp cổ phần. Chờ khi nào các cậu có lãi thì trả cho tớ tiền lãi theo tỷ lệ cổ phần là được chứ gì. Đây là đầu tư. Tuy bây giờ lương của tớ có tăng một chút, nhưng để gom góp đủ tiền chữa bệnh cho Bình Bình thì vẫn còn lâu lắm. Bây giờ lãi suất thấp như vậy, chỉ bằng đem hơn một vạn tệ đó đầu tư vào cửa hàng các cậu, không chừng trong hai năm, các cậu đã kiếm lại cho tớ cả gốc lẫn lãi rồi ấy chứ.”

Vương Vũ Linh nghe vậy, thoáng do dự hỏi: “Lỡ như lỗ vốn thì sao?”

“Cậu thấy tay nghề của Lương Nguyên An như vậy, có thể lỗ được không?”

Vương Vũ Linh đáp: “Chuyện làm ăn, sao mà nói trước được?”

Đàm Tĩnh biết cô đã dao động, bèn nói: “Thực ra số tiền này là của một người rất đáng ghét cho tớ vay, tớ không muốn tiêu nó vào việc của Bình Bình, cậu cứ lấy tiêu trước đi.”

Lúc vừa mới đến cửa hàng, Đàm Tĩnh còn trẻ, lại xinh đẹp, thường xuyên có người mượn có tới tiệm mua bánh để ngắm cô, còn đặt cho cô biệt danh là “Tây Thi bánh ngọt”. Có người còn cậy mình có tiền, mua mấy nghìn tệ tiền bánh ở cửa hàng rồi chỉ đích danh Đàm Tĩnh đưa hàng, hồi đó ầm ĩ đến mức Đàm Tĩnh suýt bị buộc thôi việc, sau đó nhờ Cửa hàng trưởng giúp đỡ, tìm cách cho cô chuyển sang cửa hàng khác, chuyện này mới lắng xuống. Vì thế Vương Vũ Linh vừa nghe cô nói vậy, lập tức lo lắng hỏi: “Cái gì? Thằng mất dạy đó lại tìm đến cậu à?”

“Không có, không có, là chuyện của nhiều năm về trước rồi, người ta đã quên tớ từ lâu, còn tìm đến tớ làm gì chứ.” Đàm Tĩnh nói, “Tiền

là của một người quen cho vay, anh ta trước kia vốn mắc nợ tớ, nhưng tớ không muốn dùng tiền của anh ta, nên cứ đầu tư vào cửa hàng của cậu đi đã.”

Vương Vũ Linh vẫn còn do dự: “Nhưng mà...”

“Thôi không lằng nhằng nữa, cứ quyết định thế nhé. Coi như tớ góp cổ phần vào tiệm bánh, các cậu chia lãi cho tớ là được rồi. Có lỗi tớ cũng không đòi các cậu đâu, đằng nào số tiền này tớ cũng chẳng muốn lấy chút nào cả.”

“Thôi được rồi.” Vương Vũ Linh thầm hạ quyết tâm, kiếm được tiền sẽ trả cho Đàm Tĩnh một khoản lãi lớn, còn lỡ như bị lỗ, thì dù có phải lấy hết của hồi môn ra, cô cũng quyết trả hơn một vạn này cho Đàm Tĩnh, bởi Đàm Tĩnh phải một mình nuôi con nhỏ, thực sự là quá khó khăn, quá khó khăn.

“Ngày mai tớ phải đi làm, đằng nào thì sổ tiết kiệm của tớ cũng ở chỗ cậu, tớ nói cho cậu mật mã, cậu đi thẳng đến ngân hàng mà rút, sớm lo xong chuyện cửa hàng, mau chóng mở cửa, tranh thủ kiếm tiền đi.”

Vương Vũ Linh cảm động đến nỗi không biết nói gì nữa: “Đàm Tĩnh, tớ phải cảm ơn cậu thế nào đây?”

“Các cậu mau chóng mở cửa hàng, chăm chỉ kiếm tiền chia lãi cho tớ, chẳng phải là đã cảm ơn tớ rồi đó sao?”

Vương Vũ Linh sáng khoái đáp: “Yên tâm đi, tớ nhất định sẽ kiếm cho cậu một khoản lãi lớn trong năm nay!”

Ngày đầu tiên đi làm ở tổng công ty, Đàm Tĩnh thấy rất hồi hộp. Từ trước cô đã để ý thấy mấy người trong tổng công ty đều không mặc đồng phục, vì thế ngày đầu tiên đi làm, cô lựa một bộ váy công sở mà bình thường vẫn tiếc rẻ không dám mặc, chải đầu gọn ghẽ, rồi bắt xe buýt đi làm. Sau khi đến bộ phận Nhân sự trình diện, các đồng nghiệp dẫn cô đi lĩnh thẻ ra vào và một số vật phẩm văn phòng, sau đó đưa cô đến bộ phận Kế hoạch. Xuyên qua một văn phòng với không gian mở, không như lần trước cô đến, bây giờ các chỗ trống đều đã lấp kín người, đằng sau mỗi chiếc máy tính trong từng ô nhỏ kia đều là một người đang bận rộn.

Thịnh Phương Đình đang bận nghe điện thoại, nhìn thấy người của bộ phận Nhân sự dẫn Đàm Tĩnh đến, anh liền gật đầu ra hiệu đã biết rồi. Đồng nghiệp ở bộ phận Nhân sự về trước, Đàm Tĩnh ngồi lại một mình trong văn phòng của Thịnh Phương Đình, vẫn còn cảm thấy hơi lo lắng. Thịnh Phương Đình nghe xong điện thoại, mới cười nói với cô: “Xin lỗi nhé, vừa nãy có cuộc điện thoại rất quan trọng, không tiện bỏ máy để chào cô.”

Đàm Tĩnh rút rề: “Không sao ạ, Giám đốc Thịnh.”

“Nào, chúng ta ra ngoài đi, để tôi giới thiệu cô với mọi người.”

Đàm Tĩnh đi cùng Thịnh Phương Đình ra phía khu văn phòng với không gian mở bên ngoài, Thịnh Phương Đình vỗ tay ra hiệu, tất cả ngẩng đầu lên, Thịnh Phương Đình liền giới thiệu tên và chức danh của Đàm Tĩnh, mọi người đều vỗ tay hoan nghênh cô. Đàm Tĩnh chưa từng trải qua chuyện này bao giờ, chỉ biết cúi đầu nói: “Sau này xin mọi người quan tâm chỉ bảo.” Thịnh Phương Đình chỉ vào một ô nhỏ rồi nói với Đàm Tĩnh: “Đây là chỗ làm việc của cô.”

Đàm Tĩnh hết sức lo lắng, tuy các đồng nghiệp có vẻ rất thân thiện, nhưng ai nấy đều lập tức bắt tay vào việc của mình, chẳng ai ngẩng đầu lên nhìn cô thêm một lần nào nữa, không khí bận rộn thế này khiến cô thấy lo lo. Ô vuông mà cô ngồi làm việc sạch như lau như li, ngoài chiếc máy tính ra, không thấy thứ gì khác nữa, bởi nó quá sạch sẽ nên Đàm Tĩnh chỉ dám rút rề tiến lại gần. Thịnh Phương Đình là người rất chu đáo, biết cô chưa quen với môi trường này, bèn nói: “Ngày mai cô có thể đem một số đồ dùng cá nhân đến đây, ví dụ cốc hay gì đó...”

Đàm Tĩnh phát hiện thấy trong các ô phía trước phía sau, bên trái bên phải, đều chất đống đủ các thứ đồ trên bàn. Ngoài cốc uống nước ra còn có chậu cây cảnh nhỏ, tập tài liệu, ống đựng bút, giấy nhớ... Xem ra mỗi ô vuông này là không gian riêng của từng người.

Thịnh Phương Đình lại gọi một đồng nghiệp đến: “Lily, cô qua đây một chút.”

Cô Lily đó trông giống hệt những nhân viên công sở ưu tú trên tivi, mặc một bộ đồ công sở rất phù hợp, trang điểm nhẹ nhàng đẹp mắt, tóc thả ngang vai gọn gàng, nụ cười cô thân thiện: “Giám đốc

Thịnh.”

“Đàm Tĩnh, trợ lý hành chính mới đến, đây là Lily, thư ký của phòng chúng ta, cô ấy sẽ giúp cô làm quen với công việc.”

Đàm Tĩnh vội vàng chìa tay ra bắt: “Chào cô!”

“Chào cô.” Lily chỉ nắm hờ vào ngón tay cô, nhưng nhìn nụ cười, hẳn không ai thấy được dấu hiệu gì của sự thờ ơ đó.

Thịnh Phương Đình rất bận, sau khi gửi cô cho Lily liền quay về phòng làm việc của mình. Lily kêu Đàm Tĩnh mở máy tính ra, đăng ký một hòm thư nội bộ, rồi nói với cô: “Phần lớn công việc đều trao đổi qua email, cô tự lấy một cái tên tiếng Anh đi, rồi đặt luôn làm địa chỉ email.” Đàm Tĩnh không có tên tiếng Anh, Lily liền đặt giúp cô một cái tên là Helen, nói như vậy thuận tiện mà lại dễ nhớ.

Thế là Đàm Tĩnh trở thành Helen của bộ phận Kế hoạch, trong cả công ty Thánh Mỹ tại Trung Quốc có tất cả sáu người tên Helen. Công ty Thánh Mỹ còn có văn phòng ở các nước Mỹ, Nhật Bản, Canada..., gộp lại thì người tên Helen lại càng nhiều. Ngày đầu tiên đi làm của Đàm Tĩnh trôi qua trong bối rối, công ty có cả một hệ thống xử lý công việc độc lập, hơn nữa hồi Đàm Tĩnh còn đi học vẫn dùng office 97, bây giờ đã là office 2010 rồi. May mà Đàm Tĩnh cần mẫn chịu khó, thấy Lily có vẻ rất bận, cô không dám thường xuyên làm phiền cô ta, bèn ghi lại tất cả những vấn đề gặp phải vào một tờ giấy. Ăn cơm trưa xong, cô cầm tờ giấy đi thỉnh giáo Lily. Lily thấy rất nhiều kiến thức thông thường cô cũng không biết, trong lòng vừa nực cười, vừa ngạc nhiên, thầm nghĩ, con người kiêu ngạo như Thịnh Phương Đình sao lại cho phép bộ phận Nhân sự lòi đến một bảo bối thế này chứ, có điều vì nể mặt, cô ta vẫn phải hy sinh thời gian uống cà phê kiên nhẫn giảng giải cho Đàm Tĩnh.

Đến buổi chiều, trong hòm thư chung của công ty đã có thư của Helen ở bộ phận Kế hoạch. Lúc nhận được email đó, Đàm Tĩnh rất xúc động, mở ra xem thì thấy đó là kế hoạch khuyến mãi tại Trung Quốc mà bộ phận Thị trường đã xác nhận lần cuối, chỉ riêng các bảng biểu trong file đính kèm đã có đến hơn hai mươi cái, Đàm Tĩnh xem đến hoa cả mắt vẫn không hiểu được mấy bảng biểu đó viết gì, cũng may không ai đến hỏi cô về những thứ liên quan tới bức thư ấy. Thoắt đã đến giờ tan làm mà Đàm Tĩnh thấy mình vẫn chưa làm được gì.

Các đồng nghiệp lục tục rời khỏi phòng làm việc, trong khi cô vẫn còn mấy vấn đề liên quan đến phần mềm máy tính chưa hiểu rõ, vì thế cô cứ ngồi nguyên một chỗ chăm chú nghiên cứu. Không biết từ lúc nào, cả văn phòng đã về hết, cũng không có ai bật đèn, chỉ có ánh sáng từ chiếc màn hình phía trước chiếu vào mặt cô.

Khi Thịnh Phương Đình bước ra khỏi phòng làm việc, anh nhìn thấy ngay cảnh này. Trong văn phòng tối đen, chỉ có chút ánh sáng từ màn hình máy tính hắt lên mặt Đàm Tĩnh, vẻ mặt cô nghiêm túc và chân thành, dường như trước mặt cô không phải chiếc màn hình máy tính bình thường mà là một bức tượng Phật vậy. Sau một ngày làm việc, mái tóc buộc bằng dây chun của cô đã bắt đầu xõa ra, trong ánh sáng yếu ớt trông càng thêm lòa xòa, nhưng lại có vẻ trẻ trung hơn bình thường. Cô gí mắt vào màn hình, dường như không hề biết những người khác đã về hết. Thịnh Phương Đình bất giác tiến đến gần cô, hỏi: “Sao cô vẫn chưa về?”

Đàm Tĩnh giật bản mình, đến khi nhận ra đó là Thịnh Phương Đình, cô mới rụt rè đáp: “Có mấy cái mail đọc không hiểu, nên tôi quên khuấy cả giờ giấc.”

Thịnh Phương Đình nhìn một loạt CC ở phía sau bức thư, nói: “Cái này cô xem qua là được rồi, cái này phải trả lời, cái này không cần.” Anh chỉ bảo cho Đàm Tĩnh rất nhanh, chẳng mấy chốc đã xử lý hết mail trong hòm thư. Đàm Tĩnh không quen với hệ thống xử lý công việc của công ty, anh lại giải đáp những vấn đề Đàm Tĩnh ghi trên giấy, rồi nói với cô: “Hôm nay đến đây thôi.”

“Cảm ơn Giám đốc Thịnh.” Đàm Tĩnh thầm lấy làm biết ơn, tuy mới làm việc với nhau một ngày nhưng cô đã nhận ra Lily chỉ khách sáo ngoài mặt, bởi thế cô ngại không dám suốt ngày làm phiền cô ấy, còn những đồng nghiệp khác thì lại càng không quen. Tuy Thịnh Phương Đình chưa giải đáp hết mọi thắc mắc của cô, nhưng mấy vấn đề chủ yếu cô không hiểu trong công việc đều đã được anh chỉ bảo rõ ràng rồi.

“Nhà cô ở đâu, tôi có thể tiện đường đưa cô về nhà.”

Thấy Đàm Tĩnh có phần do dự, Thịnh Phương Đình nói: “Tôi biết cô có rất nhiều vấn đề không hiểu, nên định đưa cô về nhà, nhân tiện giải đáp luôn thắc mắc cho cô.”

Cuối cùng Đàm Tĩnh bèn nhờ anh đưa ra bến tàu điện ngầm số năm. Sáng nay cô mới phát hiện ra, đi xe buýt không hợp lý bằng đi tàu điện ngầm, bởi đi xe buýt phải đổi mấy chuyến mới đến. Khi cô đi cùng Thịnh Phương Đình xuống hầm để xe, vừa lúc bắt gặp Thư Cầm. Tiếng giày cao gót cộc cộc của Thư Cầm vang vọng trong bãi đỗ xe, nghe rất kêu. Xe của cô lại đỗ ngay cạnh xe của Thịnh Phương Đình. Nhìn thấy Thịnh Phương Đình và Đàm Tĩnh, cô chào rất tự nhiên: “Giám đốc Thịnh.”

“Giám đốc Thư, tan làm rồi à?”

“Vâng, hẹn gặp anh ngày mai.”

“Hẹn gặp lại ngày mai.”

Thư Cầm lái chiếc xe màu đỏ, cô quăng túi xách lên ghế phụ, rồi khởi động xe, trong tiếng máy xe kêu u u, cô lúi xe ra khỏi chỗ đỗ rồi đi thẳng. Đàm Tĩnh thấy một loạt các động tác của Thư Cầm hết sức thành thạo, điêu luyện và sành điệu, giống hệt các nữ nhân vật chính trong phim, nhưng cũng không nghĩ gì nhiều. Thịnh Phương Đình thì lại nghĩ, nụ cười của Thư Cầm vừa nãy ẩn chứa rất nhiều hàm ý. Có lẽ chuyện điều Đàm Tĩnh lên tổng công ty làm việc đã khiến cho Thư Cầm hiểu lầm, bây giờ lại để cô ấy bắt gặp mình và Đàm Tĩnh tan làm cùng nhau, lần này cô ấy nhất định càng hiểu lầm hơn. Có điều anh quyết định tạm thời gác chuyện này qua một bên.

Ở trên xe, Thịnh Phương Đình giới thiệu qua với cô nội dung công việc của trợ lý hành chính bộ phận Kế hoạch, cho cô biết những chuyện nào phải bảo đảm hoàn thành, những email nào không cần trả lời, những công việc gì có thể giải quyết sau. Đàm Tĩnh cảm kích nói: “Tôi chẳng biết gì cả, làm phiền anh nhiều quá.”

“Thực ra tất cả những sinh viên sắp tốt nghiệp đều như thế cả, tôi đoán chắc Lily cũng tưởng cô là sinh viên sắp tốt nghiệp, chắc cô ấy sẽ thông cảm thôi.”

Đàm Tĩnh không nói gì, môi trường làm việc này hoàn toàn mới, mọi người đều lịch sự với nhau, lần này cô không chỉ đổi một công việc mới mà còn đổi cả một đẳng cấp, những người ở đẳng cấp này, tuy rất lịch sự, rất khách khí, nhưng thực ra đều rất xa lạ. Cô nhớ đến Giám đốc Thư vừa gặp khi nãy, cô ấy mới là người phù hợp với nơi

đây, thoáng nhìn đã thấy thông minh nhanh nhẹn.

Có điều, cô sẽ cố gắng, bởi cô cần công việc có lương cao như thế này, cô cần phải chữa bệnh cho Bình Bình. Nhớ đến bệnh của Bình Bình, cô lại nhớ ra tuần sau có hẹn Nhiếp Vũ Thịnh. Hôm đó đúng vào giờ làm, vốn cô có thể đổi ca, nhưng bây giờ từ chín giờ sáng đến năm giờ chiều, không có cách nào đổi ca cả, chẳng lẽ vừa làm được mấy ngày đã xin nghỉ? Bản thân còn đang trong thời kỳ thử việc, những đồng nghiệp khác sẽ nghĩ về cô thế nào? Hơn nữa đi gặp Nhiếp Vũ Thịnh, đối với cô, thật đúng là nhiệm vụ khó hoàn thành.

Nhưng chỉ lát sau cô đã không cho phép mình nghĩ nữa, tất cả mọi khó khăn đều sẽ qua đi, bây giờ cô sẽ đi đón Bình Bình về nhà, rồi nấu cơm cho con ăn. Dù thế nào chẳng nữa, cuộc sống cũng vừa lóe lên một tia hy vọng, cô lạc quan nghĩ, tốt hơn nhiều so với trước đây rồi.

Đón con xong, cô đưa con đi mua thức ăn, trên đường đi cậu bé kêu đói, cô lại bỏ hai tệ mua bánh trứng gà ở chợ cho con ăn. Cô biết Bình Bình ăn xong bánh trứng gà cũng no rồi, vì thế chỉ mua hai món ăn. Giờ này thức ăn ở chợ đều đã ôi nên khá rẻ, đằng nào cũng chỉ làm cho người lớn ăn, có qua quýt một chút cũng không sao.

Tôn Bình không trèo được cầu thang nên cô phải cõng con trên lưng, còn tay xách đồ lên gác, vừa đứng lại thở hổn hển, đã nghe thấy tiếng Tôn Bình vang lên trên vai mình: “Bố ở nhà!”

Quả nhiên trong nhà có người, bởi cửa chống trộm không đóng, cửa gỗ cũng chỉ khép hờ. Tim Đàm Tĩnh đập thình thịch, phần vì vừa mới trèo cầu thang, phần vì mấy câu Tôn Chí Quân nói lần trước khi ra khỏi nhà. Cô lo rằng anh ta sẽ gây sự cãi nhau với mình trước mặt con, sẽ lại toang toác không biết giữ mồm giữ miệng. Bây giờ cô chỉ hy vọng Tôn Chí Quân đã say khướt, như thế còn đỡ hơn, ít ra anh ta sẽ không cãi nhau với cô.

Cô đẩy cánh cửa đang khép hờ, rồi khom người xuống, Tôn Bình từ trên lưng cô tụt xuống, nói: “Bố uống say rồi.”

Quả nhiên, Tôn Chí Quân đang ngủ mê mết trên ghế sofa, không biết trời trăng gì nữa, cũng may chưa bị nôn tí nào. Đàm Tĩnh xoa tay với con trai, Bình Bình liền ngoan ngoãn đi vào phòng ngủ. Cô mở

cửa sổ cho thông gió, mới phát hiện ra đĩa mầm đậu để bên cửa sổ đã bị thối. Mấy hôm nay bận quá, không có thời gian tưới nước, nên mầm đậu héo khô hết cả. Cô đổ mầm đậu vào sọt rác, rồi rửa đĩa, đi ra phòng khách thấy Tôn Chí Quân vẫn say bí tỉ, mùi rượu nồng nặc, chắc hẳn không thể tỉnh dậy ngay được, nên cô lại vào bếp nấu cơm.

Lúc vo gạo, cô hơi ngập ngừng, nhưng rồi vẫn lấy hai bát gạo. Dù Tôn Chí Quân không ăn thì ngày mai cô cũng có thể hâm lại ăn. Đặt nồi cơm xong, cô bắt đầu rửa rau, xào thức ăn, đến khi ăn xong bữa tối thì cũng đã hơn tám giờ, cô đi tắm cho Bình Bình rồi lại rửa bát, rửa xong bát quay ra, đã thấy Bình Bình ngủ say sưa.

Cô quá mệt mỏi và buồn ngủ, tắm xong cũng đi ngủ luôn. Vừa chớp mắt chưa được bao lâu, bỗng nhiên cô nghe thấy có tiếng động trong phòng khách. Lần trước Tôn Chí Quân say rượu đã ngã từ trên sofa xuống, nên cô lo lắng mò dậy, mở cửa ra ngó, thấy Tôn Chí Quân đang ngồi bên bàn ăn cơm, anh ta chan canh vào cơm húp sùm sụp. Đàm Tĩnh định quay trở lại giường, bỗng nghe thấy anh ta nói mà đầu còn không buồn ngẩng lên: “Cô ra đây, tôi có chuyện muốn nói với cô.”

Đàm Tĩnh sợ làm con thức giấc, cô nghĩ ngại giấy lát rồi đóng cửa phòng lại, bước đến bên bàn, hỏi: “Chuyện gì?”

“Lần này bị bắt giam, tôi cũng mất cả việc, nợ cò bạc vẫn chưa trả được, không chừng vài ngày nữa người ta sẽ tìm đến đây, cô đưa Bình Bình tạm lánh đi.”

Đàm Tĩnh không ngờ anh ta lại nói ra những lời như vậy, cô ngây người một lát rồi hỏi: “Rốt cuộc anh nợ người ta bao nhiêu tiền? Tại sao người ta lại tìm đến nhà?”

“Chẳng phải đã nói với cô rồi đó sao? Hai vạn!” Tôn Chí Quân nhếch mép, “Lũ chó đó việc gì cũng dám làm, không chừng sẽ hất sọt đồ vào cửa nhà mình, nói chung đến lúc đó cô đừng sợ là được.”

Đàm Tĩnh nén giận: “Rốt cuộc anh đã gây ra chuyện gì bên ngoài hả? Không cò bạc thì không chịu được ư? Nhỡ may người ta tìm đến nhà thật, hàng xóm láng giềng sẽ nói gì? Chủ nhà sẽ nghĩ thế nào? Cái nhà này vừa tốt vừa rẻ, nếu chủ nhà sợ phiền phức, không cho chúng ta thuê nữa, thì anh bảo tôi đi đâu tìm nhà bây giờ?”

Tôn Chí Quân hừ một tiếng, đặt cạch cái bát xuống: “Vậy cô đưa cho tôi tiền trả nợ đi!”

“Tôi không có hai vạn.”

“Thế thì nói làm gì, cô dẫn con tạm lánh vài ngày, lũ người đó không tìm thấy tôi, sẽ phải chịu thôi.”

Đàm Tĩnh tức quá, liền ngồi phịch xuống bên bàn, không nói câu nào.

“Hối hận rồi à? Chồng cô là vậy đấy, ai bảo cô lấy tôi!” Tôn Chí Quân lại đơm một bát cơm nữa, rồi đổ tất cả chỗ thức ăn còn lại vào bát, trộn hết lên ăn tiếp, “Bây giờ cô đi tìm thằng họ Nhiếp đó vẫn chưa muện đâu.”

“Tôi không còn gì với Nhiếp Vũ Thịnh cả, sao lúc nào anh cũng nhắc đến anh ta thế?”

“Ngày nào cô cũng tơ tưởng đến nó, lại không cho phép tôi nhắc đến nó à?”

“Ai ngày nào cũng tơ tưởng đến anh ta?”

“Ồ, còn chối à? Cô có chối tôi cũng biết cô ngày nào cũng tơ tưởng đến nó. Hay cô tìm nó đòi hai vạn tệ, trả nợ cho tôi đi, tôi đảm bảo sau này sẽ không nhắc đến nó trước mặt cô nữa.”

Đàm Tĩnh nói: “Tôi không thể đi tìm Nhiếp Vũ Thịnh đòi tiền được.”

“Đương nhiên là cô không thể đi rồi, sao cô không xem lại xem bây giờ mình ra sao, thằng họ Nhiếp đó còn thích được cô không?”

Đàm Tĩnh đứng lên, mặt mày im lặng đi vào phòng ngủ, lại nghe thấy Tôn Chí Quân cười nhạt sau lưng: “Cô không đi, tôi đi.”

Đàm Tĩnh quay phắt lại, trừng mắt nhìn anh ta: “Anh muốn làm gì?”

“Cũng chẳng làm gì cả, thằng họ Nhiếp đó đầy tiền, tìm nó đòi hai

vạn tệ tiêu, chắc đơn giản thôi đúng không?”

“Anh dựa vào cái gì mà đòi tiền Nhiếp Vũ Thịnh?”

“Không liên quan đến cô.”

Cuối cùng, Đàm Tĩnh cúi đầu nói: “Xin anh đấy.”

“Xin tôi à? Để tôi suy nghĩ đã. Nhưng mà nợ không trả được, cũng chẳng có cách nào.”

Đàm Tĩnh nhận nhin: “Chuyện nợ nần, để tôi tìm cách.”

“Được, tôi chờ tin của cô đấy. Không cần biết cô có tìm thẳng họ Nhiếp đó hay không, chỉ cần cô đưa cho tôi hai vạn trả nợ, tôi đảm bảo sẽ không làm chuyện gì khiến cô không vui nữa.”

Sau khi trở vào phòng ngủ, Đàm Tĩnh nhìn Bình Bình đang ngủ say, không khỏi thở dài. Cô không biết những lời Tôn Chí Quân nói là thật hay giả, nhưng chuyện anh ta nợ tiền người ta cũng không phải lần đầu. Lúc đầu, cô còn trả nợ hộ anh ta mấy lần, nhưng về sau, biết đó là một cái thùng không đáy, nên cô không chịu đưa tiền cho anh ta nữa. Thế nhưng bây giờ dường như anh ta càng ngày càng được đăng chân lên đăng đầu, thậm chí bắt đầu dùng Nhiếp Vũ Thịnh để uy hiếp cô.

Dù sao cô cũng quyết không mở mồm đòi tiền Nhiếp Vũ Thịnh thêm lần nữa. Cô đã không còn tư cách gì để đòi tiền anh nữa rồi.

Hai vạn... Cô đi đâu kiếm hai vạn bây giờ... Tuy trong sổ tiết kiệm cũng có chừng ấy, nhưng đó là tiền để dành phẫu thuật cho Bình Bình, sao cô có thể lấy số tiền đó đem lấp vào cái thùng không đáy này chứ?

Trong mâu thuẫn và lo lắng, Đàm Tĩnh chìm vào giấc ngủ.

Chương 9

Thứ Bảy, Nhiếp Vũ Thịnh trực đêm, chẳng nào cũng không thể ngủ trong phòng trực nên anh mang theo máy tính xách tay để tra tài liệu. Bệnh viện đương nhiên không có wifi nhưng anh đã mua một chiếc thẻ Internet, như vậy cũng đủ dùng. Hồi đầu, mấy cô y tá còn tưởng anh lén lút chơi game, sau này mới phát hiện ra anh toàn xem tài liệu bằng tiếng Anh, MSN ở góc dưới bên phải thường xuyên nhấp nháy, bởi rất nhiều bạn của Nhiếp Vũ Thịnh đều đang du học ở Mỹ, do lệch múi giờ nên khi anh trực đêm thì bên kia lại đúng vào ban ngày, vì thế họ cũng thường hay thảo luận một số vấn đề qua MSN, về cơ bản những điều họ nói đều liên quan đến chuyên môn.

Tối hôm nay không có ca phẫu thuật nào, anh được yên tĩnh cho đến tận tảng sáng, thật là hiếm có. Nhiếp Vũ Thịnh đi pha cho mình một ly cà phê đặc, nhân tiện đứng lên vận động chân tay. Cả hành lang tĩnh lặng như tờ, mấy cô y tá trực cũng đang gà gật, đưa tay lên che miệng ngáp. Đúng lúc này, chuông điện thoại nội bộ reo lên, điện thoại vào lúc này thường là cuộc gọi khẩn cấp, quả nhiên, y tá vừa nghe đã trợn tròn mắt, vội cúp điện thoại chạy thẳng đến phòng trực.

Nhiếp Vũ Thịnh đoán chắc lại có ca cấp cứu, quả nhiên anh nghe thấy y tá thở không ra hơi gọi: “Bác sĩ Nhiếp, có một bệnh nhân bị tai nạn, gãy xương sườn, có lẽ bị thương cả vào phổi, 120 đưa ngay đến đây bây giờ! 15 phút nữa đến phòng Cấp cứu.”

“Bác sĩ nào đi cùng xe?”

“Là bác sĩ Mã ở phòng Cấp cứu.”

Nhiếp Vũ Thịnh tạm yên tâm, bác sĩ Mã tuy tuổi còn trẻ, nhưng đã làm ở phòng Cấp cứu được gần 3 năm, hơn nữa lại xuất thân là bác sĩ Ngoại khoa, rất giàu kinh nghiệm. Những xử lý ban đầu chắc sẽ làm rất tốt, như vậy có thể tranh thủ được nhiều thời gian hơn cho cuộc phẫu thuật sắp tới. Anh lập tức đi chuẩn bị phẫu thuật.

Mổ xong ca này, trời cũng đã gần sáng. Tuy điều hòa trong phòng mổ rất lạnh nhưng Nhiếp Vũ Thịnh vẫn ướt đầm mồ hôi. Quay trở lại

phòng trực đi tắm, anh thấy thấm mệt, các đồng nghiệp làm ca sáng đã lục tục đến đi làm, tuy là cuối tuần nhưng Chủ nhiệm Phương theo thông lệ vẫn ghé qua bệnh viện từ sớm, vì thế không ai dám lơ là. Nghe thấy bảo có ca mổ cấp cứu, Chủ nhiệm Phương chỉ hỏi ai là bác sĩ mổ chính, ai mổ phụ, nghe nói Nhiếp Vũ Thịnh mổ chính, ông không hỏi gì thêm nữa, đi thẳng đến phòng trực.

Nhìn thấy Nhiếp Vũ Thịnh bò ra bàn viết lời căn dặn bệnh nhân, sắc mặt tái mét, Chủ nhiệm Phương biết ai trực đêm xong cũng đều như vậy, huống hồ gần sáng lại phải mổ cấp cứu, thật không còn gì mệt mỏi hơn, ông bèn đưa túi sữa trong tay mình cho Nhiếp Vũ Thịnh: “Sự mẫu của cậu cứ bắt tôi phải mang theo. Tôi cầm mãi trên xe, vẫn còn ấm đấy, cậu biết tôi ghét nhất là uống sữa mà, thôi, giải quyết giúp tôi đi.”

Nhiếp Vũ Thịnh đang vừa đói vừa khát lại vừa mệt, vội vàng uống hết túi sữa rồi cùng Chủ nhiệm Phương đi thăm bệnh nhân. Vừa quay lại giao ban cho đồng nghiệp làm

ca sáng, điện thoại lại reo, thấy số của Thư ký Trương, anh không muốn nghe cho lắm. Nhưng mới sáng sớm đã gọi cho anh thế này, chắc hẳn là kêu về nhà ăn cơm, anh lại mới trực đêm xong, vừa khéo có cơ để từ chối.

Ai ngờ nghe xong mới biết sáng sớm hôm nay ông Nhiếp Đông Viễn phải đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe, Thư ký Trương khéo léo nói, hy vọng Nhiếp Vũ Thịnh có thể đến Trung tâm Kiểm tra Sức khỏe xem thế nào, dù sao cũng là bố con, hưởng hồ anh lại làm ngay tại bệnh viện.

Nhiếp Vũ Thịnh đáp: “Chẳng phải ông ấy toàn kiểm tra sức khỏe ở bệnh viện khác đó ư? Sao lần này lại đến bệnh viện tôi làm gì?”

Thư ký Trương nói: “Có lẽ gần đây phải tiếp khách nhiều quá, nên Chủ tịch thấy hơi mệt, muốn kiểm tra sức khỏe cho yên tâm. Khoa Ngoại Gan mật bệnh viện cậu là tốt nhất, lần này chủ yếu muốn kiểm tra gan mật, vì thế mới đến đây.”

Nhiếp Vũ Thịnh thấy hoàn toàn là viện có, kiểm tra chức năng gan thường quy thì làm ở bệnh viện nào chẳng như nhau? Có điều, ông Nhiếp Đông Viễn đã đến rồi, nếu anh không ra đường như cũng không được thỏa đáng lắm, hơn nữa, lần này nếu không lộ diện, không chừng bố anh sẽ còn có nhiều chiêu khác phục sẵn chờ anh, chỉ bằng đến chào hỏi một câu, làm cho ông mở mày mở mặt, như vậy trong thời gian ngắn ông sẽ không nghĩ ra chiêu trò gì khác nữa.

Giao ban xong, anh cởi áo blouse rồi đi đến Trung tâm Kiểm tra Sức khỏe. Đây là bộ phận tạo thu nhập nhiều nhất cho bệnh viện, môi trường hay gì đó đều là loại tốt nhất, Nhiếp Vũ Thịnh vừa bước vào, một đám y tá liền nhìn chăm chăm vào anh, thậm chí có người còn sung sướng nhắn tin điện thoại, thông báo cho các đồng nghiệp khác rằng Nhiếp Vũ Thịnh đã đến Trung tâm Kiểm tra Sức khỏe, không những thế còn không mặc áo blouse, òa, áo sơ mi quần bò bình thường anh mặc cũng đẹp trai như vậy, thật khiến người ta ngưỡng mộ!

Nhiếp Vũ Thịnh không hay biết gì, bởi anh thực sự đã quá mệt, bình thường sau khi trực đêm xong, anh sẽ về thẳng nhà đi ngủ ngay. Anh cúi đầu bước vào, đến khi nhìn thấy Thư ký Trương mới ngẩng đầu lên chào, rồi lại chào bác sĩ kiểm tra sức khỏe cho ông Nhiếp

Đông Viên. Ông Nhiếp Đông Viên đã lấy máu xong, đang ôm khuỷu tay ngồi ở đó, nhìn thấy anh bước vào, đương nhiên ông rất vui, ngẩng ngó anh một lát rồi nói: “Sao sắc mặt con khó coi vậy?”

“Con vừa trực đêm xong.”

“Biết tại sao ngày xưa bố phản đối con chọn nghề này không? Quá vất vả, bây giờ trẻ còn chịu được, mai kia già rồi lại khổ ra.”

Nhiếp Vũ Thịnh cúi gằm mặt không nói gì, ông Nhiếp Đông Viên nhìn thấy môi anh tái nhợt, vẻ mặt phờ phạc, biết rằng thể chất của con trai là như thế, vừa kén ăn vừa thiếu máu, bây giờ mới thức trắng đêm, không chừng lại vừa có ca phẫu thuật, chắc chắn lúc này anh đang rất mệt mỏi cả về thể xác lẫn tinh thần, dù ông có nói cả vạn câu nữa, anh cũng không để vào tai. Vừa tức vừa thương con, ông không nén được tiếng thở dài.

Làm xong mấy xét nghiệm thường quy thì Phó giám đốc phụ trách hành chính của bệnh viện đến. Phó giám đốc là người quen cũ của ông Nhiếp Đông Viên, bèn cười hì hì chào hỏi ông, rồi tự mình xem các kết quả xét nghiệm: “Huyết áp cao, mỡ máu cao, gan nhiễm mỡ... Tổng giám đốc Nhiếp à... phải khống chế chuyện ăn uống thôi! Ấy, Tiểu Nhiếp đến chưa?”

“Nó đến lâu rồi.” Ông Nhiếp Đông Viên vừa nói vừa quay đầu lại định gọi Nhiếp Vũ Thịnh. Ông không khỏi ngạc nhiên, thằng con này tuy hơi khó gần, ngay đến bố đẻ cũng còn hờ hững, nhưng trước mặt người lạ lại rất lịch sự, không hiểu sao hôm nay lại không nói tiếng nào, nhìn thấy Phó giám đốc bệnh viện đến cũng không chào. Quay đầu lại mới thấy Nhiếp Vũ Thịnh đã ngoẹo cổ ngủ mê mệt trên ghế từ lúc nào rồi.

Phó giám đốc bệnh viện cũng trông thấy, bèn nói: “Tiểu Nhiếp vừa mới trực đêm à? Khoa cậu ấy rất hay có ca cấp cứu, không chừng hôm qua lại phải làm việc cả đêm. Mệt quá rồi, đừng gọi cậu ấy dậy, cứ để cho cậu ấy ngủ một chút.”

Sau khi Phó giám đốc bệnh viện đi khỏi, tất cả các kết quả xét nghiệm đều đã có. Thư ký Trương định gọi Nhiếp Vũ Thịnh dậy, nhưng ông Nhiếp Đông Viên xua tay ngăn lại. Nhiếp Vũ Thịnh đang ngủ say, chắc hẳn ngủ trên ghế rất khó chịu, nên đôi mày anh hơi cau

lại, cũng không biết mơ thấy gì, bên dưới mi mắt nhắm nghiền có thể nhìn thấy con người anh đang động đậy, hai hàng lông mi cũng rung rung. Ngoại hình của anh phần lớn được di truyền từ bố mình, chỉ có đôi mắt và hàng mày là giống mẹ, hời nhỏ trông anh hết như con gái vậy, lông mi dài đến mức có thể để cả cây bút chì lên trên. Hời đó bố anh thường hay khoe: “Thoáng nhìn là biết ngay con trai mình, trông giống nhau như đúc ấy.” Mỗi lần như thế, cậu bé Nhiếp Vũ Thịnh lại nghiêm túc chỉ vào mắt mình, hỏi lại: “Bố có lông mi dài thế này không?” Ông Nhiếp Đông Viễn vặn lại: “Lông mi dài thì có tác dụng gì?” “Đẹp chứ sao! Có thể chắn bụi!” Nhiếp Vũ Thịnh bé bỏng bấu môi, “Nói chung là bố không có!”

Hời đó hai bố con suốt ngày cười cười nói nói. Đâu có như sau này, con trai nhìn thấy ông, giống như nhìn thấy kẻ thù vậy.

Ông Nhiếp Đông Viễn rất lấy làm buồn, không nhịn được lại thở dài, khom lưng vỗ nhẹ vào tay con trai: “Tiểu Thịnh? Tiểu Thịnh?”

Đã lâu lắm rồi không có ai gọi anh như vậy. Nhiếp Vũ Thịnh đang ngủ mơ màng, chợt cảm giác như trở về hời nhỏ, cô giúp việc buổi sáng phải vất vả lắm mới nịnh được anh thức dậy. Hằng ngày ông Nhiếp Đông Viễn đi làm sẽ tiện thể đưa anh đi học luôn, lần nào lái xe cũng đến cửa, đỗ xe ngay dưới lầu mà anh vẫn nằm lì trên giường. Cô giúp việc không cách nào bảo được, phải vừa gọi tên thân mật của anh vừa mặc quần áo cho anh, rồi vừa nịnh vừa lừa anh đánh răng rửa mặt, đến khi ngồi vào ghế sau anh vẫn còn chưa tỉnh hẳn, ngáp ngáp dài dựa vào vai bố ngủ tiếp. Đến khi tới cổng trường, ông Nhiếp Đông Viễn sẽ lay anh dậy, lái xe cầm cặp sách cho anh, đưa anh vào trong trường.

“Tiểu Thịnh?” Ông Nhiếp Đông Viễn lay cánh tay anh, anh mơ màng mở mắt ra, mới phát hiện mình đã trưởng thành từ lâu, đang ngủ say sưa trong Trung tâm Kiểm tra Sức khỏe. Thấy anh tỉnh giấc, ông Nhiếp Đông Viễn cũng rút tay lại: “Buồn ngủ đến thế này, kêu lái xe đưa con về nhà ngủ đi.”

“Con tự lái xe được.”

“Sĩ diện.” Ông Nhiếp Đông Viễn lẩm bẩm, “Bướng quá, chẳng biết nó giống ai nữa!”

Nhiếp Vũ Thịnh tiễn bố về rồi mới tự đi lấy xe. Trong bãi đỗ xe anh gặp bác sĩ Thường cũng vừa tan ca đêm về, nhìn thấy Nhiếp Vũ Thịnh, anh ta liền cất tiếng chào hỏi.

Quan hệ giữa Nhiếp Vũ Thịnh và bác sĩ Thường nói gần cũng không gần mà xa cũng không xa, bởi cả hai người đều đứng đầu bảng xếp hạng thanh niên được yêu thích ở viện, từ khi bác sĩ Thường lấy vợ, độ nổi tiếng giảm đi rõ rệt, nhưng vẫn còn khá đông y tá thích anh ta, rất nhiều cô y tá trẻ nhìn thấy điệu cười tí mắt của anh ta là đỏ bừng cả mặt mũi lên.

“Hôm nay Tổng giám đốc Nhiếp đến kiểm tra sức khỏe đó à?”

Nhiếp Vũ Thịnh gật đầu. Bác sĩ Thường làm ở khoa Nội Tiêu hóa, đạo này, Chủ nhiệm Thái Đẩu Lâm của khoa Nội Tiêu hóa luôn túc trực ở Trung tâm Kiểm tra Sức khỏe, bác sĩ Thường là đệ tử vừa ý nhất của Chủ nhiệm Lâm, mấy ngày nay cũng đi cùng Chủ nhiệm Lâm đến làm việc tại Trung tâm Kiểm tra Sức khỏe, đương nhiên biết chuyện ông Nhiếp Đông Viễn đến khám.

“Đừng lo, tất cả cứ chờ kết quả xét nghiệm sinh thiết rồi tính, là bác sĩ, hể anh biết lúc này lo lắng quá cũng chẳng để làm gì.”

Nhiếp Vũ Thịnh bỗng giật thót mình, tỉnh cả ngủ: “Cái gì mà kết quả xét nghiệm sinh thiết?”

“Vùng gan có vết nám.” Vẻ mặt của bác sĩ Thường dường như còn ngạc nhiên hơn cả anh, “Bác sĩ kiểm tra sức khỏe không nói cho anh ư? Tôi vừa nghe anh ấy nói với Chủ nhiệm Lâm.”

Lòng Nhiếp Vũ Thịnh trầm hẳn xuống, vừa nãy đang kiểm tra dở thì anh thiếp đi mất, sau đó bố gọi anh dậy, nhưng anh lại chẳng để ý gì đến ông, cũng không nói với ông câu nào, ai ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

“Chủ nhiệm nói thế nào?”

“Đợi kết quả xét nghiệm sinh thiết.”

“Thế... Thế bố tôi có biết không?”

“Chắc chưa nói với ông.”

Nhiếp Vũ Thịnh chỉ nôn nóng muốn gọi ngay cho Thư ký Trương, nhưng lại nghĩ lúc này Thư ký Trương chắc đang ngồi trên xe cùng ông Nhiếp Đông Viễn, mình có gọi điện cũng không tiện nói gì, chỉ bằng lập tức quay lại Trung tâm Kiểm tra Sức khỏe hỏi Chủ nhiệm Lâm.

Anh vội chào bác sĩ Thường, rồi đến thẳng Trung tâm Kiểm tra Sức khỏe. Nhìn thấy anh, Chủ nhiệm Lâm nói: “Tôi đang tìm cậu đây, nghe mấy người ở khoa cậu bảo là cậu trực đêm xong đã về rồi, vừa định gọi điện thoại cho cậu.”

“Chuyện gì thế ạ?”

“Vùng gan của bố cậu có vết nám, báo cáo sinh thiết vẫn chưa có, đợi có rồi xem thế nào.”

“Năm ngoái kiểm tra sức khỏe vẫn còn không sao mà.”

“Tiểu Nhiếp, cậu đừng lo lắng, tất cả cứ chờ kết quả xét nghiệm sinh thiết rồi tính, trong lòng cậu biết vậy là được rồi, biết đâu lại không phải thì sao.”

Trên đường lái xe về nhà, tâm trạng Nhiếp Vũ Thịnh rất nặng nề. Từng có thời gian quan hệ giữa anh và ông Nhiếp Đông Viễn rất tệ, tệ đến mức mấy năm liền không nói với nhau câu nào, sau khi về nước, anh cũng không về nhà ở, tính ra mỗi năm bố con chỉ gặp nhau có vài lần. Mỗi lần gặp bố, thái độ của anh đương nhiên đều rất gay gắt, bởi rất nhiều chuyện trong quá khứ khiến anh luôn có thái độ chống đối với bố mình. Thế nhưng, dù sao đi nữa, ông cũng là bố của anh, là người đã cho anh một nửa sinh mạng.

Trở về nhà, anh gọi điện cho Thư ký Trương, Thư ký Trương nói ông Nhiếp Đông Viễn đã đến công ty làm việc, sau đó hỏi anh có chuyện gì.

Nhiếp Vũ Thịnh ngập ngừng một lát rồi nói: “Không có gì, sáng nay tôi ngủ thiếp đi mất, sợ ông ấy có chuyện gì lại không nói với tôi.”

Thư ký Trương nhân cơ hội liền nói tốt cho ông Nhiếp Đông Viễn

một chập, đoạn nói: “Chủ tịch thấy cậu đã ngủ say, không cho ai gọi cậu cả. Cuối cùng kiểm tra sức khỏe xong, mới tự mình đi gọi cậu. Bố con làm gì có chuyện giận nhau qua đêm, huống hồ ông ấy là bề trên...”

“Buổi tối ông ấy có rảnh không?”

“Có đấy, có đấy, đương nhiên là có chứ.” Thư ký Trương lập tức giơ tay xóa ngay cuộc hẹn ăn cơm giữa ông Nhiếp Đông Viễn và Cục trưởng cục Thuế, “Nếu cậu muốn về nhà ăn cơm thì để tôi thông báo với người giúp việc, kêu bà ấy làm thêm mấy món.”

Nhiếp Vũ Thịnh lấp lửng nói: “Tôi cũng không chắc đâu.”

Thư ký Trương cười nói: “Thôi về nhà một chuyến, ăn cơm cùng với Chủ tịch đi, ông ấy bị huyết áp cao, cắt bớt mấy bữa nhậu nhẹt, ăn cơm ở nhà thêm vài bữa cũng tốt cho sức khỏe của ông.”

Giao thừa anh phải trực đêm ở viện, mừng hai Tết mới về nhà, ắt hẳn ông Nhiếp Đông Viễn rất thất vọng. Điều này đến cả Thư ký Trương bên cạnh ông cũng biết, quan hệ giữa Chủ tịch và con trai hết như một sợi dây đàn, hơi căng một chút, Chủ tịch sẽ không vui, hôm nào cậu con trai chùng xuống một chút, tâm trạng của Chủ tịch cũng tốt hơn.

Thư ký Trương nhanh chóng bước vào phòng làm việc của ông Nhiếp Đông Viễn, báo với ông rằng Nhiếp Vũ Thịnh chủ động gọi điện thoại đến, nói tối nay muốn về nhà ăn cơm.

Nghe thấy câu này, ông Nhiếp Đông Viễn không hề tỏ vẻ vui mừng, ngược lại còn cười khẩy nói: “Thằng ranh này, không chừng lại có chuyện gì muốn tranh đấu với tôi, nên lùi một bước để tiến hai bước, lừa cho tôi mắc bẫy đây.”

Thư ký Trương cười khổ: “Tiểu Nhiếp cũng chỉ là không chịu tìm bạn gái, không chịu lấy vợ mà thôi, ngoài chuyện này ra có gì để tranh đấu đâu.”

“Tôi bảo nó về công ty đi làm, bệnh viện có gì tốt đâu, mệt đến chết đi được, đứng mổ cả nửa ngày, kiếm được mấy đồng? Sáng nay trông nó tái ngắt như con cá chết ấy, ngồi trên ghế cũng ngủ được.”

“Dù sao thì về nhà dùng cơm cũng là chuyện tốt mà.” Thư ký Trương ảo não, tính khí Tiểu Nhiếp đã bướng bỉnh, Chủ tịch Nhiếp này lại đa nghi, con trai không để ý đến thì ông không vui, con trai quan tâm đến ông, ông lại nghi ngờ có âm mưu gì. Sống như hai bố con nhà này thật mệt mỏi nhất trần đời. Có điều Thư ký Trương là nhân kem kẹp giữa hai miếng bánh bích quy, đành phải nói giúp cho cả hai bên, “Tiểu Nhiếp có cứng đầu thế nào đi nữa, chẳng qua cũng chỉ là Tôn Ngộ Không, làm sao thoát khỏi bàn tay của chú được. Cậu ấy giở trò gì thì tối nay ăn cơm chú nghe qua là biết ngay.”

Ông Nhiếp Đông Viên có vẻ xuôi xuôi, nghĩ lại thì cậu con trai này của mình tuy bướng bỉnh nhưng thực ra con người lại rất đơn giản, đúng kiểu con một sách, trước mặt mình dám chắc nó cũng không giở trò gì được.

Nhiếp Vũ Thịnh về nhà ngủ một giấc, khi tỉnh dậy thì trời đã tối, anh tắm xong, thay quần áo rồi lái xe về biệt thự nhà họ Nhiếp. Ra mở cổng là bà giúp việc, vừa nhìn thấy anh, bà mừng rỡ cười: “Tiểu Nhiếp về đấy à?”

Giúp việc trong nhà đã thay không biết bao nhiêu người, bà này chắc là mới đổi, Nhiếp Vũ Thịnh không quen lắm, anh gật đầu thay lời chào, đổi giày rồi vào thẳng phòng khách. Ông Nhiếp Đông Viên đã đi làm về, đang ngồi trên sofa đọc báo. Nghe tiếng chân anh bước vào, ông ngẩng đầu lên liếc anh một cái, rồi nói với người làm: “Bảo cô Tần, chuẩn bị ăn cơm thôi.”

Cô Tần đó là người giúp việc mới thay, chuyên phụ trách nấu cơm, các món ăn cô nấu đều mang đậm hương vị của bữa ăn gia đình. Hai bố con đều chỉ ăn mỗi một bát cơm, khi đang ăn canh, ông Nhiếp Đông Viên bỗng nói: “Ngày mai con làm ca sáng à?”

Nhiếp Vũ Thịnh khẽ “vâng”, lại nghe ông nói: “Đổi ca đi, mai đi cùng với bố ra ngoại thành một chuyến.”

Thực lòng Nhiếp Vũ Thịnh không muốn đi lắm, vì thế anh nói: “Ngày mai con có ca phẫu thuật rất quan trọng.”

“Bố muốn đi thăm mộ mẹ con. Nghĩa trang gọi điện đến, nói là có một lô mộ đẹp mới, bố muốn đổi chỗ cho mẹ con, bây giờ mộ cũng giống như nhà đất ở trung tâm thành phố ấy, vị trí tốt càng ngày càng

ít, lần này chọn luôn mộ đôi, đợi khi bố chết, chôn luôn cùng chỗ với mẹ con.”

Nhiếp Vũ Thịnh ngược lên nhìn bố, trên bàn ăn có treo một chiếc đèn, đèn treo hơi thấp, soi rất rõ mái tóc bạc của ông, khắc sâu thêm những nếp nhăn hằn trên trán, còn cả mí mắt đã bắt đầu sụp xuống, suy cho cùng, ông đã gần sáu mươi tuổi, dù không cam tâm đi nữa thì cũng già rồi.

Nhiếp Vũ Thịnh không nói câu nào, chỉ lấy thìa sứ khuấy đi khuấy lại bát canh gà.

Chuyến mộ là một chuyện lớn. Ngay sáng sớm hôm sau, ông Nhiếp Đông Viễn đem theo thầy phong thủy và Nhiếp Vũ Thịnh cùng đi xem mộ. Hai năm trở lại đây, nghĩa trang mở rộng rất nhanh, năm nào Nhiếp Vũ Thịnh cũng đến tảo mộ cho mẹ vào dịp tết Thanh minh, nên anh dẫn đầu đoàn, chẳng mấy chốc đã tìm thấy bia mộ của mẹ. Năm xưa, ngôi mộ này đã được coi là hoành tráng lắm rồi, vậy mà bây giờ bị lẫn vào giữa một đám bia to bia nhỏ các loại, trở nên rất tầm thường.

Ông Nhiếp Đông Viễn mặc chứng huyết áp cao, mới leo núi một đoạn ngắn mà đã thở không ra hơi. Ông gặt chai nước suối mà thư ký đưa sang một bên, đặt bó hoa lên trước bia mộ vợ rồi nhìn sang con trai: “Không cho đốt tiền vàng, cũng không cho thắp hương nữa, thôi lạy mẹ con mấy lạy vậy.”

Nhiếp Vũ Thịnh im lặng cúi đầu vái mẹ ba vái. Vái xong, anh đứng thẳng người nhìn hình người đàn bà trên tấm bia, bà đang âu yếm nhìn con trai chăm chú, khóe môi hơi nhếch lên, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể gọi anh hai tiếng: “Tiểu Thịnh.”

“Đi, chúng ta ra khu mộ mới xem nào.”

Khu mộ mới nằm ở phía trên cao, tuy nghĩa trang đã xây bậc thang thẳng tắp dẫn lên trên, nhưng ông Nhiếp Đông Viễn vẫn nhể nhại mồ hôi, cuối cùng mệt quá không nhắc nổi chân lên nữa, ông chống tay vào đầu gối thở hổn hển, rồi tự cười chế giễu mình: “Đúng là già rồi có khác, có mấy bậc thang mà cũng không trèo nổi.”

Thư ký Trương vội khóa laptop: “Tại thời tiết nóng quá đó thôi.”

Nhiếp Vũ Thịnh không nói gì, chỉ đưa tay đỡ bố, ông Nhiếp Đông Viễn được con trai đỡ, cũng hào hứng hơn: “Không xa nữa đâu, sắp đến rồi.”

Thầy phong thủy lấy la bàn ra xem một lượt rồi lựa hai ngôi mộ đại đại cát, một cái nghe nói có thể khiến con cháu thịnh vượng, một cái lại giúp cho phát tài phát lộc. Ông Nhiếp Đông Viễn nói: “Lấy cái con cháu thịnh vượng ấy, người chết rồi, còn lấy tiền làm gì.”

“Là đời sau phát tài phát lộc, sự nghiệp của con cháu rất hưng thịnh.” Thầy phong thủy cười nói, “Nhưng cái con cháu thịnh vượng kia cũng tốt, đông con nhiều cháu đời dào phúc lộc.”

“Tôi cũng chẳng trông mong gì nhiều con nhiều cháu, không bị tuyệt tự là may lắm rồi”. Ông Nhiếp Đông Viễn ra quyết định rất nhanh, chỉ luôn ngôi mộ đó, “Chọn cái này đi.”

Thư ký đi theo người của phòng quản lý nghĩa trang quẹt thẻ trả tiền, ông Nhiếp Đông Viễn ngồi xuống ghế đá dưới bóng cây nghỉ ngơi, Nhiếp Vũ Thịnh tay cầm chai nước, im lặng quan sát các hàng bia mộ được xây ngay ngắn thẳng hàng. Đột nhiên, ông Nhiếp Đông Viễn lên tiếng: “Con gọi điện hỏi xem kết quả xét nghiệm sinh thiết đã có chưa.”

Nhiếp Vũ Thịnh vốn là người trầm tĩnh, vậy mà lúc này cũng phải giật thót mình, quay lại nhìn ông.

“Bố đã sống đến từng này tuổi rồi, mấy trò đó của các cậu làm sao qua mắt được bố? Lấy máu? Lấy máu có ai lấy ở bụng không? Đấy rõ ràng là xét nghiệm sinh thiết! Không cần phải giấu bố, nói đi xem nào, là gan hay mật?”

“Ngày mai mới có kết quả.” Nhiếp Vũ Thịnh nói, “Đợi có kết quả rồi tính sau.”

Ông Nhiếp Đông Viễn im lặng một lát mới nói: “Bố cũng chẳng trông mong gì con sẽ về công ty, tiếp quản công việc của bố. Con cháu khắc có phúc của con cháu, ngày bé bố sống khổ cực quá, trong nhà có bảy, tám anh em, đến khoai lang cũng không có mà ăn. Vì thế hồi còn trẻ bố lao vào kiếm tiền, cứ nghĩ rằng có tiền rồi mới có thể tạo điều kiện tốt cho con cái, khiến cho con được hạnh phúc. Kết quả thì sao,

công việc quá bận rộn, thành ra lại không chăm sóc được cho con. Bố biết thực ra trong lòng con rất hận bố, đến tuổi này, bố cũng nghĩ thông rồi. Con muốn làm gì thì cứ làm, nhưng chuyện đã qua bao nhiêu năm rồi, con không cần phải giận bố như thế, đến bạn gái cũng không chịu kiếm lấy một cô. Bố mà chết đi để lại con một mình thui thủi, thì xuống dưới suối vàng, bố làm sao mà ăn nói với mẹ con đây?”

Nhiếp Vũ Thịnh im lặng bóp bóp chai nước đến nỗi méo cả chai lúc nào cũng không hay.

“Con bé Đàm Tĩnh đó cho dù có nghìn cái tốt, vạn cái tốt...”

“Con chẳng thấy cô ta có gì tốt.” Nhiếp Vũ Thịnh ngắt lời ông, “Bố không cần phải nói nữa, con sẽ kiếm một cô bạn gái.”

“Cứ nhắc đến con bé đó là con không vui, con đừng tưởng rằng chuyện ngày xưa bố không biết tí gì, con không chịu quên chuyện quá khứ thì cho dù có tìm một cô gái để kết hôn, cũng không thể lâu dài được. Con cũng không cần phải vì mấy lời này của bố mà vơ đại một cô để kết hôn. Bố hy vọng con được hạnh phúc, chứ không phải vì chiều lòng bố mà tùy tiện với hôn nhân của mình. Như vậy không công bằng đối với con, mà cũng không công bằng với vợ tương lai của con. Nghe lời bố nhé, con trai, hãy quên con bé đó đi, chuyện ngày xưa đã qua từ lâu rồi.”

Đúng vậy, chuyện ngày xưa đã qua từ lâu rồi, dù anh day dứt mãi hôn người, cũng chỉ khiến mình buồn thêm mà thôi. Nhiếp Vũ Thịnh trầm lặng nhìn gió lùa qua mấy cây tùng mọc giữa những tấm bia mộ, mấy hàng cây rung rinh trong gió, như một hàng vệ binh chỉnh tề, bảo vệ nơi an nghỉ yên tĩnh này.

Do đổi ca với đồng nghiệp nên sau khi rời nghĩa trang, anh không về cùng xe với ông Nhiếp Đông Viễn. Nhìn ông đi về phía chiếc Mercedes, Nhiếp Vũ Thịnh thấy bóng bố vừa già vừa mệt mỏi. Có lẽ vì những lời vừa rồi của bố, cũng có lẽ vì báo cáo sinh thiết còn đang chờ kết quả đó, khiến anh cảm thấy vừa bất lực vừa thương cảm.

Trên đường lái xe về, di động của anh đổ chuông, là một số điện thoại lạ, Nhiếp Vũ Thịnh định không nghe, nhưng lại nghĩ có thể là một bệnh nhân nào đó, nên lại nghe máy: “Xin chào, tôi là Nhiếp Vũ

Thịnh.”

Đầu dây bên kia mãi không có tiếng đáp, anh cứ tưởng người ta gọi nhầm số, đang định tắt máy thì bỗng nghe thấy tiếng nói ngập ngừng: “Bác sĩ Nhiếp...”

Anh ngây người, không ngờ lại là Đàm Tĩnh, cô có vẻ rất sợ anh tắt điện thoại, vội vàng nói: “Bác sĩ nói chiều nay có thể đến phòng làm việc của bác sĩ, nhưng y tá nói bác sĩ đổi ca với người khác...”

Chiều nay, anh đã hẹn Đàm Tĩnh nói chuyện về phương án tài trợ chết tiệt đó, nhưng ông Nhiếp Đông Viễn bỗng nhiên bị bệnh khiến lòng anh rối cả lên, bèn nhận lời cùng bố đi xem mộ, quên bẵng mất chuyện này.

“Xin lỗi, tôi quên mất.”

Giọng anh lạnh lùng mà lịch sự, Đàm Tĩnh cũng không chắc liệu có phải anh cố tình né tránh mình hay không, nhưng chuyện đã đến nước này, bí quá đành hóa liều mà thôi. Cô hỏi: “Thế hôm nay bác sĩ có đến bệnh viện nữa không? Hôm nay tôi xin nghỉ để qua đây, nếu đổi sang ngày khác, e rằng khó mà xin nghỉ được lần nữa.”

Từ bao giờ, cách xưng hô của cô lại chuyển từ “anh” sang “bác sĩ” vậy? Trong lòng anh chỉ có một nỗi buồn vô bờ bến, vừa nãy lúc ở nghĩa trang anh còn hạ quyết tâm quên đi tất cả những gì trong quá khứ, bắt đầu lại từ đầu. Ấy vậy mà chỉ mới được chốc lát, cô lại bước vào cuộc đời anh, số mệnh dường như luôn cố tình làm anh đau đớn.

Anh quyết định một nhát dứt điểm, giải quyết nhanh cho xong chuyện này, để mau mau chấm dứt tiếp xúc với cô, bèn nói: “Hôm nay tôi sẽ trực đêm ở bệnh viện, bây giờ cô vẫn ở bệnh viện à? Thế thì ở phòng làm việc chờ tôi một lát.”

“Vâng, cảm ơn bác sĩ.” Cô khách sáo và cẩn trọng như tất cả những phụ huynh bệnh nhân khác, nghe ngữ khí giống như là sợ đắc tội anh vậy.

Từ ngoại thành chạy về đến thành phố thì trời cũng đã tối, không kịp ăn tối, anh đi thẳng đến phòng trực, làm xong hết một đồng thủ tục, anh mới nhìn thấy Đàm Tĩnh đang đứng chờ ở hành lang.

Anh không muốn nhìn cô thêm chút nào nữa, chỉ nói: “Vào trong này nói chuyện.”

Đàm Tĩnh lôi ra một tờ giấy, bên trong ghi chi chút những thuật ngữ y học mà cô không hiểu, cô hỏi cặn kẽ anh ý nghĩa từng từ một như một cô trò nhỏ hỏi thầy giáo. Nhiếp Vũ Thịnh bỗng thấy mơ màng, có lẽ vì bóng đèn đỏ trong phòng trực sáng quá, khiến anh nhớ lại thời học cấp ba, Đàm Tĩnh có một đề toán không biết giải, bèn thỉnh giáo một cậu bạn trai cùng lớp, sau khi anh bắt gặp, ngày nào anh cũng túm lấy cô giảng bài tập. Hồi đó dưới bóng đèn đỏ, anh đã giảng cho cô hết bài toán khó này đến bài toán khó khác, chuyện đã từng ấy năm mà vẫn rõ ràng như vừa mới hôm qua.

“Đã hiểu chưa?”

Anh thường hay hỏi câu này sau khi giảng bài xong, Đàm Tĩnh cụp mắt nhìn xuống, khe khẽ gật đầu.

“Xét về rủi ro trong phẫu thuật thì cũng không phải là lớn lắm. Tứ chứng Fallot để kéo dài đến ngày hôm nay, cứ cho là phẫu thuật truyền thống đi nữa, rủi ro cũng đã rất cao rồi. Cô suy nghĩ kỹ đi.”

Đàm Tĩnh bỗng ngược mắt lên nhìn anh. Cho dù năm tháng đã lưu lại bao dấu tích trên gương mặt cô, cho dù cuộc sống đã khiến cô biến thành một bộ dạng hoàn toàn khác, nhưng ánh mắt cô vẫn trong veo như vậy, trong trẻo đến mức gần như anh có thể soi thấy bóng mình trong đó.

Anh vô thức né tránh ánh mắt cô, nhưng không thể không nghe thấy giọng nói cô, vẫn là giọng nói vừa khẽ khàng vừa nhỏ nhẹ, dường như có đôi chút sợ hãi: “Bác sĩ Nhiếp, tôi muốn nghe lời khuyên của anh. Là bác sĩ, anh có khuyên bệnh nhân nên làm cuộc phẫu thuật này không?”

Không phải chưa có bệnh nhân nào hỏi anh câu này, ánh mắt tha thiết nhìn anh của những người nhà bệnh nhân đó, giống như anh là một vị thần có thể cải tử hoàn sinh vậy. Nhưng anh chẳng qua chỉ là một bác sĩ, dù anh đã cố gắng hết sức trên bàn mổ, nhưng anh cũng chỉ cứu được một số sinh mạng mà thôi. Có điều, anh nằm mơ cũng không ngờ rằng, một ngày nào đó, Đàm Tĩnh hỏi anh tha thiết như vậy vì một người khác, mà người ấy lại là con trai cô. Anh không

muốn nhìn vào mắt cô, trong lòng anh tất nhiên hiểu rõ rủi ro của phương án phẫu thuật, và anh cũng biết, cô hy vọng như thế nào khi đặt câu hỏi này. Trong giọng nói của cô, anh thậm chí còn nghe thấy cả sự thành khẩn, con người trong lúc tuyệt vọng thường hay cầu xin ông trời ban cho kỳ tích, vì thế sẽ túm lấy ngọn cỏ cứu mệnh cuối cùng, không biết bao nhiêu lần anh đã bị người nhà bệnh nhân hỏi như vậy, nhưng chỉ có lần này, anh mới thấy tim mình đau nhói. Anh biết, nếu có thể, Đàm Tĩnh nguyện đem tính mạng mình đổi lấy tính mạng con trai - con trai của cô và người đàn ông khác - Nhiếp Vũ Thịnh đột nhiên cảm thấy, người tuyệt vọng không phải là Đàm Tĩnh, mà là chính bản thân anh. Tự lừa dối mình lâu rồi, thậm chí đến bản thân anh cũng nghĩ rằng mình hận người đàn bà này. Nhưng thực ra trong lòng anh hiểu rất rõ, nỗi căm hận mãnh liệt đó đều do tình yêu khắc cốt ghi tâm, tình yêu giấu tận đáy lòng của anh. Người nực cười nhất kỳ thực chính là anh, chuyện đã đến nước này mà vẫn không có cách nào ngăn mình tiếp tục yêu cô.

Anh cố gắng khống chế cảm xúc của mình, cân nhắc từng chữ, khuyên nhủ: “Đối với bác sĩ mà nói, phương án này có phần không được chắc chắn, nhưng cũng phải xem gia đình tự quyết định như thế nào.”

Đàm Tĩnh có vẻ rất thất vọng, chỉ “ồ” một tiếng rồi thôi.

Anh cũng không muốn nói nhiều với cô: “Cô về suy nghĩ đi. Nếu muốn làm, thì điền vào tờ đơn này, chúng tôi sẽ gửi đơn xin trợ cấp tới công ty CM, chắc nhanh thì vài ngày có thể nhận được quyết định; còn nếu không muốn làm thì hãy cân nhắc phương án phẫu thuật truyền thống.”

Đàm Tĩnh do dự hồi lâu, đoạn nói: “Cảm ơn anh.”

“Không cần khách sáo, đây là việc tôi phải làm mà.” Anh gấp cặp tài liệu trong tay lại, đứng lên tỏ vẻ tiễn khách, “Tôi còn phải đi thăm phòng bệnh.” Thấy cô cúi đầu ngồi đó im lặng, anh hỏi: “Còn có vấn đề gì chưa hiểu ư?”

Cô lập tức ngược mắt lên nhìn anh lần nữa, hình như có điều gì muốn nói với anh, nhưng cuối cùng cũng không nói câu nào cả, chỉ đứng lên chào: “Bác sĩ Nhiếp, cảm ơn anh.” Rồi vội vàng ra về.

Đi thăm phòng bệnh xong, Nhiếp Vũ Thịnh quảng hồ sơ bệnh án lên bàn, thần thờ nhìn chỗ trống phía đối diện chiếc bàn. Hơn một tiếng trước, Đàm Tĩnh vẫn còn ngồi ở đây, cúi đầu, hỏi anh từng câu một. Tóc của cô đã xơ xác do thiếu chất, khóe mắt cô đã xuất hiện những vết chân chim mờ mờ, nhưng vết lõm trắng muốt phía sau gáy vẫn còn, chỉ cần cô cúi đầu, nó sẽ thấp thoáng hiện ra qua làn tóc. Trong một khoảng thời gian rất dài, Nhiếp Vũ Thịnh thấy niềm vui lớn nhất khi giảng cho Đàm Tĩnh những bài toán khó là được nhìn vết lõm trắng muốt sau gáy cô. Đây là bí mật nhỏ hạnh phúc của anh, vì thế khi thấy cô đi hỏi bài các bạn trai khác, anh cảm thấy không thể chịu đựng nổi.

Rất nhiều lần, anh cũng đã hôn lên làn da trắng muốt mịn màng ấy, đó là chỗ nhạy cảm nhất của Đàm Tĩnh, hễ anh phà hơi vào đó, là Đàm Tĩnh rúm cả người lại, phá lên cười đầu hàng. Thế nhưng bây giờ cô đã lấy chồng, đã thuộc về người khác rồi. Nghĩ đến đây anh lại thấy buồn vô hạn, chỉ muốn phi lên trên sân thượng hút một điếu thuốc.

Khi Đàm Tĩnh đòi anh đưa tiền, anh thấy mình đã tuyệt vọng; vào ngày sinh nhật, khi nhìn thấy Đàm Tĩnh và con trai cười cười nói nói đi về nhà, anh thấy mình đã tuyệt vọng. Thế nhưng giây phút mà anh thực sự tuyệt vọng là khi Đàm Tĩnh ngồi trước mặt anh, nhìn anh với ánh mắt khẩn cầu và tha thiết vì đưa con của cô và một người đàn ông khác.

Cô từng nói: “Trên đời này, điều tàn nhẫn nhất chính là tưởng rằng mình đã có tất cả, đến cuối cùng mới phát hiện, thực ra tất cả đều là giả.”

Trong tiềm thức, anh chưa bao giờ hồi tưởng về cái đêm mưa gió đó, cũng chưa bao giờ hồi tưởng về những lời tàn nhẫn lạnh lùng mà cô đã nói, chỉ cần không nghĩ tới thì anh có thể tự lừa dối mình rằng, chuyện rất nhiều năm về trước chỉ là một cơn ác mộng mà thôi.

Không ai biết rằng anh đã đi bao lâu trong cái đêm mưa gió ấy, cũng không ai biết rằng anh đã khóc bao nhiêu trong cái đêm mưa gió ấy. Mưa lớn xóa nhòa đi tất cả, trong một thời gian rất dài, tối nào anh cũng nằm mơ thấy ác mộng, trong giấc mơ vẫn là anh một mình đi trong mưa, sấm chớp như lưỡi dao sắc nhọn, rạch toang màn đêm mù mịt, mưa lớn như những sợi thừng quất lên mặt anh, lên người

anh, trên mặt anh, không biết là nước mưa hay nước mắt, kể từ khi trưởng thành, chưa bao giờ anh khóc thảm thiết đến vậy. Trong cơn mưa, những ánh đèn pha ô tô chói lóa đi ngược lại phía anh, còn anh trong một khoảnh khắc chỉ muốn lao thẳng vào ánh đèn chói lóa đó, để cho tan xương nát thịt, vĩnh viễn không bao giờ tỉnh lại nữa.

Hồi còn ở Mỹ, thậm chí Nhiếp Vũ Thịnh đã phải đi khám bác sĩ tâm lý, trong một thời gian rất dài anh phải nhờ đến sự hỗ trợ của thuốc. Cả quá trình trị liệu kéo dài đến ba năm, cuối cùng, anh cũng không còn nằm mơ thấy ác mộng nữa. Bác sĩ tâm lý ân cần nhắc nhở anh, đây không có nghĩa là anh đã khỏi bệnh, mà chỉ là tạm thời gác lại được nỗi đau trong tim mình, hay nói cách khác, anh có thể tự lừa dối mình rằng chuyện gây tổn thương sâu sắc cho anh ngày xưa chưa từng xảy ra. Những trường hợp như thế này rất hay gặp ở lâm sàng, ví dụ như người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, thường hay ngoan cố phủ nhận chuyện con cái đã chết, ví dụ như phụ nữ bị hiếp dâm, thường hay lựa chọn quên đi những gì diễn ra tối hôm đó. Điều này còn tệ hại hơn là nằm mơ thấy ác mộng, bởi triệu chứng bên ngoài đã chuyển thành triệu chứng bên trong, tâm lý của anh trong một số trường hợp đặc biệt nào đó sẽ càng không ổn định hơn.

“Anh không hề lựa chọn quên nó đi, mà anh chỉ lựa chọn tạm gác nó lại thôi.”

Lời nói của bác sĩ tâm lý vẫn còn văng vẳng bên tai, anh cũng biết vấn đề của mình nằm ở đâu, nhưng mấy năm nay cảm xúc của anh chưa bao giờ vượt quá phạm vi bản thân có thể khống chế, cho đến khi anh gặp lại cô.

Cô đã bắt đầu một cuộc sống mới, một cuộc đời mới từ lâu, còn anh cũng nên chấm dứt nỗi vương vấn phi thực tế và vô vọng vĩnh viễn này thôi.

Anh nên lựa chọn lãng quên thật sự.

Khi Đàm Tĩnh đi đến bến xe buýt, cô bỗng thấy rất mệt. Trong túi cô vẫn còn hơn năm nghìn tệ, chiều nay, cô đã mang chiếc ghim cài áo đi bán. Ngày xưa, trong khi khó khăn nhất, cô cũng không bao giờ nghĩ đến chuyện bán chiếc ghim ấy, vì đó là món quà đầu tiên mà Nhiếp Vũ Thịnh tặng cô. Nhưng chiều nay cô ra tiệm cầm đồ, giá bạch kim mấy năm gần đây đã tăng gấp mấy lần, vì thế cô không ngờ chỉ

riêng bạch kim đã trị giá hơn năm nghìn tệ, còn kim cương vụn lại không được bao nhiêu, họ tổng cộng trả cho cô năm nghìn sáu trăm tệ, cô đút vào túi rồi đi thẳng đến bệnh viện.

Khi y tá nói với cô rằng Nhiếp Vũ Thịnh không có ở đây, cô còn tưởng anh cố tình tránh mặt mình, cô đứng ngoài hành lang, lòng thấy lạnh lẽo vô cùng. Kể từ sau khi đòi anh tiền lần trước, ngay bản thân cô cũng thấy rằng mình không còn mặt mũi nào gặp lại anh cả.

Nếu như cứng rắn hơn một chút, cô nên trả lại anh số tiền năm nghìn sáu trăm tệ này, nhưng cô không thể làm thế được. Tôn Chí Quân cần tiền, tuy cô không kiếm được đủ hai vạn, thì cũng phải đưa cho anh ta vài nghìn, nếu không, không chừng anh ta sẽ làm ra chuyện đáng sợ gì đó.

Ký ức cứ bị gặm nhấm từng chút một như thế, chút kỷ niệm cuối cùng cũng bị cô quy đổi thành tiền. Cô cười tự giễu, vì tiền, mình còn có gì không làm được nữa chứ?

Xe buýt đã đến, người lên xe ở trước cổng bệnh viện rất đông, cô chen xuống phía dưới, phát hiện ra còn một chỗ trống, liền ngồi xuống, ôm lấy túi rồi mở màng ngủ một lát. Bây giờ tối nào cô cũng đón con về nhà, Tôn Bình không giống như những đứa trẻ bình thường khác, buổi tối cần phải đặc biệt chú ý, đề phòng cậu bé bị tắc thở khi ngủ do thiếu máu lên tim. Vì thế buổi tối cô toàn phải tỉnh dậy ba, bốn lần, xem con trai ngủ thế nào. Công việc hành chính phức tạp hơn rất nhiều so với công việc thu ngân, những cái cô cần học quá nhiều, ngày nào cũng bắt buộc phải nắm rõ rất nhiều kiến thức mới, tám tiếng mỗi ngày đối với cô quả là rất hạn hẹp.

Cô chỉ chớp mắt một lát, mở mắt ra đã phát hiện có gì đó bất thường, khóa của chiếc túi trong lòng cô bị kéo ra. Cô lập tức kiểm tra đồ, mới phát hiện hơn năm nghìn tệ để trong túi đã không cánh mà bay.

Đàm Tĩnh vội vàng đứng phắt dậy, cô chỉ mới chớp mắt một lát thôi, sao tiền đã biến mất rồi?

“Này anh ơi! Tiền của tôi bị lấy cắp rồi!”

Tài xế nhìn cô qua gương chiếu hậu, không nói không rằng.

“Anh ơi, phiền anh lái xe đến đồn công an, tôi chỉ mới chợ mắt một lát thôi, còn chưa đến ba bến mà.”

Mọi người trên xe lập tức phản đối: “Từ đây đến đồn công an xa lắm!”

“Có rách việc không cơ chứ!”

“Tôi còn phải vội về nhà đây này!”

“Đã dừng đến hai bến rồi, kẻ trộm không chừng đã xuống từ lâu rồi.”

“Đúng thế đấy... Tên trộm chắc chắn là chuồn từ lâu rồi, còn ở trên xe để chờ cô bắt à?”

“Đến đồn công an cái gì, đi là phải mất vài tiếng đồng hồ, cơm tối còn chưa ăn đây này...”

Đàm Tĩnh rung rung nước mắt, lần nào mang theo tiền ra ngoài cô đều rất lo lắng, rất cẩn thận, cũng may mà cô rất ít khi đem tiền theo người, ấy vậy mà hôm nay cô lại để mất tiền: “Làm phiền mọi người... hơn năm nghìn tệ... tôi phải bán đi một món đồ quý báu nhất mới có được... tôi còn có con trai bị bệnh tim... tôi không có tiền mổ cho nó...”

Cô khóc không ra tiếng, nói đứt quãng, nhưng mọi người trên xe đã lặng hẳn đi. Tài xế quay vô lăng, lái xe đến đồn công an.

Khi xe dừng lại trước cửa đồn công an, Đàm Tĩnh cảm ơn từng hành khách một: “Làm phiền các anh các chị rồi!”

Hầu hết mọi người đều tốt bụng, gật đầu với cô, chỉ có một số ít người lẩm bẩm kêu ca cô làm mất thời gian của họ.

Loanh quanh ở đồn công an mấy tiếng đồng hồ, cũng không tìm thấy tiền. Anh cảnh sát tiếp nhận vụ án nói: “Không chừng tên trộm đã xuống xe từ lâu rồi, bọn chúng chỉ cần lấy được là xuống xe ngay. Cô cũng thật là, đem theo nhiều tiền thế sao không chú ý một chút?”

Đàm Tĩnh không nói gì, nước mắt lăn chã nhỏ xuống đôi giày dưới

chân.

Cuối cùng làm thế nào về nhà, làm thế nào lên lầu, Đàm Tĩnh không còn nhớ nổi nữa.

Đến tận khi bước vào nhà, cô mới sực nhớ ra mình quên không đón con. Cô xin nghỉ nửa ngày đi bệnh viện, vốn tưởng nói chuyện xong có thể đi đón Tôn Bình. Nhưng Nhiếp Vũ Thịnh cho cô leo cây, đợi anh ta về bệnh viện làm ca đêm thì đã sáu giờ, còn cô khi ra khỏi bệnh viện cũng gần tám giờ rồi. Cô định mang tiền về nhà cất rồi đi đón con, vì đem tiền đi đem tiền lại không an toàn.

Thế nhưng cô đã đánh mất tiền.

Cô gục xuống bàn, òa lên khóc nức nở. Chưa bao giờ cô thấy bất lực như thế này, lúc ra khỏi phòng làm việc của Nhiếp Vũ Thịnh, cô đã cảm thấy chút hy vọng mong manh cuối cùng của mình cũng sắp tắt. Tuy Nhiếp Vũ Thịnh nói rất khéo léo, nhưng cô biết ca phẫu thuật này chắc chắn có rất nhiều rủi ro. Mấy lần cô đã định nói rồi lại thôi, cô không có khả năng lựa chọn phương án phẫu thuật truyền thống, thế nhưng là một người mẹ, cô càng không muốn con mình phải mạo hiểm nhiều như vậy. Có điều cô không thể ngờ được rằng mình lại làm mất tiền trên đường về nhà. Hơn năm nghìn tệ này tuy cô định đưa cho Tôn Chí Quân, nhưng số tiền này là do cô bán chiếc ghim cài áo đi mới có được. Chuyện này giống như một chiếc áo cuối cùng vắt lên lưng lừa, làm cô sụp đổ hoàn toàn.

Có lẽ đây đúng là báo ứng, cô vốn không nên làm như vậy.

Chương 10

Hôm sau cô đi làm với đôi mắt sưng to như trái đào, các đồng nghiệp nhìn cô với ánh mắt vô cùng kinh ngạc. Có điều công việc mới có ưu điểm là không ai hỏi han việc riêng của ai. Đồng nghiệp dù kinh ngạc nhưng cũng không ai hỏi: Đàm Tĩnh, mắt cô sao vậy?

Đàm Tĩnh đứng photo một đồng tài liệu, toàn bộ là của Thịnh Phương Đình, vì đã bắt đầu chiến dịch khuyến mãi nên gần đây cả bộ phận đều bận tối tăm mặt mũi. Cô ôm một chồng tài liệu giao cho Thịnh Phương Đình, anh đang vừa dùng máy tính vừa nghe điện thoại. Cô đặt tài liệu lên bàn, anh chỉ gật đầu ra hiệu rằng mình biết rồi.

Đàm Tĩnh về chỗ chưa được bao lâu thì Thịnh Phương Đình gọi điện tới: “Đàm Tĩnh, cô vào văn phòng tôi.”

Đàm Tĩnh tưởng anh có việc quên không dặn mình, bèn vội vàng vào văn phòng anh.

“Cô ngồi đi.” Thịnh Phương Đình lại đang gọi điện, ra hiệu cho cô ngồi xuống. Kết thúc cuộc gọi, anh đặt di động lên bàn, quan sát cô kỹ càng rồi nói: “Mắt cô sao vậy?”

Thấy Đàm Tĩnh không đáp, anh lại hỏi: “Có phải gặp chuyện gì khó khăn không?”

Gần đây cô rất cố gắng, thường xuyên làm thêm giờ đến tối muộn, anh đều biết cả. Đầu giờ làm, thần sắc cô không được tươi tỉnh, có vẻ buồn bã. Mấy ngày gần đây cô đã quen hơn với đồng nghiệp, cũng thấy cô cười nói, hôm qua cô xin nghỉ buổi chiều, hôm nay đi làm thì mắt sưng như hai trái đào. Tuy anh biết không nên hỏi, nhưng quan tâm đến cấp dưới cũng là một phần của công việc kia mà.

“Không sao, tôi có chút việc riêng thôi ạ.”

“Ồ.” Anh hiểu rằng mình không nên hỏi tiếp nữa, “Vậy cô làm việc tiếp đi.”

“Cảm ơn anh, Giám đốc Thịnh.” Đàm Tĩnh hiểu nhầm ý anh, “Anh yên tâm, tôi sẽ kiểm soát tâm trạng bản thân, không để ảnh hưởng công việc đâu.”

Đến trưa, Gigi gọi cô cùng đi ăn. Đàm Tĩnh mất tiền, vốn chẳng có tâm trạng ăn uống, nhưng Gigi quá nhiệt tình nên cô không tiện từ chối. Bình thường các đồng nghiệp trong công ty hay ăn tại quán ở tầng dưới vì ở đó rẻ, lại sạch sẽ, mọi người liền coi đó là nhà ăn luôn. Ban đầu Đàm Tĩnh toàn đi ăn một mình, dần dần đồng nghiệp cũng gọi cô đi cùng, vì cô chăm chỉ cần mẫn, lại không gây chuyện thị phi. Bản tính phụ nữ vốn thích buôn chuyện, đồng nghiệp kể cho cô nghe rất nhiều chuyện, cô lại là người giữ mồm giữ miệng, biết giữ bí mật, vì thế Gigi rất thích cô.

Gigi có biệt danh là Nữ hoàng buôn chuyện, bất cứ chuyện gì trong công ty cô đều biết hết. Họ mới ngồi không lâu thì một cô gái xinh đẹp tiến lại chào: “Hi, Gigi!”

“Hi, cùng ăn nhé?”

“Thôi, sắp tôi tăng ca, tôi đi mua đồ ăn cho ông ấy.” Cô gái xinh đẹp cười rất tươi, “Cô gái này nhìn hơi lạ, có phải đồng nghiệp mới không?”

Gigi liền giới thiệu: “Trợ lý hành chính mới của bộ phận chúng tôi, Helen. Còn đây là Catherine ở bộ phận Thị trường, đại mỹ nhân nổi tiếng toàn công ty đấy.”

“Mỹ nhân gì chứ, đừng nghe cô ấy nói bừa.” Catherine cười tít mắt, rõ ràng rất vui khi nghe thấy lời khen đó.

Sau khi Catherine đi rồi, Gigi nói: “Cô Catherine này yêu thầm Giám đốc Thịnh của chúng ta lâu rồi. Từng hẹn riêng Giám đốc Thịnh mười sáu lần nhưng bị từ chối mười lăm lần. Lần cuối Giám đốc Thịnh nhận lời, nhưng là để nói lời cự tuyệt một cách triệt để, khiến cô ấy đau lòng suốt hơn nửa năm.”

Đàm Tĩnh thật thà hỏi: “Sao cô biết?”

“Ở công ty này có chuyện gì mà tôi không biết?” Gigi đắc ý nói, “Cái danh Nữ hoàng buôn chuyện của tôi đâu phải hư danh. Còn nữa, Catherine vốn là thư ký của Phó tổng giám đốc Vương, nhưng dạo trước ông ấy bị bệnh tim tái phát phải nhập viện, vợ ông ta từ Đài Loan về chăm sóc, gặp Catherine, cảm thấy cô ta đúng là một con yêu tinh, lập tức làm ầm lên bắt Phó tổng Vương đổi thư ký. Chủ tịch không còn cách nào khác, đành điều Catherine sang bộ phận Thị trường. Lần này bộ phận Kế hoạch của chúng ta xui xẻo rồi.”

Thấy Đàm Tĩnh vẫn ngơ ngác không hiểu, Gigi thở dài: “Phạm kế hoạch được bộ phận Kế hoạch chúng ta đưa ra, cô ta đều vạch lá tìm sâu, thậm chí sai dấu câu cũng không được.”

Đàm Tĩnh cảm thấy tổng công ty và cửa hàng bên dưới cũng tương tự nhau, chỉ có điều sự tranh đấu ở đây quyết liệt hơn, giữa các đồng nghiệp cũng khách khí hơn mấy phần. Có cãi nhau cũng không nói trực tiếp, mà gửi thư điện tử. Tôi một bức thư, anh một bức thư, hơi một tí là CC cho người khác, giữa rất nhiều bức thư đều là đao quang kiếm ảnh.

Gigi đang hào hứng kể, đột nhiên nhỏ giọng bảo Đàm Tĩnh: “Cô nhìn người phụ nữ đi vào kia kìa, chính là Giám đốc Thư Cầm của bộ

phận Nhân sự, có biết biệt hiệu của cô ấy không? Hổ cái đấy.”

Đàm Tĩnh giật mình: “Cái gì?”

“Đừng thấy cô ta nhã nhặn mà lầm, thật ra còn nhẫn tâm hơn cả đàn ông, không chỉ có một hai giám đốc chết trong tay cô ta đâu. Phàm những người chống lại cô ta đều không có kết cục tốt đẹp. Chủ tịch rất tin tưởng cô ta, dù cô ta không phải người nhà ông ấy.”

Gigi không ngờ Đàm Tĩnh do đích thân Thư Cầm tuyển vào công ty, bởi chức vụ Đàm Tĩnh quá thấp, bất cứ ai trong bộ phận Nhân sự cũng có thể phỏng vấn. Ấn tượng của Đàm Tĩnh về Thư Cầm cũng rất tốt, qua vài lần tiếp xúc, chỉ cảm thấy Thư Cầm là người năng nổ giỏi giang, hoàn toàn không ngờ cô lại có biệt hiệu là “hổ cái”.

Thư Cầm vừa ngồi xuống, còn chưa gọi món thì nhận được điện thoại của Nhiếp Vũ Thịnh. Anh biết bây giờ đang là thời gian nghỉ trưa của cô nên nói thẳng vào đề luôn: “Cô có thời gian ra ngoài không?”

“Có việc gì không?”

“Tôi đang ở dưới công ty cô, có chút việc muốn nói với cô.”

“Được, tôi xuống ngay.”

Thư Cầm vội vàng rời tiệm ăn, đi thang máy xuống, từ xa đã thấy chiếc Buick đen của Nhiếp Vũ Thịnh. Anh cũng nhìn thấy cô, bèn bước ra mở cửa xe cho cô. Nhiệt độ trong xe rất thấp, nhưng trán anh lại lấm tấm mồ hôi, thần sắc cũng có gì đó không ổn. Cô quan sát anh một chút rồi hỏi: “Anh sao vậy?”

“Đã có báo cáo xét nghiệm của bố tôi, trong gan có khối u, kết quả sinh thiết ác tính.”

Dứt lời, Nhiếp Vũ Thịnh hoang mang nhìn về phía trước. Trên quảng trường đằng trước tòa nhà, nền đá Đại Lý lát dưới đất phản chiếu ánh nắng lấp loáng, những giọt nước bắn ra từ đài phun nước dưới ánh nắng gắt càng trở nên chói mắt. Anh nắm chặt lấy cần số, bàn tay ướt đẫm mồ hôi. Thư Cầm không nói gì, chỉ vỗ vỗ lên mu bàn tay anh an ủi.

“Trước đây tôi luôn cảm thấy ông ấy có rất nhiều chuyện không phải với tôi, nhưng giờ nghĩ lại, tôi đã làm vô số việc quá đáng, nhưng ông ấy chưa bao giờ trách cứ.”

“Anh đừng buồn, hiện nay y học tiến bộ, phải nhanh chóng nắm bắt thời cơ chữa trị. Có cần mổ không?”

Nhiếp Vũ Thịnh khẽ lắc đầu: “Sáng nay vừa có kết quả, mấy vị bác sĩ gan đã hội chẩn rồi. Vị trí của khối u nằm ngay trên động mạch, không thể mổ được. Hôm nay ông ấy nhập viện, bắt đầu xạ trị và hóa trị.”

Thư Cầm biết lòng dạ anh đang rối bời, bèn hỏi thẳng: “Tôi có thể giúp gì cho anh không?”

“Có một điều, bố tôi vẫn còn tiếc nuối mãi. Sau khi chia tay với bạn gái trước, đến giờ tôi vẫn chưa từng qua lại với ai khác, cũng không định kết hôn.” Nhiếp Vũ Thịnh ngẩng lên nhìn cô, “Em có đồng ý làm bạn gái tôi không?”

“Ý anh là diễn kịch cho bác trai xem?”

“Bố tôi từng nói, ông không cần tôi tìm bừa một người bạn gái kết hôn để che mắt ông, như thế không công bằng với tôi, cũng không công bằng với vợ tương lai của tôi. Tôi cũng nghĩ vậy. Mấy năm nay tôi cảm thấy mình đã đánh mất mục tiêu trong cuộc sống. Em nói không muốn về nhà vì sợ đối diện với căn nhà quạnh quẽ như nấm mồ, thấy bản thân mình sống không bằng chết. Thật ra tôi cũng vậy. Nhưng mọi thứ trong quá khứ đã qua rồi, tôi sẽ cố gắng quên đi người ấy, tôi muốn thử xem mình có thể yêu được em không?”

Thư Cầm cười tự giễu: “Nhiếp Vũ Thịnh, sao anh lại nghĩ tôi sẽ đồng ý cho anh thử?”

Nhiếp Vũ Thịnh không trả lời.

Thư Cầm không chút khách khí nói: “Để tôi nói thay anh. Vì anh biết rõ người tôi yêu không phải là anh. Như thế anh sẽ khỏi phải áy náy, vì anh căn bản không thể yêu được người phụ nữ nào khác, anh vẫn yêu người bạn gái trước.”

“Tôi xin lỗi... Tôi đã suy nghĩ quá đơn giản về chuyện tình cảm. Vì trước đây em thường nói, Nhiếp Vũ Thịnh, nếu không còn cách nào khác, nếu không đợi được nữa, nếu thật sự tuyệt vọng, thì chúng ta đến với nhau sống cho qua ngày đi, như thế còn đỡ hơn là kết hôn với người khác rồi hại người ta. Giờ tôi muốn thử một lần, nếu em đồng ý, hãy cho tôi một cơ hội đi.”

Thư Cầm nhìn anh: “Anh không đợi nữa sao? Anh tuyệt vọng rồi à?”

Chừng nửa phút sau, anh mới đáp: “Đúng.”

Khi thốt ra những lời này, anh vẫn cúi gằm mặt xuống, giọng rất khẽ, nhưng hai nắm tay lại siết chặt, dường như không phải vừa nói ra một chữ, mà là một vết thương, vết thương chí mạng. Thư Cầm hỏi: “Tại sao? Ngoài việc bố anh bị ốm ra, còn xảy ra chuyện gì nữa?”

Nhiếp Vũ Thịnh không đáp.

Sau khi xuống xe, cảnh tượng ấy cứ chập chờn trước mắt Thư Cầm. Nhiều lúc cô đã tuyệt vọng, nhiều lúc cô nhủ lòng buông tay, bỏ cuộc từ đây. Nhưng Nhiếp Vũ Thịnh thì khác, cô luôn cảm thấy anh sẽ mãi đợi chờ như vậy, đợi người bạn gái đã biến mất từ lâu trong biển người mênh mông.

Cô không kìm được, bèn gọi cho Thịnh Phương Đình, có lẽ anh vẫn ở văn phòng, không tiện nói chuyện, nên vừa nhận điện đã đáp vô cùng lịch sự và khách sáo: “Xin chào!”

Cô vào thẳng vấn đề: “Nhiếp Vũ Thịnh vừa nói muốn tôi trở thành bạn gái anh ấy.”

Thịnh Phương Đình chỉ trầm mặc một vài giây rồi hỏi: “Vậy ý cô thế nào?”

Thư Cầm bỗng nổi giận: “Tôi còn ý kiến được sao? Có lúc nào anh hỏi ý tôi chưa? Đến giờ anh lại hỏi tôi? Ý kiến của tôi chính là anh cút xuống địa ngục đi!” Thư Cầm chửi đồng một câu rồi ném điện thoại đi.

Cô chưa bao giờ nghĩ yêu một người lại có thể yêu lâu như vậy. Cô

cũng chưa bao giờ nghĩ có thể đợi một người lâu như thế. Rất nhiều chuyên gia nói, tình yêu chẳng qua là do chất andrenaline và dopamine, tác dụng nhiều nhất là ba tháng, sau ba tháng những kích thích tố này không tiết ra nữa, tình yêu tự nhiên sẽ hết, chuyển hóa thành tình bạn hoặc những thói quen khác lâu dài hơn. Nhưng Nhiếp Vũ Thịnh vẫn cố chấp giữ thói quen ấy, đợi một tia hy vọng mong manh, dù bản thân anh cũng biết hy vọng đó không bao giờ thành hiện thực. Cô chưa nghe thấy tên người phụ nữ đó bao giờ, Nhiếp Vũ Thịnh chưa từng nhắc đến người đó với cô, giống như cô rất ít khi nhắc đến bạn trai cũ trước mặt anh. Có điều, cô biết Nhiếp Vũ Thịnh vẫn yêu người ấy, anh chôn giấu hình ảnh cô ta tận sâu trong trái tim, như thể cô ta chưa từng tồn tại vậy.

Giờ anh muốn thử xem liệu có thể yêu người khác không, và anh đã xin cô cho anh cơ hội.

Cô lại bối rối không biết phải làm sao.

Có lẽ anh thật sự muốn thử, nhưng cô lại cảm thấy sự thay đổi đột ngột này không ổn. Họ vốn là bạn bè, là tri kỷ, có thể im lặng cùng nhau uống rượu, cũng có thể ngồi trò chuyện trên ban công. Họ rất gần gũi nhau, không phải sự gần gũi giữa tình nhân, mà là gần gũi về tâm hồn. Vì anh cũng biết cô đang yêu một người trong tuyệt vọng, giống như anh vậy.

Cô thấy mình cần phải nghỉ ngơi, xử lý hết đám cảm xúc hỗn loạn này, bình tĩnh lại để suy nghĩ thật lý trí.

Điện thoại rung lên, có tin nhắn.

Tin nhắn của Nhiếp Vũ Thịnh, anh nói: “Tôi xin lỗi đã khiến em bối rối. Tại tôi quá ích kỷ, nếu em không muốn thì chúng ta vẫn là bạn tốt.”

Cô lưỡng lự, rồi cũng không nhắn tin trả lời.

Khi cô lái xe về nhà, từ xa đã nhìn thấy xe của Thịnh Phương Đình đỗ đằng trước. Thật ra từ công ty đến chỗ này không gần lắm, chắc chắn anh đã đến đây ngay sau khi gác máy nên mới đến trước cô. Từ xưa tới giờ anh luôn luôn cẩn trọng, mạo hiểm lái xe tới như vậy thật ra cũng đã thể hiện thái độ rõ ràng với cô rồi.

Cô cảm thấy hết sức chán nản, biết mình chắc chắn sẽ lại bị anh thuyết phục một lần nữa.

Đến tối, cô mua hoa quả và lẳng hoa đến bệnh viện thăm ông Nhiếp Đông Viễn. Bố của bạn bị ốm, cũng nên đi thăm. Ông Nhiếp Đông Viễn nằm phòng VIP, điều kiện rất tốt, Nhiếp Vũ Thịnh cũng có mặt, thấy cô đến, anh không quá bất ngờ, chỉ nhận lấy đồ từ tay cô, nói lời cảm tạ.

Khí sắc ông Nhiếp Đông Viễn khá tốt, ông cũng biết con trai mình có cô bạn này, quen hồi còn ở Mỹ. Ban đầu ông còn tưởng họ có quan hệ gì đó, nhưng sai người đi điều tra mới biết, tuy con trai có qua lại với cô gái này, thậm chí từng qua đêm ở nhà người ta, nhưng hoàn toàn chỉ là bạn bè thông thường.

“Tiểu Thư, cháu ngồi đi. Tiểu Nhiếp, con đi pha một chén Long Tỉnh cho bạn nếm thử. Bác sĩ không cho bố uống trà, bố mang đến bệnh viện để tiếp khách vậy.”

Thư Cầm cười nói: “Bao giờ bác khỏe, cháu xin biếu bác mấy gói Bích La Xuân, bọn cháu có đồng nghiệp là người Động Đình, Đông Sơn, Bích La Xuân nhà anh ấy tự làm thơm lắm.”

“Ôi chao, nghe đã thấy thèm rồi.” Ông Nhiếp Đông Viễn nói, “Buổi tối ăn cơm chay, đã không thấy no, đang nhạt miệng thì cháu nhắc đến trà lại càng thèm hơn. Hôm nay cuối cùng bác cũng biết được, hóa ra trà cũng khiến người ta thèm.”

Trong khi hai người nói chuyện, Nhiếp Vũ Thịnh pha một cốc Long Tỉnh đặt trên bàn. Thư Cầm bưng cốc trà lên, thấy nước trà trong vắt, những búp lá trà non dựng thẳng trong cốc, đúng là Long Tỉnh hảo hạng. Ông Nhiếp Đông Viễn vẫn hào hứng thao thao: “Thật ra Long Tỉnh mà dùng cốc thủy tinh thế này là kém ngon nhất, nhưng ở bệnh viện không có đồ pha trà, đành dùng tạm vậy. Bao giờ bác ra viện, mời cháu đến nhà uống trà, bác sẽ dùng bát sứ thô pha Bích La Xuân cho cháu, đó mới là cách uống trà chính thống.”

“Bác uyên bác quá, biết cả điển cố uống Bích La Xuân bằng bát sứ thô nữa ạ?”

“Đương nhiên rồi, Bích La Xuân là phải dùng bát sứ thô. Lá trà

cực mảnh, bát sứ cực thô.” Ông Nhiếp Đông Viên nói, “Vũ Thịnh còn không biết, không ngờ cháu lại biết.”

“Vũ Thịnh là con một sách, hồi ở Mỹ, anh ấy không ở phòng thí nghiệm thì ở thư viện, nghiên cứu nào là tim, nào là mạch máu, làm gì có thời gian để ý những điều này. Nhưng cháu chỉ cần gọi điện thông báo vừa làm khoai hầm thịt bò, đảm bảo anh ấy sẽ chạy tới còn nhanh hơn thỏ.”

Ông Nhiếp Đông Viên bật cười ha hả, có vẻ rất vui: “Thằng bé này giống bác, hồi nhỏ bác cũng nghiên thịt bò, nhưng hồi đó trâu bò là lực lượng sản xuất chính, đến ngày lễ tết cũng chẳng có thịt bò mà ăn. Nhưng có một năm, mùa hè trời rất nóng, người ta dắt đàn bò xuống tắm sông.”

“Lúc đó đội sản xuất rất bận, người ta dắt bò xuống nước, buộc một đầu dây thừng vào gốc cây ở trên bờ rồi ra ruộng kiếm công điểm. Các con không hiểu kiếm công điểm là gì đâu. Đội sản xuất chia lương thực, chia tiền đều chiếu theo công điểm cả đó. Tay chăn bò lại tham lam, muốn kiếm đến hai suất công điểm, bèn buộc bò vào cây rồi xuống ruộng làm. Không ngờ một con bò đang tắm dưới sông yên lành bỗng nhiên bị quấn vào dây, giãy giụa cả nửa ngày, càng giãy càng bị quấn chặt, cuối cùng chết đuối dưới nước. Đến khi tay chăn bò quay lại thì bò đã chết rồi, ui dà, không thể lãng phí được, trời nóng thế này, toàn đội liền xúm lại lôi con bò lên giết thịt, lột da, mỗi nhà được chia một miếng.”

Ông Nhiếp Đông Viên kể một cách thích thú: “Nhà bác cũng được một miếng, vì thịt đã ngâm dưới nước, sợ hỏng, nên tối hôm đó phải nướng ăn luôn. Miếng thịt đó thơm lắm, đó là lần đầu tiên trong đời bác được ăn thịt bò, từ đó cảm thấy thịt bò là thứ ngon nhất thế gian.”

Nhiếp Vũ Thịnh ngạc nhiên, anh chỉ biết bố xuất thân từ nông thôn, hồi nhỏ từng chịu không ít khổ cực, nhưng chưa bao giờ nghe ông kể. Ông chỉ hay kể chuyện mình lập nghiệp từ bán nước khoáng, rồi đầu tư, kinh doanh bất động sản, tiến quân vào Hồng Kông, gây dựng nên sự nghiệp hiện nay.

Bác sĩ trực ca đêm đến đổi ca, còn đặc biệt tới phòng bệnh chào hỏi, Nhiếp Vũ Thịnh ra ngoài nói chuyện với anh ta, trong phòng ông Nhiếp Đông Viên đột nhiên hỏi Thư Cầm: “Thằng nhóc đó cầu hôn

cháu à?”

Thư Cầm giật mình, vội vàng đáp: “Đâu có ạ.”

“Không có thì tốt, bác chỉ sợ nó vì bệnh của bác mà tìm bừa một người để kết hôn.” Ông Nhiếp Đông Viễn nói, “Dù nó có cầu hôn cháu cũng đừng đồng ý. Nó vẫn chưa thoát khỏi vướng mắc, người nên quên vẫn chưa quên, dù qua lại với thần tiên cũng vô ích thôi.”

Thấy Thư Cầm cười bối rối, ông Nhiếp Đông Viễn lại nói: “Cho nó một cơ hội đi. Khó khăn lắm, bảy năm nay, đây mới là lần đầu tiên nó đưa một cô gái về gặp bác đấy. Thực ra con người nó rất thành thật, đi đến được bước này có thể thấy nó đã có thành ý, cháu cũng đừng yêu cầu nó phải quên hết mọi thứ ngay lập tức.”

“Anh ấy không bảo cháu đến thăm bác, là cháu tự đến thôi ạ.”

“Cũng như nhau cả mà, nếu nó không nói bác ốm thì sao cháu biết được?” Ông Nhiếp Đông Viễn nói, “Nó nói với cháu trước tiên, ít nhất đã coi cháu như người thân, là người bạn tốt nhất.” Ông thở dài, “Con trai bác ấy mà, bạn bè cũng rất ít, trong một thời gian dài bác còn sợ nó bị trầm cảm. Khi nó khó khăn nhất cháu đã ở bên nó, bác rất cảm ơn, nếu cháu bằng lòng thì hãy cho nó một cơ hội đi. Nó đã trói buộc mình quá lâu, quá khổ sở rồi, nó rất cần một sự khởi đầu mới.”

Đến mười giờ tối, phòng bệnh sắp tắt đèn, Thư Cầm và Nhiếp Vũ Thịnh mới rời khỏi bệnh viện, ông Nhiếp Đông Viễn cần được ngủ đủ để đối phó với quá trình trị liệu ngày mai. Trên đường về, Thư Cầm bảo Nhiếp Vũ Thịnh dừng xe ghé vào một cửa hàng tiện lợi mua bia. Mỗi khi tâm trạng không vui họ lại mua bia về nhà ăn lẩu. Sau khi từ Mỹ về, họ cảm thấy món ăn nước mình vẫn là ngon nhất thế giới, mà món đơn giản nhất chính là lẩu, chỉ cần đun một nồi nước dùng, bất cứ thứ gì cũng cho vào được. Thư Cầm rất bận, tan làm xong đã mệt nhoài, làm nồi lẩu vừa không phải nghĩ nhiều lại không tốn sức.

Bật bếp nấu lẩu, đợi nước trong nồi sôi, Thư Cầm bật hai lon bia, nói: “Nào, tối nay chúng ta không say không về.”

Nhiếp Vũ Thịnh chạm lon với cô, hai người cùng uống một ngụm lớn. Thư Cầm nói: “Tôi biết trong lòng anh đang buồn, bạn gái cũ của

anh rốt cuộc là người thế nào? Tôi phải hiểu thật rõ mới quyết định được có nên chui xuống vũng bùn này cùng anh không.”

“Cô ấy lấy chồng, có con rồi.”

“Điều này khiến anh tuyệt vọng ư?”

Thấy Nhiếp Vũ Thịnh trầm mặc không đáp, Thư Cầm nói: “Vừa nhìn là biết anh quá ngốc, quá ngây thơ. Năm ngoái bạn trai cũ của tôi kết hôn, anh thấy tôi làm gì? Tôi send cho anh ta bức thư điện tử chúc mừng đám cưới, còn gửi tặng một món quà tân hôn. Đau lắm, đương nhiên là đau, nhưng đau đến chết cũng phải ráng chịu. Người ta đâu có nghĩa vụ đợi anh cả đời? Anh đợi người ta vì anh ngốc, anh tự nguyện đợi chứ người ta có bắt ép anh đâu.”

“Tôi và cô ấy... cũng từng có con...”

Thư Cầm nhìn Nhiếp Vũ Thịnh đầy kinh ngạc, rõ ràng chưa uống được mấy mà hai mắt anh đã đỏ ngầu, giọng nói cũng khàn hẳn đi.

“Bốn mươi tám ngày, bào thai còn rất nhỏ, siêu âm chưa chắc đã nhìn thấy, phá rồi.”

Thư Cầm không nói gì, chỉ yên lặng lắng nghe.

“Khi cô ấy đi phá thai, tôi không hề biết gì hết, tôi còn đang xin học bổng đi Mỹ cho cô ấy. Tôi nghĩ dù bố tôi không đồng ý thì bọn tôi sang Mỹ kết hôn là xong.”

“Bố anh cho cô ấy tiền à?”

“Không.” Anh cúi đầu, tay bóp chặt vỏ lon, như kìm nén, “Nếu cô ấy cầm tiền của bố, tôi còn nghĩ là do bất đắc dĩ, vì áp lực từ bố tôi nên mới rời xa tôi.”

“Thế thì tại sao?”

“Cô ấy chưa từng yêu tôi, cô ấy nói vậy.” Từng câu từng chữ rành rọt mà đau đớn. Cái đêm mưa gió ấy, anh đứng trong màn mưa như một thằng điên, nghe cô ấy nói từng câu từng chữ, rành rọt mà tàn nhẫn.

“Nhiếp Vũ Thịnh, là tôi cố tình, tôi cố tình có thai, cố ý đi phá thai để làm anh đau buồn đấy. Thế gian này không có chuyện gì tàn nhẫn hơn là khiến anh tưởng mình đã có tất cả rồi cuối cùng lại phát hiện thật ra mọi thứ đều là giả. Anh biết cảm giác mất đi mọi thứ là thế nào rồi phải không? Anh biết cảm giác mất đi tương lai là thế nào rồi nhỉ? Tôi chưa từng yêu anh, hai chúng ta từ đây chấm dứt!”

Chấm dứt? Chấm dứt thế nào? Anh từng yêu cô như thế, vậy mà cuối cùng lại móc tim ra cho cô mặc sức chà đạp.

“Sao cô ấy có thể làm vậy, một đứa trẻ, một sinh mạng... bị cô ấy lấy làm công cụ đả kích tôi...”

Bao ẩn tình chẳng làm sao hỏi rõ, bao chi tiết khiến người ta đau thấu tim gan, tại sao tối đó cô ấy lại chủ động, lại nhiệt tình như vậy, khiến anh vượt quá giới hạn? Anh từng nghĩ, có lẽ cô không có cảm giác an toàn, hoặc thậm chí tuyệt vọng về tương lai, nên mới chủ động đẩy mối quan hệ của hai người tiến lên một bước. Nhưng anh có nằm mơ cũng không ngờ, sự thật lại tàn nhẫn đến vậy.

Anh chạy điên cuồng trong mưa bão, từ cửa nhà cô chạy dọc xuống theo triền núi, đêm đen là biển cả mênh mông vô tận mà anh chỉ muốn chìm chết chính mình trong đại dương tuyệt vọng ấy.

Đêm mưa đó đã trở đi trở lại rất nhiều lần trong những cơn ác mộng của anh, mưa lớn ào ào trút xuống, tựa hồ vĩnh viễn không có lối thoát, vĩnh viễn không bao giờ dứt. Không có gì đau đớn hơn bị người mình yêu phản bội, vậy mà cô lại từng bước từng bước lên kế hoạch, nham hiểm ác độc đến thế. Cô đã tính đúng điều gì khiến anh buồn, cô đã đoán chắc anh sẽ vì tình cảm mà trở mặt với bố, cô cũng đã tính chính xác làm thế nào để giáng cho anh một đòn chí mạng.

Uống hết bia, anh bóp bẹp vỏ lon, cạnh sắc đâm vào tay nhói đau, nhưng anh lại cười: “Romeo không gặp được Juliet, à không, Romeo gặp Juliet nhưng Juliet lại đâm hấn một dao, trúng ngay vào tim, Romeo không sao tránh được... cũng không muốn tránh... liền bị Juliet giết chết. Người em yêu lại đâm em một dao vào tim, còn gì tàn nhẫn hơn không?”

Thư Cầm không nói gì, chỉ khui một lon bia khác đưa anh.

“Thật ra cô ấy không biết, chỉ cần nói chưa từng yêu tôi là đã đủ khiến tôi đau đớn đến tan nát con tim rồi. Thật sự không cần phải có đứa trẻ rồi phá bỏ, cô ấy quá tàn nhẫn, một sinh mạng... sao cô ấy có thể làm vậy... Cô ấy chưa từng yêu tôi, người phụ nữ tôi yêu suốt mười năm lại nói chưa từng yêu tôi, tất cả chỉ là lừa dối. Cô ấy lừa dối tôi... còn tôi thì sao, đến giờ cô ấy đã lấy chồng sinh con như không có chuyện gì, nhưng tôi vẫn không thể quên cô ấy.”

Nhiếp Vũ Thịnh đã say khướt, bao lâu nay Thư Cầm chưa từng thấy Nhiếp Vũ Thịnh uống say, vì mỗi lần uống bia cô đều say trước. Khi say anh cũng không gây chuyện, chỉ yên tĩnh ngồi đó uống hết lon này đến lon khác, đến mức cô không nhận thấy thực ra anh đã say, cho đến khi anh bỗng nhiên ngã vật ra, yên lặng như đang ngủ vậy.

Cô cúi xuống dìu anh nhưng không được, kéo anh đi, một người đàn ông cao mét tám, có gầy thế nào cô cũng không kéo đi nổi, cuối cùng cô ngồi phịch xuống sàn thờ hỏn hển, quyết định bỏ cuộc, mặc anh ngủ dưới thảm, còn cô vào phòng lấy chăn đắp cho anh.

Khi ngủ nhìn anh giống như một đứa trẻ, bờ môi hơi cong lên, khóe mắt ươn ướt, không biết là nước mắt, là ngấn rượu hay là mồ hôi. Thư Cầm cúi xuống đắp chăn cho Nhiếp Vũ Thịnh, khiến anh giật mình túm lấy chăn như vớ được phao cứu mạng, khóe miệng khẽ mấp máy, dường như đang nói mớ. Thư Cầm nghe mãi mới hiểu anh đang lảm bảm: “Xin em... trở về đi...”

Người đàn ông này, miệng thì nói tuyệt vọng rồi, nhưng trong mơ vẫn cầu xin người phụ nữ ấy quay lại. Rốt cuộc, một tình yêu sâu đậm đến chừng nào mới có thể khiến người ta yếu đuối, thấp hèn đến vậy?

Nồi lẩu sôi sùng sục, Thư Cầm gấp nắm kim châm cho mình, cay quá, lại uống một ngụm bia lớn. Nhiều lúc cô cảm thấy mình có thể được phong là thánh tình, yêu một người bao nhiêu năm như vậy mà không hề oán thán hối hận, nhưng hôm nay cô lại ngượng ngùng vì điều đó.

Nhiếp Vũ Thịnh lại mơ thấy ác mộng, cơn ác mộng rất lâu rồi mới xuất hiện. Một mình anh chạy trong đêm mưa, vô vàn tia sét sáng lòa chằng chịt trên đầu, nhưng những lời của Đàm Tĩnh còn đáng sợ hơn. Mỗi từ mỗi câu của cô như những nhát dao đâm thẳng vào trái tim anh. Anh chỉ muốn hét lên thật to, nhưng lại không phát ra được bất

cứ âm thanh nào, chỉ có những hạt mưa ràn rạt tấp vào mặt anh đau rát. Anh chạy bổ xuống chân núi, giữa đường chợt lóe lên ánh đèn, là một chiếc ô tô. Anh chỉ muốn lao thẳng vào nó cho thịt nát xương tan để được giải thoát triệt để, như vậy anh sẽ không phải chạy trong mưa gió, không còn biết thế nào là đau đớn nữa...

Nhiếp Vũ Thịnh tỉnh lại, rèm cửa không kéo, ánh nắng rọi thẳng vào giường, xói vào mắt anh, phải giơ tay lên che. Cơn đau đầu sau khi say khiến anh khó chịu, nhưng khi tỉnh lại anh vẫn thở phào một tiếng, cơn mưa trong ác mộng không để lại bất cứ dấu vết gì, bên ngoài cửa sổ là buổi sáng mùa hè với ánh nắng chói chang, anh chỉ gặp ác mộng mà thôi, mọi điều liên quan đến Đàm Tĩnh đều là ác mộng của anh.

Anh dậy đi tắm, thay quần áo, ra ngoài mới biết Thư Cầm chưa đi, thấy anh cô liền chào: “Chào anh.”

“Chào em.”

“Hôm qua anh say quá, tôi lại không kéo được anh, còn tưởng anh sẽ ngủ cả đêm trên sàn nhà, không ngờ đến nửa đêm anh lại tự bò về phòng.”

Chẳng trách lúc tỉnh dậy quần áo chưa cởi, tất vẫn còn ở chân, thì ra là uống say.

“Cháo trắng đây.” Thư Cầm đặt bát xuống trước mặt anh, “Nồi cơm điện nhà anh nấu cháo khá tốt, tôi cũng phải mua một cái.”

Hai người ngồi xuống ăn sáng, Thư Cầm còn mua cả quẩy. Xung quanh đây toàn nhà chung cư cao cấp, sáng nào Nhiếp Vũ Thịnh cũng mua sandwich ở cửa hàng tiện lợi ăn cho qua bữa, chẳng hiểu Thư Cầm mua quẩy ở đâu. Sau cơn say tỉnh dậy húp bát cháo trắng cũng khiến dạ dày dễ chịu hơn nhiều. Thư Cầm vừa xé quẩy vừa nói: “Em quyết định rồi.”

“Quyết định cái gì?” Anh ngạc nhiên ngẩng lên.

“Thì ra anh là chim sợ cành cong. Em quyết định rồi, thử qua lại với anh xem thế nào, xem có thể trị khỏi bệnh cho anh không.”

“Ai bảo anh có bệnh?”

“Anh đừng nóng! Không bệnh thì tối qua nằm mơ thấy ác mộng gì mà la hét ầm ĩ, khiến em ở phòng bên cạnh cũng nghe rõ?”

“Gặp ác mộng là chuyện bình thường, ai mà không thỉnh thoảng gặp ác mộng?”

“Gặp ác mộng là bình thường, nhưng làm gì có người bình thường nào gặp ác mộng lại phải đi khám bác sĩ tâm lý tận ba năm.”

Cuối cùng Nhiếp Vũ Thịnh đưa mắt liếc cô, khiến Thư Cầm dờ khóc dờ cười: “Anh đừng nhìn em như thế. Hôm qua uống say, là anh tự nói cho em đấy, anh bảo đã phải đi khám bác sĩ tâm lý suốt ba năm vì ngày nào cũng nằm mơ thấy ác mộng.”

Nhiếp Vũ Thịnh ngán ngẩm: “Anh còn nói chuyện gì không nên nói nữa không?”

“Có, nhiều lắm. Anh còn cầu hôn em nữa.”

“Hả?”

“Đùa thôi mà, anh thật dễ lừa, cứ như trẻ con ấy, nói gì cũng tin.”

Nhiếp Vũ Thịnh trầm mặc một lúc mới nói: “Anh vốn dễ bị lừa.”

Giọng điệu của anh đầy cay đắng, tựa hồ còn pha lẫn bất lực, tuy Thư Cầm rất phóng khoáng, cũng không muốn xát muối vào vết thương của anh. Cô nói: “Em xin lỗi, em không cố ý, thật ra tối qua anh chẳng nói gì cả, chỉ nói anh quá ngốc thôi. Em cũng thấy anh thật ngốc. Thế này đi, chúng ta thử qua lại với nhau xem sao, anh là người đàn ông bình thường, em là người phụ nữ bình thường, đâu cần thiết phải cả đời ở vậy chứ, đúng không? Tình cảm có thể bồi đắp dần dần, chúng ta có thể làm bạn tốt, chưa biết chừng cũng có thể là người yêu.”

Nhiếp Vũ Thịnh nói: “Cảm ơn em, anh biết em muốn giúp anh.”

“Ai nói thế, thật ra em muốn giúp chính mình thôi.” Thư Cầm nhẹ nhàng nói, “Anh đừng tưởng em không có người theo đuổi. Em chọn

anh vì anh khá đẹp trai, nhà lại có tiền, quan trọng nhất là anh hiểu em, không chê em chưa hề yêu anh.”

Thư Cầm nói đến câu cuối lại lỡ lời, thấy Nhiếp Vũ Thịnh biến sắc mặt, cô vội vàng múc cháo cho anh: “Anh ăn nhiều một chút. Không biết hôm nay em làm sao nữa, toàn nói câu chẳng ra sao! Anh đừng so đo với em, là em chưa tỉnh hẳn đấy thôi.”

Nhiếp Vũ Thịnh cúi đầu, mãi hồi lâu mới chậm rãi nói: “Là anh vẫn chưa tỉnh.”

Chương 11

Thịnh Phương Đình cuối cùng vẫn biết chuyện Đàm Tĩnh mất tiền, vì cảnh sát gọi đến nhưng cô không có ở đây, bèn hỏi có lãnh đạo của cô ở đó không. Tiếp điện thoại lại là một đồng nghiệp Đài Loan, vốn rất e ngại cơ quan cảnh sát Đại lục, liền chuyển điện thoại cho Thịnh Phương Đình.

Thịnh Phương Đình mất mấy phút mới hiểu ra mọi chuyện. Số là bên công an vừa phá được một ổ trộm cắp thường xuyên hoạt động trên xe buýt, tìm lại được không ít tài sản bị mất, nên gọi Đàm Tĩnh đến xem có tiền của cô không.

Thịnh Phương Đình không kìm được hỏi: “Cô ấy mất bao nhiêu tiền?”

“Hơn năm nghìn.” Anh cảnh sát liên lạc của đội chống trộm cắp đã gọi điện cả ngày, mồm miệng khô rang cả rồi, “Anh gọi cô ấy mau đến xem có ví tiền của cô ấy không nhé.”

Thịnh Phương Đình nghĩ bụng, người phụ nữ này cũng thật hồ đồ, hơn năm nghìn tệ là hơn một tháng lương, chẳng trách hôm đó mất cô lại sung vù lên như vậy, chắc chắn là khóc vì mất tiền đây mà.

Khi Đàm Tĩnh ôm một đồng hồ từ phòng hành chính về, Gigi ngồi bên nói: “Giám đốc Thịnh tìm cô đấy, mau vào đi!”

“Được, cảm ơn cô!” Đàm Tĩnh đã quen nói cảm ơn với đồng nghiệp, ở đây mọi người đều khách khí như vậy, dù có rút dao đánh nhau thì cũng phải cười nói cảm ơn xong rồi mới đánh.

Cô vừa đi lấy một đồng hồ văn phòng phẩm từ phòng hành chính về, vừa hay đem một phần cho anh. Thấy Thịnh Phương Đình đang trả lời thư điện tử, cô bèn để mấy thứ như bút đánh dấu, băng dính trong lên bàn. Thịnh Phương Đình mặc bệnh sạch sẽ, đồ đạc trên bàn lúc nào cũng gọn gàng ngăn nắp. Đàm Tĩnh vốn tinh tế, để ý thấy điều đó nên mỗi lần đưa tài liệu cho anh, cô đều sắp xếp vô cùng ngay ngắn.

Thịnh Phương Đình trả lời xong thư thấy bút đã được cắm vào ống, ghim giấy đã được đặt trong hộp, giấy note đã thay hộp mới, còn băng dính cũng được để vào nơi nó vốn phải ở đó. Ngón tay Đàm Tĩnh rất dài, lòng bàn tay có vết chai mỏng, làm việc rất nhanh nhẹn, dường như đã quá quen với việc sắp xếp này. Anh cảm thấy mình có chút thất thần, bèn hắng giọng nói: “Vừa rồi công an gọi điện tới...”

Đàm Tĩnh giật mình, theo bản năng liền nghĩ ngay rằng Tôn Chí Quân lại gây họa gì rồi... Công việc này khó khăn lắm mới có được, cô thật sự không muốn để lại bất cứ ấn tượng gì không tốt cho cấp trên. Thấy cô như chú thỏ bị kinh hãi, hai gò má chợt đỏ ửng lên, hàng mi dài sụp xuống không ngừng run rẩy như sắp khóc đến nơi, Thịnh Phương Đình hơi giật mình, bèn hỏi: “Họ bảo cô tới xem có ví tiền của mình không. Cô bị mất tiền à?”

Bấy giờ Đàm Tĩnh mới biết thì ra không phải Tôn Chí Quân gây họa, vội thở phào một tiếng, nhưng rồi lập tức trở nên dè dặt:

“Vâng, tôi bị mất tiền...

trên xe buýt.”

“Vậy cô đi xem sao đi. Trong điện thoại người ta không nói rõ lắm, cô tới đó xem rốt cuộc là thế nào.”

“Cảm ơn anh!”

“Không có gì.” Thịnh Phương Đình nhìn đồng hồ, “Còn hơn một tiếng nữa hết giờ làm việc, cô gọi xe mà đi chắc kịp.”

Trong thời gian thử việc, Đàm Tĩnh không có trợ cấp đi lại, mà gọi taxi thì xót tiền. Nhưng sợ bên công an họ tan làm, cô đành phải gọi một chiếc xe. Đến nơi cô mới biết ổ trộm cắp này khá lớn, riêng đi động cũng tìm lại được hơn một trăm chiếc, nhưng tiền mặt về cơ bản đã bị tiêu tán hết rồi, chỉ còn lại hơn hai vạn tệ. Cô mới bị trộm mất vài ngày, số tiền cũng không nhỏ, vì thế tên trộm còn nhớ rất rõ, khai rằng đã trộm hơn năm nghìn của một người phụ nữ ở đâu đó, tình tiết vụ án đã được đối chiếu, nhưng khoản tiền tìm lại được quá ít, vì thế theo tỷ lệ chỉ có thể trả lại Đàm Tĩnh hơn một nghìn.

Đàm Tĩnh thấy vô cùng ảm ức: “Nhưng tôi mất hơn năm nghìn cơ mà, hẳn ta cũng thừa nhận đã lấy của tôi từng đó tiền.”

“Số còn lại đã bị chúng tẩu tán hết rồi, nên chỉ có thể trả lại cô theo tỷ lệ thôi.” Cảnh sát nói, “Cô như thế là may lắm rồi, có lúc phá được án nhưng chẳng thu được đồng tiền mặt nào, những người bị mất đều không nhận lại được gì cả, còn thảm hơn cô nhiều.”

Đàm Tĩnh chẳng biết làm sao, đành ký tên nhận hơn một nghìn tệ. Cô thầm an ủi mình, tìm lại được chừng này vẫn tốt hơn là không tìm được. Ra khỏi đồn cảnh sát thì cũng vừa hết giờ làm việc, đường sá giờ cao điểm đông nghìn nghịt, cô không dám mang theo nhiều tiền như vậy, bèn tìm chỗ gửi tiền, rồi cẩn thận cất thẻ ngân hàng vào túi.

Thịnh Phương Đình không ngờ Đàm Tĩnh vẫn quay lại văn phòng. Anh làm thêm giờ là chuyện bình thường, Lily trước khi về đã gọi giúp anh đồ ăn. Ăn được vài miếng, anh cảm thấy dạ dày không được ổn lắm, bèn đi pha một cốc cà phê, rồi về phòng làm việc tiếp tục trả lời mail. Có điều dạ dày càng lúc càng đau hơn, cà phê nóng

cũng chẳng có mấy tác dụng, anh cau mày, một tay ôm bụng, một tay nhoay nhoáy di chuột, thậm nhủ phải nhanh chóng trả lời xong mấy bức mail rồi ra hiệu thuốc mua thuốc đau dạ dày. Đúng lúc đó đèn bên ngoài bỗng sáng lên, ánh sáng chiếu qua cửa kính rọi vào trong. Ngỡ rằng các đồng nghiệp bên ngoài đều đã về hết nên Thịnh Phương Đình lấy làm ngạc nhiên, anh đứng dậy mở cửa thì thấy Đàm Tĩnh quay lại.

Thấy anh bước ra, Đàm Tĩnh cũng không hề ngạc nhiên. Thịnh Phương Đình thường xuyên tăng ca, có mấy lần cô làm thêm giờ mà anh còn về muộn hơn cô. Vì thế cô chào: “Giám đốc Thịnh, anh lại làm thêm giờ à?”

“Sao cô còn quay lại?” Không phải anh đã bảo cô về sớm để đến đồn cảnh sát sao?

“Tôi vẫn còn việc chưa làm xong.” Đàm Tĩnh dường như có chút áy náy, Lily phụ trách hướng dẫn cô luôn coi thường việc làm thêm giờ, cô ấy nói chỉ người không thể hoàn thành công việc đúng hạn mới phải làm thêm, đó là biểu hiện của việc thiếu năng lực. Lúc đó khi nghe Lily nói vậy, cô chỉ cúi đầu làm thinh, không dám phản bác rằng tại sao Giám đốc Thịnh cũng làm thêm, lẽ nào anh ấy thiếu năng lực ư? Đàm Tĩnh cảm thấy dường như Lily có chút hiềm khích với mình, cô cũng không biết tại sao, nhưng bất kể Lily nói gì, cô chỉ im lặng lắng nghe.

“Đừng làm nữa, không làm hết việc được đâu.” Thịnh Phương Đình chau mày nói, “Đi nào, về thôi, tôi sẽ gọi cho bảo vệ bảo hộ khóa cửa.”

Lúc này Đàm Tĩnh mới phát hiện ra nét mặt và dáng vẻ không bình thường của Thịnh Phương Đình, thấy anh đang nhăn nhó ôm bụng, cô không kìm được, liền hỏi: “Giám đốc Thịnh, anh không được khỏe à?”

“Tôi hơi đau dạ dày, mua chút thuốc uống là ổn thôi.”

Thịnh Phương Đình sống một mình, áp lực công việc lại lớn, ăn uống thất thường, vì thế thường xuyên bị đau dạ dày. Mỗi lần đau chỉ cần uống thuốc vào là đỡ nên anh cũng không để tâm nhiều. Thấy sắc mặt anh tái nhợt, trán lấm tấm mồ hôi, hẳn đang đau đớn vô cùng,

Đàm Tĩnh bèn nói: “Để tôi đưa anh đi mua thuốc.”

“Không cần đâu, cô về đi.”

Thịnh Phương Đình quyết định không làm tiếp nữa, khi gọi cho bảo vệ anh đã cảm thấy bụng đau hơn bình thường. Ra đến thang máy, anh vẫn giữ phong độ, kiên quyết bảo Đàm Tĩnh vào trước rồi ấn nút đi xuống. Đền trong thang máy rất dịu nhưng hôm nay anh lại thấy vô cùng chói mắt, anh ngẩng lên nhìn ngọn đèn, bất giác nheo mắt lại. Cửa thang máy vừa khép, cổ họng anh chợt thấy ngòn ngọt, rồi một ngụm máu phụt ra.

Đàm Tĩnh hốt hoảng kêu lên: “Giám đốc Thịnh!”

Lúc này Thịnh Phương Đình đã mềm nhũn cả người, gục xuống. Đàm Tĩnh chưa từng trải qua chuyện này, cũng không đủ sức đỡ anh dậy. Hai mắt anh nhắm nghiền, nhưng lồng ngực vẫn phập phồng lên xuống, rõ ràng là còn thở. Cuối cùng cô cũng sức tỉnh, vội vàng lấy điện thoại gọi cấp cứu. Người nhận điện vô cùng bình tĩnh, hỏi triệu chứng, hỏi địa chỉ rồi bảo mười lăm phút nữa xe cấp cứu sẽ đến.

Thang máy xuống đến tầng một, trong sảnh có bảo vệ, cô vội gọi người đến giúp. Hai anh bảo vệ chạy lại giúp cô dìu Thịnh Phương Đình, anh đã mất ý thức, gọi thế nào cũng không có phản ứng, khóe miệng còn vương vết máu, trên cổ áo cũng lấm tẩm đầy máu, nhìn rất đáng sợ.

Đàm Tĩnh cố gắng nhớ lại những phương pháp cấp cứu, vì Tôn Bình nên cô đã tự học về cấp cứu từ lâu. Cô nhờ bảo vệ đặt Thịnh Phương Đình nằm ngửa, để đầu anh nghiêng sang một bên, phòng khi anh lại nôn ra làm tắc đường thở, rồi chờ xe cấp cứu đến.

Cũng may xe cấp cứu đến rất nhanh, bác sĩ đi theo xe xử lý qua một lượt rồi hỏi: “Cô là người nhà bệnh nhân à?”

“Không, tôi là đồng nghiệp.”

“Vậy theo chúng tôi vào viện đi, xem ra anh ta bị xuất huyết dạ dày rồi, chắc chắn phải nhập viện.”

Lên xe cấp cứu, Đàm Tĩnh mới sực nhớ ra mình phải báo cáo cho

cấp trên, nhưng có thể gọi cho ai đây? Cấp trên của cô là Thịnh Phương Đình, cấp trên của Thịnh Phương Đình chính là Phó tổng giám đốc rồi. Tuy trong danh bạ có số của Phó tổng giám đốc, nhưng cô không rõ có nên kinh động tới ông ta không. Cô lập tức nhớ lại lời dặn dò của Lily lúc mới vào công ty, cô ấy nói những việc như sinh lão bệnh tử, huấn luyện, thăng chức, sát hạch đều do HR quản lý, vì thế HR là bộ phận vô cùng quan trọng.

Giờ Giám đốc Thịnh xảy ra chuyện, bản thân cô lại không có cách nào liên lạc với người nhà anh ta, bèn mở danh bạ gọi cho giám đốc Nhân sự, Thư Cẩm.

Thư Cẩm đang ăn cơm cùng Nhiếp Vũ Thịnh. Từ sau khi Nhiếp Vũ Thịnh đề nghị và cô đồng ý qua lại với anh, hai người bắt đầu ăn cơm tối cùng nhau. Phần lớn là do Nhiếp Vũ Thịnh đi chợ, cô đến nhà anh làm cơm. Vì nếu Nhiếp Vũ Thịnh làm ca sáng thì sẽ về sớm hơn cô, nên có thời gian đi chợ, mà cô thật sự đã ngấy đến tận cổ những quán ăn ngoài, thích tự nấu cơm ăn, có điều bình thường nấu xong bữa cơm cũng chỉ thui thui ăn một mình, vô cùng buồn chán, giờ có Nhiếp Vũ Thịnh, hai người ăn khá nhiều, khiến Thư Cẩm hào hứng hẳn lên, thế nên hình thức này kéo dài liên tục mấy ngày liền. Nhiếp Vũ Thịnh thích tĩnh chứ không thích động, có lúc mệt xong anh cũng lười chẳng buồn nói năng gì. Huống hồ bây giờ ông Nhiếp Đông Viên đang nằm viện, hằng ngày ngoài lúc làm việc, anh phải chăm sóc bố. Vì thế anh thấy kiểu gặp gỡ này cũng chẳng có gì không tốt. Tuy như vậy không thể coi là hẹn hò nhưng ngoài Đàm Tĩnh ra anh cũng chưa từng có người bạn gái nào khác. Anh biết hẹn hò thì nên tặng hoa, đi xem phim, đi dạo ngắm sao, nhưng anh không làm được những chuyện đó với Thư Cẩm. Hai người đã quá hiểu nhau, chưa kết hôn mà cứ như đôi vợ chồng già vậy, xong việc liền về nhà ăn cơm.

Thư Cẩm vừa bung nồi canh đặt lên bàn thì có điện thoại, số lạ. Cô vừa nhận điện liền nghe thấy tiếng còi hú chói tai, dường như rất gần với điện thoại, còn cả giọng phụ nữ hoảng hốt: “Giám đốc Thư, tôi là Đàm Tĩnh, Helen của bộ phận Kế hoạch. Giám đốc Thịnh bị ngất trong thang máy khi đang làm tăng ca. Anh ấy thổ huyết, tôi gọi cấp cứu rồi, đang trên đường đến bệnh viện, chị xem phải làm sao đây?”

Thư Cẩm giật mình, vội hỏi: “Bệnh viện nào?”

Đàm Tĩnh vẫn chưa biết, vội hỏi bác sĩ trên xe, nghe anh ta nói, cô bèn báo lại cho Thư Cầm.

Thư Cầm vừa nghe đã biết không phải một trong ba bệnh viện tốt nhất, hỏi thêm mấy câu về tình hình của Thịnh Phương Đình rồi tắt máy, quay sang nói với Nhiếp Vũ Thịnh: “Anh đừng ăn nữa, mau giúp em việc này!”

“Việc gì?”

“Anh gọi cho phòng Cấp cứu của các anh, giám đốc bộ phận Kế hoạch công ty em bị xuất huyết dạ dày, có thể phải phẫu thuật. Giờ xe cấp cứu đang đến bệnh viện XX, chắc chắn là không ổn. Em muốn đưa anh ấy đến bệnh viện các anh, anh tìm giúp em một bác sĩ giỏi mổ chính nhé.”

“Thường thì xuất huyết dạ dày không cần mổ.”

Thư Cầm nói: “Năm ngoái em làm tiểu phẫu lấy sỏi mật tại bệnh viện XX suýt nữa thì gặp sự cố, em tức đến... Nói chung bệnh viện đó không đáng tin, chẳng biết có chẩn đoán nhầm hay không nữa. Dù làm gì thì cũng phải chuyển đến bệnh viện của các anh. Bệnh viện bên anh lớn, có danh tiếng, hơn nữa anh lại làm việc ở đó, quen biết bác sĩ y tá.”

Nhiếp Vũ Thịnh kinh ngạc: “Năm ngoái em phẫu thuật sỏi mật? Sao không đến bệnh viện bọn anh?”

“Còn không phải sợ làm phiền anh sao? Năm ngoái anh phải thi lên Phó chủ nhiệm, bận tối ngày, em nào dám tìm anh. Mau lên đi, dù sao anh vẫn còn nợ em một món ân tình, mau gọi cho đồng nghiệp của anh, tìm một bác sĩ tốt cho đồng nghiệp em đi. Giờ em là bạn gái anh, anh phải lo điều bạn gái lo, nghĩ điều bạn gái nghĩ chứ!”

Nhiếp Vũ Thịnh nghĩ ngợi, rồi gọi cho phòng Cấp cứu hỏi xem ai trực ban, sau đó lại gọi cho chuyên gia dạ dày, một Phó chủ nhiệm vô cùng nể mặt anh, lập tức đồng ý đến bệnh viện ngay, xem tình hình bệnh nhân rồi quyết định phương án điều trị.

Nhiếp Vũ Thịnh nói: “Anh trước nay chưa bao giờ nợ ân tình của đồng nghiệp, vì em mà đã nợ hai lần rồi đấy.”

“Vây em lấy thân đền đáp anh là được rồi.” Thư Cầm đùa, rồi gọi cho Đàm Tĩnh bảo cô chuyển viện.

“Helen à, tôi Thư Cầm đây, tôi đã liên hệ với phòng Cấp cứu của bệnh viện Phổ Nhân rồi. Đúng, bệnh viện Phổ Nhân, cô mau cho xe cấp cứu đến đó đi. Không sao, bọn tôi làm thủ tục chuyển viện rồi... Đúng, chuyển viện. Có Chủ nhiệm Lưu sẽ đợi mọi người, ông ấy là chuyên gia về các bệnh dạ dày, những chuyện còn lại cứ để cho ông ấy. Tôi sẽ tới đó nộp tiền đặt cọc ngay...”

Thư Cầm gác máy, quay sang nói với Nhiếp Vũ Thịnh: “Đi nào, đến bệnh viện. Dích thân anh đến nói chuyện với Chủ nhiệm Lưu, nhất định ông ấy sẽ quan tâm hơn.”

“Chủ nhiệm Lưu kỹ thuật rất giỏi, hướng hồ xuất huyết dạ dày thường không cần phẫu thuật. Dù có phải mổ chẳng nữa cũng chỉ là tiểu phẫu thôi...”

“Vớ anh thì làm gì có đại phẫu. Anh đã giúp thì giúp cho trót, cùng em đến bệnh viện đi! Giờ em là bạn gái của anh, em có việc anh cũng phải chở em đi chứ?”

Nhiếp Vũ Thịnh không nói được gì, mỗi khi Thư Cầm lôi ra câu “em là bạn gái của anh”, anh lại cứng họng, đành làm theo yêu cầu của cô.

Vào phòng Cấp cứu, thấy bác sĩ Thường trực ban, Nhiếp Vũ Thịnh liền hỏi: “Chủ nhiệm Lưu đâu rồi?”

“Vừa có ca cấp cứu xuất huyết dạ dày, lượng máu chảy quá nhiều, phải phẫu thuật, ông ấy ở phòng phẫu thuật trên tầng 38.”

“Ồ, tôi biết rồi. Bệnh nhân ở đâu? Tôi có thể thăm không?”

“Bệnh nhân được đưa vào phòng tiền phẫu rồi.”

Nhiếp Vũ Thịnh nói: “Tôi dẫn đồng nghiệp của bệnh nhân đến, nộp tiền ở đâu vậy?”

Bác sĩ Thường chưa kịp nghĩ thông tại sao đồng nghiệp của bệnh nhân lại đi cùng Nhiếp Vũ Thịnh, chỉ cười hi hi nói: “Anh chưa bao

giờ phải trực khám bệnh nên không biết cả nơi nộp tiền nhỉ?” Anh ta bảo một y tá dẫn Thư Cầm đi nộp tiền, quan sát đáng người phía sau của cô, rồi hỏi Nhiếp Vũ Thịnh, “Bạn gái anh đấy à?”

Nhiếp Vũ Thịnh không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận, anh cảm thấy chưa đến lúc công khai mối quan hệ này, hơn nữa quan hệ giữa anh với Thư Cầm, phải nói thế nào nhỉ? Thực sự là quá đơn giản, nhưng cũng quá phức tạp. Thấy anh như vậy, bác sĩ Thường lại nghĩ anh mặc nhận: “Cuối cùng cũng hiểu ra rồi hả? Nếu các cô y tá trong bệnh viện biết được, chắc sẽ tan nát cõi lòng hết mất thôi.”

“Năm ngoái anh kết hôn, cõi lòng họ đã tan nát rồi, đâu cần đến lượt tôi?”

“Oa, Nhiếp Vũ Thịnh, anh lại còn đùa với tôi cơ đấy... Tôi cứ tưởng cả đời này anh chỉ biết lạnh lùng nghiêm túc thảo luận chuyện công việc thôi chứ... Xem ra anh yêu thật rồi. Khi yêu tâm trạng sẽ rất tốt...”

Nhiếp Vũ Thịnh cảm thấy không có cách nào giao lưu được với anh ta, đành im lặng. Một lát sau Thư Cầm trở lại, bác sĩ Thường chủ động chào cô, Thư Cầm là người nhanh nhẹn, hơn nữa lại làm HR , chỉ cần cô muốn, cô có thể nói chuyện vui vẻ với bất cứ ai. Nói chuyện với bác sĩ Thường mấy câu, cô đã biết anh ta là bác sĩ khoa Tiêu hóa, hôm nay trực ca đêm.

“Bác sĩ Thường, chúng tôi còn một đồng nghiệp nữa, cô ấy đâu rồi?”

“Bác sĩ Từ đang nói chuyện với cô ấy trước khi làm phẫu thuật, cô ấy sống chết không chịu ký tên vào giấy đồng ý phẫu thuật, phải đợi cô đến mới ký, cô ấy nói không thể gánh được trách nhiệm này. Vẫn đang ngồi trong văn phòng ấy.”

“Vậy tôi đi ký.” Thư Cầm nói, “Đồng nghiệp tôi không còn người nhà ở trong nước, tôi là chủ quản Nhân sự của công ty, tôi ký thay anh ấy được chứ?”

“Đương nhiên là được.” Bác sĩ Thường nói, “Để tôi dẫn mọi người đi.”

Nhiếp Vũ Thịnh vừa bước vào văn phòng liền trông thấy Đàm Tĩnh, những âm thanh hỗn tạp trong khu cấp cứu, ánh đèn nhấp nháy của xe cứu thương bên ngoài cửa sổ, mọi hình ảnh và ánh sáng phía sau càng làm nổi bật dáng dấp của cô. Cô ngồi thẳng lưng, đầu hơi cúi xuống, ánh đèn chiếu khiến bóng cô đổ dài trên tường, cô đơn vợi vợi.

Nghe Thư Cầm gọi: “Helen”, Đàm Tĩnh ngoảnh lại, nhìn thấy Nhiếp Vũ Thịnh, cô hơi giật mình, nhưng rồi lại nhanh chóng đứng dậy, cup mắt che giấu cảm xúc.

Thư Cầm nói: “Việc ở đây cứ giao cho tôi, cô về nghỉ ngơi đi, con còn đợi ở nhà.”

Đàm Tĩnh nói nhỏ: “Cảm ơn chị, Giám đốc Thư.”

“Đâu có, tôi phải cảm ơn cô mới phải. Bao giờ Giám đốc Thịnh phẫu thuật xong tôi sẽ cho anh ấy biết là cô đã cứu anh ấy.”

“Đâu có, tôi chỉ vừa hay làm thêm giờ thôi.”

Thư Cầm mỉm cười: “Vội về nhà sớm đi, đi đường cẩn thận.”

Đàm Tĩnh lại khẽ nói “cảm ơn” rồi đi ra cửa, lúc ngang qua chỗ Nhiếp Vũ Thịnh, cô cố ý nghiêng người tránh đi, dường như đi quá gần anh cũng là một loại cấm kỵ.

Nhiếp Vũ Thịnh chỉ thấy một làn gió nhẹ lướt qua, Đàm Tĩnh đã vượt qua chỗ anh, cô đi rất nhanh, bước chân cũng rất nhẹ, giống như một con vật nhỏ rụt rè và căng thẳng vậy.

Nhiếp Vũ Thịnh không quay đầu lại, chỉ đứng đờ nhìn về phía trước. Sau khi thật sự tuyệt vọng, anh không còn muốn gặp lại Đàm Tĩnh nữa. Không, thật ra ngay từ sau đêm mưa gió bão bùng bảy năm trước anh đã không muốn nhìn thấy cô nữa. Mỗi khi nhìn thấy cô, anh lại thấy vừa đau lòng vừa hổ thẹn. Chính bản thân anh cũng không thể hiểu nổi tại sao anh cứ như bị trúng tà, mãi mãi không sao thoát khỏi câu thần chú của cô.

Thư Cầm đã ngồi xuống nói chuyện với bác sĩ, có vài vấn đề cô không hiểu, quay lại gọi Nhiếp Vũ Thịnh thì thấy anh đang thất thần,

hàng lông mày nhăn tít, môi mím chặt, hai bàn tay buông thõng bên hông vô thức siết chặt lại.

Thư Cầm rất ngạc nhiên, lại gọi: “Nhiếp Vũ Thịnh?”

Nhiếp Vũ Thịnh sực tỉnh, giống như cô, anh cũng đã có một sự khởi đầu mới, không phải sao? Giờ Thư Cầm là bạn gái anh, anh không nên thất thần khi nhìn thấy Đàm Tĩnh nữa, như thế quá bất công với Thư Cầm. Anh ừm một tiếng, tiến lại giải thích cho cô một vài thuật ngữ, sau đó Thư Cầm nhanh chóng đồng ý ký vào giấy phẫu thuật.

Trên đường đưa Thư Cầm về, Nhiếp Vũ Thịnh phải cực kỳ kiềm chế mới không hỏi tại sao Đàm Tĩnh lại thành đồng nghiệp của cô. Trước đây Đàm Tĩnh làm thu ngân ở cửa hàng bánh ngọt, cuộc sống rất khó khăn. Mà Thư Cầm lại làm ở công ty thực phẩm đồ uống nổi tiếng, chiếm lĩnh một thị phần không nhỏ không chỉ về mảng điểm tâm kiểu châu Âu mà còn về đồ uống. Nhiếp Vũ Thịnh nghĩ, không lẽ nơi Đàm Tĩnh làm trước đây thuộc chuỗi cửa hàng của công ty Thư Cầm?

Tại sao số phận cứ đẩy cô đến bên anh? Thật ra anh đã không muốn nhìn thấy cô từ lâu rồi.

Ngày hôm sau, khi Đàm Tĩnh đi làm, cả công ty đều đã biết Thịnh Phương Đình đột nhiên xuất huyết dạ dày phải nhập viện. Ngay từ sáng sớm, Chủ tịch Hội đồng quản trị ở tận Thượng Hải đã gửi thư điện tử về bày tỏ sự quan tâm, đồng thời nhắc nhở toàn bộ nhân viên hãy chú ý giữ gìn sức khỏe. Sau đó Tổng giám đốc giao cho Phó giám đốc bộ phận Kế hoạch Trần Sinh tiếp quản công việc của bộ phận trong thời gian Thịnh Phương Đình nằm viện.

Trần Sinh gọi Đàm Tĩnh vào văn phòng, nói: “Giám đốc Thịnh không có người thân ở trong nước, nên công ty quyết định thuê hộ lý chăm sóc cho anh ấy. Việc này cô lo liệu đi, chi phí cô cứ viết hóa đơn thuế việc công, mang về cho Lily, cô ấy sẽ đến Tài vụ thanh toán. Ngoài ra, cô là trợ lý hành chính, Giám đốc Thịnh bị ốm, mấy ngày tới cô cũng đừng làm việc khác nữa, hằng ngày đến chăm sóc anh ấy một chút.”

“Vâng.”

“Thôi, mau đến bệnh viện đi.”

Trợ lý hành chính thật ra chỉ là làm việc vặt trong văn phòng, vì thế Trần Sinh mới sắp xếp cho cô đến bệnh viện. Đàm Tĩnh chưa từng làm việc này, đến bệnh viện hỏi mới biết trong bệnh viện có dịch vụ chăm sóc đặc biệt, tìm y tá trưởng là thuê được người. Tuy công ty chi tiền nhưng Đàm Tĩnh vẫn cẩn thận lựa chọn một hộ lý nam nhìn có vẻ khỏe mạnh lại trung thực.

Thịnh Phương Đình đã tỉnh lại, ánh sáng mờ mờ từ ngoài cửa sổ khiến anh nhất thời không biết mình đang ở đâu. Anh chớp mắt, mơ hồ nhìn thấy phía trên có bình truyền dịch. Bỗng anh nghe thấy một giọng nói nhẹ nhàng: “Giám đốc Thịnh, anh tỉnh rồi?”

Anh thấy toàn thân rã rời, đầu óc văng vất, thật sự không có sức để nói chuyện nữa. Bóng dáng người đó rất mơ hồ, anh chỉ nhìn thấy một cái bóng trắng, còn tưởng là y tá, nhắm mắt một lúc anh mới phát hiện, thì ra là Đàm Tĩnh. Cô đứng ngược sáng, cả người chìm trong quầng sáng vàng nhàn nhạt, khiến hình ảnh cô trở nên mơ hồ, không chân thực.

“Phó giám đốc Trần sắp xếp tôi qua thăm anh. Đây là Tiểu Phùng, hộ lý do công ty thuê để chăm sóc anh trong thời gian nằm viện.”

Thịnh Phương Đình gật đầu. Sớm nay thuốc mê hết tác dụng, anh đau đầu không ngủ được, mãi đến khi trời sáng hẳn mới thiếp đi một lát, lúc này chỉ thấy vô cùng mệt mỏi.

“Bác sĩ nói anh vẫn chưa ăn được, để tôi lau mặt giúp anh, sẽ dễ ngủ hơn một chút.”

Chiếc khăn mặt ấm áp chạm nhẹ lên mặt khiến anh cảm nhận được sự dịu dàng vô hạn. Đàm Tĩnh rất có kinh nghiệm chăm sóc người ốm, bàn tay cô vừa êm ái lại nhẹ nhàng. Cô cùng Tiểu Phùng giúp anh trở mình nằm nghiêng để ngủ cho thoải mái. Đường như dạ dày cũng không còn đau nữa, anh lại ngủ thiếp đi.

Khi đến thay thuốc, y tá rất thân thiện với Đàm Tĩnh, còn cười hỏi cô: “Cô là người nhà bệnh nhân à?”

“Không, tôi là đồng nghiệp.”

“À, vậy tôi hỏi chút, cô gái tối qua... cô gái rất xinh đẹp ấy, cũng là đồng nghiệp của các cô, có phải bạn gái của bác sĩ Nhiếp không?”

Đàm Tĩnh sững người, đầu óc trở nên trống rỗng, mấy giây sau mới nghe thấy giọng nói của mình như len qua kẽ răng: “Tôi không biết...”

Cô y tá đành nén lại lòng hóng hót, thay thuốc xong rồi đi luôn. Năm giờ chiều là bệnh viện giao ca, lúc này Thịnh Phương Đình đã tỉnh hẳn, ngủ cả ngày, tinh thần anh cũng tốt hơn nhiều, bắt đầu có sức trò chuyện. Mấy vị giám đốc sau giờ làm đều đến thăm anh, phòng bệnh bỗng chốc vô cùng náo nhiệt. Thấy Thư Cầm cũng tới, Phó giám đốc Trần đùa: “Giám đốc Thịnh, anh phải cảm ơn Giám đốc Thư cho tử tế đi. Người ta phải dùng đến quan hệ của bạn trai để tìm chủ nhiệm đến phẫu thuật cho anh đấy.”

“Là đồng nghiệp cả, cần giúp thì đương nhiên phải giúp thôi.” Thư Cầm cười, “Nhưng tôi chỉ mong cả đời mọi người đừng nhờ tôi việc này.”

Thịnh Phương Đình nói: “Dù thế nào cũng phải cảm ơn cô. Ủa, bạn trai cô đâu? Sao không vào cùng? Tôi phải cảm ơn người ta nữa.”

“Hôm nay anh ấy trực đêm, chắc là đi làm rồi.”

Phó giám đốc Trần xen vào: “Thế thì Giám đốc Thư tiện thể đi thăm anh ấy đi.”

“Đi làm thì có gì phải thăm?”

“Một ngày không gặp tựa cách ba thu, đi làm cũng nên thăm chứ!”

“Đúng thế, đúng thế!”

Mọi người đều cười hùa theo, Thịnh Phương Đình có chút uể oải nói: “Mọi người đến thăm hay đến chọc tức kẻ cô đơn này đây hả?”

Phó giám đốc Trần cười: “Giám đốc Thịnh chóng khỏe lại rồi nhanh nhanh tìm lấy một cô bạn gái, mau kết hôn để chúng tôi tặng phong bì, thế là báo thù được rồi.”

Trước khi về mọi người đều căn dặn Đàm Tĩnh hãy chăm sóc tốt cho Thịnh Phương Đình, như thể cô là người nhà của anh thật vậy. Đàm Tĩnh chỉ cúi đầu vâng dạ. Khi mọi người về hết, Thịnh Phương Đình mới nói: “Cô mau về đi, ở đây có Tiểu Phùng rồi.”

Đàm Tĩnh đáp theo quán tính: “Vâng.”

Thịnh Phương Đình thấy buồn cười, nhưng vừa cười lại thấy bụng nhói đau, còn chưa kịp cười hết cỡ đã chuyển thành nhăn nhó. Anh nói: “Đừng rụt rè như vậy, ở công ty chúng ta là cấp trên cấp dưới, nhưng ở bệnh viện tôi lại phiền cô chăm sóc cả ngày, tôi phải cảm ơn cô mới đúng. Còn nữa, cảm ơn cô đã đưa tôi vào viện, trên xe cấp cứu tôi có tỉnh lại một lúc, liền nhìn thấy cô.” Ngữ khí của anh vô cùng dịu dàng.

Đàm Tĩnh nói: “Không có gì, là điều tôi nên làm mà.” Dù là đồng nghiệp bình thường cô cũng sẽ đưa đi viện, huống hồ Giám đốc Thịnh từng giúp cô một việc lớn.

“Được rồi, cô về đi.”

Đàm Tĩnh cười: “Chào anh, mai gặp lại.”

“Mai gặp lại.” Thịnh Phương Đình cũng cười, nghĩ đến việc mai lại được gặp cô, anh cảm thấy thật vui vẻ.

Đàm Tĩnh đi đón con rồi về nhà nấu cơm. Tôn Bình hớn hờ hỏi: “Mẹ, hôm nay mẹ không phải tặng ca à?”

“Ừ.” Đàm Tĩnh cũng rất vui, “Mười mấy ngày tới mẹ cũng không phải tặng ca.”

Ngày nào cũng đến viện chăm sóc Thịnh Phương Đình coi như đi làm, khi các bác sĩ giao ban xong, cô có thể về nhà, đây đúng là chuyến công tác tuyệt vời. Công việc đơn giản, lại không phải tặng ca, có thể đón Tôn Bình đúng giờ, hai mẹ con qua chợ mua đồ ăn rồi cùng về nhà ăn cơm.

Đàm Tĩnh đang bận rộn trong bếp, bỗng nghe thấy tiếng Tôn Bình ở bên ngoài: “Bố về rồi.”

Đàm Tĩnh đang luôn tay đảo thức ăn chọt khựng lại, vội vàng tắt bếp gas bước ra ngoài. Cô thấy Tôn Chí Quân râu ria đầy mặt, quần áo bốc mùi, không biết mấy ngày rồi chưa thay, nhưng anh ta không uống rượu. Nhìn thấy cô, anh ta chỉ hỏi đúng một câu: “Tiền đâu?”

Đàm Tĩnh quay sang bảo Bình Bình: “Con ngoan, đi xem hoạt hình đi.”

Tôn Bình biết người lớn có chuyện muốn nói, ngoan ngoãn về phòng xem hoạt hình. Đàm Tĩnh lau tay, lấy ra một tấm thẻ ngân hàng: “Chỉ có một nghìn tệ thôi, mặt khẩu là sáu số 0. Anh cầm dùng trước đi.”

“Tiền đâu?” Anh ta gần như gầm lên, “Một nghìn tệ? Cô nghĩ đang đuổi bọn ăn mày đấy à?”

“Tôi đã chuẩn bị năm nghìn, nhưng trên đường bị trộm mất. Tôi đã báo án rồi, cảnh sát chỉ tìm lại được một nghìn. Không tin anh có thể gọi cho cảnh sát...”

“Thôi đi Đàm Tĩnh, biết lấy cảnh sát ra dọa tôi rồi đấy. Tôi cho cô biết, cô đừng có rượu mời không uống lại uống rượu phạt. Cô tưởng tôi cần chỗ tiền đó của cô lắm sao. Cô không đưa tôi lấy của người khác.”

Đàm Tĩnh bỗng cảm thấy mệt mỏi vô chừng: “Anh đòi người khác đi. Tìm Nhiếp Vũ Thịnh xem anh ta có đưa không.”

Tôn Chí Quân khựng lại. Đàm Tĩnh nói tiếp: “Tôi hết cách rồi, thứ gì cần bán cũng đã bán cả. Một nghìn này anh muốn lấy thì lấy, anh không muốn thì tôi cũng chịu. Còn chưa biết kiếm đâu ra tiền phẫu thuật cho Bình Bình đây. Bác sĩ nói, dù xin trợ cấp thì chúng ta cũng phải bỏ ra 30%, là hơn ba vạn tệ. Nhưng phương án trợ cấp này có rủi ro lên tới 50%. Cũng có nghĩa tỷ lệ thất bại là 50 - 50. Anh bảo tôi chọn thế nào đây? Làm phẫu thuật, cần đến mấy trăm nghìn, tôi không có tiền. Xin trợ cấp, tỷ lệ thành công chỉ 50%, có đến 50% khả năng con vào phòng phẫu thuật rồi sẽ không thể ra được nữa. Không phẫu thuật thì không thể sống qua 10 tuổi...” Cô ngẩng lên nhìn Tôn Chí Quân với đôi mắt ầng àng nước, “Anh nói xem tôi phải làm sao? Anh đi tìm Nhiếp Vũ Thịnh đi, tùy anh dùng cách gì, chỉ cần anh đòi được tiền của anh ta, chỉ cần anh ta chịu đưa, tùy anh muốn thế nào

thì thế.”

Cả căn phòng chìm trong tĩnh lặng đến lạnh lùng, Tôn Chí Quân trừng mắt nhìn Đàm Tĩnh, thấy cô quệt nước mắt, anh ta hầm hầm nói: “Cô đừng có mơ!” Anh ta thò tay giật phắt tấm thẻ ngân hàng, quay người đi ra khỏi nhà, còn sập cửa đánh “rầm”, khiến cả căn nhà cũ nát rung lên, vôi vữa trên tường lả tả tróc ra.

Tôn Bình rón rén đẩy cửa phòng rồi sợ sệt nấp sau cánh cửa, thò nửa cái đầu ra gọi: “Mẹ ơi...”

Đàm Tĩnh vội vàng lau nước mắt, tiến lại ngồi xuống trước mặt con: “Sao thế, Bình Bình?”

“Con đói.”

“Mẹ đang làm cơm, sắp xong rồi.”

“Mẹ lại cãi nhau với bố à?”

“Không, bố lúc nào cũng nói to như thế, con biết mà. Được rồi, con chơi một lát nữa đi, mẹ đi xào rau.”

Tôn Bình túm gấu áo mẹ, nói nhỏ: “Mẹ, con nhớ chú Lương. Chú ấy sẽ đưa con đi công viên chơi.”

“Dạo này chú Lương bận lắm. Đến Chủ nhật mẹ đưa con đi thăm chú ấy nhé?”

“Vâng ạ.” Tôn Bình chột sáng mắt lên, “Mẹ cho con mấy hạt đậu đi. Bao giờ đậu nảy mầm là sẽ đến Chủ nhật.”

Đàm Tĩnh vào bếp lấy một nắm đậu lớn, chọn một chiếc đĩa đổ chút nước rồi thả vài hạt vào đó, số đậu còn lại cho vào máy xay, đổ nước vào rồi ấn nút. Hôm nay không có canh, cô định làm ít nước đậu tương cho Bình Bình uống, bã còn lại cũng xào được đĩa rau.

Tôn Bình bưng cái đĩa thận trọng đặt lên bệ cửa sổ, rồi ngồi bên cạnh lẩm nhẩm, không biết đang nói điều gì. Đàm Tĩnh xào xong đĩa rau, ra khỏi bếp thấy nước đậu tương đã xong, liền lấy bã ra để một bên để phơi. Cô rót nước đậu tương ra cốc, khuấy thêm chút đường,

rồi gọi: “Bình Bình, ăn cơm thôi con.”

Tôn Bình trèo xuống khỏi chiếc sofa cũ kỹ, đi rửa tay rồi ngồi vào bàn, ngoan ngoãn cầm đũa lên. Đàm Tĩnh vừa gấp thức ăn cho con vừa hỏi: “Bình Bình, con nói gì với hạt đậu thế?”

“Con đang ước.”

“Ước?”

“Chị Mai Mai bảo, trong truyện cổ tích nước ngoài có một loại đậu thần kỳ, có thể mọc cao đến tận trời. Chỉ cần ôm lấy thân cây trèo mãi lên cao là sẽ gặp được người khổng lồ, còn có rất rất nhiều báu vật nữa... Muốn gì có nấy.”

Đàm Tĩnh cười: “Thế Bình Bình muốn có gì nào?”

Bình Bình toét miệng cười: “Con muốn một trái tim khỏe mạnh... Mẹ, con muốn người khổng lồ thay cho con trái tim bị bệnh này bằng một trái tim khỏe mạnh. Như thế con sẽ khỏi ốm, mẹ cũng không phải lo lắng nữa.”

Đàm Tĩnh lòng đau như cắt nhưng vẫn gượng cười: “Bình Bình, mẹ sẽ nghĩ được cách. Mẹ sẽ nhờ bác sĩ chữa khỏi bệnh cho con.”

Vì đã hứa với Tôn Bình nên cuối tuần Đàm Tĩnh báo với Thịnh Phương Đình rằng cô phải đưa con đi thăm hai người bạn, sẽ không đến bệnh viện. Thịnh Phương Đình vô cùng kinh ngạc, anh không ngờ cô đã kết hôn, càng không thể ngờ cô còn có một đứa con. Trong thoáng chốc, anh bỗng thấy hơi hụt hẫng, lòng trào lên một cảm giác khó tả. Anh không hiểu nhiều về Đàm Tĩnh, cũng chưa hề hỏi han về cuộc sống riêng tư của cô, hồ sơ của Đàm Tĩnh chỉ qua tay Thư Cầm, thậm chí anh còn chưa đọc sơ yếu lý lịch của cô mà đã quyết định điều người này sang bộ phận Kế hoạch. Thật sự, anh chẳng biết gì về cô cả.

Anh rất ngạc nhiên về cảm xúc của bản thân, nhưng vẫn nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, nói: “Đi cùng con là việc quan trọng. Mấy hôm nay cô cũng vất vả rồi, cuối tuần cứ đi chơi với con cho vui. Đúng rồi, bé là trai hay gái?”

“Con trai anh ạ.” Nhắc đến con trai, Đàm Tĩnh lại để lộ vẻ hân hoan khó giấu, ý cười lồ lộ trong từng khoe mắt nét mày. Thịnh Phương Đình chưa bao giờ thấy cô vui vẻ như vậy, phần lớn thời gian cô đều buồn bã, u sầu.

“Cô đi đi, chơi vui nhé!”

Phòng bệnh không có Đàm Tĩnh vẫn yên tĩnh như thế, bởi khi cô có ở đây cũng không cảm nhận được sự tồn tại của cô. Thế nhưng hễ anh cần, cô sẽ lập tức xuất hiện bên cạnh anh. Khi đang truyền dịch, anh thường thiu thiu chợp mắt một lúc, tỉnh dậy sẽ thấy Đàm Tĩnh yên lặng ngồi trên ghế, chăm chú trả lời mấy bức thư điện tử bằng notebook. Chiếc notebook này do công ty trang bị cho cô, là máy secondhand thải từ bộ phận IT bởi chức vụ của cô không được dùng đồ mới. Dù chỉ là máy secondhand nhưng cũng được cô lau chùi sạch sẽ, dường như bất cứ thứ gì của mình cô đều trân trọng như vậy.

Anh từng thấy cô gom những tờ giấy A4 còn một mặt trắng lại, cắt thành từng miếng nhỏ để làm giấy ghi chú. Không phải cô keo kiệt, mà chỉ là quý trọng mọi thứ, có lẽ chỉ những người gia cảnh nghèo khó mới có được sự cẩn thận đó. Nhưng những khi cần cô vẫn rất rộng rãi, tiền xe cấp cứu là cô bỏ ra không chút nhú mày, phải mấy ngày sau cô mới cộng cả phí thuê hộ lý để kết toán với phòng Tài vụ. Hai hôm nay Thịnh Phương Đình đã có thể lên mạng check mail, nhưng bác sĩ chỉ cho phép anh lên mạng một lúc rồi thôi. Trong cả danh sách mail dài ngoằng, anh thấy toàn tên Helen, xem ra tuy cô ở bệnh viện nhưng vẫn hoàn thành công việc của mình, không để người khác phải làm thay.

Thịnh Phương Đình cảm thấy mình đã nghĩ đến Đàm Tĩnh hơi nhiều. Thật ra, động cơ ban đầu của anh khi nhận Đàm Tĩnh vào bộ phận Kế hoạch không hề trong sáng. Người như thế nào mới làm việc bán mạng cho bạn? Chính là người biết rõ mình không xứng đáng với chức vị đó. Loại người này an toàn, hữu dụng, là con tốt tốt nhất trong công ty, họ có thể làm bia đỡ đạn cho bạn bất cứ lúc nào, hy sinh rồi còn cảm kích bạn, vì bạn đã cho họ mọi thứ hiện tại, với họ, bạn chính là ông trời.

Nhưng lúc này Thịnh Phương Đình lại cảm thấy mình đã sai. Đàm Tĩnh đúng là rất thành thực, rất hữu dụng, bảo gì làm nấy. Con tốt này anh ém vừa kỹ vừa xa, nhưng chưa kịp đem ra dùng thì bản

thân anh đã bị bối rối. Lại không phải bởi nguyên nhân nào khác mà chính vì cô đã đem đến cho anh một cảm giác lạ lùng, trước nay chưa từng có, thậm chí khiến anh sợ hãi. Cảm giác đó giống như ngồi trên chiếc ô tô không có phanh, bạn không biết chốt an toàn nằm ở đâu. Tốc độ quá nhanh, nhanh đến mức anh chưa kịp suy nghĩ thì đã không thể xuống xe nữa rồi.

Thịnh Phương Đình thấy mình phải tính lại ván cờ. Một con tốt chỉ nên là một con tốt, anh không thể đợi người ta lợi dụng sự sơ hở mất kiểm soát của mình để bắt tướng được. Nhân lúc vẫn còn không chế được cục diện, anh phải mau chóng giành lại quyền chủ động.

Thịnh Phương Đình quyết định không nghĩ tới Đàm Tĩnh nữa, coi cô như một cấp dưới bình thường. Anh nằm xuống giường nhắm mắt lại, bỗng trong đầu lại hiện lên hình ảnh những ngón tay thon dài của Đàm Tĩnh đang nhẹ nhàng cầm chiếc khăn ẩm lau mặt cho anh.

Đàm Tĩnh đưa Tôn Bình đến cửa hàng mới của Lương Nguyên An và Vương Vũ Linh. Trước khi đi cô đã gọi báo trước nên Vương Vũ Linh ra bến xe buýt đợi sẵn. Vừa gặp Tôn Bình, Vương Vũ Linh liền bế xốc cậu bé lên, cười hỏi: “Bình Bình có nhớ cô Vương không?”

Tôn Bình nói to: “Nhớ ạ.”

“Ồ, ngoan quá!”

Cửa hàng vẫn trong giai đoạn trang trí, nhưng về cơ bản thì đã xong, lò nướng mới mua cũng đã chuyển đến, bên ngoài vẫn bọc một lớp ni lông, đề phòng trong tiệm đang sơn tường sẽ dây bẩn lên lò nướng. Lương Nguyên An đang giám sát công nhân làm việc, Tôn Bình vừa nhìn thấy anh liền gọi to: “Chú Lương!”

“A, Bình Bình đến rồi đấy à? Mau ra ngoài đi, ở đây mùi hắc lắm, không tốt cho trẻ con.”

Mấy người bèn ra ngoài nói chuyện. Xung quanh đây toàn là chung cư, người qua kẻ lại rất đông, cách đó không xa còn có một siêu thị. Đàm Tĩnh quan sát rồi nhận xét: “Khu này tốt thật.”

“Đúng vậy, mở tiệm bánh ở đây rất thích hợp. Trong siêu thị cũng có lò làm bánh mì, nhưng bánh của họ không ngon.” Vương Vũ Linh

phần khích nói, “Đàm Tĩnh, cậu yên tâm, cửa hàng của bọn tớ nhất định sẽ ăn nên làm ra.”

Đàm Tĩnh chỉ mím môi cười, Lương Nguyên An nói: “Nào, về nhà ngồi một lát đi. Bọn tôi trả nhà cũ, thuê một căn gần đây rồi, cậu chưa tới đúng không?”

“Ừ, chúng ta đi nào.”

“Mua quả dưa hấu về ăn đi, trời nóng quá.”

Lương Nguyên An bế Tôn Bình, Vương Vũ Linh ôm dưa hấu, Tôn Bình ở trong lòng Nguyên An còn quay sang nói chuyện với Vương Vũ Linh. Vương Vũ Linh rất thích trẻ con, cô chọc cho Bình Bình cười tí. Đàm Tĩnh đi đằng sau nhìn cảnh đó bỗng thấy xót xa. Ba người họ thật giống gia đình, một gia đình bình thường giản dị. Còn cô lại chưa bao giờ cho con trai được hưởng sự ấm cúng đó.

Vào nhà, Lương Nguyên An đem dưa hấu đi rửa, cắt thành miếng rồi mang ra mọi người cùng ăn. Thấy Tôn Bình ăn từng miếng nhỏ, Lương Nguyên An buột miệng khen: “Đàm Tĩnh, cậu xem Bình Bình lịch sự chưa kìa, giống như cậu ấy, ăn uống không hề gây ra tiếng động. Con người ta ăn dưa hấu cứ xì xì xụp xụp, còn Bình Bình ăn dưa hấu mà cứ như thêu hoa.”

Đàm Tĩnh phì cười, Vũ Linh sực nhớ ra: “Đúng rồi, hai hôm trước tớ gặp Tôn Chí Quân.”

Đàm Tĩnh thoáng sửng sờ, rồi bình tĩnh hỏi: “Cậu gặp anh ta ở đâu?”

“Ở bên ngoài trung tâm bán đồ điện gia dụng, anh ta đi cùng một nhóm bốc vác, có vẻ như đang đợi việc.” Vương Vũ Linh thắc mắc, “Không phải anh ta lái xe cầu hàng sao?”

Đàm Tĩnh vẫn chưa cho ai biết chuyện Tôn Chí Quân đánh nhau bị đuổi việc. Giờ Vương Vũ Linh hỏi đến, cô đành trả lời vắn tắt: “Anh ta không làm việc đó nữa rồi.”

“Tại sao? Lái xe cầu là công việc nhẹ nhàng, lại kiếm được nhiều.” Vương Vũ Linh không hiểu, “Anh ta đúng là chẳng ra gì, việc nhẹ

nhàng không làm lại chạy đi bán sức. Tớ thật không hiểu sao cậu lại lấy anh ta, hai người quá chênh lệch.”

Đàm Tĩnh cúi đầu: “Có gì mà xứng với không xứng, cũng chỉ là sống qua ngày thôi mà.”

“Anh ta là người để sống cùng sao? Dù sống qua ngày cũng phải xem có xứng không chứ. Cậu có học thức thế này, học đến mấy năm đại học, còn anh ta cứ như Trương Phi, cấp hai cũng chưa xong, đứng cạnh cậu chẳng giống vợ chồng chút nào. Đã thế lại rượu chè, cờ bạc, kiếm được chút tiền cũng không đủ cho mình anh ta tiêu. Anh ta chưa bao giờ quan tâm đến cậu và Bình Bình. Tớ không hiểu làm thế nào mà cậu chịu đựng được anh ta. Loại chồng như thế thì không có còn hơn.”

Đàm Tĩnh đột nhiên nói: “Anh ta không phải người xấu... Khi tớ khó khăn nhất anh ta đã giúp tớ. Lúc sinh Bình Bình, tớ bị đẻ khó, ra máu nhiều, không có tiền mua huyết tương, anh ta đã truyền cho tớ 400cc máu. Bình Bình vừa sinh ra đã mang bệnh, nằm trong lồng kính đến bảy tám ngày, ngày nào cũng mất hơn nghìn tệ. Khi tớ và Bình Bình ra viện, tiền thuốc thang cộng lại mất đến hơn hai vạn tệ, chút tiền tích góp được trước khi cưới của anh ta đều tiêu hết cho tớ và Bình Bình. Hồi đó để cứu Bình Bình, anh ta đã đi khắp nơi vay tiền... Mạng của tớ và Bình Bình đều do anh ta cứu...”

“Ai dà, đó là điều nên làm mà. Vợ con mình lẽ nào anh ta không nên nghĩ cách sao? Thế thì anh ta có còn là đàn ông nữa không?”

Đàm Tĩnh cúi đầu không nói gì nữa.

Vương Vũ Linh hậm hực: “Tại cậu quá mềm lòng. Dù hồi đầu anh ta tốt, nhưng mấy năm nay anh ta có trách nhiệm gì với cậu, với Bình Bình không? Chưa bao giờ quan tâm đến vợ con, cả ngày chỉ biết cờ bạc rượu chè, thua thì về nhà đòi tiền cậu. Cứ cho là cậu nợ anh ta chẳng nữa thì cũng đã trả hết lâu rồi.”

Đàm Tĩnh vẫn không lên tiếng. Có lẽ món nợ tiền bạc cô đã trả hết, nhưng có những món nợ mãi mãi không bao giờ trả được.

Ăn xong dưa hấu, Vương Vũ Linh mang ra một tập chứng từ, bảo là muốn báo cáo lại tình hình cửa hàng. Đàm Tĩnh hơi ngại, nói: “Hai

cậu cứ làm là được rồi, không cần phải nói với tớ.”

“Tiền bạc phân minh, ái tình sòng phẳng. Cậu đầu tư hơn một vạn, nói thế nào cũng là cổ đông. Giờ sắp trang trí xong rồi, đương nhiên phải báo cáo với cậu.” Vương Vũ Linh cẩn thận tính từng khoản cho cô nghe, tiền thuê nhà, tiền trang trí, tiền mua thiết bị, rồi tiền đầu tư sau khi chính thức đi vào hoạt động.

Tổng số tiền cũng rất đáng giật mình, Vương Vũ Linh nói: “Số tiền bọn tôi có cộng với hơn một vạn của cậu đã dùng hết rồi, không còn thừa đồng nào cả. Nhưng đi vào hoạt động là được rồi, bắt đầu hoạt động thì sẽ có vốn lưu động. Nếu nửa cuối năm làm ăn tốt thì trước Tết có thể chia lợi nhuận rồi.”

Đàm Tĩnh cười: “Các cậu làm tốt là tớ yên tâm.”

Trong khi hai người họ nói chuyện, Lương Nguyên An chơi với Tôn Bình, cho bột mì vào khuôn, khi đổ ra sẽ thành hình các con thú rất đẹp. Tôn Bình cười thích thú, cầm phôi bánh chạy lại: “Mẹ ơi, mẹ ơi! Nhìn bánh con làm này!”

“Chậm thôi, đừng có chạy!” Dường như để chứng minh lời cô, Tôn Bình bỗng vấp một cái ngã lăn ra đất. Đàm Tĩnh cuống cuống chạy lại bế con lên, thấy sắc mặt cậu bé đã tái mét, toàn thân run rẩy, gần như không thở nổi nữa. Đàm Tĩnh đặt con nằm nghiêng trên mặt đất rồi gập tay chân con lại để đảm bảo hô hấp bình thường. Đàm Tĩnh lo lắng ấn tay lên mạch đập của con trai, thấy Lương Nguyên An và Vương Vũ Linh đều sợ đến ngậy người ra đó, cô không kìm được to tiếng hét: “Mau gọi cấp cứu đi!”

Chương 12

Đàm Tĩnh đã được học về hồi sức tim phổi, cô vừa đếm nhịp mạch vừa làm hồi sức. Không phải cô chưa bao giờ nghĩ đến việc này, chỉ là không ngờ nó lại đến đột ngột như thế. Cô vốn tưởng mình đã chuẩn bị tâm lý rất tốt, nhưng khi nó xảy ra, cô vẫn có cảm giác như trời đất sụp đổ. Xe cấp cứu đến rất nhanh, bác sĩ đi theo lập tức đưa Tôn Bình lên xe, Đàm Tĩnh không biết mình đã lên xe thế nào, làm thế nào vào viện, cả khu cấp cứu đầy những âm thanh hỗn loạn, khắp nơi đều là bệnh nhân và bác sĩ. Cô chạy theo chiếc giường đẩy, dè dặt từng bước nào cũng không hay, Vương Vũ Linh nhặt lên giúp cô rồi đuổi theo phía sau. Tôn Bình được đẩy vào phòng Cấp cứu, các bác sĩ và y tá vây lại, cô nghe thấy bác sĩ trên xe cấp cứu thuật lại tình hình bệnh nhân: “Tôn Bình, nam, sáu tuổi, bị Tứ chứng Fallot bẩm sinh, từng khám tại bệnh viện chúng ta, chưa có tiền nên chưa phẫu thuật...”

Vị bác sĩ kia dường như quay lại nhìn cô, Đàm Tĩnh lúc này đã hồn bay phách lạc, chẳng còn biết gì nữa.

Nhiếp Vũ Thịnh vừa mổ xong thì bị gọi đi. Bình thường anh vẫn có thói quen ở lại chờ khâu lại vết mổ xong mới đi. Nhưng hôm nay trợ lý của anh mới khâu được hai mũi, y tá đã chạy vào thông báo bên phòng Cấp cứu có việc gấp cần tìm anh nên anh đành ra trước, đi rửa tay, cởi áo phẫu thuật rồi tới phòng Cấp cứu. Phòng Cấp cứu lúc nào cũng ồn ào như thế, âm thanh từ đủ các loại máy móc, tiếng bệnh nhân rên rỉ, tiếng bác sĩ xôn xao... Bác sĩ Lý trán mồ hôi ướt ướt vừa thấy anh liền kéo lại: “Bệnh nhân của anh, giao cho anh đấy!”

“Cái gì?”

“Tôn Bình, bệnh nhân hạng mục CM của cậu.”

Nhiếp Vũ Thịnh sững người, nhìn đứa bé sắc mặt xám xịt nằm trên giường. Vì tim không bơm đủ máu nên cả gương mặt nó tím tái lại, dưới mặt nạ ôxy trông lại càng thêm yếu ớt.

Bác sĩ Lý nhanh chóng nói lại tình hình dùng thuốc và nhịp tim của bệnh nhân rồi đi cấp cứu cho người khác.

Mọi việc bác sĩ Lý làm đều đúng, Nhiếp Vũ Thịnh nhìn màn hình thiết bị thấy không cần phải dùng thêm thuốc gì nữa, bèn hỏi y tá: “Người nhà bệnh nhân đâu?”

“Ở đằng kia ạ.”

Anh thấy Đàm Tĩnh cúi đầu ngồi đó, có lẽ không còn sức đứng dậy nữa, bên cạnh cô, một người phụ nữ đi cùng đang ra sức an ủi. Chân cô có đến mấy vết thương lớn đang chảy máu, cô không xỏ dép, chỉ để chân trần giẫm lên trên dép. Máu đã nhuộm cả nửa chiếc dép dưới chân cô, vậy mà vết thương vẫn không ngừng chảy máu, xem ra đã bị thứ gì đó rạch phải. Nhưng dường như cô không còn cảm giác gì nữa, chỉ ngây ngẩn nhìn ngón tay mình.

Nhiếp Vũ Thịnh gắng lấy giọng thật bình tĩnh: “Người nhà của Tôn Bình.”

Đàm Tĩnh ngẩng lên nhìn anh.

“Tình hình bệnh nhân hiện nay không được tốt, lát nữa y tá sẽ đưa giấy thông báo về bệnh tình, mọi người hãy suy nghĩ

xem có làm phẫu thuật không. Có điều với tình hình hiện nay, làm phẫu thuật cũng rất nguy hiểm. Xin hãy chuẩn bị tâm lý trước.”

Thân hình Đàm Tĩnh lắc lư mấy cái, có lẽ đã bị mấy câu nói ấy đã kích nghiêm trọng. Nhiếp Vũ Thịnh không muốn nhìn thấy gương mặt tái nhợt của cô, bèn quay người toan bỏ đi. Không ngờ cô bỗng lao tới nắm lấy áo anh: “Cứu nó với! Cầu xin anh hãy cứu nó!”

“Đàm Tĩnh!” Cô gái kia gọi rồi tiến lại đỡ lấy cô. Các bác sĩ, y tá xung quanh đều giật mình, y tá phòng Cấp cứu rất thường chứng kiến cảnh này, vội tới giải vây: “Ày, chị đừng lo, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức! Chị buông bác sĩ ra để anh ấy còn đi cứu người.”

Nhưng nói gì Đàm Tĩnh cũng không buông, cứ túm chặt cứng lấy chiếc áo khoác trắng của anh, ánh mắt đầy vẻ thê lương, giọng nói khàn đặc lại: “Cầu xin anh hãy cứu nó! Tôi xin anh!” Cô nói đi nói lại cũng chỉ có hai câu đó. Nhiếp Vũ Thịnh chưa từng thấy một Đàm Tĩnh điên cuồng như thế, cô thật sự giống một người điên, túm được áo anh là nắm chặt không buông. Móng tay cô cắm sâu vào cánh tay khiến anh đau nhói, nhưng trái tim anh còn đau hơn. Anh bỗng thấy chán nản và thất vọng khôn tả, bởi khi nhìn thấy cô vật vã van vỉ điên cuồng như thế, cảm giác duy nhất của anh, lại là xót xa.

Người phụ nữ anh từng yêu, người phụ nữ anh từng coi như châu báu, người phụ nữ từng khiến anh phải khóc một cách đau đớn, người phụ nữ mà anh từng hàng nghìn hàng vạn lần nhủ lòng phải cầm hận, mãi đến bây giờ, mãi đến lúc này, anh mới hiểu, thì ra chỉ cần nhìn thấy cô đau khổ, anh vẫn thấy xót xa.

Lại thêm nhiều người nữa vây lại định kéo tay Đàm Tĩnh ra nhưng vô ích. Cô giống như dây tơ hồng vậy, tuy rất mỏng manh yếu đuối nhưng lại dai dẳng đến gần như liều mạng, một mực bám chắc lấy cái cây duy nhất không buông. Cuối cùng y tá trưởng nhanh trí nói: “Nhanh lên, con chị tỉnh rồi! Chị mau đi xem xem!”

Đàm Tĩnh nghe thế lập tức buông tay ra khiến Nhiếp Vũ Thịnh loạng choạng, may có mấy người bên cạnh đỡ, anh mới đứng vững lại được. Những người khác nhân lúc đó kéo Đàm Tĩnh ra, Nhiếp Vũ Thịnh thấy gương mặt cô đã tái nhợt, ánh mắt trống rỗng đến tuyệt vọng. Móng tay Đàm Tĩnh cào rách tay anh, y tá bên cạnh nhìn thấy,

buột miệng kêu “ôi” một tiếng, y tá trưởng bèn đẩy Nhiếp Vũ Thịnh vào phòng trực, vừa đích thân lấy cùn i-ốt sát trùng cho anh, vừa đi tắm bông thấm cho sạch, miệng lầm bầm: “Đúng là loại người nào cũng có. Bác sĩ Nhiếp, anh sợ lắm phải không?”

Nhiếp Vũ Thịnh không nói gì, sắc mặt của anh cũng chẳng tốt hơn Đàm Tĩnh là bao, cũng hờn bay phách lạc như thế. Y tá trưởng cứ ngỡ anh bị một phen hoảng sợ, bèn an ủi: “Phòng Cấp cứu loại người nào cũng có, hôm qua còn có một người uống thuốc tự tử, khi đưa đến đây thì không cứu được nữa, nhưng người nhà anh ta cứ gây chuyện... suýt nữa thì sập cả phòng Cấp cứu... Thời buổi này người nhà bệnh nhân cứ làm như bệnh viện nợ họ ấy... Bác sĩ có phải thần thánh đâu, chỉ có thể cố hết sức, có cứu được hay không phải xem số mệnh...”

Xử lý xong vết thương, y tá trưởng dặn: “Xong rồi, trời nóng nên không băng cho anh, kéo lại nhiễm trùng. Lúc tắm thì lấy giấy bóng gói thức ăn bọc bên ngoài, tắm xong anh nhớ bôi cùn i-ốt.”

Nhiếp Vũ Thịnh ngẩng lên nói: “Chị gọi người nhà bệnh nhân vào đi, để tôi nói chuyện một lát.”

“Có gì để nói chứ? Bị tim bẩm sinh mà không phẫu thuật ngay, lần nữa để con đến nỗi này còn gây chuyện.”

“Chị gọi cô ấy vào, tôi có chuyện muốn nói.”

Y tá trưởng vừa đi ra vừa lầm bầm gì đó, một lát sau Đàm Tĩnh đi vào, cô không còn khóc nữa nhưng cả người cứ đờ đẫn ra như mất hồn, cô gái dìu Đàm Tĩnh cầm dép giúp cô, chân cô vẫn còn chảy máu.

Nhiếp Vũ Thịnh thấy cô gái kia vẫn khá bình tĩnh, bèn hỏi: “Cô là?”

“Tôi là Vương Vũ Linh, bạn của Đàm Tĩnh.”

Nhiếp Vũ Thịnh cầm lấy dép trong tay cô, nói: “Cô Vương, phiền cô tránh đi một chút, tôi có chuyện cần nói với người nhà bệnh nhân.”

Vương Vũ Linh tò mò quan sát Nhiếp Vũ Thịnh, cảm thấy anh bác

sĩ này nhìn rất quen, hình như gặp ở đâu rồi thì phải. Có điều vẻ mặt anh ta nghiêm nghị, tuy không có vẻ giận dữ nhưng lại vô cùng lạnh lùng, cảm giác xa cách vụn dậm. Chỉ là không biết tại sao anh ta lại cầm lấy đôi dép của Đàm Tĩnh từ tay mình. Vương Vũ Linh đoán anh ta có chuyện liên quan đến phương án điều trị, cần trao đổi với Đàm Tĩnh, nên dù lòng rất nghi ngờ, cô vẫn ra ngoài, tiện tay đóng luôn cửa lại.

Nhiếp Vũ Thịnh quay người lấy cồn i-ốt và băng cá nhân, cúi xuống xử lý vết thương cho Đàm Tĩnh. Vết thương rất sâu, khi dính cồn vào rất đau, cuối cùng Đàm Tĩnh cũng rụt chân lại theo bản năng, thần thờ nhìn anh.

“Đàm Tĩnh, cô biết rồi đấy, bệnh của con cô kéo dài đến hôm nay, rủi ro trong phẫu thuật cũng ngày một lớn hơn. Cô nhìn thẳng vào sự thực đi, mọi biện pháp cấp cứu đều đúng cả, nhưng nếu không phẫu thuật ngay thì cũng chỉ có thể làm chậm lại sự phát triển bệnh tình mà thôi. Giờ cháu nó nhất định phải nhập viện, viện phí mỗi ngày có thể đến hơn ba nghìn tệ, cô có bao nhiêu tiền, có thể nhập viện mấy ngày đây?”

Nước mắt cô nhỏ xuống đỉnh đầu anh, qua lớp tóc chậm chậm thấm vào da đầu. Tay anh bất giác khựng lại, nước mắt cô thật nóng, thật ấm, như một mảnh vỡ của trái tim vậy. Anh hiểu cảm giác tan nát con tim, anh cũng biết lúc này cô không phải đang rơi nước mắt, mà đang chậm chậm xé nát trái tim đã vỡ ra thành từng mảnh. Thì ra cô cũng biết đau lòng, vì một người khác.

Trong vết thương của cô có cát, anh lấy nhíp tỉ mỉ gắp ra từng chút một, đương nhiên rất đau, nhưng cô không hề xuýt xoa, chỉ nói: “Tôi có ba vạn.”

Là ba vạn lần trước mình đưa? Anh mím môi lại theo bản năng, cố kìm nén cơn giận trong lồng ngực, dừng dừng nói: “Không đủ phí phẫu thuật.”

“Nhiếp Vũ Thịnh, tôi xin anh...”

Anh lạnh lùng ngắt lời cô: “Tôi không cho cô tiền nữa đâu.”

Cô không nói gì nữa, chỉ cúi đầu, tựa đóa bồ công anh bị mưa gió

vùi dập.

Nhiếp Vũ Thịnh đã xử lý xong vết thương đáng sợ của cô, nếu sâu hơn, dài hơn chút nữa thì có lẽ phải khâu vài mũi. Anh đặt miếng gạc sát trùng lên rồi xé băng dán lại, cuối cùng đi dép vào cho cô. Làm xong anh mới thấy mình hơi ngốc nghếch, trước đây, anh từng quỳ xuống đi giày cho cô, nhưng giờ làm lại thì thật là ngốc. Lúc đi dép vào chạm phải vết thương, Đàm Tĩnh đau đến run rẩy. Vào khoảnh khắc ấy anh suýt chút nữa đã buột miệng nói, Đàm Tĩnh, sao cô lại không biết chăm sóc mình như thế chứ? Nhưng lời đến đầu lưỡi anh lại nuốt ngược vào trong. Anh có tư cách gì để nói điều đó đây? Giờ quan hệ giữa họ chỉ sợ không bằng cả người đi đường. Thấy đôi dép của cô toàn máu, anh tiện tay lấy giẻ lau sạch sẽ. Loại dép nhựa này đi vào chắc chắn sẽ cọ vào chân, dù không thành vết thương thì cô cũng không nên đi loại này.

Cô từng là công chúa của anh, phải sống trong cung điện, đi giày thủy tinh, đợi anh đến mời khiêu vũ.

Cung điện san hô đã sụp đổ từ lâu, những gì trong quá khứ chỉ còn là một đoạn hồi ức khó xử. Chỉ là anh không thể khống chế được bản thân, hễ sơ ý một chút, sự cảm thông lại trào lên, anh thường xuyên thấy xót xa cho cô, dù rằng từ lâu cô đã không cần anh xót nữa rồi.

Anh đứng thẳng người dậy, nói với cô bằng giọng công việc: “Cô hãy lo tiền đi. Nằm viện hay phẫu thuật cũng đều phải có tiền.”

“Tôi không nghĩ được cách nào nữa.” Đàm Tĩnh dờ dẫm chấp nhận số phận, như một chú dê đang chờ bị mổ thịt, “Ghim cài áo của anh tặng tôi cũng bán rồi... trong nhà không còn thứ gì đáng tiền nữa... tôi cũng chẳng còn người bạn nào có thể vay tiền cả...”

“Vậy thì cứ nhập viện trước, cô đi nộp tiền đặt cọc đi. Nhưng khi dùng hết tiền, bệnh viện sẽ dừng thuốc, cô nên nghĩ cho kỹ.”

Cô đột nhiên ngẩng lên nhìn anh, trong mấy giây đó, anh gần như muốn ngoảnh mặt đi, không muốn nhìn vào mắt cô. Trong mắt cô ảm ắp những cầu khẩn, bi thương, còn cả nỗi đau đớn sâu sắc đến gần như tuyệt vọng mà anh không muốn thấy. Cô giống như con dã thú bị ép tới đường cùng, ngay chút sức lực cuối cùng để giãy giụa cũng

không còn nữa. Mối cô mấp máy, dường như muốn nói điều gì đó, đúng lúc ấy, điện thoại của anh đổ chuông.

Gần như một loại bản năng, anh vội chộp lấy điện thoại, vừa hay có thể nhân cơ hội này tránh đôi mắt khiến người ta nhói lòng của Đàm Tĩnh.

Là Thư Cầm gọi: “Anh ăn tối chưa?”

“Anh có ca cấp cứu, chắc phải mổ.”

“Dù thế cũng phải ăn chứ. Bác sĩ Nhiếp, em có thể đến đưa cơm, giao hàng toàn quốc đó.”

Anh hơi lúng túng, đôi khi Thư Cầm rất thích đùa, nhưng không biết vì sao hôm nay anh lại không muốn nhận điện của cô, đặc biệt là lúc này. Anh bất giác đưa mắt nhìn sang Đàm Tĩnh rồi nói: “Em đợi một chút, lát anh gọi lại sau.”

“Không tiện nói chuyện à? Vậy em nói anh nghe cũng được. Bánh chẻo rau cần được không? Em sẽ mua thịt về làm nhân bánh, ngon hơn mua ngoài nhiều, với cả bánh chẻo đưa đến viện, nếu nguội anh có thể cho vào lò vi sóng hâm lại rồi ăn.”

“Thế nào cũng được.” Anh mở cửa đi ra ngoài nói với Thư Cầm, “Anh đang nói chuyện với người nhà bệnh nhân, không có việc gì thì anh ngắt máy trước đây.”

“Cũng được, vậy em đi siêu thị mua đồ. Tạm biệt anh!”

“Chào em.”

Anh ngắt máy, định thần, quay người lại, vừa đúng lúc thấy Đàm Tĩnh đi ra. Sắc mặt cô vẫn tái nhợt như vậy, nhưng giọng nói không còn run nữa. Dường như vừa hạ một quyết tâm lớn, cô rất bình tĩnh nói với anh: “Cảm ơn anh, bác sĩ Nhiếp, tôi sẽ đi gom tiền ngay, phiền anh làm thủ tục nhập viện trước giúp tôi.”

Rồi không đợi anh nói gì, cô quay người đi ra ngoài hành lang, bóng cô đổ một đường dài thật dài dưới ánh sáng của những ngọn đèn sáng cả ngày lẫn đêm. Anh nhìn theo bóng lưng cô, hiu quạnh tựa

ngọn cỏ đại trong làn gió thu, mỏng manh đến mức cảm giác chỉ cần chạm nhẹ vào là có thể vỡ vụn.

Kỳ thực, khi đi ra Đàm Tĩnh không hề có bất cứ cách nào để xoay tiền. Cô ngồi lại một lúc trong vườn hoa bệnh viện, nhưng có rất nhiều người đi qua đi lại, khiến cô không thể bình tĩnh được. Cô điếm lại hết một lượt tất cả người thân và bạn bè. Người thân... Từ khi mẹ qua đời, cô đã không còn qua lại với họ hàng nữa. Còn bạn bè, người bạn thân nhất của cô là Vương Vũ Linh, mà cửa hàng bánh ngọt sắp khai trương đã ngốn hết sạch tiền tiết kiệm của cô ấy và Lương Nguyên An. Vừa rồi, suýt nữa cô đã thốt ra một câu đáng sợ, chỉ một chút nữa thôi, nếu Nhiếp Vũ Thịnh không có điện thoại. Khi anh nhận điện, cô thầm cảm thấy may mắn, những đau khổ trong cuộc đời đã khiến cô trở nên ù lì chậm chạp, nhưng cô vẫn đoán được ai vừa gọi tới, là bạn gái của bác sĩ Nhiếp, người phụ nữ mà cô y tá nói là rất xinh đẹp, người đã phỏng vấn cô vào công ty, Giám đốc Thư. Khi nhận điện, Nhiếp Vũ Thịnh đổi hẳn nét mặt, cô nghĩ, chắc vì anh rất để tâm đến Giám đốc Thư.

Cô ấy và Nhiếp Vũ Thịnh mới thực sự xứng đôi, mọi cử chỉ hành động đều là người cùng đi trên một con đường, chứ không như cô và Nhiếp Vũ Thịnh, đã cách nhau trăm sông nghìn núi rồi. Có lẽ đời này kiếp này, cô không nên có bất cứ liên quan gì đến anh nữa.

Cát bụi lại trở về cát bụi, việc gì mình đã làm thì mình phải chịu trách nhiệm. Cô chống tay lên trán, ngay cả sức để thở dài cũng không còn nữa, giờ cô nên làm gì đây?

Cuối cùng cô lấy điện thoại ra gọi cho Thịnh Phương Đình. Lúc này chắc anh đã truyền dịch xong, thông thường, anh nhất định sẽ nhận lúc này mà check mail một lát, tiện thể xem tin tức luôn.

Quả nhiên nhận được điện của cô, anh nói: “Tôi rảnh, cô qua đi.”

Thấy Đàm Tĩnh nói có việc muốn nói, anh hơi ngạc nhiên, vì cô đã xin nghỉ để đưa con đi chơi. Vậy mà giờ cô lại gọi điện báo có việc cần nói với anh, ngữ khí không chỉ lo lắng mà còn đượm phần mệt mỏi. Anh nhớ hôm qua lúc về cô vẫn rất vui vẻ, không biết đã xảy ra chuyện gì mà chưa đến hai mươi tư tiếng cô đã thành ra thế này.

Khi nhìn thấy Đàm Tĩnh, anh hơi giật mình. Trong điện thoại

nghe giọng cô có vẻ mệt mỏi, nhưng giờ nhìn cô như biến thành một người khác vậy. Dáng đi của cô hơi khập khiễng, lúc này anh mới nhận ra chân cô bị thương, nhìn lớp băng bên ngoài, có lẽ vết thương rất lớn. Ánh mắt anh chuyển từ chân lên gương mặt cô, chắc hẳn cô đã khóc, đôi mắt vẫn còn sưng đỏ. Anh hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Đàm Tĩnh không biết nên nói từ đâu, sau cùng Thịnh Phương đành đành kiên nhẫn hỏi từng câu một, rồi từ những câu trả lời hỗn loạn của cô, tổng kết ra khó khăn cô đang gặp phải: Con trai cô bị bệnh tim bẩm sinh, giờ đã nhập viện, nhưng hiện tại cô không có tiền đóng viện phí và thuốc thang, hy vọng được ứng trước lương.

Cô vẫn đang trong thời gian thử việc, phải mở miệng thế này chắc hẳn đã bị ép đến đường cùng rồi.

Anh nghĩ một chút rồi nói: “Xin lỗi, công ty không có tiền lệ như vậy. Tôi nghĩ dù tôi có xin giúp cô thì khả năng được phê chuẩn cũng rất nhỏ.”

Cô cúi đầu, khẽ nói: “Tôi biết, tôi chỉ muốn thử xem.”

Thật ra cô không hy vọng gì nhiều, nhưng chỉ cần có một cơ hội nhỏ, cô cũng phải thử.

Thịnh Phương Đình bỗng cảm thấy không đành lòng. Trên thương trường, anh trước nay đều sát phạt quyết đoán, chưa bao giờ để đối thủ có bất cứ cơ hội phản kích nào. Trong cuộc sống, anh lạnh lùng lý trí, sắp xếp mọi việc đều vô cùng có trật tự, nhiều lúc anh cảm thấy mình là người sống theo lý trí nhiều hơn tình cảm. Nhưng không biết vì sao, anh đột nhiên lại thấy ghét sự lý trí đó của mình.

Thình thoảng kích động một chút thì sao chứ?

“Thế này đi, tôi cho cô vay, ba vạn có đủ không?”

“Không, không cần đâu, Giám đốc Thịnh.” Đàm Tĩnh hoảng hốt nhìn anh, “Xin lỗi, làm phiền anh rồi, lẽ ra tôi không nên đến đây.”

“Cô có thể trích một phần lương để trả tôi dần dần.” Anh nói, “Trẻ con bị bệnh là việc đáng lo nhất, mà giờ lại cần nhập viện gấp. Tôi cho cô vay, coi như cứu một mạng người, cũng như cô đã cứu tôi trong

thang máy vậy.”

“Tôi sợ tôi không trả được.” Đây là sự thật, sau thời gian thử việc liệu cô có được ở lại công ty không vẫn là dấu hỏi lớn. Với mức lương hiện giờ, để trả ba vạn tệ cô cũng phải không ăn không uống gần một năm. Huống hồ bệnh của Tôn Bình giống như cái hang không đáy, cô làm sao dành dụm được tiền cơ chứ?

Nợ Tôn Chí Quân đã là bất đắc dĩ, là việc sai lầm nhất cô từng làm. Giờ lại nợ thêm Thịnh Phương Đình, cô sẽ càng không biết phải làm sao mới được.

“Với sự chăm chỉ của cô, tôi tin cô sẽ trả được.” Thịnh Phương Đình đã quen ra quyết định, “Cứ thế đi, nước đã đến chân rồi, cô còn chần chừ cái gì? Cho con nhập viện trước đã, cô còn do dự thì chỉ khổ con thôi.”

Câu nói cuối cùng khiến nước mắt Đàm Tĩnh suýt trào ra. Nếu cô còn do dự thì không phải con chịu khổ mà là sắp mất mạng. Là một người mẹ, cô không có bất cứ sự lựa chọn nào nữa. Thịnh Phương Đình nói: “Đi nào, tôi cùng cô đi nộp tiền đặt cọc, tôi biết ở đây có thể dùng thẻ tín dụng.”

Nhiếp Vũ Thịnh lại đi thăm Tôn Bình, anh cố thuyết phục bản thân rằng, ở địa vị một bác sĩ, chỉ cần làm hết sức là được. Nhưng bóng lưng của Đàm Tĩnh lúc ra đi thật sự khiến anh không sao chịu nổi. Lưỡng lự một chút, cuối cùng anh gọi cho Chủ nhiệm Phương. Hôm nay Chủ nhiệm Phương có một ca phẫu thuật đặc biệt, còn chưa ra khỏi phòng mổ đã nghe nói Nhiếp Vũ Thịnh gọi, biết anh nếu không phải chuyện cực kỳ quan trọng thì sẽ không gọi cho mình, tay ông vẫn cầm dao mổ, bèn bảo y tá giờ điện thoại áp vào tai mình, hỏi: “Có chuyện gì?”

“Chủ nhiệm Phương, bệnh nhân đầu tiên của hạng mục CM hôm nay phát bệnh nhập viện rồi. Người nhà bệnh nhân vẫn chưa xác định có nhận trợ cấp không. Cháu thấy tình hình của bệnh nhân không tốt, có lẽ không thể đợi được nữa. Tổ chức từ thiện có chương trình trợ giúp cho bệnh nhân tim bẩm sinh nhưng đối tượng lại là người ở nông thôn...”

“Nhiếp Vũ Thịnh, tôi dung túng cậu quá rồi phải không?” Chủ

nhiệm Phương tức giận gầm lên, “Nào cậu ứng nước rồi hả? Rõ ràng biết không phù hợp điều kiện mà còn gọi tôi như có chuyện gấp lắm! Tôi đã quá dung túng cậu rồi! Bệnh nhân đó có quan hệ gì với cậu? Đến nỗi vì một chuyện bé bằng hạt đậu như thế mà phải gọi vào phòng mổ? Tôi cho cậu hay, ra khỏi đây tôi sẽ tính sổ với cậu!”

Cô y tá cầm điện thoại bị dọa cho chớp mắt liên hồi, cô chưa bao giờ thấy Chủ nhiệm Phương nổi giận đến thế, đặc biệt là với bác sĩ Nhiếp. Chủ nhiệm Phương nghiêng đầu, tỏ ý bảo cô ngắt máy, rồi tiếp tục chuyên tâm mổ.

Nhiếp Vũ Thịnh bị mắng một trận té tát, lúc này mới nhớ hôm nay Chủ nhiệm Phương có ca mổ đặc biệt, cú điện thoại này đúng là đã gọi không đúng lúc. Bác sĩ Lý ở bên cạnh cũng nghe thấy tiếng của Chủ nhiệm Phương trong điện thoại, bèn nhìn Nhiếp Vũ Thịnh với ánh mắt đồng cảm, “Anh cũng thật là, bạn quá lú lẫn rồi à?” Nhiếp Vũ Thịnh cười khổ, không phải anh bạn đến lú lẫn, mà lúc nào cũng vậy, hễ gặp Đàm Tĩnh là anh lại lú lẫn.

Nhưng ngay lập tức, anh lại bận tối mắt. Xe cấp cứu chở tới một đứa trẻ mới mười tuổi, chơi ở công trường nơi bố làm việc, trượt chân ngã xuống hố xi măng cốt thép chưa khô, bị bốn sợi thép đâm vào người, làm tổn thương nhiều bộ phận nội tạng. Khoa Ngoại hội chẩn, mở ra thì thấy một sợi thép chọc ngay phía dưới tim. Một chủ nhiệm khoa Tim đang làm phẫu thuật đặc biệt, một chủ nhiệm khác đang đi họp ở tỉnh khác, một chủ nhiệm đang học bồi dưỡng ở nước ngoài, còn một chủ nhiệm nữa lại cũng đang trong phòng mổ. Chủ nhiệm khoa Ngoại không nghĩ nhiều, liền hỏi ngay: “Nhiếp Vũ Thịnh đâu, vừa rồi không thấy cậu ấy trong phòng Cấp cứu, mau gọi đến phẫu thuật tim đi.”

Ngoài mấy vị đức cao vọng trọng, trong lớp trẻ, người có kỹ thuật mổ tim giỏi nhất có lẽ chỉ có Nhiếp Vũ Thịnh. Trong phòng mổ, chỉ riêng người phụ trách của mỗi khoa đã có đến bốn năm người, Nhiếp Vũ Thịnh được gọi đến, lập tức chăm chú nghĩ cách rút sợi sắt ra. Vị trí của sợi sắt đó rất hiếm, chỉ cần động nhẹ là có thể tổn thương đến tim. Anh phối hợp với bác sĩ phụ trách lồng ngực, cẩn trọng từng bước rút sợi sắt ra. Đến khi xử lý xong vết thương phía dưới tim cho bệnh nhân, anh mới nhận ra toàn thân mình đã ướt đầm mồ hôi.

Những người còn lại vẫn đang bận rộn, khi anh ra khỏi bàn mổ,

chủ nhiệm Hàn khoa Ngoại Gan mật cũng xử lý xong một sợi sắt cắm trong gan. Chủ nhiệm Hàn cùng anh ra ngoài cởi găng rửa tay, hỏi: “Sao hôm nay cậu không đi thăm bố?”

“Chiều nay phòng Cấp cứu nhiều việc, tôi bận tối mắt.”

Lúc này anh mới thấy đói, bụng lép kẹp, ngẩng lên nhìn đồng hồ thấy đã bảy giờ.

“Bên ngoài có phóng viên, chúng ta ra cửa sau.”

Ngoài cửa, phóng viên của mấy kênh truyền hình đã kéo đến. Khi đứa trẻ kia được cứu lên thì họ đã đến rồi, còn đi theo cả đoạn đường đến tận bệnh viện. Vết thương nghiêm trọng như vậy khiến ai cũng vô cùng lo lắng. Nhân viên hành chính của bệnh viện ra ứng phó với phóng viên, nói hiện giờ vẫn đang làm phẫu thuật, tình hình không lạc quan lắm. Người nhà đứa trẻ đó khóc đến khản cả tiếng, các phương tiện truyền thông lập tức kêu gọi đóng góp, vì chi phí thực hiện ca phẫu thuật này người nhà đứa trẻ căn bản không thể trả được.

Chủ nhiệm Hàn lắc đầu thở dài. Nhiếp Vũ Thịnh cũng thở dài, hằng ngày ở bệnh viện, những việc như thế này xảy ra quá nhiều, đến mức người ta không còn cảm giác gì nữa. Vì thế Chủ nhiệm Phương mới bảo đấy là chuyện nhỏ như hạt đậu. Những người nằm trong phòng Cấp cứu có ai là không nguy hiểm đến tính mạng? Nhiều nhất một ngày Nhiếp Vũ Thịnh phải mổ năm ca thì sống ba, chết hai. Người nhà bệnh nhân được cứu khóc ròng, người nhà bệnh nhân không qua khỏi cũng khóc ròng. Nhưng anh có thể làm gì chứ? Anh đâu phải thần tiên, chỉ có thể cố gắng hết sức mà thôi.

Anh đi thang máy xuống tầng dưới thì nhận được điện thoại của bác sĩ báo Tôn Bình đã nhập viện. Vì Tôn Bình là bệnh nhân của anh nên họ gọi đến hỏi xem anh có dặn dò gì không. Nhiếp Vũ Thịnh thoáng sửng người, Đàm Tĩnh rốt cuộc cũng kiếm được tiền rồi, người phụ nữ này quả là giỏi giang hơn anh tưởng. Anh liền nói: “Để tôi đến xem tình hình của bệnh nhân.”

“Giường số 39.”

Phàm những giường có số đuôi “9” đều là giường bổ sung, bệnh

viện quanh năm chật ních người, không bao giờ sắp xếp hết được những ca xếp hàng chờ mổ, đến nỗi phải kê thêm giường cho bệnh nhân ngoài hành lang. Năm ngoái bệnh viện đã xây thêm một tòa nhà nhưng vẫn không đủ.

Nhiếp Vũ Thịnh cảm thấy rất mệt mỏi, đứng liền ba tiếng bên bàn mổ, cơm tối chưa kịp ăn, còn phải gặp Đàm Tĩnh.

Anh cảm thấy gặp Đàm Tĩnh còn tốn hao tâm lực hơn bất cứ ca mổ phức tạp nào. Mỗi lần nhìn thấy cô, anh lại ước giá như mình chưa từng quen biết cô.

Điều khiến Nhiếp Vũ Thịnh bất ngờ là, trong phòng bệnh ngoài Đàm Tĩnh và Vương Vũ Linh ra, còn có Thịnh Phương Đình. Nhiếp Vũ Thịnh nhớ người này là đồng nghiệp bị xuất huyết dạ dày của Thư Cầm, chính anh đã tìm người để sắp xếp cho anh ta nhập viện. Thịnh Phương Đình vẫn mặc quần áo bệnh nhân, thấy Nhiếp Vũ Thịnh, anh ta khách sáo nói: “Bác sĩ Nhiếp, tôi còn chưa cảm ơn anh!”

Anh đành bắt tay Thịnh Phương Đình, Thịnh Phương Đình nghe nói anh là bác sĩ điều trị chính cho Tôn Bình, lập tức quay sang bảo Đàm Tĩnh: “Bác sĩ Nhiếp rất giỏi, cô yên tâm.”

Đàm Tĩnh không lên tiếng, Nhiếp Vũ Thịnh cúi người nhìn bản điện tâm đồ trên thiết bị, lại quay sang hỏi y tá mấy câu, chưa kịp viết dặn dò thì nghe có tiếng giày cao gót. Rồi có người đẩy cửa ra, một giọng nói ngọt ngào vang lên: “Bác sĩ Nhiếp, bạn gái anh đến đưa cơm cho anh này.”

Thư Cầm cầm hộp bánh chẻo, mỉm cười đứng sau cô y tá đẩy cửa vào, vừa nhìn rõ những người có mặt trong phòng, cô bất giác ngẩn người. Thịnh Phương Đình bèn lên tiếng chào trước: “Giám đốc Thư!”

“Giám đốc Thịnh!” Cô nhìn Thịnh Phương Đình mặc quần áo bệnh nhân, rồi lại nhìn vẻ mặt tiêu tụy của Đàm Tĩnh, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Con trai Đàm Tĩnh nhập viện rồi, tôi qua thăm.” Thịnh Phương Đình nói ngắn gọn.

“Ồ!” Thư Cầm quan tâm hỏi, “Cháu bị sao vậy? Có nghiêm trọng không?”

“Chúng ta đừng chen chúc ở đây nữa.” Nhiếp Vũ Thịnh bảo Thư Cầm, “Em đợi anh ở văn phòng.”

Anh không thích Thư Cầm và Đàm Tĩnh cùng đứng trong một căn phòng, đặc biệt là ở trước mặt anh, nó khiến anh có cảm giác như mình phản bội gì đó vậy. Rõ ràng anh và Đàm Tĩnh đã kết thúc từ lâu, rõ ràng Thư Cầm cũng không phải loại người nhỏ nhen. Nhưng anh vẫn cảm thấy không nên để hai người phụ nữ này đứng cạnh nhau, đặc biệt là trước mặt anh.

“Giám đốc Thịnh cũng tới văn phòng tôi ngồi một lát đi.”

“Thôi, tôi phải về phòng đây, lát nữa y tá sẽ đến đo nhiệt độ và huyết áp.”

Thư Cầm theo anh đến văn phòng, Thịnh Phương Đình cũng về phòng. Trước khi đi Nhiếp Vũ Thịnh liếc thấy Đàm Tĩnh đã bình tĩnh hơn nhiều, cũng không còn tuyệt vọng như hồi chiều nữa. Cô lặng lẽ ngồi cạnh giường, chăm chú vuốt cánh tay đang truyền dịch, để thứ chất lỏng lạnh lẽo kia được ấm hơn. Anh thầm nhủ, rốt cuộc mình đang nghĩ gì vậy? Tại sao một việc đã kết thúc, đã rõ ràng, anh lại khiến nó trở nên rối loạn thế này?

Thư Cầm không nhận ra anh có gì khác lạ, với cô, Nhiếp Vũ Thịnh lúc nào cũng như vậy, uể oải, ngại nói chuyện. Hơn nữa lúc đến cô còn nghe nói anh vừa xong một ca mổ quan trọng. Phóng viên vẫn chưa đi, đứa trẻ bị ngã ở công trường vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm.

Bánh cháo vẫn còn nóng, cô ngồi xuống nhìn anh ăn, rõ ràng anh chẳng có hứng ăn uống, nhưng vẫn chau mày, cắn từng miếng ăn như uống thuốc. Khi ăn ở nhà ăn, nếu không hợp khẩu vị, anh vẫn ép mình ăn như vậy. Anh cần nạp thêm năng lượng, ca phẫu thuật buổi chiều đã khiến anh tiêu hao sạch thể lực.

“Chúng ta quyên chút tiền cho đứa trẻ ấy đi.” Đột nhiên Thư Cầm nói, khiến Nhiếp Vũ Thịnh suýt nữa cắn phải lưỡi, anh ngẩng lên nhìn cô, hỏi: “Sao bỗng nhiên em lại muốn quyên tiền?”

“Đứa trẻ ấy rất đáng thương, mới từng ấy tuổi đã phải chịu khổ như vậy.” Thư Cầm động lòng trắc ẩn, “Anh ở bệnh viện mãi thành ra máu lạnh rồi.”

Không phải anh máu lạnh, chỉ là anh... đồ ky.

Nhiếp Vũ Thịnh bỗng cảm thấy miếng bánh chèo nghẹn lại nơi cổ, miễn cưỡng cũng không sao nuốt nổi nữa. Anh nói: “Em muốn cho thì cho, dù sao anh cũng sẽ không cho cô ta tiền nữa đâu.”

“Cho nữa?” Thư Cầm ngạc nhiên hỏi, “Anh từng cho người ấy tiền rồi sao?”

Nhiếp Vũ Thịnh ngậm miệng lại, nhận ra mình lỡ lời. Anh đã quá mệt rồi, tinh thần không được tỉnh táo, không quản được miệng, cũng không quản được cảm xúc nữa. Khi nhìn thấy Thịnh Phương Đình, anh đã nhạy cảm nhận ra điều gì đó. Thịnh Phương Đình là cấp trên của Đàm Tĩnh, lần trước Đàm Tĩnh đưa anh ta vào viện, giờ Tôn Bình nhập viện, anh ta lại từ phòng bệnh qua thăm. Anh cứ có cảm giác quan hệ giữa Đàm Tĩnh và Thịnh Phương Đình đã vượt quá giới hạn cấp trên cấp dưới thông thường. Chắc chắn giữa họ có gì đó, tuy anh không muốn nghĩ quá nhiều về Đàm Tĩnh, nhưng anh đồ ky.

Anh đồ ky người đó có thể quang minh chính đại đứng cùng cô, có thể công khai, thoải mái quan tâm đến cô.

“Bốn sợi thép, em nghe mà rùng cả mình. Bây giờ đám trẻ có bố mẹ đi làm ăn xa thật đáng thương, khó khăn lắm nghỉ hè mới được đến chỗ bố mẹ, vậy mà không phải chết đuối thì lại gặp chuyện thế này. Vừa rồi y tá còn nói với em, ngoài tim ra, gan, phổi, lá lách của thằng bé cũng bị thương, gân đứt xương gãy... Một đứa trẻ mà phải chịu khổ như vậy, thật đáng thương! Bất kể anh có góp tiền hay không, em cũng đưa hai nghìn tệ cho mẹ của cậu bé ấy. Nhìn cô ấy khóc thật đáng thương.”

Nhiếp Vũ Thịnh bấy giờ mới biết mình hiểu nhầm, vội hỏi: “Em muốn nói là quỳ tiền cho đứa bé bị ngã à?”

“Đương nhiên rồi.” Thư Cầm không hiểu, “Anh tưởng em cho ai chứ?”

“Không có gì.” Anh gấp một cái bánh chẻo để lấp liếm, buồn bực cắn một miếng, rõ ràng là đồ ăn tươi ngon, nhưng anh chỉ cảm thấy cổ họng đau buốt, nuốt xuống một cách khó khăn.

Ăn xong bánh chẻo, Nhiếp Vũ Thịnh chào các đồng nghiệp trực đêm rồi cùng Thư Cầm đến phòng bệnh gan thăm bố mình. Phòng bệnh khoa Gan ở tòa nhà khác, khi họ đi xuống, vừa hay gặp Vương Vũ Linh đang đi lên. Vũ Linh vẫn nhận ra Nhiếp Vũ Thịnh, lên tiếng chào: “Bác sĩ Nhiếp.”

Nhiếp Vũ Thịnh gật đầu, thấy Vương Vũ Linh tay cầm hộp cơm, hẳn là ra mua cơm cho Đàm Tĩnh, chẳng trách lúc này không thấy cô trong phòng bệnh. Biết cơm hộp bên ngoài bệnh viện vừa đắt vừa không ngon, anh nói: “Phía sau phòng khám bệnh có nhà ăn, tám tệ một suất trứng xốt cà chua.”

Vương Vũ Linh không ngờ anh lại chủ động nói với mình điều này, vội vàng cảm ơn. Cô cứ cảm thấy có gì đó khác lạ, mãi tới khi vào phòng, nhìn thấy Đàm Tĩnh mới thực hiểu ra khác lạ ở đâu. Vừa đưa hộp cơm cho Đàm Tĩnh, cô vừa nói: “Này, vừa rồi tớ gặp bác sĩ Nhiếp, có chuyện này lạ lắm.”

Đàm Tĩnh chẳng còn lòng dạ nào mà ăn uống, cô đón lấy hộp cơm, cầm đũa lên, nhưng chỉ khều khều được mấy hột cơm. Vương Vũ Linh lại kể tiếp: “Anh ta nói với tớ phía sau phòng khám bệnh có nhà ăn, tám tệ một suất trứng xốt cà chua. Này, Đàm Tĩnh, sao anh ta biết tớ muốn mua trứng xốt cà chua? Lúc chán ăn, cậu chỉ nuốt được có trứng xốt cà chua, cậu nói xem có phải anh ta rất thần kỳ không? Ngay việc tớ muốn mua gì anh ta cũng biết...”

Đàm Tĩnh làm như không nghe, chỉ cầm đũa lùa cơm vào miệng, ăn mà chẳng thấy vị gì. Bên cạnh, Vương Vũ Linh vẫn thao thao nói chuyện gì đó. Anh vẫn nhớ mỗi khi gặp chuyện, cô chỉ ăn được mỗi trứng xốt cà chua, thói quen này là do mẹ cô tạo nên. Hồi nhỏ mỗi khi cô ốm, mẹ lại làm trứng xốt cà chua trộn với cơm, ăn hơi chua chua, dễ nuốt. Về sau mỗi khi không ngon miệng, chẳng ăn được gì, cô chỉ có thể ăn trứng xốt cà chua. Dạo mang thai cô bị nghén rất nặng, mấy tháng cuối hay bị nôn, nôn rồi ăn, ăn rồi lại nôn, bữa nào cũng trứng xốt cà chua.

“Đang nghĩ gì vậy?” Cuối cùng Vương Vũ Linh cũng nhận ra cô

đang thất thần.

“Không có gì, tớ chẳng ăn nổi nữa đâu, chỉ muốn ôm Bình Bình một cái thôi.”

“Cậu đừng lo quá! Giờ đã nằm viện rồi, giám đốc lại cho cậu vay tiền...”

“Phí phẫu thuật vẫn chưa biết đào đâu ra...” Đàm Tĩnh chau mày, cô thở dài chua xót: “Có lúc tớ nghĩ, đưa nó đến với thế giới này rồi cuộc là đúng hay sai?”

“Phỉ phui cái mồm, cậu đang nghĩ linh tinh cái gì vậy? Bệnh của Bình Bình không phải do cậu, có ai không mong con cái mình sống bình yên chứ...”

Vì thế cô mới đặt tên con là Bình, Bình trong bình an. Thằng bé vừa sinh ra đã bị chẩn đoán mắc bệnh tim bẩm sinh, nên tâm nguyện lớn nhất, cũng như duy nhất của cô, là mong sao con lớn lên một cách bình yên.

Thư Cầm cũng cảm thấy Nhiếp Vũ Thịnh rất lạ, anh vốn ít nói, hiếm khi chủ động nói chuyện với người lạ. Ngay cả khi ở bên người bạn lâu năm là cô đây, lúc nào cũng là cô nói nhiều hơn. Cô không quen Vương Vũ Linh, cứ nghĩ rằng đó là người nhà của bệnh nhân nào đó. Nhiếp Vũ Thịnh nói chuyện với Vương Vũ Linh cô cũng không lấy làm lạ, người nhà bệnh nhân khách sáo chào hỏi anh, anh thường sẽ khách sáo đáp lại. Nhưng nói đến trứng xốt cà chua thì thật sự không giống phong cách của anh rồi.

Ra khỏi tòa nhà, Thư Cầm không kìm được hỏi: “Nếu em không nhớ nhầm thì anh chưa bao giờ ăn trứng xốt cà chua, hơn nữa còn rất ghét xốt cà chua.”

Nhiếp Vũ Thịnh nhìn cô: “Em muốn nói gì thì nói đi.”

“Làm sao anh biết người vừa rồi mua trứng xốt cà chua?”

“Anh nhìn thấy qua hộp cơm cô ấy cầm, có màu đỏ, màu vàng, đương nhiên là trứng xốt cà chua.”

Thư Cầm nhất thời ghen hòng, đành nói: “Không ngờ năng lực quan sát của anh lại nhạy bén như vậy.”

“Bọn anh là bác sĩ ngoại khoa, thường thường khi mổ ra, trong vòng vài giây phải tìm thấy mạch máu, đó không phải nhạy bén mà là bản năng nghề nghiệp.”

Thư Cầm không nói gì thêm, nhưng Nhiếp Vũ Thịnh cảm thấy mình thật đáng xấu hổ. Bao nhiêu năm qua rồi, vậy mà anh vẫn nhớ thói quen của Đàm Tĩnh. Anh chưa bao giờ mua trứng xốt cà chua ở nhà ăn nhưng lại buột miệng nói cho Vương Vũ Linh biết giá. Có lẽ mỗi lần nhìn, không phải anh nhìn mà như không thấy, mà là hết sức không muốn nhớ, nhưng lại không thể quên được giá của nó.

Chương 13

Tinh thần ông Nhiếp Đông Viễn khá tốt, có điều các loại trị liệu khiến sắc mặt của ông tái đi, tóc bắt đầu rụng, không ăn uống được gì. Gặp con trai, ông rất vui, thấy anh dẫn theo Thư Cầm ông lại càng vui hơn: “Tiểu Thư, sao lại mang hộp giữ nhiệt thế kia, đem gì ngon cho bác à?”

“Bác phải ăn kiêng mà, cháu không dám mang gì vào, sợ bác sẽ lại vút đi. Nhiếp Vũ Thịnh hôm nay tăng ca nên cháu đem chút bánh chẻo cho anh ấy.”

“Cháu đừng đối tốt với thằng bé này quá, cứ thế nó sẽ không biết điều đâu. Lần sau gói bánh chẻo nhớ phần bác một nửa, bác sẽ bảo bác ăn được bánh chẻo.”

Thư Cầm cười nhận lời, Nhiếp Vũ Thịnh ra ngoài nói vài câu với bác sĩ trực ban, rồi quay lại xem số liệu về bệnh trạng của bố. Ông Nhiếp Đông Viễn nói: “Đừng xem nữa, bố anh không chết trong một sớm một chiều được đâu. Hơn nữa đây đâu phải chuyên khoa của anh, đọc thì hiểu gì chứ?”

“Những thứ chung chung con vẫn hiểu được.” Nhiếp Vũ Thịnh đặt bản báo cáo kiểm tra về chỗ cũ, bình thản đáp.

Phòng của bố anh là phòng VIP, rất rộng, điều kiện cũng rất tốt. Ti vi tinh thể lỏng treo trên tường đang phát tin tức, vừa hay có tin về đứa bé bị ngã trong công trường chiều nay, đưa đến bệnh viện mổ mất bảy tám tiếng, hiện giờ đã vào ICU⁽¹⁾.

Ông Nhiếp Đông Viễn nói: “Ừa, đó không phải bệnh viện này sao? Nhà đó trông con thế nào vậy? Sao lại đưa nó đến công trường? Xảy ra chuyện như vậy rất nguy hiểm. Tôi phải gọi cho Tổng giám đốc bắt động sản bên ấy, công trường của chúng ta không thể để xảy ra chuyện đó được.”

Nhiếp Vũ Thịnh nói: “Con cái của những công nhân xuất thân nông thôn đến kỳ nghỉ hè không có nơi nào để đi cả. Nhưng đúng là

có vấn đề trong khâu quản lý ở công trường, không nên để trẻ chưa thành niên vào trong, lại không đội mũ bảo hiểm, ngã như vậy làm tổn thương rất nhiều bộ phận trong cơ thể, đầu cũng bị thương ngoài da, cả khoa Ngoại đều tất bật suốt buổi chiều vì đưa trẻ đó. Phần tim do con phụ trách bị một sợi sắt cắm vào, dịch lên vài mi li mét có lẽ không còn mạng nữa rồi.”

Ông Nhiếp Đông Viễn chau mày: “Vết thương đó có lành được không?”

“Còn phải trông vào may mắn nữa, nếu vượt qua được đêm nay, chưa biết chừng tình hình sẽ lạc quan hơn.”

Ti vi lại nói có người trong bệnh viện đang quyên góp tiền cho đứa bé, ông Nhiếp Đông Viễn sức nhớ ra: “Viện phí của đứa bé đó là bao nhiêu?”

“Không biết nữa, ICU đắt như thế, xem nó phải ở bao lâu, lại cộng thêm phí mổ cấp cứu, chắc cũng đến hơn hai vạn.”

“Anh đi nói với bố mẹ của đứa bé, viện phí bố trả,

cứ yên tâm điều trị.”

Nhiếp Vũ Thịnh kinh ngạc nhìn bố mình. Ông Nhiếp Đông Viễn cũng không phải chưa từng làm từ thiện, tập đoàn Đông Viễn từng quyên tiền xây hơn chục trường tiểu học ở những vùng nghèo đói khó khăn, còn đưa cả phóng viên theo đến vùng núi phía Tây Nam Quý Châu làm từ thiện. Có điều, thực lòng ông chẳng mấy quan tâm tới việc làm từ thiện, nguyên nhân ông ủng hộ các hoạt động từ thiện rất đơn giản, một là để xây dựng hình ảnh cho công ty, hai là nhằm được giảm thuế hợp pháp.

“Sống đến ngày hôm nay mới hiểu tiền là gì, mệnh là gì.” Ông Nhiếp Đông Viễn dường như rất thương cảm, “Chẳng biết bố có sống được đến lúc nhìn thấy mặt cháu không, cứu mạng con người ta coi như tích chút đức.”

Thư Cầm vội nói: “Bác đừng bi quan như vậy, thật ra chuyên gia cũng nói rồi mà, nếu chịu khó kiên trì, giữ vững hiệu quả điều trị thì sống thêm tám đến mười năm nữa là bình thường. Khoa học bây giờ phát triển như thế, trong nước ngoài nước có biết bao nhiêu loại thuốc, bác điều trị vài năm chưa biết chừng, thế giới lại phát minh ra loại thuốc mới, có thể trị khỏi hoàn toàn.”

Ông Nhiếp Đông Viễn nói: “Không phải bác giục các con kết hôn đâu.” Đoạn ông thở dài, “Chỉ là số mệnh rồi cũng đến lúc kết thúc, không thể miễn cưỡng được. Trước đây bác luôn cho rằng mình hơn người, dù có già cũng không đến nỗi hồ đồ như người ta. Giờ mới biết, thì ra mình đã già thật rồi, suy nghĩ cũng giống hệt người khác. Một người có thể sống đến già, sau khi nghỉ hưu thì ở nhà rảnh rang trông cháu, mới đúng là hạnh phúc.”

Nhiếp Vũ Thịnh không thể không chen vào: “Bố đừng nghĩ ngợi lung tung nữa, phối hợp điều trị cho tốt, tuần sau còn phải họp hội đồng quản trị đấy.”

“Đúng rồi.” Ông Nhiếp Đông Viễn lấy lại tinh thần, “Anh làm hai việc này cho bố: một là gọi điện cho Tổng giám đốc Tưởng bên bất động sản; hai là gọi cho Thư ký Trương bảo cậu ấy đến bệnh viện nộp viện phí cho đứa bé kia.”

Từ sau khi bị bệnh, thỉnh thoảng ông cũng sai Nhiếp Vũ Thịnh

làm một vài việc, phần lớn là những việc nhỏ nhặt thế này. Nhiếp Vũ Thịnh nói: “Con không có số của Tổng giám đốc Tường.”

“Thư ký Trương có, anh gọi cho cậu ấy trước đi.”

Thư ký Trương vô cùng nhanh nhẹn, vừa nhận được điện của Nhiếp Vũ Thịnh liền đi ngay đến bệnh viện, thay mặt ông Nhiếp Đông Viễn góp mười vạn cho đứa trẻ kia, gửi vào tài khoản bệnh viện coi như tiền đặt cọc nằm viện, còn nói những chi phí tiếp theo sẽ do quỹ từ thiện của tập đoàn Đông Viễn phụ trách. Người nhà đứa bé cảm ơn rối rít, Nhiếp Vũ Thịnh không muốn nhìn cảnh tượng đó nên đã tránh đi từ sớm, không hề lộ diện. Ông Nhiếp Đông Viễn đương nhiên càng không thể lộ diện.

Nhưng sau khi làm xong các việc đó, Thư ký Trương vẫn đến phòng bệnh của ông Nhiếp Đông Viễn đưa cho Nhiếp Vũ Thịnh một cuốn sổ địa chỉ: “Đây là cách thức liên lạc với tổng giám đốc tất cả các công ty trực thuộc tập đoàn, cùng các quan chức quản lý cấp cao và cấp trung của tập đoàn.”

“Đưa tôi làm gì?”

“Ông Nhiếp đang ốm, lại nằm ở viện của cậu, có những lúc tôi không ở bên cạnh, nếu ông ấy muốn gọi điện thoại thì tìm cậu sẽ tiện hơn.”

“Được rồi.” Nhiếp Vũ Thịnh cũng không bận tâm nhiều, liền nhận lấy.

“Còn nữa, ông Nhiếp nói phải gọi điện cho Tổng giám đốc Tường, cậu đừng quên.”

“Tôi biết rồi.”

Nhiếp Vũ Thịnh thấy chuyện này cũng không có gì to tát, nhìn đồng hồ thấy còn sớm, liền gọi cho Tổng giám đốc Tường bên bất động sản, truyền đạt lại ý của ông Nhiếp Đông Viễn. Tổng giám đốc Tường trong điện thoại rất khách khí, hứa ngày mai sẽ triệu tập cuộc họp khẩn cấp, thông báo cho các công ty con trên toàn quốc cùng với bên B giám sát đơn vị thi công thanh tra công trường, quy phạm chế độ, tổ chức thủng an toàn. Nói xong việc công, ông ta lại hỏi thăm tình

hình ông Nhiếp Đông Viễn, an ủi Nhiếp Vũ Thịnh vài câu rồi mới ngắt máy.

Khi Nhiếp Vũ Thịnh rời khỏi bệnh viện thì đã là lúc phòng bệnh tắt đèn. Trên xe, Thư Cầm không kìm được phì cười thành tiếng. Nhiếp Vũ Thịnh không hiểu, hỏi: “Em cười gì vậy?”

“Em cười anh là Tôn Ngộ Không, làm thế nào cũng chẳng thoát khỏi bàn tay Phật Tổ Như Lai.”

“Em muốn nói bố anh?”

“Đúng thế.” Thư Cầm nhìn anh cười, “Bác bảo anh gọi điện thoại là anh gọi, anh có bao giờ nghĩ mình gọi với thân phận gì không?”

“Còn thân phận gì được nữa, không phải con trai ông ấy sao?”

“Em đoán... ông Tưởng kia rất khách sáo với anh.”

“Cấp dưới của bố anh lúc nào cũng khách sáo với anh.”

“Tối nay lại khác, anh không thấy ông ấy đặc biệt khách sáo sao?”

Nhiếp Vũ Thịnh nghĩ một lát rồi nói: “Đặc biệt khách sáo thì không. Nhưng ông ta nói sẽ làm cái gì mà thắng an toàn ở các công trường của công ty con trên toàn quốc, hỏi ý anh thế nào. Anh chẳng hiểu gì về ngành của họ, căn bản không hiểu tại sao lại hỏi ý kiến anh, chỉ bảo ông ta cứ tự liệu mà làm.”

“Thái tử gia ời là thái tử gia, người ta coi anh là người kế nhiệm ghế Chủ tịch Hội đồng quản trị rồi, đương nhiên sẽ hỏi ý kiến của anh về phương án họ đưa ra. Anh còn bảo cứ liệu mà làm, gặp phải ông chủ như anh thì người ta xui xẻo rồi.”

“Anh chỉ thay mặt bố gọi cho ông ta...”

“Người ta coi anh là thái tử giám quốc rồi, anh vẫn còn lơ ngơ thế à.”

“Bố anh đã bảo ông sẽ không ép anh tiếp nhận sự nghiệp.”

“Thế anh định làm gì với cả cái tập đoàn Đông Viễn đây? Đó là công ty đã lên sàn chứng khoán, nói một câu không phải, nhỡ chẳng may bác gặp chuyện gì, quyền sở hữu cổ phần đều thuộc về anh, đến lúc đó anh định thế nào? Không lẽ anh nói với tất cả cổ đông là, tôi không hiểu gì cả, cũng không muốn quản, các anh cứ liệu mà làm à?”

“Nghĩ một cách lạc quan thì ít nhất trong mấy năm nữa sẽ không xảy ra chuyện đó.”

“Vì thế trong mấy năm này, bác trai sẽ dần dần dẫn anh vào vị trí quản lý. Nhiếp Vũ Thịnh, anh chấp nhận số phận đi, ai bảo anh là con trai độc nhất chứ?”

“Anh không phải con độc nhất, bố anh còn một người con nữa. Vì thế anh vẫn luôn cho rằng mình không thể tha thứ cho ông ấy được.”

Thư Cầm kinh ngạc, sững người ra.

“Anh chưa kể với em... Thật ra ngoài em, anh mới chỉ nói cho một người thôi.”

Nhiếp Vũ Thịnh bất giác siết chặt vô lăng, như thể thứ anh đang bóp chặt không phải vô lăng mà là cổ họng của vận mệnh. Trong đêm mưa bão mười năm trước, anh bỏ nhà đi tìm Đàm Tĩnh giữa mưa to gió lớn. Lúc đó anh có cảm giác mình đã bị cả thế giới bỏ rơi. Những đứa trẻ lớn lên trong gia đình chỉ có bố hoặc mẹ thường rất nhạy cảm với gia đình, với tình yêu thương từ bố mẹ. Đó cũng là lý do tại sao ban đầu anh lại tiếp cận Đàm Tĩnh. Vì cô cũng lớn lên trong gia đình chỉ có mẹ.

Đàm Tĩnh mở cửa nhìn thấy anh, ánh mắt đó cả đời này anh cũng không quên được. Cô kéo anh vào nhà, lấy khăn lau tóc cho anh, quần áo anh đã ướt nhẹp dính chặt vào người, lạnh đến mức toàn thân run rẩy. Anh hỏi: “Đàm Tĩnh, nếu anh không có bất cứ thứ gì, liệu em còn thích anh không?”

Lúc đó cô trả lời: “Cho dù anh là tên ăn mày đầu đường xó chợ, em vẫn thích anh!”

Định nghĩa về tình yêu của thanh niên mười bảy mười tám tuổi vẫn chỉ là thích. Đàm Tĩnh ít tuổi hơn anh, nhưng hôm đó cứ ôm anh

như ôm một đứa trẻ mà dỗ dành. Hôm sau anh sốt cao, nhưng cô lại không thể không về trường. Cô đành lấy một cái đĩa, đổ chút nước, cho mấy hạt đậu vào, cười bảo anh: “Bao giờ đậu nảy mầm thì em về.”

Rất nhiều chuyện cũ, những khoảng thời gian bên nhau, những ký ức cả vui lẫn buồn, thì ra tất cả vẫn nguyên vẹn trong tâm trí anh, chưa bao giờ mất đi.

Bao năm nay, mỗi khi ở một mình, anh lại theo thói quen bỏ vài hạt đậu vào một cái đĩa đựng nước, để lên bệ cửa sổ, ngồi nhìn chúng dần nảy mầm. Ban đầu mầm cây trắng trắng mập mập, rồi dần đổi thành màu xanh, cuối cùng sẽ trở nên vừa dài vừa mảnh.

Nỗi xót xa ban đầu cuối cùng đã trở thành tỉnh ngộ. Đàm Tĩnh sẽ không bao giờ quay về nữa, dù anh có chờ đợi thế nào, dù anh có mong chờ ra sao, dù mầm cây mọc dài thế nào chẳng nữa. Thậm chí, sự chờ đợi đó ngay từ ban đầu đã là khởi nguồn của một bi kịch. Làm gì có hạt đậu nào sinh trưởng được thành quả đậu khi ngâm trong nước? Chẳng qua nó cũng chỉ có thể mọc mầm, rồi cuối cùng, vì không có cội rễ, không có dinh dưỡng, mà dần dần khô héo đi. Giống như tình yêu của anh và cô vậy, ban đầu khi mới chớm nở, cũng chỉ là niềm mơ ước giản đơn như thế, nhưng nó đã được định sẵn rằng không có kết quả.

Thư Cầm không truy hỏi còn ai biết bí mật này, cũng không hỏi đứa con kia của ông Nhiếp Đông Viễn là người thế nào. Cô biết Nhiếp Vũ Thịnh không cần sự an ủi, anh chỉ cần nơi để trút ra bí mật mà thôi. Khi biết được điều này, chắc chắn anh đã bị tổn thương sâu sắc. Tuy rằng nhìn bề ngoài anh có vẻ lạnh lùng, thanh cao, nhưng thật ra anh lại là người nhạy cảm mà yếu đuối. Anh quá coi trọng tình thân và tình yêu, cũng quá nặng tình, nên chỉ cần tổn thương một lần, cũng như lấy mạng anh rồi.

Trước đây, khi biết được chân tướng, chắc hẳn anh vô cùng khủng hoảng và đau khổ. Người an ủi anh khi ấy có lẽ chính là cô bạn gái trước, người duy nhất từng chia sẻ bí mật này với anh, người duy nhất anh từng toàn tâm toàn ý tin tưởng.

Cũng là người duy nhất mà bao năm nay anh vẫn chưa thể thật sự buông tay.

Thư Cầm chợt cảm thấy Nhiếp Vũ Thịnh thật may mắn, có những người cả đời cũng không gặp được người khiến mình khắc cốt ghi tâm, có người gặp được nhưng rồi càng ngày lại càng xa nhau. Nhiếp Vũ Thịnh thì khác, anh đã chia sẻ mọi điều từ sâu thẳm đáy lòng với người đó, từng yêu một người bằng trọn vẹn con tim, dù rằng cuối cùng bị tổn thương, nhưng anh cũng đã có được một khoảng thời gian không hối tiếc.

Nhiếp Vũ Thịnh im lặng suốt dọc đường về, cuối cùng, trước khi anh xuống xe, cô mới nói: “Anh đừng trách bác trai, bác ấy không có lỗi gì với anh, nhưng lại có lỗi với người con kia.”

“Anh biết.” Nhiếp Vũ Thịnh cười đầy chua xót, “Mọi việc đã qua lâu rồi, thật tình, nói ra được cũng rất nhẹ nhõm. Anh đã giữ chuyện này trong lòng bao nhiêu năm, cuối cùng cũng có thể trải lòng thổ lộ rồi.”

Thật ra, anh quên mất rằng mình từng nói chuyện này với một người từ nhiều năm trước, nhưng điều đó khác mà, phải không nhỉ? Thư Cầm nghĩ bụng, anh vẫn coi cô là bạn, là tri kỷ nhiều hơn. Còn người kia, lại là một phần của cuộc đời anh. Anh chưa từng coi cô ấy là người ngoài, nên không cảm thấy khó khăn khi chia sẻ những điều đó với cô ấy.

“Anh ngủ sớm đi, đừng nghĩ ngợi nhiều quá!”

“Ngủ ngon!”

“Ngủ ngon!”

Thư Cầm khởi động xe, lái trở lại đường lớn. Ánh đèn từ những ngôi nhà hai bên đường dần thưa thớt hắt đi. Thành phố chìm dần vào giấc ngủ, những ngọn đèn màu trên phố vẫn nhấp nháy sáng, nhưng rất nhiều người đã ngủ rồi.

Đèn từ các ngôi nhà dần tắt, xe cộ trên đường cũng ít hơn hẳn. Thư Cầm mở radio, trên đài đang phát một bài tình ca, giọng hát khàn khàn vang lên:

Anh chưa từng kháng cự nổi sức hấp dẫn của em

Dù rằng em chưa từng say đắm anh

Nhưng anh vẫn luôn mỉm cười nhìn em

Tình ý của anh mãi nồng nàn trong ánh mắt

...

Lần đầu tiên trong đời anh gạt bỏ sự cẩn trọng

Mặc cho bản thân ảo tưởng về chúng ta

Rằng em yêu anh, yêu anh đến cùng

Lần đầu tiên trong đời anh gạt bỏ sự cẩn trọng

Tin chắc rằng mình thật sự có thể yêu em đắm say...

...

Cuối cùng cô không nhận được gọi cho Thịnh Phương Đình: “Tại sao anh lại cho Đàm Tĩnh vay tiền?”

Có lẽ anh đang ở trong phòng bệnh nên trong điện thoại rất yên tĩnh, anh nói: “Giữa đồng nghiệp cũng nên giúp đỡ nhau, hơn nữa cô ấy từng cứu tôi, cô biết mà.”

Thư Cầm nghiêng rằng: “Anh trở thành người tốt có tấm lòng lương thiện từ bao giờ thế? Lẽ nào anh đã biết từ lâu? Tại sao không cho tôi biết?”

“Tôi cũng chỉ mới phát hiện thôi, dường như cô ấy có mối quan hệ không bình thường với Nhiếp Vũ Thịnh.”

“Ánh mắt anh ấy nhìn Đàm Tĩnh không bình thường, chắc chắn cô ấy là bạn gái cũ của anh ấy. Tôi vừa thăm dò thử, nhưng Nhiếp Vũ Thịnh chẳng để lộ gì cả.”

“Thư Cầm.” Giọng Thịnh Phương Đình rất bình tĩnh, “Cô đừng nhập tâm quá! Như vậy sẽ khiến tôi hiểu nhầm đấy.”

“Không phải anh chưa bao giờ lo lắng tôi sẽ yêu Nhiếp Vũ Thịnh sao?” Thư Cầm mỉa mai, “So với anh ta, đúng là anh còn giống ma quỷ hơn đấy.”

Thịnh Phương Đình khẽ cười, nói: “Ma quỷ và ma quỷ mới bên nhau mãi mãi được. Cô và tôi cùng là một loại người, nên tôi chẳng bao giờ lo cô sẽ yêu một thiên sứ như Nhiếp Vũ Thịnh cả. Vì thế cô cũng đừng lo, tôi và bạn gái của Nhiếp Vũ Thịnh sẽ chẳng có gì đâu.”

Cả đêm Đàm Tĩnh không ngủ được, người nhà bệnh nhân ai nấy đều thể hiện sự hiểu biết của mình. Một bà cụ tốt bụng cho cô biết có thể thuê ghế nằm mà ngủ, nhưng một đêm mất tám mươi tệ, cô tiếc tiền nên đành ghép hai cái ghế lại, nửa nằm nửa ngồi, mơ màng suốt đêm. Cứ cách hai tiếng y tá lại đến xem máy, kiểm tra dưỡng khí và dịch truyền, như thế cô càng không ngủ được, đến tận khi trời tảng sáng mới thiiu thiiu ngủ được một lúc thì đã nghe thấy ngoài hành lang ồn ào cả lên. Buổi giao ban kiểm tra phòng bệnh sáng, tất cả bác sĩ đều đến.

Hôm nay là Chủ nhật, không phải lịch tổng kiểm tra phòng bệnh, nhưng vừa hay hôm qua Chủ nhiệm Phương mổ một ca đặc biệt, sáng nay đi kiểm tra bệnh nhân sau phẫu thuật như thường lệ. Đã do ông dẫn đoàn, đội ngũ kiểm tra đương nhiên sẽ rất hùng hậu.

Phòng bệnh không rộng, nhiều bác sĩ vào cùng một lúc thế này khiến nhìn đâu cũng thấy áo blouse trắng. Chủ nhiệm Phương xem tình hình của từng bệnh nhân, khi đến Tôn Bình, ông hỏi han rất kỹ. Mọi người đều nơm nớp lo lắng, ai cũng biết chắc chắn Nhiếp Vũ Thịnh hôm nay sẽ gặp xui xẻo. Chuyện Chủ nhiệm Phương tối qua nổi trận lôi đình bên bàn mổ gần như cả khoa đều đã biết. Sáng nay đi kiểm tra phòng bệnh, hễ gặp bệnh nhân của Nhiếp Vũ Thịnh, Chủ nhiệm Phương lại đích thân hỏi. Quả nhiên, đến một chữ cái La-tinh trong tên thuốc trong lời căn dặn của bác sĩ viết hơi tháu ông cũng không bỏ qua, giáo huấn từ việc viết đơn thuốc có quy phạm, đến sự an toàn khi dùng thuốc trong điều trị. Tuy nhiên ông không hề nhắc đến tên Nhiếp Vũ Thịnh, cũng chẳng nhìn thẳng vào anh, mọi người đều cúi đầu nghe ông giáo huấn, chẳng ai dám ngắt lời. Cuối cùng, một vị Phó chủ nhiệm khoa Ngoại phải giải vây: “Bệnh nhân giường số 7 bốn giờ sáng nay đã phải đeo máy thở. Chín giờ anh lại có cuộc họp rồi, giờ anh có muốn qua đó xem trước không...”

Dù Chủ nhiệm Phương không nể mặt ai thì cũng phải nể mặt Phó chủ nhiệm. Vì thế ông không nói thêm gì nữa, quay người bước đi, cả đoàn người nối đuôi theo sau. Nhiếp Vũ Thịnh đi cuối hàng, vốn đã ra khỏi phòng bệnh nhưng rồi anh lại quay vào, lấy bút mực trong túi ra, cẩn thận viết lại từng nét trong cái tên La-tinh kia.

Mỗi khi bị ầm ức anh vẫn mím môi lại như đứa trẻ, hai bên khóe miệng hơi cong, nhìn giống như một đỉnh vàng nhỏ cong cong hai bên mép vậy. Đàm Tĩnh đứng từ xa nhìn anh, vừa rồi có đông người, cô cố tình không nhìn anh, nhưng giờ chỉ còn một mình anh, cô muốn tránh cũng không tránh được. Đầu ngón cái của anh bị dính chút mực đen, viết xong, anh vội tìm giấy lau đi nhưng không tìm thấy, liền vào phòng vệ sinh rửa tay, nước chảy rào rào. Khi ra ngoài anh đã vẩy nước rồi, nhưng đầu ngón tay vẫn còn ướt, đành kẹp sổ ghi chép vào cánh tay.

Ngoài hành lang có người hỏi: “Nhiếp Vũ Thịnh đâu? Mau, Chủ nhiệm tìm anh ấy.”

Anh nhanh chóng đi ra, đã ba chục tuổi đầu, vậy mà bước đi vẫn dài, nhanh nhẹn như chàng trai mười bảy mười tám, không có cảm giác gấp gáp chỉ thấy rất trẻ con. Đàm Tĩnh thấy chưa xót. Chia tay rồi gặp lại, nhưng chưa lần gặp mặt nào lại có ấn tượng như sáng nay. Nhiếp Vũ Thịnh của buổi sáng hôm nay hệt như Nhiếp Vũ Thịnh của mười năm về trước vậy, vẫn là cậu thiếu niên bề ngoài trầm mặc nhưng sâu bên trong lại rất nổi loạn.

Phòng bệnh đã yên tĩnh lại nhưng lòng dạ Đàm Tĩnh vẫn rối bời, cô ngồi xuống, nhìn Tôn Bình đang nằm trên giường, thấy con hít thở rất khó khăn, ngực phập phồng lên xuống, cặp môi tím tái. Đàm Tĩnh cảm thấy mình như một ngọn cây trong bão, cơn bão tố của số mệnh đã quăng quật giày vò cô quá lâu, quá lâu rồi, cô sắp không trụ nổi nữa.

Dù chín giờ phải họp, nhưng sau khi kiểm tra phòng bệnh xong, Chủ nhiệm Phương vẫn dành nửa tiếng quý báu mắng Nhiếp Vũ Thịnh trong văn phòng. Mọi người đi qua văn phòng của ông đều rón rén nhẹ nhàng, chỉ sợ lại gây ra tiếng động khiến Chủ nhiệm Phương nổi giận. Máy vị tiến sĩ ở bên ngoài đến thở cũng không dám thở mạnh, cầm cúi viết bệnh án, ngay cả y tá trưởng bình thường nhiều lời là vậy mà lúc này miệng cũng như dán băng dính, chẳng nói tiếng

nào.

“Có biết vì sao tôi mắng cậu không? Rốt cuộc gần đây cậu làm sao vậy? Đầu óc cứ lơ lửng tận đâu ấy. Đừng tưởng vẫn chưa gây ra lỗi lớn gì, tôi thấy cứ thế này sớm muộn rồi cũng xảy ra chuyện thôi. Cậu nói xem, rốt cuộc là chuyện gì? Cậu cả ngày rầu rĩ đầy tâm sự như vậy là sao? Chúng ta làm bác sĩ, mọi lúc mọi nơi đều phải suy xét vấn đề một cách lý trí, bình tĩnh. Chuyện hôm qua là thế nào? Tôn Bình có quan hệ gì với cậu? Cậu không chỉ một đồng nào cho thuốc ngoài bảo hiểm, trong khi có những loại bắt buộc phải dùng, bắt buộc cậu hiểu không hả? Cậu tiết kiệm tiền cho bệnh nhân hay là lấy mạng người ta?”

Cuối cùng Nhiếp Vũ Thịnh khẽ đáp: “Cháu và đứa trẻ đó... không có quan hệ gì đặc biệt... chỉ là điều kiện gia đình họ không tốt...”

“Không có quan hệ gì đặc biệt mà cậu gọi điện cả vào phòng mổ?” Chủ nhiệm Phương không kìm nổi gầm lên, “Tôi còn tưởng trời sập, cậu gọi tôi đến cứu chứ!”

“Cháu quên mất Chủ nhiệm đang mổ...”

“Quên?” Giọng Chủ nhiệm Phương lại cao lên một bậc, “Cậu còn bảo mình không lơ đãng đi! Cậu đang mổ cũng quên luôn sao? Tôi cho cậu hay, cậu cứ cả ngày nghĩ ngợi lung tung thế này nữa, rồi sẽ có ngày để quên dao mổ trong ngực bệnh nhân! Đừng tưởng quên mình đang làm gì là chuyện nhỏ, như thế là cậu không có y đức!”

Một bác sĩ đang học bồi dưỡng đầy thiết bị đi tới, đang định gõ cửa thì nghe thấy câu nói cuối cùng, vội giật mình rút tay về, nhìn sang mấy vị tiến sĩ đang viết bệnh án bên cạnh, thấy họ làm động tác rạch ngang cổ, anh ta giật thót, liền rón rén đẩy thiết bị đi mất.

Cuối cùng, khi đến giờ họp, Chủ nhiệm Phương mới hăm hăm rời khỏi văn phòng, trước khi ra cửa còn buông lại một câu: “Cậu hãy tự kiểm điểm lại đi!”

Nhiếp Vũ Thịnh cúi đầu đi ra. Tiến sĩ Đồng, người nhiều tuổi nhất trong số những người được Chủ nhiệm Phương dẫn dắt, bình thường rất biết quan tâm chăm sóc người khác, vì Nhiếp Vũ Thịnh ít tuổi, lại được Chủ nhiệm Phương đặc biệt ưu ái, nên anh họ Đồng này vẫn

luôn coi Nhiếp Vũ Thịnh là sư đệ đồng môn, mà quên mất rằng anh đã có hai học vị, hơn nữa cũng không phải học trò của Chủ nhiệm Phương. Lúc này, tiến sĩ Đồng lại đến an ủi anh: “Có quan tâm đến cậu thì ông ấy mới lo lắng như vậy, nếu đổi là người khác, ông ấy không phí sức thế đâu.”

“Phải rồi.” Tiến sĩ Tiểu Mẫn đẩy gọng kính nói, “Nhiếp sư huynh đừng nản chí, ‘lão yêu’ quý anh nhất đấy. Ông ấy là Phong Thanh Dương, anh là Lệnh Hồ Xung(2), ông ấy chỉ hận rèn sắt không thành thép đấy thôi!” Lão yêu là biệt hiệu của Chủ nhiệm Phương, cũng chỉ có mấy đệ tử này dám công khai đặt biệt hiệu cho ông như vậy. Chủ nhiệm Phương luôn cho rằng kỹ thuật tốt thì mọi thứ đều tốt, chỉ cần kỹ thuật tốt, thành tích tốt thì ông có thể cưng học trò như ông trời con.

“Tiểu Mẫn, cậu so sánh như thế không đúng rồi. Nếu lão yêu là Phong Thanh Dương, thì Lệnh Hồ Xung nên là Đồng đại sư huynh chứ! Cậu xem anh Đồng điềm đạm lễ độ, rất giống Lệnh Hồ Xung. Còn Nhiếp Vũ Thịnh hấp dẫn phụ nữ thế này, nói thế nào cũng là Dương Quá(3), không phải Lệnh Hồ Xung!”

“Chẳng lẽ Lệnh Hồ Xung không hấp dẫn phụ nữ ư? Sao Nhậm Doanh Doanh lại sống chết theo anh ta chứ? Hơn nữa sao Nhiếp Vũ Thịnh lại có thể là Dương Quá được? Nếu cậu ta là Dương Quá, không phải chúng ta thành môn hạ của phái Toàn Chân sao? Tôi không muốn cùng một giuộc với bọn đạo sĩ thối đó...”

“Sao Dương Quá lại là môn hạ Toàn Chân? Dương Quá là người của phái Cổ Mộ mới đúng. Nhưng Cổ Mộ cũng không tốt lành gì... toàn những phụ nữ tâm lý biến thái...”

Mấy người mồm năm miệng mười bàn tán cười đùa. Tiến sĩ y học lâm sàng khổ, tiến sĩ y học lâm sàng dưới trướng Chủ nhiệm Phương còn khổ hơn. Những thầy hướng dẫn khác có lẽ còn có thể mắt nhắm mắt mở, tặng quà, lôi kéo quan hệ là được. Nhưng với Chủ nhiệm Phương thì không đủ giỏi đừng hòng tốt nghiệp. Bài tập căng thẳng, ca mổ lại nhiều, vì thế các tiến sĩ đều phải tự tìm niềm vui trong nỗi khổ. Bình thường chỉ cần nghe họ nói linh tinh một lúc, Nhiếp Vũ Thịnh sẽ thấy nhẹ nhõm hẳn đi, nhưng hôm nay anh thật sự rất buồn. Chủ nhiệm Phương nói rất đúng, gần đây anh suốt ngày ngẩn ngơ suy nghĩ những gì không biết nữa, phạm lỗi liên tục, cứ thế này thật sự có

nguy cơ gây đại họa chứ chẳng chơi.

Thấy anh thất thần, Tiểu Mẫn thông cảm nói: “Nhiếp sư huynh, anh bị lão yêu mắng đến ngớ ngẩn thật rồi...”

“Tiểu Nhiếp đang phiền lòng vì chuyện gia đình.” Anh Đồng ngắt lời Tiểu Mẫn, còn nháy mắt một cái, “Cậu cũng đừng lo lắng, hai chủ nhiệm khoa Gan và khoa U bấu hóm đó cùng đến tìm lão yêu, tôi nghe thấy. Bệnh tình của bác trai thật ra rất khả quan, kiên trì điều trị, mấy năm không thành vấn đề đâu.”

“Cảm ơn anh.” Cuối cùng Nhiếp Vũ Thịnh cười méo xẹo, “Cảm ơn mọi người, gần đây quả thực tôi lú lẫn quá!”

“Có ai gặp chuyện này mà không lo lắng chứ.” Anh Đồng vỗ vai anh, “Tôi đổi cho cậu ca trực đêm ngày mai, cậu làm ca sáng cho tôi, gần đây cậu mệt quá rồi, cần phải nghỉ ngơi.”

“Cảm ơn anh.”

“Cảm ơn gì chứ? Ca mổ tuần trước suýt nữa thì tôi cắt nhầm mạch máu, may mà cậu nhanh tay ngăn lại, nếu không lão yêu biết sẽ phanh thây tôi mất. Đại ân đại đức đó tôi chỉ đổi cho cậu một ca sáng, thế là quá hời rồi.”

Hôm nay Nhiếp Vũ Thịnh vẫn còn ca mổ, anh ăn trưa một mình ở nhà ăn, lại gặp Vương Vũ Linh đến mua cơm. Đây là nhà ăn bệnh viện, mua ở đây phải quét thẻ nội bộ, xem ra cô đã đến nhầm. Vương Vũ Linh xếp hàng cả nửa ngày trời mới biết mình nhầm, đang định đi thì Nhiếp Vũ Thịnh đứng dậy mua giùm cô hai suất.

“Một suất trứng xốt cà chua.” Anh nói với người bên trong cửa sổ rồi quay sang hỏi Vương Vũ Linh, “Cô ăn gì?”

“Thịt xào rau cần.”

“Một suất thịt xào rau cần nữa.”

Vương Vũ Linh cho suất cơm trứng xốt cà chua vào một hộp cơm mới, còn suất kia cô ăn tại nhà ăn luôn. Thấy bên cạnh Nhiếp Vũ Thịnh có chỗ trống, cô liền ngồi xuống, khiến các y tá quanh đó ra sức

xì xào bàn tán. Rất nhiều người thích nhìn Nhiếp Vũ Thịnh ăn cơm, nhưng rất ít y tá dám ngồi đối diện với anh. Anh quá lạnh lùng, lúc nào cũng giữ thái độ xa cách, vẻ mặt nhất mực lãnh đạm nghiêm túc, dường như tay anh không cầm đũa mà cầm dao mổ, trước mặt anh cũng không phải cơm mà là bệnh nhân trên bàn mổ vậy. Vì thế dù các y tá hết sức hâm mộ anh nhưng rất ít khi dám tới ngồi cùng bàn. Vương Vũ Linh không thấy vậy, cô thấy Nhiếp Vũ Thịnh quẹt thẻ mua cơm giúp mình, rõ ràng là người tốt, bèn lấy ra chút tiền đưa cho anh: “Cảm ơn anh, bác sĩ Nhiếp!”

“Không cần khách sáo.”

Vương Vũ Linh thấy anh không nhận tiền, đành đặt trên bàn. Cô nghĩ, bác sĩ thật cẩn thận, tiền bẩn lắm mà, đương nhiên anh không muốn dùng tay cầm tiền khi đang ăn. Cô vừa ăn vừa hỏi Nhiếp Vũ Thịnh: “Sao anh biết tôi muốn mua cơm trứng xốt cà chua?”

“Hôm qua tôi thấy cô mua cơm.”

“À, đúng rồi!” Vương Vũ Linh chợt hiểu.

Nhiếp Vũ Thịnh cúi đầu ăn, lòng thầm rửa chính mình. Sáng nay bị Chủ nhiệm Phương mắng té tát, anh đã quyết tâm kiểm điểm bản thân, vậy mà vừa nhìn thấy Vương Vũ Linh đứng đó, anh lại lập tức tới quẹt thẻ giúp. Mình mất trí rồi! Giờ anh không chỉ thấy Đàm Tĩnh là lú lẫn mà gặp người có liên quan đến cô anh cũng lú lẫn, cứ thế này sao được chứ?

Vương Vũ Linh thu hết can đảm hỏi anh: “Bác sĩ Nhiếp, tôi là bạn... của mẹ Tôn Bình, bệnh nhân nằm giường số 39 ấy. Bệnh tình của Tôn Bình... rốt cuộc thế nào...”

“Phải mổ càng sớm càng tốt.”

“Thế chi phí mổ mất bao nhiêu?”

“Gần chục vạn.” Nhiếp Vũ Thịnh tỉ mỉ nhất cộng hành trong bát canh ra, nói, “Tình hình bệnh nhân hiện giờ không ổn định, rủi ro cao, chưa biết chừng sau khi mổ còn phải vào ICU, chi phí khá cao.”

Vương Vũ Linh nói: “Hôm nay tôi xem tin tức, nghe nói đũa trẻ bị

đưa đến viện hôm qua đã được một vị tiên sinh họ Nhiếp ủng hộ mười vạn, ông ấy còn nói sẽ chịu chi phí sau đó nữa... Các y tá nói đó là bố anh, Chủ tịch Hội đồng quản trị tập đoàn Đông Viễn. Gia cảnh của Tôn Bình tôi biết, họ không thể lấy đâu ra cả chục vạn để làm phẫu thuật...”

Nhiếp Vũ Thịnh buông đũa, dừng dừng hỏi: “Cô muốn nói gì?”

“Bác sĩ Nhiếp, anh là người tốt, có thể nói với viện trưởng tìm giúp cho Tôn Bình người nào đó ủng hộ tiền, cứu nó... hoặc anh nói với ông Nhiếp...”

“Bệnh viện không phải tổ chức từ thiện, cũng không phải ai cũng được quyền góp tiền. Khoa Tim có hơn hai trăm bệnh nhân, khoa Nhi còn có mười mấy đứa trẻ bị bệnh tim, ngoài một tổ chức từ thiện hỗ trợ phẫu thuật tim cho trẻ nông thôn ra, không còn bất cứ tổ chức xã hội nào có kế hoạch quyên tiền nữa. Xin lỗi cô Vương, tôi không giúp được.”

Vương Vũ Linh nói: “Nhưng đứa trẻ hôm qua...”

“Đứa trẻ đó được người ta quyên tiền cho là vì ảnh hưởng của thời sự, bố tôi vừa hay xem được tin tức nên động lòng trắc ẩn. Còn trường hợp như Tôn Bình bệnh viện không còn cách nào, tôi cũng vậy. Tôi sẽ không vì bệnh nhân của mình mà yêu cầu bố quyên tiền đâu, ông ấy là ông ấy, tôi là tôi.” Ngừng một chút, anh nói, “Huống hồ tôi đã nói chuyện với mẹ Tôn Bình, có phương án hỗ trợ phẫu thuật của công ty CM, có điều phương án này yêu cầu sử dụng huyết quản nhân tạo của CM, nhưng mẹ bệnh nhân vẫn chưa đồng ý nên chưa thực hiện được.”

Vương Vũ Linh không biết tại sao Đàm Tĩnh lại không đồng ý, vì thế khi mang cơm về phòng bệnh, cô liền hỏi chuyện này. Đàm Tĩnh đáp: “Rủi ro quá lớn, hơn 50%.”

Lúc này Vương Vũ Linh mới hiểu ra, cũng không biết nên nói gì, chỉ nhìn Đàm Tĩnh dùng đũa khều khều mấy hạt cơm trong bát. Vương Vũ Linh thở dài: “Bác sĩ Nhiếp đúng là người tốt. Cơm này là anh ấy mua cho tớ đấy. Có ông bố giàu có thế mà anh ấy chẳng ra vẻ chút nào. Nhưng hề cứ nhắc đến chuyện Chủ tịch Nhiếp quyên tiền là anh ấy đành mặt lại, có vẻ không vui. Ài, Đàm Tĩnh, Tôn Bình nhà

chúng ta không may mắn được như con nhà người ta. Con nhà người ta gặp chuyện, bố của bác sĩ Nhiếp quyền liền mười vạn, còn nói bệnh viện cứ cố gắng chữa trị, ông ấy sẽ lo hết chi phí sau này. Chuyện như vậy sao chúng ta không gặp được chứ...”

Đàm Tĩnh cúi đầu, ngón tay cầm đũa hơi run rẩy, mãi một lúc lâu cô mới nghe thấy mình khó nhọc nói: “Tự tớ gây ra, không trách ai được.”

“Nói gì thế Đàm Tĩnh?” Vương Vũ Linh không nghe rõ, cô nói, “Cứ vo ve như muỗi ấy.”

“Không có gì.” Đàm Tĩnh gắng lấy lại tinh thần, “Tớ phải qua chỗ Giám đốc Thịnh xem sao. Mai là thứ hai, chắc chắn công ty sẽ có rất nhiều email, tớ phải đến đó xem anh ấy cần giúp gì không. Cậu trông Tôn Bình giúp tớ một lát nhé.”

“Được rồi.”

“Nếu nó tỉnh dậy thì gọi cho tớ.”

“Biết rồi, biết rồi.”

Đàm Tĩnh đi đến cuối hành lang, ở đó có một phòng vệ sinh công cộng, rất ít người dùng, vì phòng bệnh bây giờ hầu như đều có phòng vệ sinh riêng. Phòng vệ sinh này ngoại trừ thỉnh thoảng có nhân viên bệnh viện sử dụng, còn thì rất ít người vào. Lúc Đàm Tĩnh bước vào, bên trong không có ai cả, cô bèn trốn trong đó khóc một trận thoải mái.

Phải mất bao nhiêu nước mắt mới vơi được nỗi đau đè nặng trong lòng? Phải mất bao nhiêu nước mắt mới gột sạch được niềm hối hận khi xưa? Thật sự cô thấy mình đã sai, cô hoàn toàn không có khả năng cho con một cuộc sống tốt đẹp, vậy mà lại đưa nó đến thế giới này để nó vừa sinh ra đã phải chịu khổ, đến bây giờ vẫn hôn mê trong phòng bệnh. Bệnh tật không đánh gục được cô, lúc khó khăn nhất cô cũng đã cắn răng vượt qua, nhưng bây giờ số mệnh sắp quật ngã cô rồi.

Cô không thể chống chọi nổi nữa.

Khi vào phòng vệ sinh, Nhiếp Vũ Thịnh loáng thoáng nghe thấy bên kia vách có tiếng khóc, là tiếng phụ nữ, khóc rất kìm nén, rất đau đớn. Trong bệnh viện thường xuyên có người khóc, đặc biệt là nửa đêm, khi anh lê cơ thể mệt mỏi ra khỏi phòng mổ cấp cứu, nghe thấy tiếng nức nở của người nhà bệnh nhân, anh thường có ảo giác rằng, người đang khóc đó chính là Đàm Tĩnh của anh.

Vì tiếng khóc của Đàm Tĩnh cũng kìm nén giống như vậy, ngay việc khóc thật to lên cô cũng không biết, chỉ biết nấc lên từng tiếng. Rất lâu sau anh mới ép mình thay đổi được phán đoán sai lầm đó, bởi mỗi lần đi ngang qua người nhà bệnh nhân, anh lại ép mình nhìn, nhìn cho rõ đó không phải Đàm Tĩnh. Chiêu đó tuy tàn nhẫn nhưng rất hiệu quả, khiến anh có thể lập tức tỉnh táo lại, gặp bất cứ ai khóc anh cũng phải ép bản thân đưa mắt nhìn. Nhiếp Vũ Thịnh thấy mình lại mất trí rồi, con trai Đàm Tĩnh đã trở thành bệnh nhân của anh, đang nằm trong phòng bệnh tim khoa Ngoại, nên cả ngày anh cũng không biết mình nghĩ gì nữa. Anh bước nhanh ra khỏi phòng vệ sinh, đến phòng trực ban kéo y tá trưởng sang một bên, nói: “Cô bảo người vào phòng vệ sinh đi, có một người phụ nữ đang khóc trong đó, tôi sợ xảy ra chuyện.”

Y tá trưởng cũng sợ xảy ra chuyện, trước đây từng có bệnh nhân nhảy lầu khiến cả bệnh viện nháo nhào, tuy không phải sự cố y học nhưng cũng khiến từ trên xuống dưới nơm nớp mấy tháng liền, nên bệnh viện đề phòng chuyện này rất nghiêm ngặt, phòng hành chính đã đóng hết tất cả cửa sổ trong phòng bệnh và hành lang sang loại chỉ mở được một khe nhỏ, bên ngoài cửa sổ có thêm song sắt, nói với bên ngoài là lưới chống trộm, thật ra, cao thế này trộm trèo không nổi, là đề phòng người nhảy lầu mà thôi.

Vì thế khi nghe Nhiếp Vũ Thịnh nói vậy, y tá trưởng liền đích thân đến đó. Mãi lâu sau mới quay lại, ngồi xuống chiếc ghế đối diện Nhiếp Vũ Thịnh, chỉ lắc đầu thờ dãi. Nhiếp Vũ Thịnh hỏi: “Thế nào?”

“Là người nhà của bệnh nhân anh, đưa trẻ giường 39 ấy, cô ấy trốn một mình trong đó ngồi khóc. Thấy tôi vào, cô ta vội vàng lau nước mắt làm như không có chuyện gì. Tội nghiệp quá, tôi sợ cô ấy nghĩ không thông, phải khuyên nhủ mãi mới về đấy.”

Người nhà bệnh nhân giường 39... Nhiếp Vũ Thịnh phải mất hai giây mới hiểu ra người mà y tá trưởng nói là ai, nhất thời sửng người.

Rất nhiều lần khi người khác khóc lóc, anh toàn lo đó là Đàm Tĩnh. Nhưng đến khi Đàm Tĩnh thật sự khóc thì anh lại không nhận ra. Rốt cuộc thời gian đã đánh cắp mất điều gì... mà khiến khoảng cách giữa họ trở nên xa xôi, lạ lẫm như vậy... Mãi lâu sau anh mới lên tiếng: “Giờ cô ấy ở đâu?”

“Cô ấy nói muốn đi thăm đồng nghiệp cũng ở bệnh viện này. Tôi thấy cô ấy vào thang máy.” Y tá trưởng nói, “Chắc không sao đâu.”

Nhiếp Vũ Thịnh biết chắc hẳn cô đi thăm Thịnh Phương Đình, cảm xúc lại trở nên phức tạp. Anh bước tới cửa sổ nhìn xuống, phòng bệnh tim khoa Ngoại ở tầng 30, quá cao, từ đây trông xuống mọi người bên dưới chỉ như những chấm nhỏ li ti, đâu thể nhận ra ai là Đàm Tĩnh?

Anh nghĩ, có lẽ mãi mãi mình sẽ thế này, đứng ở một nơi xa xôi, không sao lại gần, cũng không thể lại gần, nhìn về một hướng, ngóng chờ sự xuất hiện của cô, nhưng khi cô thật sự xuất hiện, anh có thể sẽ không nhận ra cô nữa, vì khoảng cách giữa hai người quá xa, quá xa.

Thịnh Phương Đình đang trả lời thư thì nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc ngoài hành lang. Anh đã phân biệt được tiếng bước chân của Đàm Tĩnh và các y tá, vì Đàm Tĩnh bước rất nhẹ. Bệnh nhân cùng phòng với anh xuất viện rồi, giờ chỉ còn mình anh trong phòng, khi xử lý công việc anh sẽ bảo hộ lý Tiểu Phùng xuống vườn hoa nghỉ ngơi, như vậy phòng bệnh lại càng yên tĩnh. Anh nhấp vào nút gửi thư, rồi gập notebook vào. Quả nhiên Đàm Tĩnh xuất hiện ở cửa phòng, tinh thần cô không được tốt lắm, quanh mắt có quầng thâm, nhưng cô vẫn gượng cười: “Giám đốc Thịnh, hôm nay anh thấy thế nào?”

“Rất khỏe, bác sĩ nói tuần sau tôi xuất viện được rồi.” Thịnh Phương Đình hỏi, “Bình Bình thế nào rồi? Cô cứ chăm sóc cháu cho tốt, không phải qua đây, ở đây có Tiểu Phùng rồi, cậu ấy rất cẩn thận.”

Nhắc đến Tôn Bình, Đàm Tĩnh không cười nổi nữa, hàng lông mày cau lại: “Bình Bình vẫn chưa tỉnh. Bác sĩ nói nó quá yếu nên bị hôn mê.” Cô nói, “Thật ra tôi có chuyện muốn hỏi ý anh. Kiến thức và tầm nhìn của anh đều cao hơn tôi, tôi cũng chẳng còn thân thích bạn bè nào có thể bàn bạc cả nên muốn đến hỏi anh.”

“Cô cứ nói, giúp được chắc chắn tôi sẽ giúp.”

Đàm Tĩnh lưỡng lự một chút rồi hỏi: “Anh đã bao giờ gặp chuyện đặc biệt khó xử chưa?”

“Đương nhiên là rồi. Cuộc đời không thể cứ là màu hồng mãi, ai cũng có lúc gặp khó khăn.”

“Thế anh đã bao giờ hận ai chưa? Vô cùng, vô cùng hận... Vì thế đã làm một việc vốn không nên làm.”

“Tôi là người bình thường, cũng có lúc căm hận, cũng từng làm việc không nên làm.” Thịnh Phương Đình nói, “Thật ra ai cũng có lúc mắc lỗi, ai cũng có thể làm những việc không nên làm. Chúng ta là người thường, không phải thánh nhân, làm sai cũng là chuyện thường mà.”

Đàm Tĩnh khẽ thở dài, cúi đầu nói: “Nhưng hậu quả rất nghiêm trọng.”

“Bất cứ chuyện gì cũng không nghiêm trọng như chúng ta tưởng tượng đâu.” Thịnh Phương Đình nói, “Khi mới đến Thượng Hải làm việc, tôi đã phạm phải một lỗi đặc biệt, đặc biệt nghiêm trọng, khiến các nhà cung ứng của cả khu vực Thái Bình Dương nhận một cái báo giá sai. Tôi nghĩ thế là hết, chắc chắn sẽ bị công ty đuổi việc, nhưng thực tế tôi đã lập tức báo cáo lỗi của mình cho cấp trên, cứ thế cấp này báo lên cấp kia, thậm chí kinh động tới tận Phó tổng giám đốc khu vực Thái Bình Dương. Cuối cùng công ty cho tôi một cơ hội, trong nửa tháng tôi đã bay tới mười sáu nước để xin lỗi từng nhà cung ứng, đồng thời ký kết hợp đồng mới. Sau khi về Thượng Hải tôi còn bị trừ ba tháng lương. Nhưng kết quả tôi đạt được sau đó rất tuyệt vời, công ty quyết định giữ tôi lại. Không lâu sau tôi thăng chức, vì tôi từng gặp tất cả các nhà cung ứng, hơn nữa quan hệ hợp tác sau đó cũng rất tốt. Trời không tuyệt đường của ai, cô đừng nghiêm trọng hóa lỗi lầm, Tái ông mất ngựa chưa chắc đã là chuyện xấu.”

Đàm Tĩnh thất thần, thật ra Thịnh Phương Đình cũng không nghĩ mình lại kể chuyện đó cho cô nghe. Có lẽ vì bộ dạng Đàm Tĩnh hôm nay quá đỗi bơ vơ, không nơi nương tựa, khiến anh cảm thấy mình nhất định phải nói gì đó để cổ vũ cô, có lẽ bệnh tình của con trai đã thật sự quật ngã cô rồi.

Cuối cùng Đàm Tĩnh ngẩng lên, hỏi: “Nếu có hai sự lựa chọn, một sẽ làm tổn thương rất nhiều người, lựa chọn kia cũng làm tổn thương rất nhiều người...”

“Người ta vẫn nói hãy chọn cách tổn thương ít hơn, trong công ty cũng vậy, cái nào tạo ít tổn thất hơn thì ta sẽ chọn cái đó.”

Anh cố ý nhấn mạnh là trong công ty, Đàm Tĩnh thoáng ngần người, cuối cùng cô cũng hạ quyết tâm, nói: “Giám đốc Thịnh, cảm ơn anh, tôi biết nên làm gì rồi.”

Thịnh Phương Đình nghĩ ngợi một chút rồi nói: “Trước khi quyết định việc gì quan trọng, cô phải thật nghiêm túc suy xét tất cả các vấn đề có thể xảy ra. Còn khi đã quyết định, dù kết quả không lý tưởng thì cũng đừng hối hận, vì cô đã cố gắng hết sức rồi.”

“Cảm ơn anh, Giám đốc Thịnh.”

“Không có gì.”

“Còn nữa... từ tuần sau, tôi muốn nghỉ một tuần...”

Thịnh Phương Đình biết cô phải ở viện chăm con, liền nói: “Không sao, tuần sau tôi vẫn ở viện, chắc chắn công ty sẽ sắp xếp cô tiếp tục chăm sóc cho tôi. Như vậy không coi là nghỉ, nếu công ty gọi đến, tôi sẽ sắp xếp.”

Đàm Tĩnh vô cùng cảm động: “Cảm ơn anh.”

Sau khi Đàm Tĩnh đi, Thịnh Phương Đình lại mở notebook ra, rồi cuộc người phụ nữ này muốn hỏi điều gì nhỉ? Anh biết cô đã quyết định một điều rất quan trọng, nhưng rốt cuộc nó là gì? Thịnh Phương Đình nhìn ánh tà dương ngoài cửa sổ mà thất thần, anh bắt đầu tò mò về mọi điều của Đàm Tĩnh, đặc biệt là khi phát hiện ra cô có liên quan đến Nhiếp Vũ Thịnh. Thật ra nhìn bề ngoài cô có vẻ yếu đuối, nhưng bên trong lại rất cố chấp, rất kiên cường. Có lẽ cuộc đời đã đem lại cho cô rất nhiều khó khăn, nhưng dường như cô chưa bao giờ gục ngã. Có điều hai hôm nay trông cô vô cùng tiêu tụy, tựa hồ những đòn nặng nề của số phận đã khiến cô chao đảo sắp ngã quỵ.

Thịnh Phương Đình thở dài, có lẽ đây chính là người phụ nữ có

con. Người phụ nữ đã có con không bao giờ bị quật ngã, trừ phi con họ xảy ra chuyện.

Chương 14

Sau khi về phòng bệnh, Đàm Tĩnh lập tức đến phòng trực ban. Thấy Nhiếp Vũ Thịnh đang nói chuyện với một bác sĩ, cô cứ đứng ở cửa, đứng khì khó khăn lắm mới gom góp được dường như sắp biến mất hết. Cũng may Nhiếp Vũ Thịnh ngẩng lên thấy cô, cô bèn rụt rè lên tiếng hỏi: “Bác sĩ Nhiếp, tôi muốn nói chuyện với anh.”

Bác sĩ kia biết cô là người nhà bệnh nhân, liền cầm đồ đi ra ngoài. Nhiếp Vũ Thịnh cũng lạnh nhạt mà lịch sự với cô như đối với tất cả những người nhà bệnh nhân khác: “Mời ngồi.”

Đàm Tĩnh ngồi xuống, cô bẻ ngón tay theo thói quen, mỗi khi lo lắng, cô lại vô thức làm động tác này. Lòng bàn tay cô giờ đã có vết chai, móng tay sần sùi không được bóng mượt như trước nữa, cạnh móng còn bị xước mằn rồ. Đó là biểu hiện của việc thiếu vitamin và dinh dưỡng... Nhiếp Vũ Thịnh cố gắng ép mình rời mắt khỏi ngón tay cô, hỏi: “Có việc gì không?”

“Tôi muốn xin trợ cấp của công ty CM, tôi muốn con trai tôi nhanh chóng được phẫu thuật.”

Nhiếp Vũ Thịnh hơi ngạc nhiên, vội lật một tập tài liệu để che giấu cảm xúc, nhưng ánh mắt vẫn nhìn về một nơi vô định nào đó: “Cô đã suy nghĩ kỹ chưa? Cô cũng rõ mức độ rủi ro trong phẫu thuật rồi đấy.”

“Tôi suy nghĩ kỹ rồi.” Đàm Tĩnh quyết tâm, “Tôi không có tiền làm phẫu thuật bình thường, trong thời gian ngắn cũng không thể kiếm được số tiền đó. Đành xin trợ cấp vậy, giờ con tôi đã như thế, không thể kéo dài thêm nữa.”

Cuối cùng Nhiếp Vũ Thịnh cũng đưa mắt nhìn cô, thấy đôi mắt cô long lanh ngấn lệ, phản chiếu gương mặt anh rõ mồn một. Từ khi gặp lại đến giờ, ngực anh dường như luôn bị một tảng đá lớn đè nặng, không sao thở nổi. Ban đầu anh chỉ hận, hận người phụ nữ này tại sao nhiều năm như vậy vẫn điềm nhiên như không, sống một cuộc đời không liên quan gì đến anh. Sau này nỗi hận dần tan, chỉ còn lại

cảm giác bất lực đối với bản thân.

Dường như Đàm Tĩnh không muốn nhìn thấy ánh mắt anh, cô cúi đầu, đúng lúc ấy, Nhiếp Vũ Thịnh thấy đỉnh đầu cô lóe lên ánh bạc, trên mái tóc cô có một sợi tóc bạc rất rõ ràng. Cô đã có tóc bạc rồi.

Anh sửng người nhìn sợi tóc bạc đó, Đàm Tĩnh nhỏ hơn anh ba tuổi, năm nay cô mới chỉ hai mươi bảy, vậy mà đã có tóc bạc.

Một người phụ nữ hai mươi bảy tuổi có lẽ còn đang nũng nịu với bạn trai, một người phụ nữ hai mươi bảy tuổi có lẽ còn đang bận rộn cùng bạn dạo phố mua quần áo...

Nhìn sợi tóc bạc đó, anh cảm thấy buồn vô hạn, nhưng cuối cùng vẫn lặng thinh. Anh lấy ra từ chồng tài liệu một tờ đơn xin trợ cấp: “Cô điền vào đây, rồi ký tên, lăn dấu vân tay.”

Đàm Tĩnh nhận lấy tờ giấy, ngón tay cô run rẩy, Nhiếp Vũ Thịnh định rút tay về thì nhìn thấy một giọt nước mắt rơi lên giấy rồi nhanh chóng thấm vào mặt giấy, như một đóa hoa

thê lương. Chỉ trong hai ngày ngắn ngủi mà cô đã khóc hai lần. Không, là ba lần, chiều qua cô đã khóc trong nhà vệ sinh.

Nhiếp Vũ Thịnh cảm thấy tức thở, trong một khoảnh khắc anh đã muốn đưa tay ra gạt nước mắt cho cô. Nhưng anh không làm gì cả, cũng không thể làm gì cả, chỉ rút tay lại buông tờ giấy ra như phải bồng. Đàm Tĩnh ngẩng lên nhìn anh, gương mặt nhòe nước mắt, hỏi: “Bác sĩ Nhiếp, tôi muốn hỏi anh một câu. Là một bác sĩ... anh bảo có nên tiến hành cuộc phẫu thuật này không?”

Khóe miệng Nhiếp Vũ Thịnh khẽ mấp máy, cuối cùng, bằng sự lạnh lùng và lý trí của nghề nghiệp, anh cũng ép được mình đưa ra câu trả lời: “Theo hiện trạng bệnh tình cùng điều kiện kinh tế của gia đình các vị, tôi khuyên cô nên tiếp nhận trợ cấp, nhanh chóng phẫu thuật đi.”

Mái đầu Đàm Tĩnh từ từ cúi xuống, thấp đến mức không thể thấp hơn được nữa. Giọng cô chỉ còn như chút tro tàn của ngọn lửa trước cơn gió lạnh, yếu ớt đến mức người ta cơ hồ không thể nghe được: “Cảm ơn anh.”

Đàm Tĩnh cầm tờ đơn, đứng dậy đi ra ngoài, cô loạng choạng lê từng bước nặng nề, lưng hơi còng về phía trước như phải cõng một gánh nặng vô hình khiến cô không thể chịu nổi. Nhiếp Vũ Thịnh chợt nghĩ, có lẽ tóc cô đã bạc chỉ sau một đêm, giống như trong truyện kiếm hiệp thường viết vậy. Không biết tại sao, anh bỗng muốn đuổi theo nói với Đàm Tĩnh rằng, đừng làm phẫu thuật này nữa, rủi ro sẽ cao hơn phẫu thuật thông thường, cô vẫn nên nghĩ cách gom tiền thì hơn.

Nhưng anh biết rõ cô không thể gom được tiền. Ngay tiền viện phí của Tôn Bình cũng là người khác nộp cho. Chứng từ quẹt thẻ gắn trên tài liệu của bệnh nhân, người chi là Thịnh Phương Đình. Tại sao Thịnh Phương Đình lại trả tiền giúp cô? Tôn Bình vào viện, không phải nên để bố nó nghĩ cách trả viện phí sao? Đàm Tĩnh luôn luôn phức tạp hơn anh tưởng. Thịnh Phương Đình, cấp trên của cô, dựa vào cái gì mà trả mấy vạn tiền đặt cọc nằm viện cho Tôn Bình?

Có lẽ khi cô chọn cách tiếp nhận trợ cấp, anh nên vui mới phải. Nếu cô chọn cách phẫu thuật truyền thống, chưa biết chừng Thịnh

Phương Đình còn khẳng khái rút ví mười vạn tệ làm phẫu thuật cho Tôn Bình cũng nên. Rốt cuộc cô có ma lực gì mà khiến đàn ông cứ nhìn thấy là choáng váng đầu óc, mê mẩn tâm thần như vậy?

Nhiếp Vũ Thịnh không khống chế được mình, rút bệnh án của Tôn Bình ra ném mạnh lên bàn.

Mãi đến trước khi hết giờ làm việc Đàm Tĩnh mới điền xong tờ đơn, nhưng cô không tự đi nộp mà nhờ Vương Vũ Linh mang đến phòng trực ban. Vương Vũ Linh đưa đơn cho Nhiếp Vũ Thịnh, hỏi: “Bác sĩ Nhiếp, khi nào có thể phẫu thuật?”

“Nhanh thì thứ Tư hoặc thứ Năm tuần sau.”

“Ồ.”

Nhiếp Vũ Thịnh cất tờ đơn vào hộp đựng tài liệu, chuẩn bị ra về. Đúng lúc ấy điện thoại reo, là Thư Cầm gọi, cô hỏi: “Bác trai đã khỏe hơn chưa anh?”

“Hôm nay anh vẫn chưa qua thăm ông ấy được.”

“Vừa hay, em sắp đến cổng bệnh viện rồi, em sẽ cùng anh đi thăm bác. Hôm nay em nấu canh cho bác, kéo bác lại bảo em quá tốt với anh.”

“Ừ, được.”

“Nhiếp Vũ Thịnh, có vẻ anh không được vui?”

“Không có gì.” Anh lấp liếm, “Chỉ hơi mệt thôi.”

“Lại vừa ra khỏi phòng mổ à? Bác sĩ Nhiếp, cứ thế không được đâu, anh đâu phải siêu nhân, đừng ép mình quá chứ!”

“Anh biết rồi.”

“Không nói với anh nữa, em đến bãi đỗ xe rồi, anh mau qua đây đi.”

Nhiếp Vũ Thịnh ra bãi đỗ xe đón Thư Cầm, cầm lấy chiếc hộp giữ

nhật trong tay cô, rồi cúi đầu đi xăm xăm, không nói lời nào. Thư Cầm trò chuyện với anh, anh cũng không để ý. Thư Cầm liền hỏi: “Hôm nay anh sao vậy?”

“Không có gì, anh chỉ mệt thôi.”

“Bình thường có mệt anh cũng không lo đến như thế.”

Anh đành viện cớ: “Hôm nay anh bị Chủ nhiệm mắng, lát gặp bố anh đừng nhắc đến chuyện này, nếu không ông lại nói làm ở viện kiếm được mấy đồng mà toàn bị mắng.”

“Tại sao Chủ nhiệm lại mắng anh? Anh mắc lỗi khi mỗ à?”

“Không. Chuyện công việc, có nói em cũng không hiểu đâu.”

Thư Cầm cười nói: “Xem ra bạn gái không được đãi ngộ tốt như tri kỷ rồi. Trước đây chuyện gì anh cũng nói với em, vậy mà giờ mới hỏi nhiều một chút, anh đã thấy phiền.”

Nhiếp Vũ Thịnh không đáp, chỉ im lặng bước đi. Thư Cầm nghĩ bụng, xem ra Chủ nhiệm đã mắng anh nặng lời lắm, bình thường đùa như vậy anh sẽ lên tiếng giải thích làm gì có chuyện đó, nhưng hôm nay dường như anh chẳng muốn nói gì, cứ ngơ ngẩn thất thần.

Hai người đến phòng bệnh của ông Nhiếp Đông Viễn, lại không thấy người đâu cả. Thì ra đứa trẻ bị ngã trong công trường đã vượt qua cơn nguy hiểm, tỉnh lại rồi. Ông Nhiếp Đông Viễn đến ICU, nói là muốn thăm đứa trẻ mệnh lớn. Nhiếp Vũ Thịnh và Thư Cầm ngồi đợi một lúc mới thấy ông quay lại.

Tuy vẫn cần Thư ký Trương diu nhưng tinh thần ông rất tốt, sắc mặt cũng hồng hào hơn nhiều: “Tiểu Thư, cháu đến đây à? Cháu nên cùng Vũ Thịnh đi thăm đứa trẻ đó đi, thằng bé kiên cường lắm, còn chưa nói được nhưng đã tỉnh rồi. Y tá nói gì nó cũng đều chớp mắt để trả lời, chớp một cái là có, chớp hai cái là không, ngoan thật!”

Nhiếp Vũ Thịnh nói: “Ngày mai thứ Hai tổng kiểm tra phòng bệnh, con sẽ qua thăm.”

Ông Nhiếp Đông Viễn liếc anh rồi hỏi: “Sao thế, cứ như bánh đa

nhúng nước ấy.”

“Không sao, con mệt quá thôi.”

“Mệt thì nghỉ đi, làm gì có nơi nào như bệnh viện này của các anh, suốt ngày làm việc với chẳng phẫu thuật, chẳng biết ngày đêm gì nữa! Đúng là bóc lột sức lao động mà!”

“Bố, nhân viên dưới quyền bố cũng thường xuyên tăng ca, ví dụ như Thư ký Trương, ngày nào anh ấy chẳng đợi lệnh 24/24, đến giờ vẫn còn làm việc đấy thôi.”

Thư ký Trương vội nói: “Thật ra tôi đã tan làm rồi mà. Tôi chỉ đến thăm ông Nhiếp, không tính là tăng ca.”

Ông Nhiếp Đông Viễn nheo mắt quan sát con trai: “Sao nóng thế, ai động vào anh à?”

“Không có gì.”

“Hừ.” Ông Nhiếp Đông Viễn nhướn mày, “Anh là do tôi sinh ra, anh đang nghĩ gì bố còn không biết sao? Nói đi, cãi nhau với đồng nghiệp, hay bị lãnh đạo mắng?”

Thư Cầm cười giải vây: “Bác trai thật lợi hại, việc gì cũng biết cả, hôm nay Chủ nhiệm mắng anh ấy đấy. Bác xem, chẳng có gì qua mắt được bác hết.” Cô bước lại mở hộp giữ nhiệt ra, “Cháu hầm gà cho bác này, bác tranh thủ ăn lúc còn nóng, để nguội thì không ngon đâu.” Trong phòng VIP có bếp, khi ông Nhiếp Đông Viễn nhập viện, dì Tần hôm nào cũng đến đưa cơm, có những món trực tiếp hâm nóng ở đây, vì thế nồi niêu xoong chảo đầy đủ cả, Thư Cầm bèn vào bếp lấy bát và muôi ra múc canh.

Ông Nhiếp Đông Viễn nhìn Thư Cầm, không nói gì, chỉ đón lấy bát canh nếm thử, khen Thư Cầm khéo tay, rồi nói: “Nhiếp Vũ Thịnh từ nhỏ đã kén ăn, bác đang lo lắng ngày nào đó nó sẽ khiến mình chết đói, cuối cùng lại gặp được người giỏi nấu nướng như cháu, coi như số nó còn may, không đến nỗi chết đói.”

Thư Cầm chỉ cười cười, múc một bát cho Nhiếp Vũ Thịnh: “Anh cũng ăn đi, em nấu nhiều lắm, canh này không hâm lại được, mai em

lại nấu nôi khác.”

“Anh không đói.”

Thư Cầm chưa kịp nói thì ông Nhiếp Đông Viễn đã lên tiếng: “Không cho nó ăn nữa. Đồ không có lương tâm, vô tình vô nghĩa, ai tốt với nó cũng phí công.”

Thư Cầm chỉ cười. Trên đường về, cô nói với Nhiếp Vũ Thịnh: “Anh đồ dành bác một chút cũng có sao đâu, dù sao thì bác cũng đang ốm.”

“Xin lỗi, hôm nay anh mệt quá.”

Thư Cầm nói: “Anh không giống đang mệt, mà giống như có tâm sự hơn.”

“Có một việc anh không biết mình làm đúng hay sai nữa.”

“Anh nói em nghe xem nào.”

Nhiếp Vũ Thịnh im lặng, anh làm sao có thể kể với người ngoài về những điều đã xảy ra giữa anh và Đàm Tĩnh? Những sự việc trong quá khứ ấy, như một cây kim cắm vào tim anh, hễ động khẽ là đau, không động vào cũng vẫn đau. Anh biết suy nghĩ của mình không đúng, không nên coi Thư Cầm là người ngoài, anh cũng từng quyết tâm sẽ kết thúc tất cả để làm lại cuộc đời, nhưng trời xui đất khiến thế nào, Đàm Tĩnh cứ hết lần này đến lần khác xuất hiện trong tầm mắt anh.

“Nếu Mark không yêu em, mà khi trước anh ta cũng toàn lừa dối em thì em có hận anh ta không?”

Thư Cầm nghĩ ngợi một chút rồi nói: “Thế thì phải xem em có yêu anh ta không đã. Nhiều lúc hận thường là vì yêu. Nếu em không yêu anh ta nữa, đương nhiên sẽ không hận.” Cô quan sát Nhiếp Vũ Thịnh, “Sao vậy? Không phải bạn gái trước của anh lấy người khác rồi sao?”

“Đúng vậy, lấy người khác rồi.” Nhiếp Vũ Thịnh nói, “Em yên tâm, anh cũng có đạo đức cơ bản, khi ở bên em anh sẽ không có ý đồ gì với bất cứ người phụ nữ nào khác đâu.”

“Có hay không không quan trọng, quan trọng là anh có lòng tin để duy trì mối quan hệ của chúng ta không.”

Nhiếp Vũ Thịnh mím môi: “Anh sẽ cố gắng.”

Thư Cầm cười, chuyển chủ đề: “Cô em nói muốn mời anh đến ăn cơm. Từ lần anh cứu em, cô lúc nào cũng lải nhải nhắc nhở có thời gian thì mời anh đến nhà dùng cơm. Em đã từ chối mấy lần, ngại không muốn phiền anh nữa. Nhưng giờ chúng ta đã chính thức qua lại, em muốn cùng anh đi ăn một bữa thì không sao chứ?”

“Để cuối tuần sau đi.”

“Được. Nhưng ca làm của anh thế nào, liệu cuối tuần có ca mổ nào quan trọng không?”

Nhiếp Vũ Thịnh lập tức nhớ đến lá đơn của Đàm Tĩnh, nếu mọi việc thuận lợi thì có lẽ thứ Tư hoặc thứ Năm là mổ cho Tôn Bình. Anh đáp: “Chắc cuối tuần không có việc gì.”

“Thế em sẽ nói với cô để cô chuẩn bị trước.”

Thứ Hai sau khi kết thúc tổng kiểm tra phòng bệnh, như thường lệ có một cuộc họp hằng tuần. Chủ nhiệm Phương sẽ tận dụng thời gian này để sắp xếp công việc, tiện thể nghe các loại báo cáo, điều chỉnh kế hoạch cả tuần. Khi đến lượt Nhiếp Vũ Thịnh, ông hỏi: “Tôn Bình ở giường 39 đã xin trợ cấp từ công ty CM, cậu định hôm nào mổ đây?”

Vì đây là lần đầu tiên nên phải cực kỳ thận trọng, Chủ nhiệm Phương nói: “Thứ Năm này có ca nổi mạch máu tim của bộ trưởng, mổ hôm thứ Ba đi.”

Nhiếp Vũ Thịnh sững người, Chủ nhiệm Phương lại nói tiếp: “Thời gian hơi gấp, nhưng tình hình của đứa bé đó mổ càng sớm càng tốt. Thông báo cho mọi người làm tốt công tác chuẩn bị trước mổ đi, nhớ nói chuyện với người nhà bệnh nhân thật kỹ càng, bắt buộc phải yêu cầu người nhà ký tên đồng ý đấy.”

“Được ạ.”

“Còn nữa, phẫu thuật cho trẻ vị thành niên nhất định phải có người giám hộ, tức bố mẹ của đứa trẻ đều phải đến ký vào giấy đồng ý mổ, đừng để xảy ra chuyện như khoa Não nhé.”

Năm ngoái khoa Não xảy ra một chuyện, một bệnh nhân vị thành niên bị khối u trong não phải mổ. Mẹ của bệnh nhân đã ký giấy đồng ý, kết quả sau phẫu thuật tình hình bệnh nhân không được tốt, bố bệnh nhân bèn đến gây chuyện. Vốn dĩ bố mẹ bệnh nhân đã ly hôn, đứa con ở với mẹ, vì thế giấy đồng ý chỉ có mẹ ký. Nhưng bố bệnh nhân lại là tên vô lại, kiên quyết nói mình không biết, cũng không đồng ý, nói bệnh viện chưa được đồng ý đã tự ý mổ cho con ông ta, đòi bồi thường tất cả tổn thất. Tuy về tình về lý phía bệnh viện đều không có bất cứ trách nhiệm gì, nhưng cũng bị quấy rối ba bốn ngày liền, tên vô lại kia dẫn theo mấy chục người đứng chặn ở cửa, đến xe cấp cứu chúng cũng không cho vào. Cuối cùng bệnh viện hết cách, đành để của đi thay người, thương lượng miễn cho anh ta hai vạn tệ viện phí. Viện trưởng nổi giận đập bàn quát, ông nói đó chính là tổng tiền trắng trợn, rồi liên tục nhấn mạnh rằng các ca mổ ở khoa Nhi bắt buộc phải tuân thủ trình tự nghiêm ngặt, yêu cầu tất cả những người giám hộ phải có mặt, tránh để người ta lợi dụng sơ hở.

Thấy Chủ nhiệm Phương bận rộn như vậy mà vẫn dặn thêm câu này, Nhiếp Vũ Thịnh hiểu ý ông, rủi ro cao đương nhiên phải đề phòng tai họa từ trước. Vì thế sau cuộc họp, anh đến phòng bệnh nói với Đàm Tĩnh: “Tôn Bình được sắp xếp mổ vào thứ Ba, cũng chính là ngày mai. Từ hôm nay đừng cho nó ăn gì cả, y tá sẽ đến dặn dò những việc cần chú ý trước khi mổ. Còn nữa, gọi chồng cô đến bệnh viện một chuyến, cần cả hai người có mặt trong cuộc nói chuyện trước mổ và ký vào giấy đồng ý.”

Đàm Tĩnh thoáng ngẩn ra rồi ngập ngừng hỏi: “Anh ấy không đến được không... Anh ấy rất bận...”

“Còn việc gì quan trọng hơn con lên bàn mổ?” Nhiếp Vũ Thịnh không kìm được gằn giọng, “Theo quy định, anh ta bắt buộc phải có mặt.”

Đàm Tĩnh lại cúi đầu theo thói quen, Nhiếp Vũ Thịnh không nhìn rõ được nét mặt cô, chỉ thấy đầu mày cô run rẩy cau lại, nhiều lúc, cô hay có dáng vẻ buồn bã như vậy. Anh nghĩ chắc hẳn chồng cô chẳng quan tâm gì đến vợ con, biểu hiện rõ ràng nhất là, Tôn Bình đã nhập

viện mấy ngày mà chưa thấy chồng cô đến lần nào, ngay người hăng ngày đưa cơm đến cũng là Vương Vũ Linh.

Mấy hôm nay Đàm Tĩnh không ngủ được, lúc này đã vô cùng mệt mỏi, chỉ uể oải nói: “Được rồi, tôi sẽ thông báo cho anh ấy.”

Nhiếp Vũ Thịnh đi thẳng ra ngoài, không nói gì thêm. Anh không muốn ở lâu trước mặt Đàm Tĩnh, càng không muốn nói chuyện với cô. Đường như anh đã dồn mình vào ngõ cụt, ngẩng lên chỉ thấy bức tường cao, làm gì cũng va chỗ này đụng chỗ khác, khiến bản thân đau đớn.

Thứ Hai vô cùng bận rộn, vì thứ Ba mổ cho Tôn Bình nên Nhiếp Vũ Thịnh được sắp xếp làm ca sáng. Vì ca mổ này, Chủ nhiệm Phương còn đặc biệt mở một cuộc họp, cuối cùng quyết định đích thân ông mổ chính, Nhiếp Vũ Thịnh phụ mổ. Dù sao đây cũng là ca mổ đầu tiên áp dụng kỹ thuật mới nên thành bại rất quan trọng. Công ty CM hết sức coi trọng chuyện này, đặc biệt cử người đến phụ trách phối hợp, cùng thảo luận với đội ngũ mổ về vấn đề kỹ thuật, rất có trách nhiệm.

Đến tối, khi sắp tan làm, Chủ nhiệm Phương vẫn còn lấn cấn việc này, bèn hỏi Nhiếp Vũ Thịnh: “Cậu đã nói chuyện với người nhà bệnh nhân chưa? Sao vẫn chưa ký giấy đồng ý?”

“Đã thông báo cho gia đình rồi, nhưng bố của Tôn Bình vẫn chưa đến...”

Nhiếp Vũ Thịnh còn chưa dứt lời thì một y tá hoảng hốt xông vào: “Chủ nhiệm mau ra xem, người nhà của bệnh nhân giường 39 đánh nhau rồi!”

Nhiếp Vũ Thịnh giật mình, Chủ nhiệm Phương hỏi lại: “Chuyện là thế nào?”

“Không biết nữa, hai vợ chồng nhà đó cãi nhau, càng ngày càng gay gắt, y tá trưởng khuyên rồi nhưng họ vẫn đánh nhau...” Y tá chưa nói xong, Nhiếp Vũ Thịnh đã chạy khỏi văn phòng. Từ xa anh đã nhìn thấy cả đồng người đang vây lại ở hành lang, bệnh nhân có, người nhà có, chỉ nghe tiếng của y tá trưởng: “Sao anh lại đánh người?”

“Tôi đánh đấy, cô làm gì được tôi nào?” Một giọng khàn đục, đầy ngang ngược vô lý vang lên.

“Bác sĩ đến rồi!”

Không biết ai kêu lên một tiếng, mấy bệnh nhân biết Nhiếp Vũ Thịnh vội rẽ ra tránh đường. Anh lập tức nhìn thấy một người đàn ông cao to lực lưỡng, mặt đỏ phừng phừng, từ từ xa đã ngửi thấy mùi rượu nồng nặc. Đàm Tĩnh đang đứng cạnh đó, y tá trưởng chắn trước mặt cô như mẹ bảo vệ con. Thoáng nhìn thấy một bên má Đàm Tĩnh sưng vù, Nhiếp Vũ Thịnh vừa lo vừa giận, liền hỏi: “Anh là ai? Tại sao lại đánh người?”

“Tôi là chồng cô ta! Mẹ kiếp anh là thằng quái nào? Tôi đánh vợ tôi, anh quản được chắc!”

Nhiếp Vũ Thịnh không kịp nghĩ ngợi, lập tức tung ngay một cú đấm. Người đó say nên phản ứng chậm, không kịp tránh, liền bị táng thẳng vào mặt, máu mũi chảy ra. Mọi người đứng xung quanh kêu toáng lên, y tá trưởng cũng giật thót mình, mấy bác sĩ khác vội chạy tới giữ lấy Nhiếp Vũ Thịnh: “Bác sĩ Nhiếp, có gì từ từ nói.”

Nhiếp Vũ Thịnh bị giữ lại nhưng vẫn vung chân đá Tôn Chí Quân, khiến hắn lảo đảo suýt ngã. Tôn Chí Quân gầm lên, xông tới định đánh lại: “Mẹ kiếp dám đánh tao! Ông đây liều với mày!”

Mọi người cùng nhào đến, kẻ lôi kéo, người khuyên can, Nhiếp Vũ Thịnh bị mấy đồng nghiệp kéo ra, ba bốn người cũng không giữ được anh, cuối cùng bác sĩ Đồng phải ôm chặt lấy lưng anh, Tiểu Mẫn và mấy nam đồng nghiệp khác vừa lôi vừa nhắc mới kéo được anh sang một bên. Tôn Chí Quân cũng bị một đồng nghiệp kéo lại, không làm gì được, chỉ biết ngoác mồm chửi: “Mẹ kiếp mày dám đánh người à? Tao phải kiện mày! Chúng mày là bệnh viện quái gì mà dám đánh người! Ông mày kiện!”

Nhiếp Vũ Thịnh nổi điên, bác sĩ Đồng thấy trán anh nổi đầy gân xanh, chỉ sợ anh xông ra, vừa ôm chặt lấy anh không buông, vừa gọi lớn: “Cậu đừng kích động! Anh ta say rồi, cậu tội gì phải liều với anh ta! Bảo vệ! Bảo vệ đâu...”

Đang âm ỉ cả lên thì bảo vệ tới, Chủ nhiệm Phương cũng có mặt,

nhìn thấy cảnh tượng hỗn loạn trước mặt, ông không khỏi nổi giận: “Có chuyện gì vậy?”

“Bệnh viện chúng mày dám đánh người! Tao phải kiện! Tao sẽ kiện lên Bộ Y tế!”

“Ai đánh người?” Chủ nhiệm Phương cao giọng, “Ai?”

Không ai dám nói gì, mặt Nhiếp Vũ Thịnh vẫn còn đỏ gay vì vừa nãy đã dùng sức quá nhiều. Bác sĩ Đồng nói: “Chủ nhiệm, người nhà bệnh nhân uống say gây chuyện trong phòng bệnh...”

“Tôi biết anh ta uống say gây chuyện.” Ánh mắt Chủ nhiệm Phương đầy vẻ nghiêm khắc, “Anh ta nói bệnh viện chúng ta đánh người, ai đánh?”

“Tôi!” Nhiếp Vũ Thịnh vẫn đang điên tiết, liền hét bác sĩ Đồng ra, đứng thẳng dậy, “Tôi đánh hẳn!”

“Nhiếp Vũ Thịnh! Tao liều mạng với mày!” Tôn Chí Quân bỗng vùng khỏi tay mọi người, lao thẳng tới như một con sư tử đang trong cơn cuồng nộ, húc đầu vào ngực Nhiếp Vũ Thịnh, đỉnh đầu anh ta đập vào cằm anh, máu chảy lênh láng. Mọi người xung quanh la lên thất thanh, bảo vệ xông cả lại mới giữ được Tôn Chí Quân, Chủ nhiệm Phương càng giận dữ hơn: “Các người làm ăn kiểu gì đấy? Mau báo cảnh sát! Báo cảnh sát!”

Nhiếp Vũ Thịnh cắn phải lưỡi, miệng đầy máu, đau đến mức không nói nổi lời nào. Anh Đồng dìu anh tới phòng y tá khử trùng, lấy nước muối sinh lý súc miệng, kiểm tra kỹ thấy vết thương không quá lớn, không cần khâu, bấy giờ mới than thở: “Tiểu Nhiếp, cậu so đo với loại người đó làm gì? Vừa nhìn đã biết là phường vô lại, lần này hay rồi, tự nhiên ăn đòn, cũng may chưa cắn đứt mất lưỡi, nếu không lại thành ra tàn phế cả đời!”

Cả khoa đều biết có chuyện xảy ra, mấy người chạy lại an ủi Nhiếp Vũ Thịnh, không lâu sau cảnh sát cũng tới lấy khẩu cung, Tôn Chí Quân bị dẫn đi, may nhờ bên bảo vệ báo rằng có người say rượu gây rối nên cảnh sát đến rất nhanh. Chủ nhiệm Phương suy cho cùng vẫn bảo vệ người dưới, Nhiếp Vũ Thịnh chưa kịp nói gì, ông đã chau mày nói với cảnh sát: “Các anh xem, bác sĩ bệnh viện chúng tôi bị đánh

thành ra thế này, không nói năng gì được nữa, bao giờ lưỡi cậu ta lành lại sẽ phối hợp điều tra với các anh!”

Tôn Chí Quân vốn đã có tiền án đánh nhau, cảnh sát chẳng nói chẳng rằng gì, liền kéo đi luôn. Đợi mọi người đi hết, Chủ nhiệm Phương mới trừng mắt hỏi: “Sao lại đánh người?”

“Hắn ta đánh người nhà bệnh nhân trước.” Nhiếp Vũ Thịnh lúng búng trong miệng, “Hắn ta gây chuyện trong phòng bệnh.”

“Thế thì cậu phải gọi bảo vệ chứ!” Chủ nhiệm Phương nói, “Cậu đánh thắng được người ta chắc? Cậu nhìn mình lúc này đi, thích quản chuyện người khác, kết quả lại bị ăn đấm.” Ông trừng mắt nhìn Nhiếp Vũ Thịnh, nói tiếp: “Dù thế nào cậu cũng không nên động thủ, hôm nay cảnh sát hỏi mọi người đều nói rằng cậu tự vệ. Như thế gọi là tự vệ sao? Rõ ràng là cậu đánh người ta trước.”

Nhiếp Vũ Thịnh không nói gì, nhìn thấy nửa gương mặt sưng đỏ của Đàm Tĩnh, anh chỉ thấy máu trong người sôi lên, chẳng kịp nghĩ gì đã tung nắm đấm. Vốn dĩ anh ghét nhất là những kẻ gây sự đánh nhau, cảm thấy đó là hành vi đã man mà ngu xuẩn, nhưng khi thấy Đàm Tĩnh bị đánh, lửa giận trong anh lại phừng phừng bốc lên, khiến anh mất hết lý trí, chỉ còn phần hận.

“Đừng làm nữa, cậu về nhà nghỉ đi. Nhìn bộ dạng cậu lúc này tôi chỉ thấy chướng mắt.” Chủ nhiệm Phương vẫn chưa nguôi giận, “Đúng là càng ngày càng giỏi, đánh nhau với người nhà bệnh nhân cơ đấy, Nhiếp Vũ Thịnh, chuyện này mà cậu cũng làm được à?”

Nhiếp Vũ Thịnh không dám biện minh gì, chỉ hàm hồ đáp: “Chiều nay cháu còn có ca mổ...”

Chủ nhiệm Phương nổi giận, đập bàn quát: “Tôi mổ thay cậu, cậu cút ngay cho tôi! Nhìn thấy mà điên cả tiết! Cút về nhà ngủ, ngẫm lại những việc mình làm gần đây đi! Xử lý hết đồng tâm sự quái quỷ gì đó của cậu rồi hẵng đi làm! Tôi cho cậu hay, nếu ca mổ sáng mai mà cậu còn dờ sống dờ chết như thế này, tôi sẽ giao cậu cho lãnh đạo, để họ tùy ý xử trí!”

Nhiếp Vũ Thịnh ủ rũ rời khỏi văn phòng, bác sĩ Đồng an ủi: “Đây là Chủ nhiệm xót cậu đấy, thấy cậu bị thương nên mới bảo về nhà

nghỉ.”

Anh cũng biết vậy, nhưng trong lòng vẫn canh cánh một nỗi buồn khó nói. Anh muốn đến phòng bệnh nhìn Đàm Tĩnh một chút nhưng lại không có dũng khí. Giữa đám người xúm xít, thoáng nhìn thấy má cô sưng lên, anh liền mất hết lý trí, sao cô lại lấy một kẻ như vậy? Ban đầu khi mới gặp lại, anh chỉ mong cho cô không được hạnh phúc, nhưng khi thật sự nhìn thấy cô vật lộn với cuộc sống, anh lại cảm thấy bất lực.

Anh đeo khẩu trang rời khỏi văn phòng, dọc đường đi xuống không ai chú ý tới anh, bởi bác sĩ trong bệnh viện hầu như ai cũng đeo khẩu trang cả. Nhiếp Vũ Thịnh ra bãi đỗ tìm xe, xe anh bị nắng chiếu nóng sức lên, khoang lái nóng hầm hập, anh phải mở cửa sổ rồi bật điều hòa mức lạnh nhất, gió từ cửa sổ tấp vào mặt mới khiến anh cảm thấy mát hơn một chút. Bỗng nhiên anh đấm mạnh lên vô lăng, khiến còi kêu “bim” một tiếng thật to, làm bảo vệ bãi đỗ xe giật mình quay lại nhìn. Anh gơ hai tay ôm mặt, cố gắng ép mình bình tĩnh lại, rồi đóng cửa sổ, lái xe về nhà.

Về đến nhà, phát hiện ra cằm bầm tím lại, sưng tấy, anh bèn mở tủ lạnh lấy túi đá chườm nửa tiếng, sau đó đi tắm rồi ném mình lên giường.

Anh ngủ rất say, mấy năm nay làm ở khoa Lâm sàng, ca sáng ca đêm đổi đi đổi lại khiến anh có thói quen cứ đặt mình xuống là ngủ ngay được, hôm nay anh lại ngủ đặc biệt say, cũng không biết tại sao, thậm chí không mộng mị gì cả. Điện thoại reo rất lâu anh mới nghe thấy, bèn mơ màng cầm lên “a lô” một tiếng.

Giọng nói của Đàm Tĩnh như từ giấc mơ vọng lại, xa vời mà hư ảo, cô hỏi: “Bác sĩ Nhiếp, chúng ta có thể gặp nhau nói chuyện một lúc được không?”

Vết thương trên lưỡi ngậm ngấm đau, nhắc nhở anh rằng đây không phải giấc mơ, anh ngồi dậy, định thần lại, nói: “Mai tôi đi làm, có chuyện gì mai đến văn phòng tôi.”

“Tôi có việc rất gấp...” Giọng điệu cô có vẻ van nài, “Không làm anh mất nhiều thời gian đâu...”

Anh đắn đo một lúc, cuối cùng nói: “Tôi đang ở nhà, không muốn ra ngoài.”

“Tôi đến nhà anh được không? Tôi nói xong sẽ đi ngay, không mất nhiều thời gian của anh đâu.”

Tuy Đàm Tĩnh yếu đuối, nhưng khi cô đã kiên trì thì sẽ quyết tâm theo đuổi đến cùng mới thôi. Nhiếp Vũ Thịnh biết tính cô, lại vì lười rất đau không muốn nói nhiều, bèn lạnh nhạt nói: “Tùy cô.”

Đàm Tĩnh hỏi địa chỉ của anh rồi rất nhanh đã có mặt. Nhiếp Vũ Thịnh vừa trở dậy đi tắm lần nữa, thay bộ quần áo khác thì nghe tiếng chuông cửa.

Thấy Nhiếp Vũ Thịnh mở cửa, Đàm Tĩnh bối rối nhìn anh. Ngủ được một giấc, cảm sung to hơn nên anh lại lấy túi đá chườm lên. Nhiếp Vũ Thịnh không hề nhìn thẳng vào cô, một tay giữ túi chườm, một tay lấy dép đi trong nhà cho cô. Đàm Tĩnh nói “cảm ơn” rất khẽ, nhìn thấy đôi dép nữ đó, cô chợt khựng lại mất mấy giây.

Lúc này Nhiếp Vũ Thịnh mới nhận ra mình đã lấy dép của Thư Cầm cho Đàm Tĩnh, Thư Cầm thường xuyên đến nên để một đôi dép ở đây. Có điều anh không muốn giải thích với Đàm Tĩnh, cũng thấy chẳng có gì để giải thích cả, dù sao thì giờ đây Thư Cầm cũng là bạn gái của anh.

Đàm Tĩnh thay dép, cúi đầu đi vào phòng khách, Nhiếp Vũ Thịnh ngồi xuống sofa, hỏi: “Có việc gì?”

“Tôi đến để nhận lỗi với anh...” Đàm Tĩnh đứng đó, cúi đầu, đúng là đáng vẻ khi xin lỗi, “Tôn Chí Quân uống say, anh đừng so đo với anh ta...”

Anh hoàn toàn không thể ngờ cô lại nói ra những lời đó, dường như cảm lại đau hơn, anh nói: “Tôi không cần cô nhận lỗi.”

“Xin lỗi...”

“Cô không cần nói xin lỗi tôi!”

Đàm Tĩnh chưa từng thấy Nhiếp Vũ Thịnh như thế này, nhìn anh

giống như một con sư tử đang nổi giận vậy, một tay cầm túi chườm, một tay nắm chặt lại đấm lên sofa, tựa hồ có thể xông tới đánh nhau ngay bây giờ. Ánh mắt anh tối sầm, khiến cô kinh hoàng khôn tả, nhưng rồi lập tức anh đã nhìn đi nơi khác, nói: “Nếu chỉ vì việc này thì cô có thể về được rồi.”

Đàm Tĩnh trầm mặc một lúc, mới khó nhọc lên tiếng: “Xin anh... hãy giúp tôi... Tôi biết Tôn Chí Quân đã sai, nhưng giờ anh ta bị cảnh sát bắt đi rồi, trước đó anh ta từng bị tạm giam vì đánh nhau gây rối trật tự trị an, lần này nếu lại bị...”

Nhiếp Vũ Thịnh cảm nhận được giọt nước lạnh ngắt từ túi chườm men theo cầm chạy xuống cổ, rồi từ cổ xuống cổ áo, lăn xuống tận ngực anh, anh muốn ném túi chườm đi mà đứng bật dậy, anh muốn gào lên, anh muốn chửi vắn, anh muốn ném đồ đạc. Nhưng cuối cùng anh chẳng làm gì hết, chỉ cười khẩy hỏi: “Đàm Tĩnh, cô đến vì chuyện này?”

Cô lại cúi đầu thấp hơn, tiếng cô nhỏ đến gần như không thể nghe thấy, nhưng anh vẫn nghe được, cô nói “xin lỗi”. Trước mặt anh, ngoài hai chữ này, dường như cô không còn câu gì khác nữa.

Anh bỗng đứng phắt dậy túm chặt lấy cánh tay cô kéo vào trong. Ban đầu Đàm Tĩnh còn vùng vẫy nhưng rồi chẳng mấy chốc cô đã buông xuôi, mặc cho anh kéo vào phòng vệ sinh. Anh đẩy cô tới trước gương: “Cô nhìn đi, tự soi gương mà nhìn mặt mình đi! Hắn đánh cô thành thế này mà cô còn đi xin cho hắn? Rốt cuộc cô đang nghĩ cái gì vậy? Đàm Tĩnh, sao cô... cô...”

Anh thật sự không muốn dùng lời nói làm tổn thương cô, dù sao hôm nay cô cũng đã chịu đựng đủ rồi, giờ chẳng khác nào một chú chim câu sợ sệt, ngoan ngoãn. Cô tự dối mình dối người, quay mặt đi không muốn nhìn mình trong gương. Nhưng anh lại dùng tay quay mặt cô lại, còn vô ý chạm phải vết sưng, khiến cô nhăn mặt.

Không biết từ lúc nào, đôi môi anh đã đặt lên hàng lông mày cau rúm của cô, dịu dàng mà quyến luyến, yêu thương nhưng vẫn bợn chút nghi ngại. Cô bỗng run lên, như sợ nụ hôn ấy. Cô quay người định chạy nhưng Nhiếp Vũ Thịnh đã giữ lại, ấn mạnh môi mình lên môi cô.

Đã có biết bao nhung nhớ, biết bao khát khao, thời gian bảy năm xa cách đã trở thành con sông không thể vượt qua, họ đứng ở hai bên bờ dòng sông số phận, giương mắt nhìn đối phương ở bờ bên kia, càng đi càng xa. Là thứ thuốc phiện không thể cai, là cơn đau không thể cắt, khi lại quàng tay ôm lấy người phụ nữ này vào lòng sau bảy năm chia lìa, Nhiếp Vũ Thịnh mới biết, có một loại tình yêu không thay đổi theo thời gian, có một loại tình yêu càng giằng xé càng sâu sắc.

Đàm Tĩnh đang khóc, cô lần tay tìm kiếm sợi dây đỏ sau gáy anh. Năm cuối cùng họ bên nhau là năm bản mệnh của anh, cô đã tết một sợi dây đỏ đeo lên cổ, không cho anh cởi ra. Anh nói cả đời này anh sẽ không cởi, trừ phi đến năm ba mươi sáu tuổi cô tết sợi khác thay cho anh. Sợi dây đỏ giờ đã bạc màu, nhưng sợi dây trong trái tim vẫn thắt chặt lấy cô, thắt chặt mọi vương bận trong cô. Cô từng yêu người đàn ông này bằng cả tuổi thanh xuân, xa cách bao năm như vậy, nhưng khi anh ôm chặt lấy cô, khi anh nồng nàn hôn cô lần nữa, cô mới biết, thì ra tình yêu chôn sâu trong đáy lòng ấy vẫn chưa hề phai nhạt.

Trong lúc này, Nhiếp Vũ Thịnh của cô giống hệt như cậu thiếu niên giẫm lên lớp lớp hoa rơi tiến về phía cô mười năm trước, băng qua những cách trở về thời gian và không gian mà hôn cô một lần nữa, như thể mọi chuyện trước đây đã quay trở lại, như thể chưa từng có cuộc chia ly, như thể một nửa linh hồn mất đi nay mới tìm lại được.

Cô khóc đến nỗi không ngẩng đầu lên được, anh ôm cô trong không gian nhỏ hẹp, như đang dỗ dành một đứa trẻ, cũng không biết phải ôm thế nào cho đúng. Cô chỉ biết nắm lấy sợi dây sau gáy anh mà khóc nức nở. Bao năm qua, cô đã phải chịu đựng bao ảm ức, nếm trải bao khó khăn, tuy mọi việc đều có thể xảy ra, nhưng cô chưa từng nghĩ sẽ gặp lại Nhiếp Vũ Thịnh.

Rất nhiều lần cô tự dối mình rằng, Nhiếp Vũ Thịnh sẽ không trở lại, dù có trở lại thì anh cũng đã hận cô đến tận xương tủy. Cắt đứt chút hy vọng cuối cùng lại khiến cô dễ chịu hơn phần nào. Nhưng số mệnh nhất định không buông tha, dù cô vẫy vùng thế nào chẳng nữa, cũng chỉ con kiến như rơi vào lưới nhện, càng giãy giụa càng lún sâu, càng khiến mình bị trói chặt hơn.

Đã đủ chưa? Đến giờ cũng đủ rồi phải không? Mọi thứ mà cô phải

chịu, cho dù việc năm đó có báo ứng thật thì cứ đổ lên đầu cô là được rồi. Cô khổ sở chịu đựng bao lâu như vậy là đủ rồi chứ? Cô vừa khóc vừa hôn Nhiep Vũ Thịnh, hôn lên chiếc cằm sừng tấy của anh, hôn lên khóe môi anh, hôn lên mắt anh... Cô nhớ anh biết chừng nào, nhớ gương mặt này biết chừng nào, dù ở trong giấc mơ của cô, anh chưa bao giờ rõ ràng như thế này.

Hãy để cô buông thả bản thân trong lúc này thôi, hãy cho cô chìm đắm trong lúc này thôi, dù đây chỉ là uống rượu độc để cắt cơn khát, cô cũng chấp nhận.

Vào khoảnh khắc tâm trạng rối loạn nhất, chợt một cơn gió thổi bay tấm rèm, vừa hay hất phải chiếc đĩa ngâm mấy hạt đậu trên bệ cửa sổ, khiến nó rơi xuống đất “xoảng” một tiếng. Nhiep Vũ Thịnh bỗng sực tỉnh, Đàm Tĩnh cũng ngẩng lên, trông thấy đĩa đậu và nỗi đau hằn sâu trong đáy mắt anh. Từ bao giờ anh lại có thói quen để một đĩa đậu bên cạnh cửa sổ? Đợi hạt đậu từ từ mọc mầm, nhưng người mình chờ đợi lại vĩnh viễn không bao giờ trở về nữa. Nhiep Vũ Thịnh chuyển ánh mắt từ đĩa đậu sang Đàm Tĩnh, cô vẫn sững sờ nhìn anh. Cằm anh vẫn đau, đó là do Tôn Chí Quân gây ra. Đàm Tĩnh đã kết hôn, cô đã lấy người khác rồi. Cho dù đậu có nảy mầm, cô cũng sẽ mãi mãi không bao giờ trở về nữa.

Anh vội chạy vào phòng ngủ, “rầm” một tiếng khóa cửa lại, như thể bên ngoài kia không phải Đàm Tĩnh mà là mãnh thú vậy. Anh tựa người vào cánh cửa, đau đón nhắm mắt lại, khoảng thời gian bảy năm đã thay đổi tất cả, anh đã mất cô từ lâu, giờ đâu thể tìm lại được nữa. Nụ hôn vừa rồi khiến chuyện xưa như cơn lũ đổ ập xuống đầu, nhấn chìm anh, nuốt chửng anh, khiến anh gần như tuyệt vọng.

Hoàng hôn, trời đổ mưa, sấm vang chớp giật, Nhiep Vũ Thịnh ngồi đó nhìn ra ngoài, rèm cửa không kéo, gió không ngừng giật lắc những cây trúc bên ngoài, nước mưa từ cửa sổ hắt vào ướt sũng cả một mảng sàn nhà.

Nhiep Vũ Thịnh không đứng dậy đóng cửa, bên ngoài vô cùng yên lặng, không biết Đàm Tĩnh đã đi từ bao giờ. Anh mở cửa đi ra ngoài, bốn bề dường như vẫn còn vương vấn mùi hương trên mình cô. Nhiep Vũ Thịnh cảm thấy thật hổ thẹn, chuyện vô sỉ như vậy lại xảy ra như thế.

Vừa rồi khi ôm Đàm Tĩnh, nỗi tương tư khổ sở kìm nén suốt bảy năm như cơn lũ phá tan bờ đê lý trí của anh, Đàm Tĩnh không hề cự tuyệt anh, thậm chí cô còn chủ động đáp trả. Mọi ký ức giờ đây trở thành một sự giày vò, anh nhận ra mình đã làm sai, giờ Đàm Tĩnh đã kết hôn rồi, cô ấy có chồng có con, sao anh có thể làm vậy?

Anh mở tủ lạnh lấy một lon bia, uống liền một hơi hết nửa lon rồi ngồi ngẩn ra trên sofa.

Căn phòng không có bất cứ dấu vết gì, tựa như Đàm Tĩnh chưa từng đến đây, tất cả chỉ là anh vừa mới nằm mơ vậy, có điều giấc mơ lại quá chân thực. Tiếng mưa lộp độp ngoài hiên, gõ lên lớp gỗ lát sàn ngoài khu vườn treo, gió thổi tấm rèm trong phòng khách bay phấp phới, bức rèm mỏng đó tựa như nụ hôn của cô trong mơ, mơ hồ, không thực.

Nhiếp Vũ Thịnh cảm thấy đầu óc rối loạn, anh giơ hai tay ôm lấy vầng trán nóng hầm hập, giờ phải làm sao đây?

Ngày mai anh còn phải đi làm, còn phải mổ, thậm chí sẽ gặp Đàm Tĩnh trong phòng bệnh.

Sao cô ấy có thể làm vậy? Cứ thế lặng lẽ rời đi như chưa từng xảy ra chuyện gì? Cô ấy đến đây làm gì? À phải, cô ấy đến xin mình không truy cứu chuyện Tôn Chí Quân đánh người. Nhưng bây giờ Nhiếp Vũ Thịnh cảm thấy sự việc đã rắc rối hơn rồi.

Chương 15

Uống hết bia anh cũng chẳng thấy tâm trạng tốt lên chút nào, ngược lại còn thấy lòng thêm rối bời. Ném lon bia vào thùng rác, anh quay về phòng lấy áo choàng tắm định tắm lại lần nữa. Đúng lúc mở cửa nhà tắm, anh chợt nhìn thấy bên dưới chiếc đĩa ngâm đậu có một mảnh giấy. Trên mảnh giấy có một vài vết nước loang, không biết là nước mưa bắn từ ngoài vào hay nước mắt của cô ấy.

Anh nhìn nét chữ nắn nót, chỉ hai chữ: “Xin lỗi”. Dường như cô mãi mãi chỉ nói được với anh hai chữ này, hai chữ ấy cũng dường như đã giải thích tất cả.

Nhiếp Vũ Thịnh vo nát mảnh giấy, một lúc sau lại mở ra, vuốt phẳng lại từng chút một.

Anh đang đoán, rốt cuộc cô viết hai chữ này với tâm trạng thế nào? Hoặc có thể nói, cô viết hai chữ này với mục đích gì?

Có điều, dù sao hai chữ “xin lỗi” cũng tốt hơn ba chữ “em yêu anh”, nếu cô viết như vậy, anh sẽ còn khó chịu hơn cả bị giết.

Anh không muốn nghĩ nhiều nữa, bèn vào thư phòng lấy một quyển sách kẹp bừa mẫu giấy vào.

Tâm trạng Nhiếp Vũ Thịnh rối bời, mãi một lúc sau mới nhớ ra hôm nay chưa đi thăm ông Nhiếp Đông Viễn, bèn gọi cho Thư ký Trương để hỏi thăm tình hình. Cầm điện thoại lên, anh thấy có hai cuộc gọi nhớ, đều là của Thư Cầm. Anh đã nhốt mình trong phòng đến mấy tiếng đồng hồ, điện thoại kêu mấy lần cũng không nghe thấy.

Lúc này Nhiếp Vũ Thịnh rất không muốn gọi cho Thư Cầm, anh cảm thấy mình quá vô sỉ, mới nói sẽ không nghĩ đến bất cứ người phụ nữ nào khác, vậy mà vừa quay đi đã làm ra chuyện này. Anh do dự một lát rồi gửi tin nhắn cho Thư Cầm, bảo mình đang nghỉ ngơi, không nghe thấy điện thoại, hỏi xem cô có việc gì không.

Thư Cầm trả lời lại ngay lập tức, cô bảo không có gì, định tối đến

bệnh viện, hỏi có phải anh làm ca sáng không?

Anh trả lời rằng đã đổi ca cho đồng nghiệp, hôm nay anh nghỉ, bảo Thư Cầm đừng đến bệnh viện, giờ đang mưa gió, đi đường không an toàn.

Thư Cầm trả lời:
“Vâng.”

Nhiếp Vũ Thịnh gọi cho Thư ký Trương hỏi thăm tình hình bố mình, anh ta nói hôm nay ông Nhiếp Đông Viễn điều trị rất tốt, không đau đớn gì cả. Nghe nói hôm nay anh nghỉ ngơi, Thư ký Trương cũng nhắc anh đừng đến bệnh viện, bảo trời mưa rất to, chắc chắn sẽ tắc đường.

Nhiếp Vũ Thịnh nhìn ra ngoài, quả nhiên mưa càng ngày càng to, đám trúc ngoài vườn bị gió thổi bạt đi, không đứng thẳng lên được, mấy chiếc lá dính vào cửa sổ, mép lá cong cong như đôi mày đang chau lại. Nhiếp Vũ Thịnh thấy mình như bị trúng tà, anh đưa tay ra, cách một tấm kính, chậm chậm sờ men theo viền lá, động tác rất nhẹ nhàng đầy yêu thương, như đang vuốt ve hàng lông mày của người

yêu vậy. Nếu làm vậy có thể khiến đôi mày cô ấy giãn ra mà cười lên một chút thì thật tốt biết bao.

Lông mày của Đàm Tĩnh cũng hết như vậy, vì thế khi cô nhú mày, anh lại thấy xót xa.

Anh rút tay về, ngần ngừ nhìn hai chiếc lá dính trên cửa kính.

Đàm Tĩnh, Đàm Tĩnh... Anh nên làm thế nào với cô đây?

Đàm Tĩnh đi tàu điện ngầm về, vừa rời tàu thì trời đổ mưa, nước ào ào chảy xuống theo những bậc thang trước cửa toa tàu, như một ngọn thác nhỏ. Đàm Tĩnh không mang ô, giày cũng ướt sũng, bước ra khỏi cửa tàu liền bị mưa tạt tới tấp vào mặt, toàn thân ướt nhẹp. Cô cứ thế đội mưa băng qua đường, trong màn mưa trắng xóa, xe cộ đều bật đèn sáng trưng, cô chật vật bước đi, chẳng thấy một chiếc taxi nào để vẫy, ngay cả xe buýt cũng không.

Còn ba ngã tư nữa mới tới bệnh viện, Đàm Tĩnh đành vào trú mưa trong cửa hàng tiện lợi một lúc. Cửa hàng vẫn mở cửa, điều hòa bên trong lạnh ngắt, từng đợt gió thốc vào lưng cô khiến chiếc áo ướt dính chặt lên người, lạnh đến run bắn lên. Cô đành sang ngân hàng bên cạnh tránh mưa, nào ngờ người trong đó cũng đông nghịt, rất nhiều người xếp hàng lấy số, vì trời mưa, nhân viên chưa về, khách hàng cũng đông, nên ngân hàng vẫn mở điều hòa, tiếng người ồn ã, khí lạnh phả ra từng đợt.

Đợi trời ngớt mưa, Đàm Tĩnh ra bến xe buýt. Trên xe chật cứng người, đông đến mức cô không có chỗ để chân. Nhưng nhiều người cũng tốt, khi tới chỗ đông người, trong đầu cô chỉ thấy trống rỗng, nếu chỗ nào cũng nghìn nghịt người, nhan nhản những chiếc ô xòe ra che mưa, cô sẽ không phải nghĩ đến những chuyện không nên nghĩ nữa.

Hôm nay cô lại làm sai một việc. Nhưng giờ cô đã quá mệt, không còn sức để nghĩ nữa. Nhiếp Vũ Thịnh sẽ đánh giá về cô thế nào, cô không đoán được, cũng không dám nghĩ ngợi, chỉ để lại một tờ giấy rồi vội vàng bỏ đi. Cô sẽ mãi mãi không bao giờ quên khoảnh khắc Nhiếp Vũ Thịnh đẩy cô ra, chăm chú nhìn cô. Cầm anh bầm tím, gương mặt anh có phần biến dạng vì bị thương, nhưng trong mắt cô, Nhiếp Vũ Thịnh vẫn luôn đẹp trai như thế, bất kể lúc nào, bất kể ở

đầu. Trong mắt anh phản chiếu hình ảnh cô, anh giống như đứa trẻ mới tỉnh dậy từ giấc mộng, cứ đắm đắm nhìn cô đầy bất lực và tuyệt vọng.

Cuối cùng anh chạy vào phòng ngủ, sập cửa đánh “rầm” một tiếng. Nghe thấy tiếng khóa cửa, cô cảm thấy cả trái tim lạnh buốt đi. Cô đã làm gì? Rốt cuộc cô đang làm gì? Tại sao anh lại hôn cô? Anh hôn vì thấy thương hại cô, còn cô thì sao? Cô lại muốn lợi dụng sự thương hại ấy. Không, thật ra cô biết, là bản thân cô không kìm lòng được. Đau đớn thay, bảy năm qua, chưa một khoảnh khắc nào cô ngừng nhớ anh, thế nên khi anh hôn, cô không còn chút lý trí nào nữa.

Cô đã lặng lẽ bỏ đi như một tên trộm, trên đời này còn việc gì đáng xấu hổ hơn trộm cắp nữa, Đàm Tĩnh, mày muốn sai càng thêm sai nữa ư?

Những nỗi khổ suốt bảy năm qua, những báo ứng trong bảy năm trời, còn chưa đủ sao?

Cô cúi đầu bước xuống xe, chậm chậm đi về phía bệnh viện. Phía sau khu nhà khám bệnh là dãy phòng bệnh, rất đông người qua lại, một giọt nước lạnh lẽo từ tán ô bắn vào cánh tay cô, nhưng cô chẳng cảm thấy gì cả. Thân thể cô bây giờ còn lạnh hơn hăm nước đá, máu nóng và thân nhiệt dường như đều đã chảy đi đâu mất. Đầu óc cô trống rỗng, dạ dày cũng trống rỗng, cô chờ đợi bước vào thang máy, dựa cả người vào tường.

Đàm Tĩnh dừng ấu trĩ nữa, bài học kinh nghiệm bảy năm qua là quá đủ rồi, hãy coi như mọi thứ chưa từng xảy ra! Con mày còn đang nằm trên giường bệnh đợi phẫu thuật, Tôn Chí Quân lại bị bắt đến đồn cảnh sát, mọi thứ đang chờ mày giải quyết. Mày không có thời gian hồi tưởng quá khứ, cũng không nên nghĩ ngợi vẩn vơ tìm hiểu ý nghĩa của nụ hôn cách đây mấy tiếng nữa, nó chẳng có ý nghĩa gì cả.

Giờ cô phải dọn dẹp hậu quả Tôn Chí Quân gây ra, giờ cô phải chăm sóc con, giờ cô phải quên Nhiếp Vũ Thịnh một lần nữa.

Thấy bộ dạng của Đàm Tĩnh, Vương Vũ Linh giật thót mình, hỏi: “Mưa to như vậy, sao cậu không trú một lát rồi hăng về?”

Đàm Tĩnh hoảng hốt cười cười, Vương Vũ Linh đưa cho cô chiếc khăn mặt, nói chiều nay Tôn Bình có tỉnh lại một lúc, gọi mẹ nhưng không thấy, thế là lại ngủ. Đàm Tĩnh thấy vô cùng áy náy nhưng cô biết tay mình lạnh, không dám chạm vào con. Vương Vũ Linh đã lấy sẵn hai phích nước, giờ đang đổ nước nóng ra chậu bảo cô mau đi rửa ráy, thay quần áo ướt ra.

Vào phòng vệ sinh, Đàm Tĩnh soi gương, thấy mặt vẫn sưng vù. Cái tát của Tôn Chí Quân vừa chuẩn vừa mạnh khiến cô choáng váng cả đầu óc, cũng khiến cô hoàn toàn thất vọng. Trước đây tuy anh ta đối xử không tốt nhưng chưa bao giờ đánh cô, dù khi uống say không cẩn thận va phải cô thì cũng chỉ là vô ý. Cô đã giải thích gây lười về hình thức trợ cấp của công ty CM, nhưng anh ta chỉ truy hỏi một câu: “Rủi ro lớn như vậy, tại sao cô lại đồng ý?”

“Cứ kéo dài thì con không sống được.”

“Tại sao cô không bàn bạc với tôi?”

“Không phải hôm nay gọi anh đến rồi sao? Hơn nữa bàn với anh thì có tác dụng gì? Ngoài đòi tiền ra, anh có quan tâm đến việc gì đâu?”

Có lẽ chính câu nói này đã chọc giận anh ta, cũng có thể vì một chuyện khác, lúc đó anh ta đột nhiên cúi xuống nhìn tấm thẻ dán ở đầu giường, có tên của bác sĩ điều trị chính.

Nhiếp Vũ Thịnh.

Thẻ viết rất rõ, bệnh nhân Tôn Bình, bác sĩ chính Nhiếp Vũ Thịnh.

Khả năng trùng họ trùng tên là rất thấp, ngay cô cũng không thể thuyết phục bản thân rằng đây chỉ là ngẫu nhiên.

Tôn Chí Quân liền vung tay cho cô một bạt tai.

“Cô lấy đâu ra tiền mà làm phẫu thuật cho con?”

Cô bị tát đến choáng váng đầu óc, y tá trưởng kéo cô sang một bên, sau đó Nhiếp Vũ Thịnh đến. Cô chưa bao giờ thấy một Nhiếp Vũ Thịnh như vậy, anh phần nộ xông thẳng tới, giáng cho Tôn Chí Quân

một cú đấm.

Trước nay anh chưa bao giờ đánh người, hồi trung học, tuy Nhiếp Vũ Thịnh không phải học sinh gương mẫu, nhất nhất tuân thủ nội quy nhưng anh cũng chưa hề gây sự đánh nhau. Đặc biệt sau khi gặp lại, cô luôn thấy anh lạnh lùng đến đáng sợ. Có thể đó là trạng thái nghề nghiệp của bác sĩ, cũng có thể sau bảy năm tính tình anh đã thay đổi. Sau khi gặp lại, anh lúc nào cũng xa cách, lãnh đạm như vậy.

Vì thế khi Nhiếp Vũ Thịnh tung cú đấm đó, ngoài ngạc nhiên, cô còn thấy đau lòng. Tại sao Nhiếp Vũ Thịnh đánh Tôn Chí Quân? Là vì cô bị đánh. Cô tưởng rằng, từ lâu đối với cô, anh chỉ còn nỗi căm hận, nhưng tại sao anh lại hận cô đến vậy?

Vào cái đêm mưa gió ấy, khi anh đau lòng tuyệt vọng lao xuống núi, thật ra cô đã đứng trong mưa khóc đến tan nát ruột gan.

Ý nghĩa duy nhất của ba chữ Nhiếp Vũ Thịnh, với cô mà nói, là người đầu tiên cô yêu, cũng là người cô yêu nhất.

Nhưng cô lại không thể yêu.

Có quá nhiều chuyện đã xảy ra, bản thân cô cũng không biết phải nói sao cho hết. Suốt một thời gian dài cô đã muốn đi tìm Nhiếp Vũ Thịnh để nói lời xin lỗi.

Điều duy nhất cô có thể nói với anh chỉ còn hai chữ xin lỗi đó thôi.

Cô nhìn vào gương, tự nói với chính mình, đủ rồi.

Nếu tương tư là một món nợ thì đến giờ cũng đã trả hết, trả đủ rồi.

Cô dùng khăn ẩm đắp lên mặt, lệnh cho bản thân phải quên Nhiếp Vũ Thịnh một lần nữa.

Vương Vũ Linh đợi mưa tạnh hẳn mới về, khi cô đi, Đàm Tĩnh đã bắt đầu ngạt mũi, đau đầu. Vương Vũ Linh không yên tâm, nhưng Đàm Tĩnh nói: “Chỉ bị ngấm mưa nhiễm lạnh một chút thôi, ngày mai là khỏe ấy mà.”

Đến tối, khi sắp đến giờ tắt đèn, Đàm Tĩnh cảm thấy toàn thân mềm nhũn, cô ra chỗ y tá mượn cặp nhiệt độ đo thử, ba mươi chín độ. Y tá trực nói: “Chị đừng cố, mau đi khám đi!”

“Tôi chỉ cảm lạnh thôi mà...”

“Cảm lạnh lại càng không được ở trong phòng bệnh, chị mau đi khám đi, bệnh nhân trong phòng bệnh đều rất yếu, phải phòng truyền nhiễm.”

Đàm Tĩnh đành nhờ y tá chăm sóc Tôn Bình, còn mình lần xuống phòng khám. Bác sĩ hỏi han căn kẽ, chẩn đoán rằng bị cảm mạo phong hàn, thấy cô sốt cao quá, liền kê đơn truyền nước hai ngày. Bác sĩ còn dặn: “Hôm nay truyền một túi, uống thêm thuốc hạ sốt, ngày mai truyền thêm kháng sinh.”

Đàm Tĩnh đi lấy thuốc, rồi truyền nước, đã sắp đến nửa đêm.

Người trong phòng Theo dõi không nhiều, nửa đêm những người còn ở phòng Cấp cứu truyền nước đa phần đều là trường hợp khẩn cấp. Có đứa trẻ khóc dữ quá, bố mẹ phải cầm chai truyền dịch đi qua đi lại dỗ dành.

Đàm Tĩnh thấy đầu như sắp nổ tung, lại không biết Tôn Bình trong phòng bệnh ra sao, nửa đêm không có người thân nào bên cạnh, cũng chẳng có ai giúp được cô. Tôn Chí Quân bị cảnh sát dẫn đi rồi, điều cô lo lắng nhất là ca mổ của Tôn Bình phải làm sao đây, bệnh viện còn đồng ý làm phẫu thuật không? Nếu không làm thì bệnh của Tôn Bình có kéo dài được nữa không?

Cô bị sốt cao, cơ thể vốn dĩ đã yếu ớt, đầu rất đau, mới nhắm mắt được một chốc lại mở ra. Đứa trẻ kia khóc dữ quá, cuối cùng bị trớ, bố mẹ nó phải cuống cuồng ôm lấy con gọi bác sĩ, bác sĩ tới xem bảo phải nhập viện.

Đứa bé đi rồi, cả phòng yên tĩnh hơn hẳn, Đàm Tĩnh nhắm mắt nghỉ ngơi một lúc, đột nhiên một ngón tay lạnh lạnh chạm vào mu bàn tay cô. Đàm Tĩnh giật mình tỉnh dậy mới biết, thì ra thuốc đã truyền hết, y tá đang rút kim truyền ra. Té ra cô đã ngủ được một lúc, nhưng ai gọi y tá cho cô?

Nhiếp Vũ Thịnh đứng cạnh đó không xa, cô phải giữ miếng băng trên mu bàn tay một lúc để cầm máu. Anh tiến lại nói: “Tôi có chuyện muốn nói với cô.”

Thật ra cũng chẳng có chuyện gì, anh chỉ cảm thấy cô không biết chăm sóc cho bản thân. Lúc tối nhận được điện thoại gọi đến cấp cứu, ngang qua phòng Theo dõi thì nhìn thấy cô.

Một mình ngồi trong phòng truyền dịch, đến đáng ngủ cũng mệt mỏi như vậy. Môi cô gần như cắt không ra máu, có lẽ vì sốt nên bờ môi tái nhợt khô lại, bong cả da. Thuốc truyền sắp hết, nhưng cô không hề có dấu hiệu tỉnh lại. Nếu không rút kim kịp thời sẽ bị hồi huyết, nên anh đến phòng trực ban gọi y tá.

Đàm Tĩnh không biết anh định nói gì với mình, nhưng phòng Theo dõi này không phải chỗ để trò chuyện. Cô vừa giữ miếng băng vừa đứng dậy. Nhiếp Vũ Thịnh nói: “Vào xe tôi.”

Bãi đỗ xe vắng tanh, bảo vệ trực ban đang gật gù trong trạm gác, buổi tối ở đây cũng không nhiều xe, phần lớn là của bác sĩ trực ban, nên rất rộng và yên tĩnh. Nhiếp Vũ Thịnh mở cửa xe cho cô, nhiều lúc những tiểu tiết ấy có thể cho thấy xuất thân gia giáo của anh, lúc nào cũng nhớ giữ phong độ.

Thật ra Nhiếp Vũ Thịnh cũng chưa nghĩ xong những điều muốn nói với Đàm Tĩnh, vì vậy sau khi đóng cửa xe, anh trầm mặc một lúc rồi hỏi: “Ai khám?”

Đàm Tĩnh ngẩn ra một thoáng mới hiểu anh đang hỏi vừa rồi ai khám cho cô, bèn trả lời: “Bác sĩ Trương.”

Bệnh viện có quá nhiều bác sĩ Trương, anh không biết là ai, lại hỏi: “Đơn thuốc đâu?”

Đàm Tĩnh cầm bệnh án bị vôn vê đến nhàu nát đưa cho anh, anh đọc chẩn đoán và thuốc, thấy ghi là cảm mạo phong hàn, chắc hẳn hồi chiều cô đã bị ngấm mưa.

Anh nói: “Mai cô đừng tới phòng bệnh trông thẳng bé nữa, sẽ truyền nhiễm.”

“Là cảm mạo phong hàn thôi mà...”

“Bệnh viện có quy định.”

Đàm Tĩnh quan sát nét mặt Nhiếp Vũ Thịnh, thấy anh vẫn giữ giọng điệu lạnh lùng máy móc khiến cô không biết phải nói gì mới đúng. Đột nhiên anh hỏi: “Tại sao?”

“Tại sao cái gì?”

“Bảy năm trước, tại sao lại nói với tôi những lời đó? Nhất định có nguyên nhân, tại sao vậy?”

Đàm Tĩnh hít sâu một hơi, chuyện xảy ra đã bảy năm, nhắc lại còn có ý nghĩa gì nữa? Cô đáp: “Tôi không muốn cho anh biết. Thực ra, lúc đó tôi vô cùng, vô cùng hận anh.”

“Còn bây giờ thì sao?”

Cô ngẩn ngơ nhắc lại: “Bây giờ?”

“Bây giờ còn hận tôi không?”

Đàm Tĩnh cắn môi, câu hỏi này thật khó trả lời. Cô không biết tại sao anh lại hỏi dồn như vậy, mọi thứ trong quá khứ đã qua rồi, giữa họ đã có quá nhiều người và sự việc, từ lâu đã chẳng thể quay lại như xưa nữa, không phải thế sao?

“Từng có người nói với tôi, nhiều lúc hận là vì yêu. Đàm Tĩnh, cô yêu tôi không? Cô có từng yêu tôi không?”

Đàm Tĩnh không biết nên nói gì, đối với cô, chữ “yêu” đã trở nên quá đổi xa lạ và xa xỉ. Một người phải vật lộn với số mệnh có tư cách gì trông chờ vào tình yêu?

Cô trầm mặc quá lâu khiến Nhiếp Vũ Thịnh càng khó chịu, anh cảm thấy mình lại tự chuốc nhục vào thân. Đủ rồi, tại sao anh lại hôn người phụ nữ này? Tại sao anh lại là bác sĩ điều trị chính cho con trai cô ta? Thật nực cười!

“Xuống xe.”

Cô hốt hoảng nhìn anh, thấy nét mặt anh vẫn bình lặng như nước, nhưng ngón tay nắm vô lăng đã trắng bệch. Anh lặp lại: “Xuống xe.”

Đàm Tĩnh xuống xe, nhìn anh lái xe ra khỏi bãi, chiếc xe rất nhanh lao vút đi, nhưng trước khi đến cửa ra, lại đột ngột phanh “két” một tiếng. Giữa đêm, tiếng bánh xe ma sát với nền đất vô cùng chói tai khiến anh bảo vệ đang ngủ gật sức tỉnh giấc, nhìn thấy người trong xe, anh ta liền mở cửa chào: “Bác sĩ Nhiếp lại tăng ca đấy à?” Vừa nói anh ta vừa kéo thanh chắn lên. Thế nhưng Nhiếp Vũ Thịnh trước nay luôn lịch sự với mọi người lại không hề nói nửa lời cảm ơn, khi thanh chắn được kéo lên hẳn, chiếc xe liền lao đi như tên bắn, biến mất trong màn đêm.

Anh bảo vệ gãi gãi đầu, định nằm xuống ngủ tiếp thì nhìn thấy trong bãi đỗ có một người đang đứng bất động. Dưới ánh sáng lờ mờ, anh bảo vệ chỉ nhìn ra đó là phụ nữ, vì hình như người đó mặc váy. Chắc là một bác sĩ khác tăng ca... Anh bảo vệ ngáp dài một cái, tối này quả là quá nhiều ca cấp cứu.

Đàm Tĩnh đứng ở đó một lúc, khi Nhiếp Vũ Thịnh lái xe đi, anh không hề nhìn cô lấy một cái, nên cô vô cùng lo lắng. Thật ra bấy nhiêu năm rồi mà anh không hề thay đổi, mỗi khi anh tuyệt vọng, cô vẫn có thể nhận ra được. Cô rất lo Nhiếp Vũ Thịnh xảy ra chuyện, thậm chí còn muốn gọi cho anh, nhưng khi lấy điện thoại ra ấn số của anh, cô lại do dự.

Cô còn tư cách gì để gọi cho anh đây? Đến nụ hôn không thể kiểm chế kia cũng bị anh cho rằng có dụng tâm khác. Vậy thì cứ để anh nghĩ như thế đi, Đàm Tĩnh của quá khứ đã chết rồi, cô không muốn tạo cho mình chút hy vọng nào nữa.

Vì bị sốt nên y tá không cho cô về phòng bệnh, đứng ở bãi đỗ xe cũng không phải cách, cuối cùng cô quyết định về nhà. Cô cần phải ngủ, mấy ngày nay ở bệnh viện cô đều không được ngon giấc, giờ bị ốm lại càng thêm mệt mỏi.

Cũng may còn có xe buýt chạy suốt đêm, có điều khi đổi tuyến hơi phiền một chút. Khi cô về đến bên ngoài khu nhà mình thì đã là hai giờ sáng. Quán ăn hai bên đường đã dọn hàng cả, chỉ còn quán Internet vẫn mở cửa, ánh đèn từ bên trong hắt ra mặt đường, khi

Đàm Tĩnh đi ngang qua, chỉ có mình bóng cô đơn độc.

Cửa sắt của khu nhà đã khóa, nhưng những người về muộn đều có cách, cô quần một góc váy vào hông định trèo lên. Vừa mới bám vào lan can sắt, giẫm chân lên ô đầu tiên thì cánh tay cô bị người ta tóm lấy, khiến cô suýt nữa hét lên. Quay lại nhìn, cô trông thấy Nhiếp Vũ Thịnh sắc mặt sa sầm, anh hỏi: “Cô định trèo qua?”

Tại sao anh lại ở đây? Xe của anh dừng ở cách đó không xa, có lẽ anh đã ở đây từ lâu mà cô không để ý.

“Lên xe.” Anh kéo cô về phía chiếc xe, cô loạng choạng theo sau. Đến gần xe cô mới thấy cạnh xe toàn đầu lọc thuốc lá, ít nhất cũng hơn chục cái. Có điều Nhiếp Vũ Thịnh chưa bao giờ hút thuốc, có lẽ anh vừa khéo đỗ xe ở đây thôi.

Cuối cùng cô giằng ra khỏi tay anh: “Nhiếp Vũ Thịnh, anh tha cho tôi đi...”

Anh dừng lại, nhưng tay vẫn không buông, giọng điệu lạnh lùng mà châm biếm: “Bảy năm trước cô không tha cho tôi, tại sao bây giờ tôi lại phải tha cho cô?”

Nhiếp Vũ Thịnh hiện giờ không chỉ tàn nhẫn mà còn mừng giận thất thường. Cô vừa mệt vừa buồn ngủ, không thể chống lại được sức mạnh của anh, anh đẩy cô vào ghế sau, động tác rất thô bạo. Đàm Tĩnh cảm giác tối nay anh như một người khác vậy, Nhiếp Vũ Thịnh bảy năm sau vốn đã là người khác, nhưng tối nay anh lại giống như một Nhiếp Vũ Thịnh thứ ba nữa. Bộ dạng anh hết như một kẻ say khướt, nhưng cô biết anh không hề uống giọt rượu nào, có điều, dường như anh đã mất đi lý trí.

Anh lái xe dọc theo đường cái, không bao lâu sau, xe đến một khách sạn cao cấp. Anh lái xe đến trước cửa, nhân viên ra mở cửa, anh xuống xe, cô cũng xuống theo, xe được nhân viên lái vào bãi, còn anh đi thẳng đến quầy lễ tân, lấy chứng minh thư ra bảo muốn thuê một phòng có giường to. Lễ tân khó xử nói phòng giường to đã hết mất rồi, chỉ còn phòng cho những người hưởng tuần trăng mật. Cô nhân viên nhìn Đàm Tĩnh, mỉm cười nói: “Thật ra phòng trăng mật chỉ đắt hơn phòng giường to một chút, hơn nữa lại có vị trí tốt, vô cùng yên tĩnh...”

Nhiếp Vũ Thịnh nói: “VẬY LẤY PHÒNG ĐÓ.”

Suốt cả quá trình Đàm Tĩnh chỉ yên lặng, vào thang máy, vào trong phòng, bên trong có đĩa hoa quả, có hoa hồng, trên giường còn rải cánh hoa, đúng là phòng trăng mật. Rồi nhân viên lên đưa chìa khóa, nói rằng đã đỗ xe của anh ở vị trí A16 trên tầng hai bãi đỗ xe. Nhiếp Vũ Thịnh bỏ cho nhân viên chút tiền, đóng cửa lại.

Thấy Đàm Tĩnh vẫn sốt, anh mở tủ quần áo, lấy áo choàng tắm đưa cho cô: “Đi tắm trước đi!”

Bồn tắm rất lớn, nhưng cô đã buồn ngủ díp mắt, vội vàng ngâm mình vào bồn nước nóng, thấy khoan khoái đến mức có thể ngủ được ngay. Mặc áo choàng tắm vào, cô bước ra, thấy Nhiếp Vũ Thịnh đang ngồi trên sofa. Dưới ánh đèn, dáng vẻ anh vẫn quen thuộc như thế, nhưng lại xa lạ xiết bao, cô đột nhiên thấy lòng chùng xuống, dường như sắp xao xuyến.

Đàm Tĩnh lặng lẽ đứng trước mặt anh, thấy anh ngẩng lên, cô nói: “Mười vạn.”

Anh thật sự không thể ngờ cô lại mở miệng nói ra hai chữ này, chỉ biết ngơ ngác nhìn cô.

“Anh biết tôi cần tiền mà, có lẽ anh vẫn... vẫn còn thích tôi. Vì thế, hôm nay anh muốn giữ tôi lại cũng được thôi, tôi muốn mười vạn.”

Sắc mặt Nhiếp Vũ Thịnh lập tức đổi sang trắng bệch, không còn một giọt máu, vết bầm tím dưới cằm anh còn chưa tan, lại sưng lên, khiến vẻ mặt anh nhìn vô cùng kỳ quái. Vào khoảnh khắc ấy Đàm Tĩnh thật sự nghĩ anh sẽ bật dậy đánh cô, vì ánh mắt anh chợt trở nên sắc lạnh như dao, tựa hồ muốn khoét một lỗ trên người cô vậy. Nhưng cuối cùng anh không làm gì cả, chỉ nghiêng răng gằn từng chữ: “Đàm Tĩnh, cô tưởng đến giờ tôi còn để cô muốn gì được nấy sao?”

Dứt lời, anh đứng dậy xô cửa bỏ đi. Vào thang máy anh mới nhận ra mình đang run rẩy. Điều hòa trong thang máy thổi vù vù, khiến anh lạnh chưa từng thấy. Anh đi thang máy xuống tận tầng hầm để xe. Vừa lên xe, anh đã lần tìm hộp cứu thương, mở ra lấy cặp nhiệt độ, bấy giờ mới ý thức được mình đang làm gì. Vốn dĩ anh định đợi Đàm Tĩnh tắm xong sẽ xuống lấy cặp nhiệt độ lên đo xem cô còn sốt

không. Nhưng giờ tìm cặp nhiệt độ còn có tác dụng gì? Còn ích gì nữa?

Cặp nhiệt độ bị anh siết chặt đến gãy đôi, thủy tinh cắm sâu vào lòng bàn tay anh, máu và thủy ngân chảy xuống, anh cũng không thấy đau. Cuối cùng câu nói của anh chỉ là một trò cười, hay một nỗ lực che đậy yếu ớt. Tại sao cô lại dám mở miệng đòi tiền anh? Chính vì cô biết rõ ràng, đến tận bây giờ, anh vẫn sẽ để cô muốn gì được nấy. Cô coi mình là hàng hóa bán cho anh, lần trước cô đòi ba vạn, lần này lại muốn mười vạn. Cho dù vạn bất đắc dĩ, cho dù cô thật sự thiếu tiền, nhưng tại sao cô lại làm như thế, cứ như sợ rằng vẫn còn một chút hời ức đẹp đẽ nào đó, cứ như sợ anh chưa thật sự nản lòng vậy?

Anh vô cùng hối hận, sau khi đi lòng vòng trên đường, tại sao lại đến chỗ cô. Vì biết rằng cô không còn chỗ nào khác nữa, mà cô lại đang ốm. Khi thấy cô định trèo rào, anh không sao kìm được, vội dập thuốc chạy lại tóm lấy người phụ nữ to gan kia. Đúng vậy, anh hút thuốc, gần đây anh mới hút, bởi thực sự quá phiền muộn. Anh hối hận tại sao lại đưa cô đến khách sạn, vì biết cô không có nơi nào để ngủ nữa. Anh hối hận tại sao lại theo cô lên phòng, anh vốn chỉ định đưa chìa khóa phòng rồi đi. Anh chỉ muốn để cô tắm nước nóng, như vậy có tác dụng giúp hạ sốt. Anh định cặp nhiệt độ cho cô rồi sẽ đi. Dù sao anh cũng không nên động lòng thương xót cô, bởi người phụ nữ này có thể nắm lấy cơ hội nhỏ nhoi đó để giáng cho anh một đòn tàn nhẫn nhất.

Cho dù bảy năm trước vì nguyên nhân gì thì hiện giờ anh cũng tin chắc ít nhất hời đó cô cũng nói một câu thật lòng, đó là cô chưa bao giờ yêu anh. Năm đó nếu cô có chút xiu thật lòng với anh, hẳn hiện tại cô đã không tuyệt tình đến mức đem tình cảm trong quá khứ làm vũ khí đả thương anh. Nụ hôn lúc chiều giống như một giấc mộng, anh cảm thấy căm ghét chính mình, tại sao mới có chút hy vọng mà đã kỳ vọng như vậy? Tại sao lại tự dối mình dối người rằng cô có nỗi khổ bất đắc dĩ? Tại sao khi nhìn thấy cô rơi nước mắt, anh lại đau lòng?

Nhiếp Vũ Thịnh, mày là thằng ngốc, ngốc nhất thế giới này.

Rốt cuộc đến bao giờ mày mới tỉnh ra?

(*) Chữ Thần (Chén) trong tên Phong Bính Thần âm Hán Việt có hai cách đọc: Thần và Thìn. Trong cuốn Nữ hoàng tin đồn là Phong Bính Thìn, còn trong 1.000 nụ hôn nồng cháy là Phong Bính Thần vì theo như cách giải thích của chính nhân vật ở trang 32 là Phong trong xuân phong (gió xuân), Bính trong bính trú (sáng ngời) chứ không phải chữ Bính (ngôi thứ ba trong mười can), bởi vậy chữ Chén (Thần, Thìn) chúng tôi chọn chữ Thần (ngày) tên Phong Bính Thần với nghĩa là “Ngày gió xuân tươi sáng”.

(*) Good Will Hunting là một bộ phim tâm lí tình cảm kể về một thanh niên tên Will mồ côi, ham đọc sách, có trí nhớ tốt, là một thiên tài về toán học, lớn lên trong một xóm xỉnh của thành phố Boston, đánh bạn với những thanh niên không có tương lai, suốt ngày chỉ biết cong lưng với công việc phụ hồ, vào quán bar rồi quây phá và phạm tội.

(**) Oliver Twist (1838) của Charles Dickens là câu chuyện kể về cậu bé mồ côi, lớn lên trong trại tế bần, sau đó có một cuộc đời lang bạt nay đây mai đó, cho đến khi gặp được một tấm lòng cao cả nhận cậu về nuôi.

(*) Đây là câu thơ trong bài thơ Vọng Lư sơn bộc bố (Xa ngắm thác núi Lư) của Lí Bạch - một trong những nhà thơ danh tiếng nhất thời thịnh Đường nói riêng và Trung Hoa nói chung, được hậu bối tôn làm Thi Tiên. Dịch nghĩa: Tưởng dải Ngân Hà tuột khỏi mây.

(**) Josef von Sternberg (1894-1969) là đạo diễn người Mỹ gốc Áo nổi tiếng ở Hollywood.

(***) Marlene Dietrich (1901-1992) là một diễn viên, ca sĩ người Mỹ gốc Đức từng được đề cử giải Oscar. Bà được coi là diễn viên Đức đầu tiên thành công ở Hollywood.

(****) Greta Garbo (1905-1990) là một diễn viên người Mỹ gốc Thụy Điển và là một trong những diễn viên nổi tiếng nhất trong thời kì vàng son của Hollywood.

(*)' Shanghai Express là bộ phim Mỹ nổi tiếng của đạo diễn Josef von Sternberg, do nữ diễn viên tài sắc Marlene Dietrich thủ vai chính.

(**)' Đây là câu thành ngữ có nghĩa đen là: Một vị tướng khi đã tấn công vào thành trì thì sẽ dẫn đến cả vạn người chết. Ở đây được dùng để ví với tướng mạo của Phong Bính Thần đã đánh gục biết bao trái tim các cô gái.

(***)' Runaway Bride (Cô dâu chạy trốn) là một bộ phim hài Mỹ của đạo diễn Garry Marshall, được công chiếu năm 1999.

(*) Raúl González Blanco (1977) là một cầu thủ bóng đá người Tây Ban Nha chơi ở vị trí tiền đạo. Raúl có một kiểu ăn mừng bàn thắng riêng biệt. Sau mỗi bàn thắng anh đều hôn lên chiếc nhẫn cưới, với ý dành tặng bàn thắng cho vợ anh, Mamen Sanz.

(*) Tuyết liên hoa (hoa sen tuyết) là một loại dược thảo truyền thống quý hiếm của Trung Quốc, xuất xứ từ Tân Cương. Nó phát triển trong các vách đá và giữa các kẽ nứt băng giá, nơi vô cùng lạnh và được bao phủ trong tuyết

quanh năm.

(**) Michelin là một hãng sản xuất vỏ (lốp) xe và nhiều thiết bị khác trong ngành giao thông của Pháp từ cuối thế kỷ 19. Từ đầu thế kỷ 20, vào tháng ba mỗi năm họ cho xuất bản một cuốn guide rouge (cuốn sách hướng dẫn có bìa màu đỏ) nổi tiếng về các khách sạn và tiệm ăn. Nhờ lối làm việc rất nghiêm túc và nhất là nhờ sự sắp hạng tương đối “chí công vô tư”, cuốn guide rouge từ lâu đã nghiêm nhiên trở thành một thứ “thánh kinh về nghệ thuật ẩm thực” ở Pháp và một số nước trên thế giới.

(*) Đây là một bộ phim hành động hài rất nổi tiếng của Mỹ do David Shore đạo diễn.

(**) U2 là một ban nhạc rock đến từ Dublin, Ireland, được thành lập năm 1976 khi các thành viên còn ở tuổi vị thành niên với một kiến thức âm nhạc còn nhiều giới hạn. U2 đã bán được hơn 140 triệu album trên toàn thế giới và đã giành được nhiều giải Grammy hơn bất kì ban nhạc nào khác.

(***) Marguerite Duras (1914-1996) là một nhà văn, đạo diễn người Pháp nổi tiếng.

(*)' Sidney Sheldon (1917-2007) là một tiểu thuyết gia người Mỹ từng đoạt giải của Viện Hàn Lâm nghệ thuật Mỹ, là một kịch gia và một người viết kịch bản phim và chương trình truyền hình chuyên nghiệp.

(**)' OMG - Oh my God.

(*) Na Tra là một vị thần trong thần thoại dân gian của Trung Quốc, do đánh chết Ngao Bính của Đông Hải Long Vương, nên gia đình Na Tra bị bắt, ép phải đền mạng để giữ trọn đạo hiếu, và không làm liên lụy tới gia đình, Na Tra đã lóc thịt trả mẹ, lóc xương trả cha.

(*) Alfred Hitchcock (13/8/1899-29/4/1980) một nhà làm phim nổi tiếng người Anh. Ông được xem như một trong những đạo diễn lớn nhất của lịch sử điện ảnh.

(**) William Hogarth (10/11/1697-26/10/1764) họa sĩ nhà phê bình và nghệ sĩ biếm họa người Anh. Hogarth được coi là người khởi xướng nghệ thuật biếm họa trong hội họa phương Tây.

(*) Vì chim trống và chim mái rất chung thủy nên người xưa gọi là chim tương tư. Chúng còn có biệt danh là Hồng Chủy Ngọc, Hồng Chủy Lục Quan Âm, Liên Điểu. Người phương Tây gọi chúng là chim tình yêu. Chúng thuộc bộ Sẻ, họ Họa mi. Khu vực cư trú của chúng trải rộng từ lưu vực sông Trường Giang đến Giang Nam.

(*) Dịch nghĩa: Một nhánh hoa lê dè lên hải đường. Đây là câu thơ trong bài thơ Nhất thụ lê hoa áp hải đường của Tô Đông Pha làm để nói đùa Trương Tiên lấy vợ trẻ. Trương Tiên đã tám mươi tuổi, lấy một người thiếp mười tám tuổi. “Lê hoa” là chỉ Trương Tiên, “hải đường” là chỉ thiếp phụ mười tám tuổi, “áp” là dè lên, áp cũng là áp đảo, vượt trội hơn hẳn.

(**) Phong tạo: Lả lơi, làm đom, làm dáng.

(*) Taobao.com là trang web bán lẻ trực tuyến lớn nhất Trung Quốc. Được tập đoàn Alibaba Group đầu tư thành lập năm 2003.

(**) Tên Việt là Người đàn bà đẹp của đạo diễn Garry Marshall do diễn viên Julia Roberts thủ vai chính. Bộ phim là câu chuyện Lọ Lem thời hiện đại. Bối cảnh chính của phim là Hollywood thập niên 1990.

(***) EQ là viết tắt của cụm từ Emotional Quotient - chỉ số cảm xúc.

(*) Milan Kundera (1929) là một nhà văn Tiệp Khắc, hiện mang quốc tịch Pháp. Tác phẩm nổi tiếng nhất của ông là tiểu thuyết Đời nhẹ khôn kham.

(*) Michelangelo (1475-1564) là một họa sĩ, nhà điêu khắc, kiến trúc sư, nhà thơ và kỹ sư thời kỳ Phục hưng ở Ý.

(**) Keith Rupert Murdoch (1931), thường được biết đến với cái tên Rupert Murdoch, là một ông trùm truyền thông toàn cầu người Úc-Mỹ.

(***) Cristiano Ronaldo dos Santos Aveiro (1985) là cầu thủ bóng đá người Bồ Đào Nha, hiện đang thi đấu ở giải vô địch Tây Ban Nha cho câu lạc bộ Real Madrid với vị trí tiền đạo và là đội trưởng của đội tuyển bóng đá Bồ Đào Nha. Cầu thủ này thích cởi trần, được coi là thành viên của đội cởi trần đẹp nhất Euro 2008.

(****) Diệt Tuyệt Sư Thái là một nhân vật trong tiểu thuyết kiếm hiệp Ý Thiên Đồ Long Ký của nhà văn Kim Dung. .sup

(*) “Dục tốc tắc bất đạt” là một vế trong câu nói nổi tiếng của Không Tử trích trong “Tử lộ” của Luận ngữ: “Vô dục tốc, vô kiến tiểu lợi. Dục tốc tắc bất đạt, kiến tiểu lợi tắc đại sự bất thành”. Nghĩa là: Chớ muốn mau, chớ thấy lợi nhỏ. Muốn mau thì không đạt, thấy lợi nhỏ thì việc lớn không thành. Ý này được đúc kết trong câu thành ngữ “Dục tốc bất đạt”.

(*) Chu Khải Hoàn là một trong mười phụ nữ châu Á được tôn vinh trong lĩnh vực kinh doanh năm 2006.

1. Chỉ những nhà dòng dõi Nho học.

1. Vải nhuộm sáp là sản phẩm thủ công mỹ nghệ in nhuộm truyền thống của Trung Quốc.

1. Khu bảo tồn thiên nhiên nằm ở độ cao 4.000 mét so với mực nước biển, thuộc miền Bắc tỉnh Tứ Xuyên, Trung Quốc.

2. Audrey Hepburn (1929 - 1993): diễn viên điện ảnh huyền thoại thập niên 1950, 1960 của Anh. Qua các cuộc bầu chọn, bà thường được xem là một trong những phụ nữ đẹp nhất thế kỷ XX.

1. Trích trong bài thơ Gặp Lý Quy Niên tại Giang Nam của Đỗ Phủ. Trần Trọng San dịch.

1. Sakai Noriko, sinh năm 1971, nữ diễn viên, ca sĩ người Nhật nổi tiếng một thời.

1. Trích trong bài thơ Sương thiên hiểu giác của Phạm Thành Đại - thi nhân đời Nam Tống.

1. Một nhân vật trong huyền sử Trung Quốc. Tương truyền là một mỹ nhân

nổi tiếng và là một trong những nguyên nhân chính gây nên sự sụp đổ của nhà Thương trong lịch sử Trung Quốc.

Con gái lớn, con vợ cả.

Con gái thứ, con vợ lẽ.

Thầy mo, thầy phù thủy.

Lầu hái sao.

Nơi cao không chịu nổi giá lạnh. Con người một khi đã lên tới những vị trí quá cao sẽ phải chịu nổi cô độc hơn hẳn người thường.

Bỉ ỏi

Nguyên văn: “Sơn hữu mộc hề mộc hữu chi, tâm duyệt quân hề quân bất tri” - Trích Việt nhân ca, bài ca dao lưu truyền ở nước Sở thời Xuân Thu.

Nguyên văn: “Kiêm hà thương thương, bạch lộ vi sương, sở vị y nhân, tại thủy nhất phương”, dịch nghĩa: “Rừng lau bạt ngàn, sương giăng trắng tinh. Người đẹp kia đó, bên bờ sông kia” - trích bài “Kiêm gia” trong Kinh Thi.

Trong tiếng Trung, “càn rỡ” và “xòe bốn ngón tay” có cách phát âm giống nhau.

Nguyên văn: “Thiên trường địa cửu hữu thì tận, dĩ hận miên miên thử tuyệt kỳ”, hai câu cuối trong bài Trường hận ca của Bạch Cư Dị – nhà thơ đời Đường.

Lấy ý từ câu thơ “Lê hoa nhất chi xuân đái vũ” - cảnh hoa lê lấm tấm vài hạt mưa xuân, một câu thơ trong Trường hận ca của Bạch Cư Dị đời Đường, miêu tả vẻ đẹp của mỹ nhân khi khóc.

Triều Dương: Ánh mặt trời buổi sớm. Ngoài ra chữ Triều trong hiệu Triều Dương có cùng âm đọc và chữ viết với chữ Triều trong họ của Triều Triệt. Trong tiếng Trung, từ “Hồ Lô” - tên nhân vật và “hồ lô” - một thứ đồ vật có âm đọc giống nhau, khó phân biệt nên Diệp Khuynh Thành đầu óc đơn giản đã hiểu nhầm.

Từ “thụ” và từ “thú” có âm đọc giống nhau nên Diệp Khuynh Thành nghe nhầm.

Hay còn gọi là đèn chong, loại đèn được thắp sáng liên tục, thường dùng cho việc thờ cúng.

Tinh linh của cây đèn

Vui đùa giải trí để trút bỏ phiền muộn.

Chơi chữ, “tiêu khiển” và “Tiểu Thiển” đồng âm, “Cục thịch” hiểu nhầm.

Ý chỉ “nhục kế” hay “đỉnh kế” hoặc “Ushnisha” - búi tóc xoắn trên đỉnh đầu của Đức Phật Thích Ca.

Thuật “tâm ý tương thông”. Sau khi Tiểu Thiển uống máu Thương Hạo, hai người có thể liên hệ với nhau bằng ý nghĩ.

Lấy ý từ hai câu thơ trong bài Sử chí tái thượng của Vương Duy – người được mệnh danh là Phật Thi đời Đường. Câu thơ đại ý: Tại phong hỏa đài đốt một cột khói, bốc thẳng lên trời cao trên sa mạc rộng lớn. Con sông

Hoàng Hà uốn khúc quanh co, càng làm nổi bật ánh chiều tà đỏ như máu. Trong tiếng Trung, từ “Tiểu Tiểu” – tên người, và “tiểu tiểu” tức là “cười lên” có âm đọc giống nhau, ban đầu Thiên Thiên hiểu nhầm.

Lấy ý từ trong Kinh Thi, Bân Phong. Tháng Năm, Đại hỏa (tinh) (sao Antares) mọc ở giữa trời vào lúc hoàng hôn, sau đó hạ dần xuống hướng Tây trong suốt tháng Sáu, cũng là tương ứng với thời điểm thời tiết đã dần bớt đi cái nóng của mùa hạ, bắt đầu bước vào mùa thu mát mẻ. Kinh Thi viết: “Thất nguyệt lưu hỏa” ý nói: sang tháng Bảy (thất nguyệt) trời mát dần, sao Đại hỏa xuống thấp, trời đất vào thu thôi.

Trong tiếng Trung “Chiêu Sài” (tên nam chính) và “Chiêu Tài” có âm đọc giống nhau nên cô bé này nghe nhầm.

Thuật ngữ Phật giáo, ý chỉ người lúc nào cũng từ bi đối đãi với tất cả chúng sinh.

Sau cơn mưa trời lại sáng.

Sống.

(1) Henry Ford - Nhà sáng lập hãng ô tô Ford, Thomas Edison - Nhà phát minh vĩ đại của thế kỷ XX, Andrew Carnegie - “vua” ngành công nghiệp thép Mỹ, Wilbur và Orville Wright - hai ông tổ của ngành hàng không.

(2) Cuộc Đại khủng hoảng kinh tế thế giới 1929 - 1933.

(3) Mahatma Gandhi (1869-1948): Còn được người dân Ấn gọi là Thánh Gandhi, người chủ trương giành độc lập từ tay Anh quốc bằng con đường bất bạo động.

(4) Albert Schweitzer (1875-1965): nhạc sĩ, triết gia, lý thuyết gia, nhà hóa học người Đức được giải Nobel Hòa Bình 1952 với công trình triết học 'Reverence for Life', tạm dịch 'Sự kính trọng cuộc sống'.

(5) inch: đơn vị đo chiều dài thông dụng ở Anh, Mỹ, 1 inch = 2,54 cm.

(6) F. W. Woolworth (1852-1919): Cha đẻ của ngành bán lẻ thông qua hệ thống chuỗi cửa hiệu giá rẻ. Nhà sáng lập tập đoàn bán lẻ Woolworth trị giá 65 triệu đô la với hơn 1.000 cửa hiệu vào năm 1919.

(7) Trong tiếng Anh: 'a can do attitude' có thể ví với câu 'nothing is impossible', tạm dịch 'không có gì là không thể'.

(9) Boomerang: một loại vũ khí của thổ dân Úc, có hình bán nguyệt, khi được ném đi sẽ bay theo hình vòng cung và quay trở lại vị trí của người ném.

(10) O. Henry: Bút danh của tác giả người Mỹ chuyên viết chuyện ngắn William Sydney Porter (1862-1910).

(11) Jack London (1876-1916): Nhà thám hiểm, thủy thủ, tiểu thuyết gia lừng danh thế giới người Mỹ, nổi tiếng với tác phẩm Tiếng gọi nơi hoang dã (The Call of the Wild - 1903), Tình yêu Cuộc sống (Love of Life - 1905),...

(12) Charles Dickens (1812 - 1870): Tiểu thuyết gia người Mỹ lừng danh thế giới với các tác phẩm David Copperfield (1849-1850), Little Dorrit (1857), A Tale of Two Cities (1859), Great Expectation (1861),...

(13) Harry Truman (1884 - 1972): Tổng thống thứ 33 của Hoa Kỳ qua hai nhiệm kỳ (1945-1949; 1949-1953).

(14) Những nhà tư tưởng, triết gia lớn của thế giới.

(8) Civil War: Cuộc Nội chiến Mỹ 1861 - 1865.

(1) Kiểu lều truyền thống của người Mông Cổ.

(*) “Phân vượn” đồng âm với “duyên phận”.

(1) Trong tiếng Trung phiên âm của chữ “tình” là “qíng” và “cầm” là “qīn” đọc gần giống nhau.

(2) Chữ “cầm” có chữ “kim” bên trên, chữ “y” bên dưới.

(3) Niệm Cầm có nghĩa là nhớ đến, hoài niệm cái chẵn.

(4) Bản dịch của Trác Văn Quân@thivien.net.

(5) Tương truyền nhà thơ pháp thời Đông Tấn Vương Hiến Chi có một ái thiếp tên gọi Đào Diệp. Mỗi khi nàng qua lại hai bờ Tàn Hoài, Vương Hiến Chi đều rất lo lắng, thường ra tận bến phà tiễn nàng, còn làm bài thơ Đào Diệp ca. Từ đó bến phà trở nên nổi tiếng, lâu dần được gọi là bến Đào Diệp.

(1) Khẩu hình của từ “khung ảnh” và “nhớ tôi” khá giống nhau.

(1) Chữ “nhất” và chữ “y” phát âm giống nhau.

Gia đình Farkle: là gia đình nhân vật chính trong một show truyền hình của Mỹ bao gồm những mẫu truyện hài ngắn có tên Rowan & Martin's Laugh-In. Trong đó, ông bố và bà mẹ Farkle có mái tóc sẫm và thị giác rất tốt, nhưng thật đáng ngạc nhiên khi tất cả những đứa con lại đều có mái tóc màu đỏ và đeo kính cận, giống hệt “người bạn hàng xóm tốt bụng và đáng tin”. Điều này ám chỉ giữa bà vợ nhà Farkle và ông hàng xóm có gì đó hơn là tình bạn, nhưng lại không bao giờ có lời giải thích nào về chuyện này.

Chứng hưng trầm cảm: một bệnh có 2 biểu chứng xuất hiện cùng một lúc ở người bệnh: hưng cảm và trầm cảm. Người mắc bệnh này thần kinh rối loạn, lúc thì quá hưng phấn, vui đến phát cuồng, lúc thì quá ưu sầu, quá suy sụp.

Amaretto: Một loại rượu của Ý làm từ quả hạnh nhân.

Enchilada: Món ăn Mexico, bao gồm bánh mì ngô cuộn thịt gà, pho mát, đậu... phủ bên ngoài là sốt cà chua, ớt hoặc sô-cô-la rồi nướng lên.

Mel Gibson: Diễn viên kiêm đạo diễn, nhà biên kịch, nhà sản xuất phim nổi tiếng của Mỹ.

Hannibal Lecter: Nhân vật phản diện trong bộ phim kinh dị Sự im lặng của bầy cừu. Lecter là một bác sĩ, bị giam giữ trong bệnh viện tâm thần

Maryland vì tội ăn thịt người. Nhờ sự giúp đỡ của hắn mà sinh viên tập sự FBI là Claire Starling đã bắt được tên sát nhân giết người hàng loạt Buffalo Bill và giải thoát cho con gái bà Nghị sĩ. Kết thúc phim, Lecter thoát khỏi bệnh viện tâm thần và trở thành mối nguy hiểm cho xã hội.

một trong những kỳ thi chuẩn hóa cho việc đăng ký vào một số trường Đại học ở Mỹ

Một loại thuốc mọc râu, tóc

Nhân vật trong thần thoại Hy Lạp, vị vua đầy bi kịch của Thebes, đã vô tình giết chết cha đẻ và kết hôn với mẹ

Nguyên văn “short-sheet a bed”: một cách trải ga giường nhằm bẫy người nằm bằng cách gấp đôi tấm khăn trải giường lại sao cho nhìn từ bên ngoài thì giường đã được soạn sửa xong, nhưng thực ra người nằm không thể duỗi thẳng chân.

Alex chơi chữ. Nguyên văn Nina dùng từ “Turgid”, từ này phát âm có âm điệu giống tiếng Nga

nhân vật chính trong cuốn truyện Những cuộc phiêu lưu của Peter Pan, một truyện nổi tiếng trong mảng truyện thiếu nhi của Mỹ. Peter Pan là một cậu bé không bao giờ muốn lớn lên, lúc nào cũng chỉ muốn mình vẫn còn là trẻ con để được chơi đùa thỏa thích và không phải lo nghĩ

thuật ngữ y khoa, là triệu chứng ban đầu cho thấy tim có vấn đề
chất Liti, một loại kim loại. Theo khoa học, pha liti vào nguồn nước uống sẽ có tác dụng điều hòa chứng rối loạn tinh thần cho những người mắc bệnh trầm cảm.

Charity: có nghĩa là Từ thiện.

Đẳng cấp Hướng đạo Đại bàng là cấp hiệu danh dự cao nhất dành cho các hướng đạo sinh căn cứ vào các thành quả đạt được về nghệ thuật chỉ huy, nghĩa vụ công dân, phát triển những đức tính tinh thần và rèn luyện thể chất.

Paul Gauguin: là họa sĩ người Pháp, thuộc hàng đầu của trào lưu hậu ấn tượng. Ông là người rất thích phiêu lưu, mạo hiểm và yêu hội họa. Thời còn trẻ, khi còn ở trong hải quân, ông đã đi vòng quanh thế giới trong vòng 13 tháng. Về sau ông đã bỏ nhiều công việc quan trọng ở hải quân, ngân hàng, chứng khoán để cuối cùng có thể tập trung hoàn toàn vào hội họa.

Chơi chữ, trong tiếng Anh “guy” có nghĩa là “gã”, chỉ người đàn ông trong cách nói không trang trọng.

Loại mũ học sinh nam hoặc sinh viên năm nhất đại học thường hay đội.

“Mày gầm gừ tao á?” là câu thoại của diễn viên nổi tiếng Robert De Niro trong phim kinh dị Tài xế Taxi (Taxi Driver).

Nguyên văn là “Terrible Twos”: Một giai đoạn phát triển của trẻ nhỏ thường xuất hiện quanh độ tuổi lên hai, có khi là sớm hơn, biểu hiện là trẻ không chịu nghe lời và quậy phá.

Jell-O: một thương hiệu đồ tráng miệng vị trái cây của Mỹ được làm từ bột gelatin (dạng rau câu)

Du Pont: một công ty hóa chất nổi tiếng ở Mỹ (ở đây ám chỉ bộ ngực đã được phẫu thuật thẩm mỹ).

Nguyên văn là “play the devil’s advocate”: xảy ra trong tranh luận, khi một người giả làm người phe địch tấn công bạn mình, để bạn mình nghiên cứu cách chống đỡ. Các luật sư luôn làm việc này hàng ngày để xây dựng hệ thống lý luận vững chắc cho mình.

Sigmund Freud: nguyên là một bác sĩ về thần kinh và tâm lý người Áo. Ông được công nhận là người đặt nền móng và phát triển nghiên cứu về lĩnh vực phân tâm học.

Carl Jung: một bác sĩ tâm thần, một nhà tâm lý học người Thụy Sĩ. Ông là nhà tâm lý học hiện đại đầu tiên cho rằng: tinh thần con người là nền tảng của mọi tôn giáo. Tư tưởng của ông gây ảnh hưởng lớn đến nhiều nhà tâm lý học và các phong trào tâm linh hiện đại.

Chơi chữ. Trong tiếng Anh, trẻ trung là “young”, phát âm giống như Jung. Lassie là một chú chó – nhân vật chính trong bộ phim Lassie Come Home (Lassie về nhà). Đây là con chó rất thông minh, đã làm rất nhiều việc giúp chủ của mình (trong đó có cậu bé Timmy) vượt qua nhiều hoàn cảnh khó khăn và nghèo khó.

Alcoholics Anonymous: một tổ chức quốc tế cung cấp các dịch vụ hỗ trợ những người muốn cai rượu bia.

1\ Tên một điệu waltz của nhà soạn nhạc nổi tiếng người Áo Johann Strauss II (1825 - 1899), dịch ra tiếng Anh là Tales from the Vienna Woods (BTV).

1\ Trang web bán hàng online của Trung Quốc (BTV).

2\ Trong tiếng Trung, Lý và Lễ đồng âm. Phi Lễ, Mạc Sầu có nghĩa là vô lễ, đừng buồn (ND).

3\ Sadako là nhân vật trong bộ phim kinh dị có tên là 'The ring' của Nhật (ND).

1\ Trong tiếng Trung, Tạ Ý có nghĩa là lòng biết ơn. Vì thế Tiêu Tinh nói để bày tỏ lòng biết ơn của mình cũng có nghĩa là bày tỏ 'tạ ý' của mình (ND).

1\ Kế thứ nhất trong ba mươi sáu kế binh pháp Tôn Tử, có nghĩa là dùng những lời nói dối và sự nguy trang để che giấu ý định thực sự của mình (BTV).

1\ Hoá thân của Lý Vũ Xuân, ca sĩ nhạc Pop nổi tiếng Trung Quốc, từng giành ngôi quán quân trong cuộc thi tiếng hát Super Girls năm 2005 (ND).

Chơi chữ, “công trư” phát âm gần như “công chúa”. Công trư nghĩa là lợn đực, mẫu trư là lợn nái.

Có ba điều bất hiếu, trong đó không có con nói dối là nặng nhất.

Băng giao là da cá mập hay sa ngư ướp lạnh dẹt thành vải.

Thích Nan Thiên: đáng cứu tinh.

Tức tổng tư lệnh.

Cách xưng tôi khiêm nhường thời cổ đại.

Chữ “Dật” (逸) có mấy nghĩa, trong đó có: (1) chạy trốn, (2) phóng túng, (3) vượt hẳn bình thường, siêu phàm, (4) nhanh, lẹ.

Hay còn gọi là Aksai Chin, hiện là khu vực tranh chấp giữa Trung Quốc và Ấn Độ.

“Á” có nghĩa là “câm”.

Dùng khỏe ứng mệt; trong chiến đấu dùng thế thủ bồi dưỡng lực lượng chờ

quân địch mệt mỏi, mới tiến đánh.

Nước chảy yếu giữa dòng cát.

Bóng đá Trung Quốc thời cổ đại.

Triệu Quát là con trai của Triệu Xa – một danh tướng thời Chiến quốc – thời trai trẻ từng đọc rất nhiều binh thư, là một người khá thông minh, thích nói về quân sự, người khác không nói lại được, cha y đôi khi cũng không tranh luận nổi với y. Do đó, y tỏ ra kiêu ngạo, tự cho mình là giỏi nhất thiên hạ. Vua Triệu cử Triệu Quát ra tiền tuyến nghênh địch, hậu quả 40 vạn quân Triệu chỉ trong chốc lát đã bị tiêu diệt hoàn toàn, bản thân Triệu Quát cũng tử trận thê thảm.

Hòa thị bích: viên ngọc bích của nhà họ Hòa, một viên ngọc nổi danh trong lịch sử Trung Quốc.

“Thiên trì” là “hồ trời”, nằm trên núi Trường Bạch.

Chức quan được lập từ thời nhà Tần, giữ đến đời Hán. Đây là cận thân hoàng đế, phụ trách quản lý xe, kiệu, y phục, đồ dùng của hoàng đế, thậm chí còn chịu trách nhiệm việc chuẩn bị đồ cho hoàng đế, nhưng cũng tham gia cả việc trong triều, vì chức quan ở cạnh quân vương, cho nên thường hay phải chuẩn bị là cổ vấn ứng đối, địa vị vì thế dần được nâng cao.

Tên một bộ sách của Mặc Dịch, là người nước Lỗ, thời Chiến Quốc chủ trương thuyết kiêm ái.

Thuyết kiêm ái là học thuyết của Mặc Dịch, chủ trương yêu mọi người như nhau, không phân biệt thân và sơ.

Tức hồ Lop Nor, một hồ nước nổi tiếng ở Tây Vực.

Tức anh hùng tranh thiên hạ.

Khâu Từ: tên nước cổ, ở Tây Vực, nay là huyện Khố Xa, Tân Cương, Trung Quốc.

Ý nói nghèo không còn gì để ăn phải đi hít gió mà sống.

Tức Lý Quảng tướng quân.

Tướng quốc nước Tần trong thời Chiến Quốc.

Giao kiếm: “giao” nghĩa là “cắt”; ở đây có nghĩa là dùng một sợi dây màu hồng buộc vào hai đầu ngón tay, tạo thành nút thắt hai bên, sợi dây có thể co vào giãn ra tùy ý. Sau đó đem sợi dây này kê sát lên má tân nương, hai tay khẽ động, như thể là đang “cắt” vào mặt của tân nương. Người ta nói là các cô nương chưa lấy chồng, trên mặt có một lớp lông tơ mỏng, thời khắc được long trọng gả cho nhà chồng chính là thời điểm lớp lông tơ này kết thúc sứ mạng của mình.

Yên chi là từ chỉ chính cung của thiên vu Hung Nô.

Gái sang, trai cũng đua sang với, gái cùng trai thỏa mãn vui đùa, đem hoa thực được tặng cho nhau.

Một vạn chín nghìn chín trăm chín mươi chín.

Hãn huyết bảo mã có nguồn gốc từ Turkmenistan, dai sức và có mồ hôi đỏ

như máu.

Một loại hương liệu của vùng Trung Á, Đông Ấn, không giống thì là như ở Việt Nam.

Trong tiếng Trung, chữ Cẩn và Kim cùng đọc là jin.

Người xưa coi cây thù du là vật thờ cúng, trang sức, trừ tà. Trong sách Tây Kinh tạp ký của Cát Hồng thời Tấn có ghi, sủng phi của Hán Cao Tổ Lưu Bang là Thích phu nhân, mỗi năm đến ngày mừng chín tháng Chín, đầu cài cành thù du, uống rượu hoa cúc, ăn bánh ngọt, ra ngoài hoan yến.

Hán Văn Đế: hoàng đế thứ năm của nhà Tây Hán, trị vì từ năm 202-157 trước Công nguyên.

Hán Cảnh Đế: hoàng đế thứ sáu của nhà Tây Hán, kế nhiệm Hán Văn Đế, trị vì từ năm 157-141 trước Công nguyên.

Đất phong, lãnh địa ăn lộc được vua ban.

Câu nói của Trần Thắng, một thủ lĩnh khởi nghĩa nông dân thời Tần.

“Nghien” nghĩa là “diễm lệ, xinh đẹp”

Đạo đức từ lễ nghĩa mà ra, lấy mũ áo làm gốc.

Ý nói nếu đốt đèn nổ càng to thì sẽ có chuyện vui đến

“Đào” có nghĩa là “tình nghịch”

“Khiêm” có nghĩa là “khiêm nhường”

Hàm ý trắng đẹp lại thông minh, lạnh lợi

Loại đàn thời xưa, ít nhất có năm dây, nhiều nhất có hai mươi lăm dây.

Tên một nước cõi Tây nhà Hán, vốn tên là Lô Lan, nay thuộc tỉnh Cam Túc Tục gọi là Tiểu Phương Bàn, nằm khoảng 90km về phía Tây Bắc của thành phố Đôn Hoàng, tỉnh Cam Túc là một trong những cửa ải quan trọng nối liền con đường tơ lụa với địa phận Trung Quốc được thiết lập hai lần vào đời Hán và Đường.

Chức quan to nhà Chu thời xưa: Thiếu sư, Thiếu phó, Thiếu bảo, Trung tể, Tư Đồ Tông bá, Tư mã, Tư khấu, Tư không.

Ba chức quan lớn nhất triều đình thời cổ Trung Hoa, gồm Thái sư, Thái phó, Thái bảo.

Ý đoạn này là phạm trước khi khai chiến, đoán được thắng là do tính toán đầy đủ. Trước khi khai chiến đoán không thắng là do tính toán không chu đáo. Tính nhiều hơn tính ít, hướng hồ không tính gì. Quan sát đủ các mặt đó, ai thắng ai bại có thể đoán trước được.

Triệu Quát là con trai của Triệu Xa – một danh tướng thời Chiến quốc – thời trai trẻ từng đọc rất nhiều binh thư, là một người khá thông minh, thích nói về quân sự, người khác không nói lại được, cha y đôi khi cũng không tranh luận nổi với y. Do đó, y tỏ ra kiêu ngạo, tự cho mình là giỏi nhất thiên hạ.

Vua Triệu cử Triệu Quát ra tiền tuyến nghênh địch, hậu quả 40 vạn quân Triệu chỉ trong chốc lát đã bị tiêu diệt hoàn toàn, bản thân Triệu Quát cũng tử trận thê thảm.

Hòa thị bích: viên ngọc bích của nhà họ Hòa, một viên ngọc nổi danh trong lịch sử Trung Quốc.

“Thiên trì” là “hồ trời”, nằm trên núi Trường Bạch.

Chức quan được lập từ thời nhà Tần, giữ đến đời Hán. Đây là cận thân hoàng đế, phụ trách quản lý xe, kiệu, y phục, đồ dùng của hoàng đế, thậm chí còn chịu trách nhiệm việc chuẩn bị đồ cho hoàng đế, nhưng cũng tham gia cả việc trong triều, vì chức quan ở cạnh quân vương, cho nên thường hay phải chuẩn bị là cố vấn ứng đối, địa vị vì thế dần được nâng cao.

Tên một bộ sách của Mặc Dịch, là người nước Lỗ, thời Chiến Quốc chủ trương thuyết kiêm ái.

Thuyết kiêm ái là học thuyết của Mặc Dịch, chủ trương yêu mọi người như nhau, không phân biệt thân và sơ.

Tức hồ Lop Nor, một hồ nước nổi tiếng ở Tây Vực.

Tức anh hùng tranh thiên hạ.

Khâu Từ: tên nước cổ, ở Tây Vực, nay là huyện Khô Xa, Tân Cương, Trung Quốc.

Ý nói nghèo không còn gì để ăn phải đi hít gió mà sống.

Tức Lý Quảng tướng quân.

Tướng quốc nước Tần trong thời Chiến Quốc.

Giao kiếm: “giao” nghĩa là “cắt”; ở đây có nghĩa là dùng một sợi dây màu hồng buộc vào hai đầu ngón tay, tạo thành nút thắt hai bên, sợi dây có thể co vào giãn ra tùy ý. Sau đó đem sợi dây này kẻ sát lên má tân nương, hai tay khẽ động, như thể là đang “cắt” vào mặt của tân nương. Người ta nói là các cô nương chưa lấy chồng, trên mặt có một lớp lông tơ mỏng, thời khắc được long trọng gả cho nhà chồng chính là thời điểm lớp lông tơ này kết thúc sứ mạng của mình.

Yên chi là từ chỉ chính cung của thiên vu Hung Nô.

Gái sang, trai cũng đua sang với, gái cùng trai thỏa mãn vui đùa, đem hoa thực được tặng cho nhau.

Một vạn chín nghìn chín trăm chín mươi chín.

Hãn huyết bảo mã có nguồn gốc từ Turkmenistan, dai sức và có mồ hôi đỏ như máu.

Một loại hương liệu của vùng Trung Á, Đông Ấn, không giống thì là như ở Việt Nam.

Trong tiếng Trung, chữ Cẩn và Kim cùng đọc là jin.

Người xưa coi cây thù du là vật thờ cúng, trang sức, trừ tà. Trong sách Tây Kinh tạp ký của Cát Hồng thời Tấn có ghi, sủng phi của Hán Cao Tổ Lưu Bang là Thích phu nhân, mỗi năm đến ngày mừng chín tháng Chín, đầu cài cành thù du, uống rượu hoa cúc, ăn bánh ngọt, ra ngoài hoan yến.

Hán Văn Đế: hoàng đế thứ năm của nhà Tây Hán, trị vì từ năm 202-157 trước Công nguyên.

Hán Cảnh Đế: hoàng đế thứ sáu của nhà Tây Hán, kế nhiệm Hán Văn Đế, trị vì từ năm 157-141 trước Công nguyên.

Đất phong, lãnh địa ăn lộc được vua ban.

Câu nói của Trần Thắng, một thủ lĩnh khởi nghĩa nông dân thời Tần.

“Nghien” nghĩa là “diễm lệ, xinh đẹp”

Đạo đức từ lễ nghĩa mà ra, lấy mũ áo làm gốc.

Ý nói nếu đốt đèn nổ càng to thì sẽ có chuyện vui đến

“Đào” có nghĩa là “tình nghịch”

“Khiêm” có nghĩa là “khiêm nhường”

Hàm ý trắng đẹp lại thông minh, lanh lợi

Loại đàn thời xưa, ít nhất có năm dây, nhiều nhất có hai mươi lăm dây.

Tên một nước cõi Tây nhà Hán, vốn tên là Lô Lan, nay thuộc tỉnh Cam Túc

Tục gọi là Tiểu Phương Bàn, nằm khoảng 90km về phía Tây Bắc của thành

phố Đôn Hoàng, tỉnh Cam Túc là một trong những cửa ải quan trọng nối liền

con đường tơ lụa với địa phận Trung Quốc được thiết lập hai lần vào đời

Hán và Đường.

Chức quan to nhà Chu thời xưa: Thiếu sư, Thiếu phó, Thiếu bảo, Trung tể,

Tư Đồ Tông bá, Tư mã, Tư khấu, Tư không.

Ba chức quan lớn nhất triều đình thời cổ Trung Hoa, gồm Thái sư, Thái phó,

Thái bảo.

Ý đoạn này là phạm trước khi khai chiến, đoán được thắng là do tính toán đầy đủ. Trước khi khai chiến đoán không thắng là do tính toán không chu đáo. Tính nhiều hơn tính ít, hướng hồ không tính gì. Quan sát đủ các mặt đó, ai thắng ai bại có thể đoán trước được.

Chơi chữ, “công trư” phát âm gần như “công chúa”. Công trư nghĩa là lợn đực, mẫu trư là lợn nái.

Có ba điều bất hiếu, trong đó không có con nối dõi là nặng nhất.

Băng giao là da cá mập hay sa ngư ướp lạnh dẹt thành vải.

Thích Nan Thiên: đáng cứu tinh.

Tức tổng tư lệnh.

Cách xưng tôi khiêm nhường thời cổ đại.

Chữ “Dật” (逸) có mấy nghĩa, trong đó có: (1) chạy trốn, (2) phóng túng, (3) vượt hẳn bình thường, siêu phàm, (4) nhanh, lẹ.

Hay còn gọi là Aksai Chin, hiện là khu vực tranh chấp giữa Trung Quốc và Ấn Độ.

“Á” có nghĩa là “câm”.

Dùng khỏe ứng mệt; trong chiến đấu dùng thế thủ bồi dưỡng lực lượng chờ quân địch mệt mỏi, mới tiến đánh.

Nước chảy yếu giữa dòng cát.

Bóng đá Trung Quốc thời cổ đại.

HR: Human resources - Hành chính nhân sự

Ngưu ẩm: là một người không có khái niệm về ẩm thực. Từ này thường dùng để mang ra ví với những người không biết cách thưởng thức đồ ăn.

1. Từ tiếng Pháp, nghĩa là bảo tàng.
2. Quốc ca của Cộng hòa Pháp.
3. Từ tiếng Pháp, nghĩa là pho mát.
4. Tàu điện ngầm.
5. Bánh sừng bò.
6. Một loại cà phê có nguồn gốc ở Ý.

(1) AA là ai trả phần người ấy.

Saori là nhân vật trong Pokemon.

Turnip Head bé nhỏ là nhân vật trong bộ phim Howl's Moving Castle, một bù nhìn ăn mặc rách rưới trên đầu là một cây cải.

Dùng để ví von người có tài hành tung bí ẩn, không lộ chân tướng.

QQ là chương trình chat của Trung Quốc, tương tự như zing của Việt Nam.

'Chi, hồ, giả, dã' là: trợ từ thường dùng trong cổ văn.

CET (Colleague English Test) là một kỳ thi tiếng Anh của Trung Quốc.

Manugham Tên đầy đủ: William Somerset Maugham : tiểu thuyết gia, kịch gia nổi tiếng của nước Anh.

Rượu xái là loại rượu khoảng 60-70% cồn.

Kinh: Bắc Kinh.

Plato là tình yêu thuần khiết, theo đuổi giao hòa về linh hồn, bài xích nhục dục.

Bình thư: một hình thức văn nghệ dân gian của Trung Quốc, khi kể chuyện câu chuyện dài dùng khăn, quạt làm đạo cụ.

Bệnh đi như rút tơ: xuất phát từ câu: Bệnh đến như núi lở, bệnh đi như rút tơ thể hiện bệnh đến nhanh, nhưng lâu khỏi.

Triều Triều Mộ Mộ: Có nghĩa là sớm sớm tối tối, sớm sớm tối tối.

1. Nữ sắc: cô nàng mê trai đẹp.
2. Trong tiếng Trung, hai từ “lạc” và “lỏa” phát âm giống nhau.
3. Vũ hóa phi tiên: lột xác thành tiên.
4. Coser: viết tắt của Cosplay-er, chỉ những người trong hội nhóm co-splay, hóa trang thành các nhân vật truyện tranh hoặc phim hoạt hình của Nhật Bản.
5. Chu dịch: sách dành cho phong thủy, xem quẻ, nó được coi là một phép biện chứng duy vật khá hoàn chỉnh, có logic và không phải mang phạm trù bói toán, mê tín dị đoan.
6. Baidu đại thúc: Baidu là trang tìm kiếm thông tin phổ biến nhất tại Trung Quốc, dân mạng thường gọi với cái tên Baidu đại thúc.
7. Địa Phược Linh: tinh linh dưới lòng đất.
8. Vở kịch Đâu Nga oan của Quan Hán Khanh kể về cảnh ngộ bi thảm của cô gái Đâu Nga, trong đó có chi tiết tuyết rơi giữa tháng Sáu, đến ông trời

cũng thấu hiểu nỗi oan ức, khổ hạnh của Đâu Nga.

9. Chỉ sự tao nhã, phóng khoáng.

10. Cỗ áo ngực.

11. Hội đạp thanh: hội trong Tết Thanh minh. Trước đây, nam nữ thanh niên nhân dịp này để du xuân nên mới có tên gọi hội Đạp thanh (tức là giẫm lên cỏ).

12. Ma sủng: quái vật thành tinh, nuôi làm sủng vật.

13. Java: một ngôn ngữ lập trình, rất nhiều ứng dụng công nghệ thông tin được viết bằng ngôn ngữ Java, trong đó có game. Ở đây, ý Lục Vi muốn nói mình đang rơi vào vương quốc game Java.

14. Câu này có nghĩa là: cái xấu luôn lấn át cái tốt nhưng cái tốt luôn vững vàng để chống lại. Thiện luôn luôn thắng tà.

15. Ý nói con người sống trên đời nhiều khi phải làm những chuyện trái với mong muốn của bản thân.

16. Phong trào Ngũ Tứ: phong trào đấu tranh rộng lớn của sinh viên, học sinh, công nhân, thị dân, tầng lớp trí thức Trung Quốc, vì nổ ra đúng vào ngày 4/5/1919 nên được gọi là phong trào Ngũ Tứ.

17. Một chương trình kể chuyện ma quỷ, liêu trai của Đài truyền hình tỉnh Tứ Xuyên.

18. Tên nhân vật trong bộ truyện tranh nổi tiếng của Nhật Bản - Thám tử lừng danh Conan.

19. Đây là một cách biểu thị trạng thái phổ biến trên mạng của giới trẻ, diễn đạt một trạng thái nào đó đang diễn ra.

20. Mặt đối mặt.

21. Phiên bản Q: hình vẽ Chibi đáng yêu.

22. Ngôn ngữ trên mạng được giới trẻ ưa dùng, bắt nguồn từ một icon của cư dân mạng Nhật Bản, ban đầu là ORZ, sau biến thể thành OTZ. Do một bộ phận giới trẻ Đài Loan tỏ ra “sùng bái” văn hóa trẻ Nhật Bản nên ít nhiều họ cũng bị ảnh hưởng. OTZ có nghĩa là: “Trời ơi, tại sao lại như vậy?”

23. Một kênh truyền hình của tỉnh Hồ Nam, Trung Quốc.

24. 专 và 砖 đồng âm “zhuan” nhưng khác nghĩa, một là “chuyên môn, chuyên ngành”, một là “gạch, thứ có dạng viên gạch”.

25. Trong thần thoại Hy Lạp, sự tích về chiếc hộp Pandora kỳ bí đã để lại cho nhân gian những điều thú vị và hấp dẫn. Theo truyền thuyết, đó là một chiếc hộp mà các vị thần trên đỉnh núi Olympus đã tặng cho nàng Pan-dora - người phụ nữ đầu tiên đến thế giới loài người. Nàng Pandora đã được các vị thần dặn kỹ rằng không được mở chiếc hộp đó ra. Nhưng với sự tò mò của mình, Pandora đã mở chiếc hộp ra và tất cả những gì trong chiếc hộp kỳ bí đó đã khiến cho tất cả những điều bất hạnh tràn ngập khắp thế gian: thiên tai, bệnh tật, chiến tranh... Và chiếc hộp chỉ còn sót lại một chút “hy vọng” mang tên Pandora cho loài người để họ có thể tiếp tục sống.

26. Khu vực trên bề mặt trái đất mang đặc trưng riêng, có khối không khí mang nhiệt độ và độ ẩm trung bình.
27. Có nghĩa là “một cây hoa lê, một ánh trăng”.
28. Một điểm kinh doanh suối nước nóng.
29. Một bộ phim điện ảnh thuộc thể loại hành động, viễn tưởng của Mỹ.
30. Chim hồng.
31. Nói tiếng bụng.
32. Totem: vật tổ trong tôn giáo nguyên thủy.
33. Trời tạo điều ác, có thể không theo. Tự tạo điều ác, không thể được sống.
34. Tạm dịch: Hội ngộ mưa đào lất phất rơi.\ Vui thay khi thấy hoa lại cười\ Trăng thanh gió mát là vô giá\ Cận thủy viễn sơn đều hữu tình.
35. Cuộc tình tay ba.

1. Phim truyền hình lúc tám giờ tối: Vốn dĩ để chỉ chung loại phim thần tượng hoặc phim tình yêu đau khổ (BTV).
2. Cô lên, những chàng trai tốt, một chương trình của đài truyền hình vệ tinh Đông Phương, là một cuộc thi lựa chọn thanh niên trong toàn quốc (BTV).
3. Huỳnh Hiều Minh, Trần Khôn, Lương Triều Vỹ: là ba diễn viên nam nổi tiếng của Trung Quốc.
4. Cà phê Blue Mountain: Một loại cà phê nổi tiếng được sản xuất ở Blue Mountain (Jamaica) (BTV).
5. Quỳnh Dao: Một tiểu thuyết gia nổi tiếng của Trung Quốc, chuyên viết những tác phẩm tình yêu bi lụy, xót mướt (BTV).
6. Phạm Liễu Nguyên và Bạch Lưu Tô là nhân vật chính trong tiểu thuyết Tình yêu khuynh thành của Trương Ái Linh (BTV).
7. Ngõ hẹp gặp nhau: Thường để chỉ kẻ thù hoặc oan gia khi gặp nhau (BTV).
8. Trương Ái Linh: Một nhà văn hiện đại nổi tiếng của Trung Quốc (BTV).
9. Ánh sao đỏ rực sáng: Một bộ phim được quay năm 1974; nói về một cậu bé Phan Đông Tử mười tuổi, một lòng muốn tham gia vào Hồng quân (BTV).
10. Thím Tường Lâm: Một nhân vật trong tác phẩm Lễ cầu phúc của Lỗ Tấn (BTV).
1. Khánh Hỷ kỷ sự: Một tiểu thuyết võ hiệp của Trung Quốc nằm trong Top mười lăm tiểu thuyết hạng hay nhất, Top năm tiểu thuyết võ hiệp mạng hay nhất (BTV).
2. Lần đầu gặp mặt mà giống như là bạn cũ (BTV).
3. Nguyên là một câu trong bài từ Thước Kiều Tiên, “Nhục tình tự thủy, Giai kỳ như mộng” (Tình mềm tựa nước, Hẹn đẹp như mơ). Ý nói những khoảng thời gian tươi đẹp chỉ có trong giấc mơ mà thôi. Đây cũng là ý tưởng của tác giả khi đặt tên cho tác phẩm này. Trong đó tên Giai Kỳ trùng với cụm từ “thời khắc tươi đẹp” (BTV).

4. Từ “mộng” và chữ “mạnh” trong tiếng Trung Quốc phát âm giống nhau (BTV).
5. Khang sư phụ: Một nhãn hiệu mì ăn liền nổi tiếng của Trung Quốc (BTV).
6. Tây Đường: Một trong sáu thị trấn cổ lớn nhất Giang Nam, thuộc huyện Gia Thiên, tỉnh Chiết Giang (BTV).
7. Từ Tích Lân (1873 - 1907): Người Thiệu Hưng, Chiết Giang, một nhân vật nổi tiếng có đóng góp quan trọng trong công cuộc xây dựng nền giáo dục Trung Quốc (BTV).
8. Mikimoto: Một nhãn hiệu đá quý nổi tiếng của Nhật Bản, được thành lập vào năm 1893 (BTV).
9. “Lầu son rượu thịt thối, ngoài đường người chết lạnh”: Một câu nói trong một tiểu thuyết của Lỗ Tấn, phê phán sâu sắc sự tương phản giữa giàu và nghèo, cảnh giàu sang phú quý và nghèo đói (BTV).
10. Maybach: Một dòng xe nổi tiếng của Đức (BTV).
11. Tứ hợp viện: Là một hình thức cư trú của người Bắc Kinh, xây nhà trên cả bốn hướng, ở giữa là sân chung (BTV).
12. Thỏ khôn ba lỗ: Chỉ người thông minh thường có nhiều nơi ẩn nấp, nhiều người thoát (BTV).
13. Ngay gần mặt nước mà không biết vớt ánh trăng: Ý chỉ không biết nắm cơ hội, nắm bắt thời cơ (BTV).
14. Đài Điều Ngự: Là nhà khách chính phủ ở Bắc Kinh, một quần thể kiến trúc kết hợp giữa nhà khách chính phủ hiện đại và viên hoàng cung cổ đại (BTV).
15. Một câu thơ nổi tiếng của Mã Chí Viễn, câu thơ miêu tả cảnh nhưng thực chất là hoài niệm về những giờ phút tươi đẹp của đời người. Một cây cầu nhỏ, một dòng nước chảy và một mái nhà đã vẽ lên hơi ấm của gia đình và nỗi nhớ nhà (BTV).
16. Trần Dật Phi (1946 - 2005), người Chiết Giang. Ông chuyên về nghiên cứu và sáng tác tranh sơn dầu Trung Quốc, đạt được nhiều thành tựu, trở thành họa sĩ nổi tiếng cả trong và ngoài nước (BTV).
17. Hemès: Một nhãn hiệu thời trang nổi tiếng của Pháp (BTV).
18. Hiệu ứng cánh bướm (Butterfly effect) của nhà khí tượng học và chuyên gia về lý thuyết hỗn loạn Edward Norton Lorenz: là một cụm từ để mô tả khái niệm về độ nhạy cảm của hệ đối với điều kiện gốc (sensitivity on initial conditions). Vốn được sử dụng như một khái niệm đương đại, đặc biệt là trong các tác phẩm có đề cập tới quan hệ nhân quả hoặc nghịch lý thời gian. Tuy nhiên trong học thuyết “hiệu ứng cánh bướm” của Lorenz thì “một con bướm vỗ cánh ở Brazil có thể gây nên cơn lốc ở Texas”. Có lẽ tác giả có chút nhầm lẫn về địa điểm (BTV).
1. JACK DANIELS: Một loại rượu nổi tiếng hàng đầu của Mỹ, ra đời từ năm 1866 (BTV).

2. Dao Solingen: Một loại dao nấu ăn của người Đức (BTV).
3. Hai câu thơ trong bài Mật sắc viết khí của Lục Quy Mông. Nghĩa là: Màu men của gốm trong như sương thu tháng chín, sắc xanh của ngàn ngọn núi cao cũng không bằng. Gốm Việt Diệu là loại gốm do các lò gốm ở vùng Thượng Ngự, Từ Diệu, Thiệu Hưng... của vùng Việt Châu chế tác, nổi tiếng (BTV).
4. Lục Quy Mông (?-881) một thi nhân đời Đường, tự Lỗ Vọng, người huyện Ngô, Tô Châu (BTV).
5. Cây ngọc trước gió: Cùm từ dùng để miêu tả những người có dáng đẹp dễ, khí chất phóng khoáng (BTV).
6. Dương Quá: Nhân vật chính trong tiểu thuyết kiếm hiệp Thần điêu hiệp lữ của nhà văn nổi tiếng Kim Dung, nổi tiếng chung tình, chờ đợi người yêu là Tiểu Long Nữ suốt mười sáu năm mà không thay lòng, đôi lập với Tiên ca là một anh chàng lãng nhãng đa tình (BTV).
7. Hoa nhài bướm: Còn có tên gọi là hoa gừng, tên khoa học là *Hedychium coronarium*, có xuất xứ từ vùng nhiệt đới Á châu. Hoa có màu trắng, trông rất thanh cao và trang nhã (BTV).
8. Hoa hồng anh: Còn được gọi là hoa Ngụ Mỹ Nhân, hoa Lệ Xuân, hoa Tiên Nữ... Người ta so sánh nó với mỹ nhân Ngụ Cơ thời cổ, nụ hoa cúi đầu như thiếu nữ trầm tư. Mỗi độ hoa nở, trăm hoa đua sắc như tiên giáng trần (BTV).
9. Khi nhắn tin điện thoại bằng tiếng Trung, có nhiều cách để soạn tin, dùng pinyin (phiên âm) là một cách. Người ta sẽ bấm pinyin quốc t, và lựa chọn những ký tự phù hợp với ý muốn. Một pinyin có thể viết thành nhiều chữ, Giai Kỳ phải chọn chữ là vì thế (BTV).
10. Rau tẻ thái: Một loại rau gần như rau má, có tác dụng giải nhiệt (BTV).
1. Tam đạo lục động: Trong băng đảng xã hội đen, khi làm một việc không thể tha thứ được, cầu xin sự tha tội từ đối phương, sẽ phải tự mình dùng dao chém vào cơ thể ba nhát, từ đó gọi là “Tam đạo lục động”. Đó là một hình thức tự trừng phạt (BTV).
2. Anna Karenina (tiếng Nga: Анна Каренина): Nhân vật chính trong cuốn tiểu thuyết cùng tên của nhà văn nga Lev Nikolayevich Tolstoy (BTV).
3. Kiêu hãnh và định kiến là tác phẩm nổi tiếng nhất của nhà văn Anh – Jane Austen (BTV).
4. Bộ phim hài Sư tử Hà Đông do diễn viên, ca sĩ Trương Bá Chi thủ vai chính (BTV).
5. Cô nàng ngổ ngáo là một bộ phim rất nổi tiếng của Hàn Quốc, ở Trung Quốc cũng có phiên bản Cô nàng ngổ ngáo (BTV).
6. Giáp cốt văn là thể chữ sớm nhất trong lịch sử hình thành chữ Hán, nó là các ký tự được khắc trên xương thú và mai rùa, Nguyễn Chính Đông dùng để đặt tên cho con chó của mình (BTV).

7. Bá Vương biệt Cơ: Một bộ phim nói về Kinh kịch nổi tiếng của đạo diễn Trần Khải Ca (BTV).
 8. Trần Khải Ca: Đạo diễn nổi tiếng của Trung Quốc với các tác phẩm Bá Vương biệt Cơ, Vô cực, Mai Lan Phương...(BTV).
 9. Ca Ca: Một tên gọi khác của Trung Quốc Vĩnh, diễn viên chính trong phim Bá Vương biệt Cơ (BTV).
 10. Dịch nghĩa: Hương của hoa mai từ khổ sở, nét buồn mà ra, ý nói với việc phải trải qua nhiều gian khổ mới có được thành công. Câu thơ được trích từ bài Cảnh thể hiện văn (BTV).
 11. Giấy Tuyên Thành: Một loại giấy sản xuất ở Tuyên Thành – An Huy, chuyên dùng để viết chữ và vẽ, chất lượng giấy mềm mà dai, khó bị rách và mỗi một, thích hợp dùng để bảo tồn lâu dài (BTV).
 12. Trà Mao Tiêm Đô Quân, một trong thập đại danh trà của Trung Quốc, là trà xanh, có xuất xứ ở thành phố Đô Quân, tỉnh Quý Châu. Tương truyền trà được chính Mao Trạch Đông đặt tên (BTV).
 13. Tòa tháp thương mại ở Thượng Hải, cao 420,5 mét là tòa tháp cao thứ hai ở Thượng Hải, cao thứ ba ở Trung Quốc đại lục, cao thứ tám trên thế giới (BTV).
 14. Tresor: Một dòng nước hoa thuộc nhãn hiệu nước hoa Lancome nổi tiếng của Pháp (BTV).
 15. Trong tiếng Trung Quốc phát âm của từ “anh Hòa Bình” và từ “chim bồ câu hòa bình” giống nhau (BTV).
 16. Bạch Sùng Hy (1893 - 1966): Là người ở huyện Lâm Quế - Quảng Tây, là thượng tướng quân đội Quốc dân đảng Trung Quốc, là nhà quân sự, còn được gọi là “Tiểu Gia Cát Lượng” (BTV).
 17. Bạch Tiên Dững: Con trai của Bạch Sùng Hy, nhà văn Đài Loan nổi tiếng (BTV).
 18. Moet Chandon: Một nhãn hiệu rượu nổi tiếng của Pháp (BTV).
 19. Tiffany: Nhãn hiệu đá quý kim cương nổi tiếng ở Mỹ, được thành lập từ năm 1837 (BTV).
 20. Cây du: Một loại cây phổ biến ở khu vực ôn đới thuộc bắc bán cầu, được dùng chủ yếu để khai thác lấy gỗ, còn có tên là cây hồng du (BTV).
 21. Bến Thượng Hải: Một bộ phim nổi tiếng của Hồng Kông sản xuất năm 1980, với hai nhân vật chính là Hứa Văn Cường và Phùng Trình Trình (BTV).
 1. Đồng ngôn vô ký: Theo phong tục mê tín cũ năm mới dán thêm bốn chữ này ở phòng khách, ý chỉ trẻ con nói chuyện không cần kiêng kỵ, cho dù nói những lời không may mắn cũng không ảnh hưởng gì (BTV).
- Tràn xả lũ là công trình không thể thiếu ở các hồ chứa nước, có nhiệm vụ xả nước thừa để không chế mực nước cao nhất có thể giữ ở hồ theo thiết kế, đảm bảo an toàn cho đập.

Tích Thắt cầm Mạnh Hoạch: Mạnh Hoạch là một tộc trưởng đứng đầu các dân tộc phía Nam Thục Hán. Khổng Minh đã đích thân dẫn quân đến bắt và tha Mạnh Hoạch tổng cộng bảy lần để thu phục nhân tâm các bộ tộc khác. Mạnh Hoạch sau đó thề trung thành với Thục Hán.

Richard III là vở kịch của thi hào người Anh William Shakespear, kể về việc Richard sát hại Henry VI và sau cái chết của Edward IV, Richard đã âm mưu sát hại sáu người kế thừa ngôi vua hợp pháp và xúi bạo loạn để đưa ông ta lên làm vua.

Debug: Thuật ngữ tin học chỉ việc loại bỏ các lỗi trong một chương trình.

Nguyên văn “Ngã bản tương tâm bỉ minh nguyệt, Nại hà minh nguyệt chiếu câu cù”, là hai câu thơ trong vở tuồng Tỳ bà ký của tác giả Cao Minh – vở tuồng nổi tiếng nhất cuối thời Nguyên đầu thời Minh.

“Caro blue” trong tiếng Trung đồng âm với cụm từ “cách cách bất nhập”, nghĩa là không hợp nhau.

Lý Bạch (701-762): Nhà thơ nổi tiếng Trung Quốc, được tôn xưng là Thi tiên.

Mộc Qua nghĩa là đu đủ.

Tên một bước nhảy bắt nguồn từ dân vũ Israel, gồm ba nhịp bước và một nhịp nghỉ.

Ý nói cố ngủ thêm. Trung Quốc có câu thành ngữ “đi gặp Chu Công” nghĩa là đi ngủ.

Một câu thành ngữ của Trung Quốc, ý nói việc thành hay bại cũng do một người. Xuất phát từ điển tích Tiêu Hà vốn là thừa tướng nhà Hán, là người tiên cử Hàn Tín cho Lưu Bang (Hán Cao Tổ) nhưng cũng là người lập mưu để giết chết Hàn Tín.

Trường Sinh Thiên (Mongke Tengri trong tiếng Mông Cổ) là vị thần tối cao của người Mông Cổ.

Tứ vũ điệu dân gian Iste Hendek của Thổ Nhĩ Kỳ.

Do từ “đồng ý” phía trên tác giả dùng từ Khẳng (肯) nên nguyên văn câu này là: “Lâm Khẳng (Lincoln) cũng là Khẳng mà Khẳng Đức Cơ (KFC) cũng là Khẳng.” Là một dạng chơi chữ, không có ý nghĩa về mặt nội dung nên người dịch xin được dịch thoát ý để người đọc dễ hiểu hơn.

Từ Mai Quế và từ Hoa Hồng đồng âm với nhau, nên nếu gọi là Mai Quế, vẫn có thể hiểu thành Hoa Hồng.

Trong tiếng Hán, chữ “thệ” 誓 gồm ba chữ 打, 折 và 言 ghép lại mà thành. 打折言 nghĩa là “lời nói đã giảm giá”.

Đập Đô Giang là công trình thủy lợi được xây dựng vào năm 256 trước Công Nguyên, thời nhà Tần, nằm ở Thành Đô, Tứ Xuyên. Lý Băng là vị quan lại nhà Tần phụ trách công trình này.

Nguyên văn “Thiên phủ chi quốc”, một tên gọi khác của Tứ Xuyên, Trung Quốc, ý nói nơi đất đai phì nhiêu, màu mỡ.

Vũ điệu cuối cùng.

Hai chữ “Nguyên Sam Tử” và “Viên Sơn Tử” đồng âm với nhau.

Chữ Mai trong từ Mai Quế đồng âm với chữ Một (nghĩa là không có), nên tác giả dùng chữ Hữu (trái nghĩa với Một) Quế để chơi chữ.

Nguyên văn: Diệp Một Miết. Chữ Quế trong từ Mai Quế đồng âm với chữ Quy là rùa, nên tác giả dùng từ Miết là con ba ba để chơi chữ.

Liệt Tử, tên thật là Liệt Ngữ Khẩu, là nhà tư tưởng Trung Quốc thời cổ đại.

Cuốn Liệt Tử là sách của ông và các đệ tử cũng như những người truyền học thuyết của ông soạn ra.

Ái Nhĩ Lan (phiên âm tiếng Trung của tên nước Ireland), nếu tách riêng từng chữ thì có thể hiểu là: Một bông hoa lan yêu thương bạn.

Nhại hai câu thơ cuối trong bài thơ “Kim lữ y” của nhà thơ Đỗ Thu Nương đời Đường: Hoa xinh phải bẻ liền tay, chớ để lâu ngày lại bẻ cành khô.

Tên tác phẩm đầu tay rất nổi tiếng của Thái Trí Hằng (bút danh Thái Đầu Gấu), được xem là tác phẩm mở màn cho trào lưu văn học mạng ở Đài Loan và Trung Quốc. Bài thơ trên nhại bài thơ trong truyện.

“Đồ ngọc” trong tiếng Trung gọi là “bạch si”.

Cầu thủ ném bóng trong môn bóng chày.

Một Đài tệ vào khoảng 715VND (tại thời điểm năm 2013).

Trong tiếng Trung, từ Hoa hồng đêm và Diệp Mai Quế phát âm giống nhau.

Một nhân vật trong kịch rối Đài Loan, gương mặt chia làm hai phần đen trắng.

Lý Kiến Thành và Lý Thế Dân là hai người con trai của Đường Cao Tổ - hoàng đế sáng lập nhà Đường. Trong cuộc đua tranh giành ngôi vị, Lý Thế Dân đã giết chết Lý Kiến Thành và một người em trai khác là Lý Nguyên Cát để được lên ngôi vua.

IC (Integrated circuit): Vi mạch, là mạch điện chứa các linh kiện bán dẫn và các linh kiện điện tử thụ động, được sử dụng trong lĩnh vực điện tử.

Ở đây tác giả sử dụng cách chơi chữ, nguyên văn câu nói phía trên là “không phải là gọi cảm, mà là ánh trăng bạc lay động giữa màn đêm”, tiếng Hán gọi tắt là “ngân đăng” (bạc: ngân, lay động: đăng), trong tiếng Trung từ “ngân đăng” đồng âm với từ “dâm đăng”. Người dịch xin được dịch thoáng đi một chút để phù hợp với cách chơi chữ trong tiếng Việt cho người đọc dễ hiểu.

Theo truyền thuyết, vua Vũ là người sáng lập ra nhà Hạ trong lịch sử Trung Quốc cổ đại, nổi tiếng với việc trị thủy.

Nghĩa là: Không có người này.

Nguyên văn: “học tử”, là cách gọi người con gái học khóa trên, còn nhân vật nam được gọi là “học đệ”, là cách xưng hô dành cho người con trai học khóa dưới.

Ba họ Thi, Thạch và Sử đều phát âm là “shi”, chỉ khác về âm điệu.

Lâm Giác Dân (1887-1911), nhà hoạt động cách mạng Trung Quốc. Thư gửi

vợ (Dữ thê thư) là tuyệt bút ông viết gửi cho vợ mình là Trần Ý Ánh trước khi tham gia cuộc khởi nghĩa Quảng Châu và hy sinh năm 1911.

Dịch nghĩa: Vợ hiền Ý Ánh, đọc thư như thấy người.

Từ Chí Hoành (志宏) trong tên nhân vật đồng âm với từ Trệ Hồng (滯洪) trong cụm từ Trệ hồng trì (Hồ chứa nước).

Hiệp ước Mã Quan (còn gọi là Hiệp ước Simonoseki) được kí ngày 17.4.1895 giữa Nhật Bản (đại diện là Ito Hirobumi) và nhà Thanh của Trung Quốc (đại diện là Lý Hồng Chương), kết thúc chiến tranh Trung -Nhật lần thứ nhất.

Trịnh Sầu Dư: Nhà thơ Trung Quốc, sống và làm việc tại Đài Loan.

Mayim Mayim là điệu dân vũ Israel nổi tiếng. Trong tiếng Do Thái, mayim nghĩa là nước.

Nguyên văn “Thu phong, thu vũ, sầu sát nhân”, là một câu thơ của nhà thơ Đào Đàm Như thời Thanh, được nhà cách mạng Thu Cẩn (1875-1907) viết ra trước khi hy sinh.

Câu nói trong di ngôn của nhà lãnh đạo Tôn Trung Sơn.

Trận Trường Bản là trận chiến giữa Lưu Bị và Tào Tháo cuối thời Đông Hán. Trong trận chiến này, danh tướng Triệu Tử Long đã một mình tả xung hữu đột chống lại quân Tào, cứu được A Đẩu con trai Lưu Bị.

Sau khi Triệu Tử Long cứu được A Đẩu trở về, Lưu Bị đã ném đĩa bé xuống đất rồi nói vì đĩa bé này mà ta suýt mất một trung thần.

Từ Chí Ma (1896 – 1931), nhà thơ Trung Quốc nổi tiếng, vị chủ tướng của phong trào thơ tân cách luật. “Tạm biệt Cambrigde” là một trong những bài thơ nổi tiếng của ông.

Tiếng Do Thái là Mayim - Vũ điệu nước.

Tên một bước nhảy có nguồn gốc Bohemian.

Số liệu các nước ngoài Trung Quốc đều dẫn theo số liệu của Nomura (2013) Hành động đầu tiên nhằm cải cách hệ thống hành chính ngay sau khi lên cầm quyền tháng 3/2013, chính phủ của thủ tướng mới đã xóa bỏ Bộ Đường sắt và sáp nhập Bộ này vào một cơ quan khác, phản ánh tình trạng hoạt động vô cùng yếu kém của Bộ Đường sắt trong quá khứ.

Có một lượng trái phiếu được chính phủ thay mặt chính quyền địa phương để phát hành, nhưng số lượng không nhiều.

Số liệu nợ cùng thời gian của các bang của Mỹ là 16% GDP, của Brasil là 12% GDP, của Ấn Độ là 28% GDP

Xem báo cáo “Công tác chính phủ năm 2013”.

Mạng Tân Hoa: Đề cương quy hoạch năm năm lần thứ 12 về phát triển xã hội và kinh tế quốc dân của Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa, ngày 6/3/2011.

Hồ Cẩm Đào: Báo cáo “Kiên trì đi theo con đường xây dựng Xã hội chủ nghĩa mang nét đặc sắc Trung Quốc phấn đấu xây dựng xã hội khá giả toàn diện” được đưa ra tại Đại hội đại biểu Đảng Cộng sản Trung Quốc lần thứ

18, Mạng Tân Hoa, ngày 19/11/2012.

Cố Tinh, Đô thị hóa sẽ biến Trung Quốc trở thành thủ lĩnh của thế giới, Mạng đô thị hóa, ngày 10/9/2010.

Mạng Tân Hoa: Sáu nhiệm vụ của kinh tế năm 2012 được nêu rõ trong hội nghị công tác kinh tế của Trung ương), ngày 16/12/2012.

Cục Thống kê Quốc gia: Tỷ lệ đô thị hóa năm 2011 đạt 51,27%, trang web của Cục Thống kê Quốc gia, ngày 17/8/2012.

Trương Kiện Tân, Đoàn Lộc Phong: “Thảo luận về vấn đề lựa chọn con đường đô thị hóa của đất nước tôi”, kỳ 10 năm 2010.

Trương Kiện Tân, Đoàn Lộc Phong: “Thảo luận về vấn đề lựa chọn con đường đô thị hóa của đất nước tôi”, kỳ 10 năm 2010.

Lý Hiểu Hải: “Tổng thuật nghiên cứu mô thức đô thị hóa Trung Quốc”, kỳ 10 năm 2010.

Trương Kiện Tân, Đoàn Lộc Phong: “Thảo luận về vấn đề lựa chọn con đường đô thị hóa của đất nước tôi”, đăng tại “Thời đại công nghiệp” - kỳ 10 năm 2010.

Trước đây, đô thị hóa của Trung Quốc tập trung vào phát triển các thành phố (city). Hiện nay, chiến lược này chú trọng đến việc xây dựng và phát triển đô thị hóa dựa theo các thị trấn (township).

Xem thêm http://www.chinadaily.com.cn/opinion/2012-02/20/content_14643432.htm.

Xem thêm <http://www.ftchinese.com/story/001049719?full=y>.

Số liệu đơn vị hành chính của Trung Quốc dẫn theo NBS năm 2012.

Xem thêm Fang Huilei, Zhang Man, Yu Jing and Zhang Yuzhe, “Scary View from China’s Financing Platforms”, *Caixin Magazine online*, 5/2/2010.

Số liệu nợ cùng thời gian của các bang của Mỹ là 16% GDP, của Brazil là 12% GDP, của Ấn Độ là 28% GDP.

Số liệu nợ cùng thời gian của các bang của Mỹ là 16% GDP, của Brazil là 12% GDP, của Ấn Độ là 28% GDP.

Đến đây, tỷ lệ đòn bẩy tài chính là 51,4% GDP.

Trong cuộc họp Bộ trưởng Tài chính các nước G20 họp vào tháng 7/2013, Bộ trưởng Tài chính Trung Quốc Lầu Kế Vĩ cho biết dự tính thâm hụt ngân sách của Trung Quốc năm 2013 sẽ tăng lên mức kỷ lục 2,1% GDP.

Số liệu PboC.

Hệ số cho biết 1 đơn vị diện tích đất xây được bao nhiêu đơn vị diện tích nhà ở.

Khi tính toán các khả năng này, chúng tôi giữ nguyên tỷ lệ sở hữu nhà ở 80% tại các đô thị Trung Quốc như số liệu năm 2011 (xem thêm Barth và cộng sự, 2012). Bởi lẽ, nếu nâng tỷ lệ sở hữu nhà lên 100% thì vào năm 2011, Trung Quốc đã thiếu hụt 4,14 tỉ m² nhà ở, con số này đương nhiên sẽ được

tính vào phía cầu nhà ở nếu tiếp tục giả định đến 2030 tỉ lệ sở hữu nhà tại các đô thị Trung Quốc tiếp tục ở mức 100%.

Tính theo giá không đổi năm 2009.

Trong chương này, số liệu được chúng tôi sử dụng lấy từ báo cáo “Triển vọng dân số thế giới (bản năm 2012)” của Liên hợp quốc. Các số liệu không phải lấy từ báo cáo này sẽ được trích nguồn riêng biệt.

Công thức tính dân số tăng gấp đôi: $T = 70/\text{tỉ lệ tăng trưởng dân số}$. Giai đoạn 1950 - 1955, tỉ lệ tăng trưởng dân số của Trung Quốc là 1,99%; theo công thức này, để dân số tăng gấp đôi, Trung Quốc cần 35,2 năm.

Tại kì họp thứ 4 Đại hội Đại biểu Nhân dân Toàn quốc khóa I (7/1957), Mã Dàn Sơ đã công bố bài viết nổi tiếng của mình mang tên “Lí thuyết dân số mới”. Nội dung chính của bài viết này cho rằng với số liệu tổng điều tra dân số năm 1953 (dân số Trung Quốc là 601,94 triệu người) và tỉ lệ tăng trưởng dân số đạt 2% thì 50 năm sau dân số Trung Quốc sẽ đạt mức 2,6 tỉ người. Từ đây, ông đề nghị chính phủ cần thi hành chính sách kiểm soát dân số chặt chẽ. Quan điểm này ngay khi đó và cả sau này đều dẫn đến những tranh luận trái chiều gay gắt.

Tổng tỷ suất sinh (TFR) là tổng cộng các tỷ suất sinh đặc trưng theo từng nhóm tuổi và là số con trung bình của một bà mẹ tính đến hết tuổi sinh đẻ. TFR phản ánh chính xác nhất mức sinh của dân số ở một địa phương, một khu vực, một nước, vì không bị ảnh hưởng bởi cơ cấu tuổi.

C. P. Blacker: Nhà dân số học người Anh.

Khái niệm “Tỉ lệ tăng trưởng dân số” (Population Growth Rate) được chúng tôi sử dụng ở đây không phải khái niệm “Tỉ lệ tăng dân số tự nhiên” (Rate of Natural Population Increase).

Năm 2012, số liệu của NBS cho thấy tỉ lệ sinh thô của Trung Quốc vẫn duy trì ở mức thấp 12,1‰.

Số liệu năm 2012 là số liệu NBS

“Giai đoạn dân số vàng” là giai đoạn có số người trong độ tuổi lao động lớn hơn số người không trong độ tuổi lao động tùy theo mức quy định về tuổi lao động của các quốc gia.

Tỉ lệ này càng tiến sát tới 1 có nghĩa là số người tham gia tìm việc hoặc sẵn sàng tham gia vào thị trường lao động càng thấp hơn so với nhu cầu tuyển dụng của đơn vị sử dụng lao động.

Trung Quốc đầu năm 2013 mới bắt đầu thực hiện những bước đi đầu tiên trong nỗ lực cải cách chế độ hộ khẩu – một rào cản của quá trình đô thị hóa đã tồn tại từ năm 1958.

Tỉ lệ này chưa xét đến yếu tố “tỉ lệ tham gia lao động của mỗi nhóm tuổi” – điều này sẽ được chúng tôi phân tích kĩ hơn ở chương 9.

Người sản xuất hữu hiệu được tính bằng cách lấy quyền số của hiệu suất sản xuất phân theo nhóm tuổi; người tiêu dùng hữu hiệu được tính bằng cách lấy

quyền số của mức tiêu dùng theo nhóm tuổi.

Do chưa có số liệu năm 2012 nên chúng tôi chưa kiểm chứng được mức độ bao phủ của năm này.

Người sản xuất hữu hiệu được tính bằng cách lấy quyền số của hiệu suất sản xuất phân theo nhóm tuổi; người tiêu dùng hữu hiệu được tính bằng cách lấy quyền số của mức tiêu dùng theo nhóm tuổi.

Nghiên cứu của Bloom và đồng nghiệp (2010) đối với Trung Quốc giai đoạn 1965 - 1970 và 1995 - 2000 đã chỉ ra rằng: “Tại các quốc gia châu Á, dân số già hóa hoàn toàn không cản trở sự tăng trưởng của thu nhập bình quân”. Cụ thể, trong 2 giai đoạn này, mức độ tăng lên của kì vọng về tuổi thọ trung bình và tăng lên của tỉ trọng nhóm người trong độ tuổi lao động đều đóng góp 1% đối với tăng trưởng GDP. Nhưng nghiên cứu này chưa tính đến sự suy giảm nguồn cung lao động của Trung Quốc, do đó, kết luận của nghiên cứu có thể không đúng đối với Trung Quốc trong tương lai.

Quy định này đến Hiến pháp sửa đổi năm 1975 thì bị xóa bỏ.

Xem Trần Kim Vĩnh: “Cải cách chế độ hộ tịch Trung Quốc và chuyển dịch dân số thành thị - nông thôn”, đăng trong Thái Phưởng, Bạch Nam Sinh (Chủ biên) (2006).

Xem Trần Kim Vĩnh: “Cải cách chế độ hộ tịch Trung Quốc và chuyển dịch dân số thành thị - nông thôn”, đăng trong Thái Phưởng, Bạch Nam Sinh (chủ biên) (2006).

Fragile nghĩa là dễ vỡ

Cổ phiếu ST là cổ phiếu có độ rủi ro cao nhưng lợi nhuận cũng cao

BOT là cụm viết tắt của Build – Operate – Transfer, nghĩa là Xây dựng – Kinh doanh – Chuyển nhượng

Tam Mao (1943 – 1991), tên thật là Trần Bình là một nữ nhà văn nổi tiếng của Đài Loan (sánh ngang với Quỳnh Dao). Một số tác phẩm nổi tiếng như: Câu chuyện Sahara, Bút ký của bù nhìn rơm, Ký sự về cuộc lưu lãng của Tam Mao...

Tiền Trọng Thu là một nhà thơ nổi tiếng Trung Quốc

Ở đây sử dụng hiện tượng đồng âm, “Nam Tầm” ở trước là tên một nơi vui chơi, “nam tâm” ở sau có nghĩa là “đàn ông tìm vui”

Trong tiếng Trung Quốc, từ “rau cải” đồng âm với “có tài”.

Trưởng phòng ký túc xá cố tình lái “ai thì” thành “sở hữu”, vì trong tiếng Trung cụm từ này có phát âm tương tự.

Cùng chung cảnh ngộ, dễ đồng tình cảm thông với nhau.

Trích hai câu trong bài “Ly tứ ngũ thủ” của nhà thơ Nguyên Chấn. Nguyên văn: “Đã ra biển, sông hồ coi nhẹ Mây Vu sơn khó có mây hơn Gặp giai nhân, ngó như không

Cách xưng hô của quan lại ngày xưa.

Chồng cũ.

Anh rê.

Câu chữi thê.

Câu nói “khét tiếng” tại Trung Quốc, là ví dụ cho việc con cháu quan chức lợi dụng vị thế “con ông cháu cha” để tung hoành.

Tiếng lóng, có nghĩa là ngốc nghếch, nhà quê.

Nguyên bản là SB, ám chỉ kẻ ngu ngốc. Phía dưới Vi Vũ dùng 2B continued còn có thể hiểu là SB continued.

Ghi chép, nhật nhạch những chuyện xưa.

Màn hình cảm ứng.

Tử Hạo: Trong tiếng Hán, “Tử” có nghĩa là tím, “Hạo” nghĩa là lỏng lẻo, mênh mông.

MM: Chỉ phụ nữ nói chung. Ý Từ Vi Vũ trêu em trai Thanh Khê giống như con gái.

Ý nói việc hỏi han tỉ mỉ cho rõ đầu đuôi ngọn ngành.

Ám chỉ việc vừa có gia đình, vừa có tình nhân bên ngoài.

Tên của anh họ vốn là Từ Khuyết Đức.

Khẩu hiệu quảng cáo chocolate sữa viên M&M.

Khẩu hiệu quảng cáo kem dưỡng da Hazeline.

Khẩu hiệu quảng cáo nước tinh khiết Aquafina.

Khẩu hiệu quảng cáo dầu gội đầu Rejoice.

Khẩu hiệu quảng cáo viên ngậm Doublemint.

Khẩu hiệu quảng cáo bao cao su.

Cửa hàng kinh doanh bốn trong một, kinh doanh xe là chính, bao gồm các dịch vụ: bán xe, bán linh kiện lẻ, chế độ hậu mãi và thông tin phản hồi của khách hàng.

Mưa và sương, còn ví với ân huệ.

* Vương triều hùng mạnh ở Thái Lan, tồn tại trong 150 năm (1782 - 1932).

1. Những năm 1960, luật pháp Thái Lan còn nhiều phân biệt đối với người Thái gốc Hoa, nhất là trong lĩnh vực quân sự, an ninh - ND.

* Người Môn: Dân tộc thiểu số ở miền Nam Myanmar - ND.

1\ . Tại thời điểm cuốn sách được viết.

1\ . Broadway: sân khấu kịch lớn ở Mahattan, New York, Mỹ.

2\ . Thực tế ở Việt Nam máy fax kết hợp với máy điện thoại vẫn rất phổ biến dù xu hướng dùng máy fax tách rời đang tăng lên.

3\ . Pioneer: tập đoàn đa quốc gia Nhật Bản thành lập năm 1938. Ngày nay tập đoàn này nổi tiếng với các ứng dụng công nghệ tiên tiến trong ngành điện tử dân dụng.

4\ . Trận chiến Bulge: một trận chiến nổi tiếng trong Chiến tranh Thế giới thứ 2.

1\ . Enamelon: một nhãn hiệu kem đánh răng của Công ty Enamelon Inc. thành lập năm 1992 tại Mỹ.

1\ Hesiod: nhà thơ, nhà văn cổ Hy Lạp có những tác phẩm được coi như nguồn tư liệu chính về thần thoại Hy Lạp, kỹ thuật trồng trọt, thiên văn cổ Hy Lạp và cách ghi lại thời gian thời cổ đại.

1\ Michael Jordan: siêu sao bóng rổ Mỹ.

2\ Betamax: định dạng băng video có cỡ 12,7 mm ra mắt năm 1975 của Sony

1. Theodore Levitt: nhà kinh tế học người Mỹ, giáo sư trường Harvard, biên tập tờ Harvard Business Review, là người đã tạo nên thuật ngữ “toàn cầu hóa”.

2\ Enron: là một tập đoàn về năng lượng có trụ sở tại Houston, Texas, Mỹ. Trước khi bị phá sản vào cuối năm 2001, Enron có đến 21.000 nhân viên và là một trong những Công ty hàng đầu thế giới về điện, khí tự nhiên, bột giấy, giấy và truyền thông, với thu nhập được công bố năm 2000 là 101 tỷ đô la. Tạp chí Fortune đã trao cho Enron danh hiệu 'Công ty có tính sáng kiến nhất nước Mỹ' trong suốt 6 năm liền. Enron đã trở nên nổi tiếng nhất vào cuối năm 2001, khi có tiết lộ rằng các điều kiện tài chính mà họ báo cáo chủ yếu đều được duy trì nhờ gian lận trong kế toán một cách có kế hoạch, có tổ chức và có hệ thống. Chi nhánh tại châu Âu của Enron đã nộp đơn xin phá sản vào ngày 30 tháng 11 năm 2001 và họ tìm kiếm sự bảo vệ hai ngày sau ngày 2 tháng 12. Lúc đó, đó là vụ phá sản lớn nhất trong lịch sử nước Mỹ và có đến 4.000 người bị mất việc. Vụ kiện chống lại giám đốc Enron tiếp theo vụ bê bối này đáng chú ý ở điểm các Giám đốc Enron đã thu xếp vụ kiện bằng cách trả những khoản tiền lớn để bồi thường. Ngoài ra, vụ bê bối đã gây ra sự tan rã của Hãng kiểm toán Arthur Andersen, việc này đã có ảnh hưởng lớn đến thế giới kinh doanh như được mô tả sau đây: Enron vẫn còn tồn tại, điều hành một số các tài sản quan trọng và chuẩn bị cho việc bán lại hoặc tạo lợi ích phụ của những gì còn lại. Enron tái xuất hiện từ sau khi phá sản vào tháng 11 năm 2004, sau một trong những vụ phá sản lớn nhất và phức tạp nhất trong lịch sử nước Mỹ. Kể từ đó, Công ty này đã trở thành một biểu tượng phổ biến về gian lận tập đoàn và tham nhũng.

1. 1 inch = 2,54cm.

2\ Chơi chữ qua phát âm.

1. FCC: Federal Communications Commission (Ủy ban Truyền thông Liên bang Mỹ), một tổ chức chính phủ độc lập chịu trách nhiệm điều tiết các hoạt động phát sóng truyền thanh và truyền hình không phải do chính quyền liên bang thực hiện, tất cả các hoạt động viễn thông giữa các bang (viễn thông dây, vệ tinh và cáp) cũng như các hoạt động truyền thông liên lạc quốc tế bất nguồn hoặc có đích đến là nước Mỹ.

2. Trong nhiều năm trở lại đây, mỗi năm Công ty tư vấn xây dựng nhãn hiệu Interbrand đưa ra một danh sách 100 nhãn hiệu hàng đầu thế giới. Theo danh sách mới nhất của năm 2006 thì Coca-Cola vẫn giữ vững vị trí số 1 (5 năm

liên tiếp) với giá trị nhãn hiệu là 67 tỷ đô la. Nhãn hiệu đứng thứ 100 trong danh sách này là Levi's với giá trị nhãn hiệu là 2,689 tỷ đô la.

3. Swiffer: một dòng sản phẩm tẩy rửa của Procter & Gamble. Những nhãn hiệu nhỏ trong dòng sản phẩm Swiffer gồm có Swiffer WetJet và sản phẩm lau bụi Swiffer dusters. Có tuyên bố rằng người dẫn chương trình trước đây của TechTV là Catherine Schwartz chính là người tạo ra dòng sản phẩm này. Tuy nhiên, sản phẩm Swiffer nguyên thủy gần như là một bản sao trực tiếp của một sản phẩm của Nhật Bản, do vậy lời tuyên bố trên là không có căn cứ.

4. Google: xin xem thêm Google - câu chuyện thần kỳ, Alpha Books và NXB Tri thức, 2006.

5. Gatorade: một đồ uống thể thao không có carbonate do Quaker Oats, Co. tiếp thị. Lúc đầu được sản xuất để dành riêng cho các vận động viên, hiện nay đồ uống này được sử dụng rộng rãi.

6. Gulfstream: Tập đoàn máy bay Gulfstream Aerospace có trụ sở tại Savannah, Georgia, Mỹ, và kể từ năm 2001 là một phần của General Dynamics. Gulfstream được nhiều người coi là một 'Rolls Royce' về máy bay phản lực và máy bay riêng. Các phi công và những người sở hữu máy bay có xu hướng chọn máy bay của Gulfstream vì máy bay của tập đoàn này nổi tiếng vì được coi là “máy bay có công nghệ tiên tiến nhất hiện nay”.

1\.. Độc giả quan tâm có thể tham khảo cuốn “Con người phi thường và cỗ máy IBM”, Alpha Books, 2006.

2\.. Disney tụt xuống vị trí số 8 vào năm 2006, nhường vị trí số 7 cho nhãn hiệu Châu Á Toyota

3\.. Vị trí số 9 trong Danh sách 100 nhãn hiệu mạnh nhất năm 2006 theo xếp hạng của Interbrand thuộc về McDonald's với giá trị nhãn hiệu 27,501 tỷ đô la, đẩy Marlboro với giá trị nhãn hiệu 21,35 tỷ đô la xuống vị trí thứ 12

4\.. Công ty Mỹ UNIVAC khởi đầu là bộ phận máy tính doanh nghiệp của Remington Rand được hình thành nhờ việc mua Công ty Máy tính Eckert-Mauchly (EMCC) vào năm 1950. EMCC là công ty được thành lập và đặt tên theo hai kỹ sư phát minh ra ENIAC. UNIVAC là một từ viết tắt của cụm UNIVERSal Automatic Computer.

1\.. Ritz-Carlton là nhãn hiệu các khách sạn và khu nghỉ sang trọng tại các thành phố lớn ở Mỹ và những nơi khác, cũng như những điểm nghỉ dưỡng phổ biến như Montego Bay, Jamaica, San Juan, Puerto Rico, Bali, Indonesia và Qatar. Chuỗi các khách sạn và khu nghỉ dưỡng này do The Ritz-Carlton Hotel Company, L.L.C. sở hữu và quản lý. Không nên nhầm nhãn hiệu này với Khách sạn Ritz Hotel, một khách sạn ở London.

2\.. Costco: Costco Wholesale Corporation là chuỗi các câu lạc bộ kho hàng với thẻ thành viên lớn nhất thế giới, có trụ sở tại Issaquah, Washington, Mỹ, kho hàng số 1 của họ ở gần Seattle.

- 1\.. Tại thời điểm cuốn sách này được viết năm 2004.
- 2\.. George Orwell: bút danh của Eric Arthur Blair (1903 - 1950), một tác giả, nhà báo người Anh. Là một nhà bình luận chính trị và văn hóa, cũng như là một tiểu thuyết gia thành công, Orwell là một trong những nhà viết luận bằng tiếng Anh được hâm mộ nhất thế kỷ XX. Ông nổi tiếng nhất với hai tiểu thuyết: *Animal Farm* và *1984 Nineteen Eighty-Four*.
- 3\.. Ally McBeal: một diễn viên Mỹ
- 4\.. Vivendi Universal (VU) là tên cũ (2000-2006) của Công ty Pháp Vivendi SA, một tập đoàn hoạt động trong lĩnh vực truyền thông chuyên về âm nhạc, truyền hình và phim ảnh, xuất bản, viễn thông và Internet.
- 5\.. Beagle: HMS Beagle là tên con thuyền mà Charles Darwin đã sử dụng để đi du lịch khắp nơi, trong các chuyến đi này ông đã có nhiều quan sát quan trọng có ảnh hưởng đến thuyết tiến hóa của ông.
- 1\.. Tức là lối suy nghĩ theo kiểu tìm cách tích hợp nhiều thứ lại với nhau
- 2\.. Swiss Army Knife: Dao Swiss Army là một công cụ cầm tay đa chức năng gồm dao, tuốc - nơ - vít và cái mở nút chai v.v... Tất cả nằm phía trong phần tay cầm màu đỏ có hình chữ thập, biểu trưng của Thụy Sĩ. Mẫu dao này trên thực tế thật sự được sử dụng trong quân đội Thụy Sĩ. Cụm từ “dao Swiss Army” thường được hiểu là dao đa năng bỏ túi.
- 3\.. Thuyền trưởng Ahab: nhân vật chính trong phim *Moby Dick* dựa trên tiểu thuyết cùng tên của Herman Melville. Đó là một người đã cố gắng giết chết con cá voi Moby Dick ròng rã nhiều năm kể từ khi bị mất một chân trong cuộc chiến với nó. Ahab đã khiến các thủy thủ đoàn và con tàu của mình lâm nguy trong cuộc chiến đấu để giết con cá voi.
- 4\.. Fred Allen (1894 -1956): tên khai sinh John Florence Sullivan là một nhà hài kịch người Mỹ nổi tiếng nhờ chương trình radio kỳ quặc và sắc sảo từ 1934 đến năm 1949, chương trình đã khiến ông trở thành người khôi hài cấp tiến nhất trong kỷ nguyên cổ điển của truyền thanh Mỹ.
- 5\.. Forrester Research: Được George F. Colony sáng lập vào năm 1983, Forrester Research là một Công ty độc lập nghiên cứu thị trường và công nghệ. Công ty này cũng cung cấp các dịch vụ tư vấn tiên tiến và có tính ứng dụng cao về các ảnh hưởng của công nghệ tới doanh nghiệp và người tiêu dùng. Trong hơn 23 năm nay, Forrester đã là một nhà tư vấn đáng tin cậy, một nhà chiến lược hàng đầu, thông qua các chương trình nghiên cứu, tư vấn, sự kiện và điều hành đồng đẳng (peer-to-peer), hãng đã giúp các khách hàng trên khắp thế giới đạt được vị trí dẫn đầu trong các thị trường của họ. Forrester có trụ sở chính tại Mỹ. Đến tháng 6 năm 2005, tổng số nhân viên của Công ty đã là hơn 640 người và tổng số các Công ty khách hàng là hơn 1.900. Trong bảy năm liên tiếp, Công ty cũng nằm trong top 75 trong danh sách 200 Công ty nhỏ thành công nhất do tạp chí Forbes bầu chọn.
- 3\.. Số máy 911 tại Mỹ là số gọi hỗ trợ khẩn cấp.

1\.. Quyết định Carterfone: một quyết định của Ủy ban truyền thông Liên bang Mỹ dựa theo tên gọi của Carterfone, một thiết bị do Thomas Carter phát minh ra. Thiết bị này nối một hệ thống radio di động hai chiều với Mạng lưới Chuyển mạch Công cộng (PSTN)

2\.. IBM gần đây đã chính thức bước ra khỏi thị trường máy tính cá nhân cũng như máy tính xách tay với việc bán lại bộ phận phụ trách các sản phẩm này cho Lenovo (công ty máy tính của Trung Quốc) vào tháng 12 năm 2004.

4\.. Nickelodeon: (gọi tắt là Nick) là một mạng lưới truyền hình cáp dành cho trẻ em. Nơi có mạng lưới truyền hình Nickelodeon đầu tiên là Mỹ, tuy nhiên hiện nay nhiều nước khác cũng đã phát triển mạng lưới này: Nhật Bản, Australia, và Anh.

5\.. Michael Eisner: CEO của hãng Walt Disney từ năm 1984 đến năm 2005

1\.. Sam Walton và Wal-Mart: Xin xem thêm cuốn Sam Walton – Cuộc đời kinh doanh tại Mỹ, Alpha Books và NXB Tri Thức, 2006.

2\.. Các diễn viên nổi tiếng của Hollywood (Mỹ).

3\.. Người dẫn chương trình nổi tiếng của Mỹ có biệt danh “Nữ hoàng talkshow”.

4\.. 50 Cent: ca sỹ nhạc rap của Mỹ.

Cô nương đi theo người có địa vị cao hơn sang nhà chồng làm thiếp, làm lẽ, giống như “của hồi môn”, giá trị thấp.

Các loài chim có thể bơi trên mặt nước, như ngỗng, vịt trời...

Tức thiết yến: Tiệc của hoàng cung, món chính là lưỡi rút, ví dụ như món lưỡi vịt.

Những từ ngữ thường được dùng trong văn chính luận cổ.

Một hình thức tiểu thuyết phát triển từ thời Tống.

Kỳ phổ: Sách dạy chơi cờ.

Người có kỳ nghệ giỏi nhất một nước.

Thiên nguyên: Điểm chính giữa bàn cờ, ai có sức chơi cờ rất mạnh mới dám đặt nước đầu tiên vào điểm này vì độ rủi ro cao, nhưng nếu chiếm được ưu thế thì thắng rất nhanh.

Mục: Điểm mắt, tượng trưng cho số đất chiếm được trên bàn cờ.

Đây là cách đoán cờ để quyết định người cầm quân đen công bằng nhất vì quân đen đi trước sẽ có ưu thế hơn. Nếu người đoán đoán sai thì người còn lại sẽ cầm quân đen và ngược lại.

Cỏ phụng vĩ: Còn có tên khác là cỏ kim tinh, cỏ seo gà.

Đồ ăn chuyên dùng cho vua, chúa trong cung.

Tiêu bán triều: Một nửa triều đình là họ Tiêu.

Thằng bé phụ trách trông coi ngựa.

Mũ đội đầu hoặc dùng để cố định tóc của đàn ông thời xưa.

Khắc: Đơn vị đo thời gian, một khắc bằng 15 phút.

Một thước bằng 0,33 mét.

Hồ mắt xếch trán trắng: Loại hồ mắt giương lên, ở giữa trán có nhúm lông màu bạc, từng được miêu tả trong Thủy Hử đoạn Võ Tòng đánh hồ.

Chữ Quốc: 国.

Ghế thái sư: Một loại ghế dài của Trung Quốc, thường dành cho gia đình quyền quý (giống với ghế Quý phi).

Bách điều triều phượng: Hàng trăm con chim vây quanh, tôn vinh phượng hoàng.

Địa long: Đường hầm ngầm dưới từng cung điện, mỗi mùa đông đều đốt củi ở dưới đây để giữ ấm cho cả cung.

Giờ Hợi: 9 – 11 giờ đêm.

Một trong những kỹ thuật diễn tiêu biểu của thể loại tuồng kịch Tần Xoang.

Đào kép sẽ dùng roi, gậy ,chơi đùa' với hai chậu lửa được treo lên cao mà không để lửa tắt.

Bài Vô Y, trích trong tập Tần Phong – Kinh thi.

Dịch thừa: Quan làm việc ở trạm dịch.

Tết hoa: Ngày 15/2 âm lịch.

Giờ Tị: 9 – 11 giờ sáng.

Bộ Công: Một trong Lục bộ thời xưa, chuyên quản lý việc liên quan đến xây dựng công trình (thủy lợi, kiến trúc, giao thông...)

(1) Trong Thế chiến thứ nhất, khoảng 100.000 người Tiệp Khắc tình nguyện gia nhập quân đội Nga, chống lại Đức và Áo để giành độc lập cho Tiệp Khắc. Khi chính quyền Xô Viết được thành lập và ký kết hiệp định với Đức, cánh quân người Tiệp Khắc này bắt đầu di chuyển trở về miền Tây. Anh, Pháp, và Hoa Kỳ muốn dùng họ để chống lại chính quyền Xô Viết.

(2) Một số người Việt Nam đã bị Pháp điều động gửi sang tham dự trong cuộc hành quân ở Vladivostok này.

(3) Trong Thế chiến thứ nhất, các cường quốc đua nhau chế tạo tàu chiến có tốc lực cao và trang bị súng lớn. Hải quân Nhật cũng bành trướng theo xu thế đó.

(4) Do tình hình căng thẳng giữa Nhật và Hoa Kỳ, Hoa Kỳ không muốn Nhật dựa vào đồng minh Anh - Nhật (ký kết năm 1902 và triển hạn năm 1911) để chống lại mình. Để ngăn chặn khả năng đó, lúc đầu Anh đề nghị thêm Hoa Kỳ vào và cải thành hiệp thương giữa ba nước. Hoa Kỳ không chấp thuận đề án này, sau đó Anh thêm Pháp vào để trở thành hiệp định bốn nước.

(5) Có nghĩa là ví dụ nếu trọng tải chiến hạm chủ lực của Hoa Kỳ và Anh là 50.000 tấn thì trọng tải chiến hạm chủ lực của Nhật phải không quá 30.000 tấn, của Pháp và Ý không quá 16.700 tấn.

(6) Còn gọi là Hara Takashi hay Hara Satoshi.

(7) Nhật và Liên Xô ký thỏa hiệp về ngư nghiệp; Nhật cũng đồng ý rút quân khỏi miền Bắc đảo Sakhalin năm 1925 (Nhật chiếm vùng này vào lúc gửi

quân sang Tây-bá-lợi-á).

(8) Hợp tác Quốc - Cộng (giữa quân đội của Tưởng Giới Thạch và của Mao Trạch Đông) xảy ra hai lần và đây là lần đầu tiên. Sau đó, Tưởng Giới Thạch bỏ chính sách hợp tác Quốc - Cộng và đặt ưu tiên vào việc chống lại Mao Trạch Đông. Hợp tác Quốc - Cộng lần thứ hai xảy ra vào năm 1936.

(9) Thủ phạm bị tuyên án tử hình, sau đó được đổi thành tù chung thân, và sau khi được ân xá năm 1940, trở thành một nhân vật hoạt động tích cực cho phong trào ái quốc cực hữu.

(1) Nakamura Takafusa, Nihon keizai: Sono seicho to kozo (Kinh tế Nhật Bản: Phát triển và cấu tạo), Tokyo, Tokyo Daigaku Shuppankai, 1985, trang 188 - 189.

(2) Tài liệu trong phần này dựa theo Nakamura Takafusa, sách đã dẫn, trang 174 - 209, và bài thuyết trình của Giáo sư Nakamura tại Đại học Alberta vào ngày 30 tháng 3, 1987, 'Japan in the 1950's and 1960's: Unprecedented Growth' (Nhật Bản vào hai thập niên 1950 và 1960: Một sự phát triển chưa từng có).

(3) Ảnh hưởng của chiến tranh Việt Nam đối với Nhật Bản là chủ đề của cuốn Fire Across the Sea: The Vietnam War and Japan, 1965 - 1975 (Đám cháy bên kia đại dương: Chiến tranh Việt Nam và Nhật Bản, 1965 - 1975), một công trình nghiên cứu có giá trị của Thomas Havens (Princeton: Princeton University Press, 1987).

(4) Tiếng Nhật là Tsusan sho (Thông-sản-tĩnh), thường được gọi là MITI (đọc là mi-ti), chữ tắt của tiếng Anh Ministry of International Trade and Industry.

(1) Việc thành lập chính phủ Minh Trị thường được gọi là Goisshin (Ngự-nhất- tân), hoặc dựa theo sách cổ của Trung Hoa còn gọi là Ishin (Duy Tân). Gần đây, danh từ Meiji Ishin (Minh Trị Duy Tân) thường dùng để chỉ quá trình Nhật Bản trở thành một quốc gia cận đại bắt đầu từ cuối đời Tokugawa.

(2) Trong Ngục trung thư và Phan Bội Châu niên biểu, Phan Bội Châu có nhắc đến ông ta qua tên Đại-ôi Trọng-tín.

(3) Số huyện này đến năm 1889 được giảm xuống còn 45 (không kể Hokkaido và Okinawa) và giữ nguyên như vậy cho đến bây giờ.

(4) Năm 1907 cải thành 6 năm tiểu học, và sau Thế chiến thứ hai cải thành 9 năm, tức là xong trung học.

(5) Phan Bội Châu trong các trước tác của mình thỉnh thoảng có nhắc đến Fukuzawa qua tên Dụ-cát với tất cả sự kính trọng.

(6) Ngay từ khi mới đến Nhật, Phan Bội Châu có đến thăm trường Keio Gijuku. Trường Đông-Kinh Nghĩa thực do phong trào Đông du sáng lập ở Hà Nội dựa trên mẫu hình của trường này.

(7) Hiện nay ở trường Keio vẫn còn tòa nhà nơi Fukuzawa diễn thuyết lần đầu tiên (và sau đó các buổi diễn thuyết được tổ chức định kỳ), mang tên là

Enzetsukan (Diễn-thuyết-quán).

(8) Kato sau này thiên về xã hội tiến hóa luận (Social Darwinism) và học thuyết quốc gia thống chế (statism) của Đức.

(9) Sau đó từ này được các học giả Trung Quốc đưa vào tiếng Hán, và khoảng đầu thế kỷ 20 du nhập vào tiếng Hán Việt.

(1) Dựa theo tên dịch tiếng Nhật Saikoku risshihen (Tây quốc lập-chí-biên) của cuốn Self-help do Samuel Smiles trước tác.

(2) Sách dịch của Chomin mang tên là Min'yaku yakkai (Dân-ước ước-giải), xuất bản năm 1882.

(3) Trong hai tự truyện của mình, Phan Bội Châu có nhắc đến sự giúp đỡ của Khuyển-dưỡng Nghị cho những sinh viên Việt Nam du học ở Nhật lúc bấy giờ. Khuyển-dưỡng Nghị cũng là người tài trợ cho Cường Để cho đến khi ông ta bị ám sát năm 1932.

(4) Ngày này được chính phủ Minh Trị quy định là Kigensetsu (Kỷ-nguyên-tiết), tức là ngày lập quốc. Theo thần thoại, Jinmu (Thần-vũ), Thiên hoàng đầu tiên của Nhật, cai trị bắt đầu từ ngày 11 tháng 2 năm 660 (trước Công nguyên). Sau khi Nhật bại trận, lễ kỷ niệm ngày này bị cấm (1948). Đến năm 1966, ngày 2 tháng 11 được đổi tên là Kenkoku kinenbi (Kiến-quốc kỷ-niệm-nhật) và lại trở thành một ngày lễ.

(5) Tức là quyền chỉ huy tối cao.

(6) Có nghĩa là dưới quyền thống trị của Thiên hoàng.

(7) Vào khoảng 1,24 % dân số toàn quốc.

(8) Dùng quặng sắt từ mỏ sắt Đại Trị (Trung Quốc) và mỏ than ở Chikuho (Kyushu).

(9) Thường được gọi là chính biến Giáp Thân.

(10) Nga ký mật ước với nhà Thanh để chống lại Nhật Bản, được quyền xây đường xe lửa xuyên Bắc Mãn Châu để nối liền cảng Vladivostok ở cực Đông, và sau khi lấy được bán đảo Liêu Đông làm nhượng địa (1898), nối dài đường xe lửa này về Nam xuống hải cảng Lữ Thuận và Đại Liên (Talien). Pháp bắt Trung Quốc nhường quyền khai thác mỏ ở Tây Nam Trung Quốc và được quyền nối dài đường xe lửa từ Việt Nam (Hà Nội) cho đến Côn Minh (Kunming; hoàn thành năm 1910). Đức chiếm được Giao Châu (Chiaochow), một căn cứ hải quân, làm nhượng địa, được quyền xây đường xe lửa và khai mỏ ở Sơn Đông (1897). Để cạnh tranh với Nga, Anh chiếm Uy-hải-vệ, một căn cứ hải quân nằm đối diện với cảng Lữ Thuận, và bán đảo Cửu Long (Kaoloon) - vùng đất liền nằm cạnh Hương Cảng (Hong Kong) - làm nhượng địa.

(11) Theo Yamagata Aritomo, Mãn Châu và Đài Loan nằm ở trên riekisen (lợi-ích tuyến), Triều Tiên nằm trên shakensen (chủ-quyền tuyến) của Nhật Bản.

(12) Ito Hirobumi chủ trương là để Nga thao túng Mãn Châu, và để bù lại

yêu cầu Nga công nhận quyền lợi của Nhật ở Triều Tiên.

(13) Nữ thi sĩ Yosano Akiko (Dữ-tá-dã Xương-tử; 1878 - 1942) làm bài thơ gửi cho người em trai trên chiến trường với những vần thơ yếm chiến như sau: Nguyên văn: A ototo yo kimi o naku Kimi shinitamafu koto nakare

Ryojun no shiro wa horobu tomo Horobizu totemo nanigotoka Tạm dịch: Em ơi chị khóc cho em, Mong em đừng chết nỗi niềm chị đây Dù cho Lữ Thuận quy hàng, Hay không đi nữa, mơ màng làm chi. . .

(14) Bắt đầu từ năm 1897, Triều Tiên cải quốc hiệu là Đại Hàn. Trong sách này, danh xưng Triều Tiên được sử dụng để giữ tính liên tục (ngoại trừ văn kiện này).

(15) Tiếng Nhật gọi là Minami Manshu Tetsudo Kabushiki Kaisha (Nam Mãn Châu Thiết-đạo Châu-thức Hội-xã), hay gọi tắt là Mantetsu (Mãn-thiết).

(16) Số báo in trung bình hằng năm (thống kê năm 1898) của tờ Osaka Asahi Shinbun là 36 triệu và của tờ Tokyo Asahi Shinbun là 14,5 triệu.

(17) Ngày nay thường gọi là chủ nghĩa hiện thực.

(18) Tác phẩm này là mẫu hình đầu tiên của sự thống nhất văn viết và ngôn ngữ nói (genbun itchi: ngôn-văn nhất-trí).

(19) Sau lấy quốc tịch Nhật, cải tên là Koizumi Yakumo (Tiểu-tuyên Bát-vân).

(1) Tương truyền vào thế kỷ 13, khi Marco Polo qua giúp nhà Nguyên, đang đêm ra cầu này, vừa ngắm trăng vừa nhớ về quê mình ở Venice.

(2) Trích dẫn ở sách Ian Nish, Anglo-Japanese Alienation, 1919 - 1952 (Cambridge, 1982), trang 73.

(3) Xem Vĩnh Sính, Tokutomi Soho (1863 - 1957): The Later Career (Toronto: University of Toronto - York University Joint Centre on Modern East Asia, 1986), trang 147 - 148.

(1) Có người cho là Thiên hoàng Komei bị bỏ thuốc độc.

(2) Bởi vậy có thuyết cho rằng chiếu này do Iwakura tự ý viết ra.

1. Nhà văn Na Uy được trao giải Nobel vào năm 1920 với tác phẩm Markens Grode (Nhựa của đất, 1917).

1. “Doubting Thomas” (Thomas đa nghi): Theo Kinh thánh, Thomas đã nghi ngờ tin vui các môn đệ báo cho ông rằng Chúa đã phục sinh. Tên gọi “Thomas đa nghi” được dùng với hàm ý chỉ những người có tính hay nghi hoặc, không tin vào những chuyện không có bằng chứng rõ ràng, nằm ngoài sức tưởng tượng.

2. Tên một thành phố thuộc bang Pennsylvania, Hoa Kỳ.

3. Elbert Green Hubbard (1856 – 1915): Nhà báo, nghệ sĩ kiêm nhà sản xuất danh tiếng trong giới xuất bản ở Hoa Kỳ, tác giả bài viết gây tiếng vang: “A Message to Garcia”.

1. Tức là quyển The Psychology of Salesmanship của William Walker Atkinson.

1. Ralph Waldo Emerson (1803–1882) là nhà viết tiểu luận, nhà thơ, triết gia người Mỹ. Những bài viết của Emerson (Emerson's Essays) ra đời năm 1841. Tuyển tập này có những bài tiểu luận được viết theo những chủ đề như lịch sử, tính tự lập, tình yêu, tình bạn, nghệ thuật...

1. Lupercal (theo tiếng La-Mã cổ đại có nghĩa là Thần chăn nuôi) được phát hiện trên đồi Palatine gần phế tích cung điện Hoàng đế của triều đại Augustus Caesar – thời đại rất hưng thịnh trong lịch sử La Mã cổ đại. Hang động có chiều cao khoảng 8 mét, được trang trí bằng vỏ sò, hình khảm và đá cẩm thạch. Theo người La Mã cổ đại, đây chính là nơi một con sói cái đã nuôi dưỡng cặp song sinh Romulus và Remus – người sáng lập thành Rome.

2. Drachmas (số nhiều): Đơn vị tiền tệ của La Mã cổ.

1. Tổng chưởng lý (Attorney General): Người đứng đầu cơ quan tư pháp của một địa phương, ở cấp độ cao hơn là Bộ trưởng Bộ Tư pháp của một quốc gia; một chức vụ cao cấp, hoạt động với tư cách người cố vấn pháp lý cho chính phủ.

2. Andrew Carnegie (1835-1919): Ông “vua thép” của Mỹ, sinh tại Scotland. Từ một người không một xu dính túi, ông trở thành tỷ phú và tạo cơ hội cho rất nhiều người khác trở thành triệu phú trong ngành công nghiệp thép.

3. First News đã dịch và xuất bản ở Việt Nam với tựa Cách Nghĩ để Thành Công.

4. Thời kỳ Đại khủng hoảng: Thời kỳ suy thoái kinh tế đầu tiên diễn ra từ năm 1929 đến năm 1933, bắt đầu sau sự sụp đổ của thị trường chứng khoán phố Wall vào ngày 29 tháng 10 năm 1929 (còn được biết đến như Thứ Ba Đen tối). Nó bắt đầu ở Hoa Kỳ và nhanh chóng lan rộng ra toàn châu Âu và khắp nơi trên thế giới.

5. First News đã dịch và xuất bản ở Việt Nam với tựa Tư Duy Tích Cực Tạo Thành Công.

(1) Hedge fund: quỹ đầu tư tư nhân không có tính đại chúng cao, linh hoạt trong đầu tư, ban đầu nhằm mục đích phòng ngừa rủi ro biến động giá chứng khoán trên thị trường. Còn gọi là quỹ phòng hộ, quỹ phòng vệ /ngừa rủi ro hoặc quỹ đầu cơ. (Toàn bộ chú thích trong sách của Ban biên tập tiếng Việt).

(2) Đây là thành phố ở bang Massachusetts, Hoa Kỳ, nơi có Đại học Harvard, không phải thành phố cùng tên ở Anh (nơi có Đại học Cambridge).

(3) Futures: hợp đồng mua bán hàng hóa theo giá tương lai, được ấn định ngay khi ký hợp đồng và được thanh toán vào ngày giao hàng trong tương lai. Là một loại hợp đồng kỳ hạn (forward contract).

(16) Tổng thống thứ 26 của Hoa Kỳ.

(17) Tổng thống thứ 32 của Hoa Kỳ.

(18) Một thương hiệu thời trang Ý

(19) Công nghệ thông tin

(20) Một loại dụng cụ để bàn lưu trữ thẻ thông tin giao dịch (tên họ người

giao dịch, số điện thoại, địa chỉ,...) xoay vòng quanh một trục.

(21) Mass là cách gọi tắt của Massachusetts.

(22) Nguyên văn: Faculty of Liberal Arts and Sciences. Liberal arts bao gồm cả các ngành khoa học xã hội, nhân văn như ngôn ngữ, văn chương, triết học, lịch sử, kinh tế... và khoa học tự nhiên như toán học, vật lý, hóa học, sinh học,... nhằm đến việc truyền đạt kiến thức tổng quát, phát triển khả năng tri thức, do đó được dịch là các môn khoa học khai phóng.

(23) Tên Trường Đại học ở bang California.

(24) Ông tiêm chống sốc phản vệ.

(25) Tên thật của Người Dơi.

(26) Doanh nghiệp thanh toán điện tử vào loại lớn nhất thế giới.

(27) Tasmanian Devil: Nhân vật truyện tranh nổi tiếng ở Mỹ, lấy theo tên một loài thú túi tuyệt chủng ở đảo Tasmania (Australia).

(28) Viết tắt của Los Angeles.

(29) Viết tắt tiếng Anh: công ty trách nhiệm hữu hạn.

(4) Vùng chòm đông bắc nước Mỹ, gồm 6 bang: Connecticut, Maine, Massachusetts, New Hampshire, Rhode Island và Vermont.

(5) Alpha Epsilon Pi (AEPi hay Epsilon Pi): Hội sinh viên đại học người Do thái ở Mỹ và Canada, thành lập năm 1913.

(6) Một chương trình (phần mềm) phụ đi với chương trình chính để mở rộng thêm các tính năng đặc biệt, “theo yêu cầu” của người sử dụng.

(30) Nguyên là nhân vật trong vở kịch của James Barrie, được chuyển thành truyện và phim.

(31) Vua của Công quốc Monaco.

(32) Jack Kelly (1889–1960), người Mỹ, là ông ngoại của Công tước Albert, từng bị từ chối thi đấu tại giải này năm 1920.

(33) Khoảng 56km

(34) Quái vật giống như khủng long trong nhiều phim giả tưởng khoa học, hình tượng đầu tiên do điện ảnh Nhật Bản tạo ra năm 1954.

(35) Khoảng 48 km/h.

(35) Khoảng 48 km/h.

(37) Phim nói về vụ hỏa hoạn khởi phát ở tầng 81 đúng vào lễ khánh thành tòa cao ốc 135 tầng ở trung tâm San Francisco.

(38) Tập đoàn bán lẻ đồ đặc rẻ tiền của Hà Lan.

(39) Trong phim giả tưởng khoa học Star Trek (Đường tới các vì sao).

(40) Tên tắt của California.

(8) Một dặm = 1609 m.

(9) Nhóm tám trường đại học có uy tín về mặt học thuật và xã hội: Harvard, Brown, Cornell, Yale, Princeton, Đại học bang Pennsylvania, Dartmouth [College], Columbia. Nghĩa đen là Hội Thường xuân.

(41) Crimson chỉ màu đỏ thẫm, là màu của trường Harvard, và cũng là tên

các đội thể thao của trường. Tờ báo của trường có tên là The Harvard Crimson.

(42) Biệt hiệu của Đại học Yale, gọi theo tên của Elihu Yale.

(10) Tác giả chơi chữ: “Greeks for Geeks”.

(11) Đại học Harvard (Harvard University) có nhiều trường con và khoa, trong đó có Trường Đại học Harvard (Harvard College), nên chức President của Harvard University được dịch là Giám đốc, còn chức Dean của Harvard College là Hiệu trưởng.

(12) Viết tắt của Practical Extraction and Report Language, một loại ngôn ngữ lập trình và xử lý văn bản.

(13) Một ngôn ngữ lập trình cho máy chủ, để lập các trang web động.

(14) Giống người vượn cổ sống cách đây hàng trăm nghìn năm.

(15) Java là một ngôn ngữ lập trình ứng dụng trên Internet; sql (Structured Query Language, Ngôn ngữ truy vấn có cấu trúc) là một ngôn ngữ truy vấn để truy cập cơ sở dữ liệu quan hệ.

1. Khu chăm sóc đặc biệt.

2. Nhân vật trong tiểu thuyết võ hiệp Tiểu ngạo giang hồ của nhà văn Kim Dung, vốn là một lãng tử mê rượu, giỏi kiếm thuật, từng được Phong Thanh Dương truyền thụ kiếm pháp, về sau yêu Nhậm Doanh Doanh, Thánh cô của Ma giáo.

3. Nhân vật trong tiểu thuyết võ hiệp Thần điêu hiệp lữ của nhà văn Kim Dung, nổi tiếng đẹp trai, chung tình.

1. American born Chinese, chỉ người Trung Quốc sinh ra và sống nhiều năm ở Mỹ.

1. Nhân viên công sở.

1. Dán báo tường: Một hình thức phát biểu của dư luận, thịnh hành vào những năm 50 cho đến đầu những năm 80 thế kỷ trước, nhất là trong thời kỳ Cách mạng Văn hóa.

1. Đại diện y dược là người phụ trách công tác mở rộng phát triển mạng lưới cung cấp dược phẩm, có những người phụ trách bệnh viện, bạn hàng của họ là bác sĩ, có những người phụ trách hiệu thuốc, bạn hàng của họ là người bán thuốc.

1. Vị trí gen trong nhiễm sắc thể.

1. Người bán ra giá cao, người mua trả giá thấp nhất có thể.

1. Một quần đảo lớn ở Indonesia.

1. Thành ngữ nói đến các tráng sĩ khi bị rắn cắn vào cổ tay thì phải chặt đứt đi để ngăn chặn nọc độc lan ra toàn thân, là phép ẩn dụ ý chỉ hành động dứt khoát, không do dự.

1. Câu trong bài từ Hoán kê sa của Nạp Lan Tính Đức (1655 - 1685), tưởng niệm người vợ đã mất.

Tương đương với 30 triệu đô la Mỹ hiện nay. - ND

Một hình thức văn xuôi cổ, gò bó của Trung Hoa và cả ở Việt Nam thời phong kiến còn gọi là Văn bát cổ - ND

Được Nguyễn Du chuyển thành câu: “Con tằm đến thác vẫn còn vương tơ” trong truyện Kiều -N.D.

Có nghĩa: Khi nền tàn thành khói, giọt nến cũng khô -N.D.

Dấu (?) là của người dịch.

Còn gọi là cảng Rioryun ở Mãn Châu, bị Nhật và Nga chiếm ngày 2 tháng giêng năm 1905- ND.

Ý nói tướng giặc cờ đen Lưu Vĩnh Phúc sang giúp triều đình nhà Nguyễn chống Pháp chăng? - N.D

Không rõ cây gì, các từ điển đều không có - ND.

Nhân vật chính trong vở Kinh kịch cổ Hoa mộc lan của Trung Hoa.

1. Trích từ bài từ Điệp luyện hoa của Âu Dương Tu (đời Tống).

1. Rượu vang Laleur: Một loại rượu vang rất đắt, nổi tiếng thế giới của Pháp

1. An là “bình an”, Duyệt là “vui vẻ”, Sinh là “sinh ra”, vì thế Phong Bình mới cảm thấy tên của An Duyệt Sinh mang đầy niềm vui.

2. Tiểu thư táo: Biệt danh của Phong Bình khi còn nhỏ, người bạn thân Phương Quân Hạo và anh họ cô Bình hìn đều gọi như vậy.

3. Lolita: Nhân vật trong tiểu thuyết nổi tiếng cùng tên của nhà văn Nga Vladimiris Nabokov, kể lại câu chuyện một giáo sư đại học yêu một cô gái mười hai tuổi. Từng được dựng thành phim, trong phim nhân vật Lolita được sửa thành mười lăm tuổi. Về sau, những nhân vật chính trong phim có khí chất đặc biệt thì được gọi là Lolita hoặc Loli.

1. Vua Salomon trong Kinh thánh nổi tiếng là một người khôn ngoan, thông thái, là người xây dựng ngôi đền đầu tiên của người Do hái ở Jerusalem, sở hữu một kho vàng khổng lồ. Kho báu của Salomon đã được viết thành tiểu thuyết, dựng thành phim

1. Câu thơ Kinh Kha đã ngâm khi tiễn biệt bên bờ sông Dịch, vào nước Tần để hành thích Tần Vương. Kinh Kha một đi không trở lại, nhưng tác giả mượn điển tích và ví von một cách thật hài hước: Phong Bình sẽ quay trở lại nơi này để “rửa hận”.

2. Zoro: Nhân vật người anh hùng trong bộ phim bom tấn Mặt nạ của Zoro.

1. Tiền Chung hư, tên thật là Ngưỡng Tiên, tự là Triết Lương, hiệu là Hòe Tụ, từng dùng bút danh Trung hư Quân, là nhà văn, nhà nghiên cứu văn học nổi tiếng của Trung Quốc.

2. Oscar Wilder (1854-1900) là nhà soạn kịch, nhà thơ, nhà văn nổi tiếng người Ireland.

1. Một hãng kem nổi tiếng - thuộc tập đoàn Nestlé

2. Carat là đơn vị đo khối lượng sử dụng trong ngành đá quý, nó tương đương với 200miligam.

1. Diệc hư (1946 - nay) là nữ nhà văn nổi tiếng người hợng Hải, còn có bút

đanh khác là Y Sa Bồi. Bà tinh thông nhiều lĩnh vực, kiến thức uyên bác nên được mọi người tôn là “sư thái” - mang hàm ý vui đùa, thân thiết.

1 Tiểu lý tàng đao: trong nụ cười ẩn giấu lưỡi đao.

1 Trong tiếng Trung, Cai Cai (猜猜) phát âm gần giống với Thái Thái (菜菜).

1 Có nghĩa: đời người không thiếu chốn để gặp nhau.

1. Tống Ngọc (301-240TCN), đại phu nước Sở thời Xuân Thu Chiến Quốc nổi tiếng vì rất đẹp trai và tài hoa. Dịch nghĩa: Đêm qua gió thổi vào phòng, gột rửa trái tim con người, xóa hết mọi ưu phiền.

1. Trần Thế Mỹ - một nhân vật trong tích Bao Thanh Thiên xử án, thi đỗ trạng nguyên, vì được chọn làm phò mã, ham vinh hoa phú quý nên đã vứt bỏ vợ con chốn quê nhà.

1. Đồ vật vì ít nên mới trở nên quý hiếm (BTV)

2. Bồn địa Talimu nằm ở Tân Cương, là bồn địa có diện tích lớn nhất Trung Quốc (BTV).

1. 16. Câu chuyện ngọc bích họ Hòa được chép trong sách Hàn Phi Tử. Người họ Hòa từng dâng khối đá có ngọc quý đến cho Vệ Vương nước Sở và Vũ Vương, nhưng gặp người thợ không biết xem ngọc, coi đó là đá thô, nên bị chặt hai chân. Đến thời Văn Vương, họ Hòa lại ôm đá ngọc khóc ở núi Sở, khóc chảy cả máu mắt. Văn Vương cho xem lại, quả là ngọc báu, mới đặt tên là Ngọc bích họ Hòa. Về sau, nó trở thành quốc bảo của nước Sở và được khắc thành ngọc tử truyền quốc (BTV).

1. Biện pháp chiết trung: Biện pháp điều hòa, đứng ở giữa không theo bên nào. (BTV)

1. Ca sĩ giọng cao nổi tiếng người Nga (BTV).

2. IKEA: Một thương hiệu đồ nội thất nổi tiếng thế giới, có xuất xứ từ Thụy Điển (BTV).

3. Bài từ Ngu mỹ nhân của nhà thơ Tần Quán (1049-1100) – một tác gia nổi tiếng thời Bắc Tống. Dịch nghĩa: Bích đào vốn trồng trên thượng giới, không phải loại hoa bình thường. Nhưng giờ lại nở ở chốn rừng sâu núi thẳm, không biết cành hoa như họa ấy nở vì ai? (BTV)

4. Dịch nghĩa: Rét mướt mưa bay tình vô hạn, chớ nói xuân khó màng, vì chàng thiếp say đâu có sao, chỉ sợ đến khi tỉnh rượu, lại tan nát cõi lòng (BTV).

5. Ca sĩ nổi tiếng Đài Loan (BTV).

6. Vu Đan: Phó viện trưởng Học viện Nghệ thuật và Truyền thông, Đại học sư phạm Bắc Kinh, thạc sĩ văn học cổ đại Trung Quốc, tiến sĩ văn học... Bà có các tác phẩm tiêu biểu như “Luận ngữ tâm đắc”, “Trang tử tâm đắc”... Chương trình “Cuộc đời nghệ thuật của bà được đông đảo khán giả truyền hình mến mộ.

9. Xe Smart là loại ô tô cỡ nhỏ hai chỗ. Xe Karting là loại xe đua cỡ nhỏ có

đặc điểm là bánh xe hở, một chỗ ngồi, rất thấp (BTV).

1. Trong mười loại tạng, đằm (mật) là trước tiên (BTV).

1. Nhị thập ngũ hiếu: Giới trẻ Trung Quốc hay nói, nhị thập tứ hiếu là hai mươi tư tấm gương hiếu thảo với cha mẹ, còn trường hợp thứ hai mươi lăm là “hiếu thuận” với người yêu (BTV).

1: Linus Torvalds (1969): nhà khoa học máy tính người Phần Lan, nổi tiếng với việc phát triển hệ điều hành Linux, một ví dụ nổi bật về phần mềm tự do và phát triển mã nguồn mở. Anh từng là sinh viên trường Đại học Helsinki.

4. Một kiểu bánh mỳ không có bột nở, khô, đặc và ít ngọt hơn, thường được ăn với bơ và mứt.

5. Pháo đài phòng thủ đầu tiên được xây dựng chạy ngang nước Anh dưới thời trị vì của hoàng đế Hadrian năm 122 sau Công Nguyên.

6. Nguyên văn câu trước Charles nói là “... have a nip”, có nghĩa là uống ngụm nhỏ, nhưng Ellie chơi chữ, dùng “nip” là động từ, có nghĩa là cắn, véo.

7. Bài xì lát (xì dách).

1. Nguyên văn tiếng Pháp: Ngược lại.

2. Lụa Đa-mát (damask) là loại lụa nổi tiếng thời kỳ Trung cổ, tên bắt nguồn từ thành phố Damascus - một thành phố lớn và náo nhiệt (là một phần của con đường tơ lụa) chuyên sản xuất và trao đổi buôn bán tơ lụa.

3. Oliver Cromwell (25/4/1599 - 3/9/1658) là một nhà lãnh đạo chính trị và quân sự người Anh, đóng vai trò quan trọng trong việc thành lập nền cộng hòa ở Anh và sau đó là Huân tước bảo hộ của Anh, Scotland và Ireland.

Bài từ nổi tiếng của Lục Du (1125-1209), nhà thơ thời Nam Tống. Bài từ xuất phát từ bi kịch của cuộc đời ông. Ông kết hôn với người em họ Đường Uyển. Mẹ ông không thích Đường Uyển và cũng không tán thành cuộc hôn nhân này nên đã chia cách họ. Mười năm sau, hai người gặp lại nhau ở Thâm Viên, Lục Du viết lên tường một bài từ rất bi phần là Thoa đầu phượng.

Không lâu sau, Đường Uyển chết, Lục Du vẫn còn lưu luyến mãi, viết bài thơ tình nổi tiếng Thâm viên được truyền tụng đến nay.

Bài thơ của Tô Thức (Tô Đông Pha) (1037-1101), nhà văn, nhà thơ nổi tiếng Trung Quốc đời Tống.

Tên tập truyện của nữ văn sĩ nổi tiếng Quỳnh Dao.

Còn gọi là Nguyệt Lão, vị thần chuyên quản việc hôn nhân theo truyền thuyết Trung Quốc.

Nhà vật lý học nổi tiếng, người Hoa đầu tiên được nhận giải Nobel. Ông kết hôn với Ông Phàm (28 tuổi) năm ông 82 tuổi.

Liễu Hạ Huệ (720-621 TCN): người nước Lỗ, thời Xuân Thu, nổi tiếng là một chính nhân quân tử.

Nhân vật nữ không có thực trong Xạ điêu tam bộ khúc (Anh hùng xạ điêu, Thần điêu hiệp lữ, Y thiên Đồ Long ký) của Kim Dung.

Một hình phạt dã man thời phong kiến: tứ chi của phạm nhân bị cột vào bốn

sợi dây buộc vào bốn con ngựa, con ngựa thứ năm cột vào cổ phạm nhân.

rai : 1 ha = 6,25 rai, 1 rai = 1.600m²

tapioca : Các sản phẩm sơ chế từ sắn (như sắn lát, bột sắn...)

giáp: Một cách đo lường thời gian ở một số nước Á Đông, 1 giáp bằng 12 năm

Soi : Hẻm

easy open : Loại hộp có móc khoén ở trên nắp, ể giật lên và mở hộp dễ dàng
Kinh lạc là đường khí huyết vận hành trong cơ thể, đường chính của nó gọi là kinh, nhánh của nó gọi là lạc, kinh với lạc liên kết đan xen ngang dọc, liên thông trên dưới trong ngoài, là cái lưới liên lạc toàn thân.

Nửa khắc: Tầm mười lăm phút.

Mắt hạnh: Mắt hình quả hạnh đào, là kiểu mắt tròn và có phần đuôi mắt dài, hình mẫu mắt lý tưởng của các cô gái.

Nguyên mạt: Chiếc khăn lụa dính máu của người con gái trong lần đầu tiên vào đêm động phòng.

Bình thê: Trong chế độ một chồng nhiều vợ, có từ hơn một chính thất trở nên thì gọi là bình thê. Có nghĩa là cả hai (hoặc nhiều) bà vợ đều là vợ cả, chính thất.

Chữ “Hầu” trong Hầu phủ đọc đồng âm với từ “con khi”.

Nhu động: Cử động như giun đất bò.

Chữ Xuyên tiếng Trung viết là: 川|.

Tức là gọi trai bao.

A hoàn bồi giá: Là a hoàn của nhà mẹ đẻ được gả đi theo khi tiểu thư lấy chồng.

Đường huynh: Anh họ đẳng nội.

Trong tiếng Trung, Sính Đình có nghĩa là tha thướt (chỉ người con gái xinh đẹp thướt tha).

Khé đất: Văn tự ruộng đất.

Cáo mệnh: Phụ nữ được phong hiệu.

Văn phòng tứ bảo là bốn vật dụng thiết yếu của người học thư pháp, bao gồm: Bút, nghiên, giấy và mực.

Bệnh tiêu khát: Trong Đông y chỉ chứng uống nhiều nước, tiểu tiện nhiều, bao gồm các bệnh đái đường, tháo nhạt... Thời cổ đại chưa có khái niệm về bệnh tiểu đường.

Viên phòng: Chỉ việc bắt đầu cuộc sống vợ chồng.

Đây là hai câu thơ trong bài “Ỗ Hoài” kỳ thứ mười lăm của Hoàng Cảnh Nhân (Nhà thơ thời Thanh). Dịch nghĩa là: Sao đêm nay đã không còn là sao của đêm trước, vì ai mà vẫn đứng trong gió sương này?

kinh lạc: Đông y chỉ mạch chủ và mạch nhánh.

Hung hữu thành trúc: Làm gì cũng phải có tính toán kĩ càng.

Quý nhĩ tiện mục: Trọng những gì mình nghe thấy hơn là nhìn thấy.

Mục vô dư tử: Chỉ trong mắt không có ai, là người tự cao tự đại.

Tử hư ô hữu: Chỉ chuyện tào lao, chuyện bịa.

Hữu mục cộng đồ: Chuyện ai cũng biết, ai có mắt cũng thấy.

Đồ vật tự nhân: Nhìn vật lại nhớ tới người.

Nhân trung kì kí: Chỉ người tài, người xuất chúng.

Kí tự long văn: Chỉ thần đồng, anh tài.

Văn chất bản bản: Nho nhã, lễ phép.

Bản bản hữu lễ: Cũng cùng nghĩa với văn chất bản bản.

Cầm(琴)sắc(瑟)tỳ(琵琶)bà(琶) là bốn loại nhạc cụ, phía trên bốn chữ này đều có bộ hai chữ vương, tổng cộng là tám chữ Vương (Bát đại vương).

Đào phi kí: Phi tần bỏ trốn.

Thứ tử: Con của thiếp thất.

Đích tử: Con của chính thất.

Bả tổng: Một chức quan.

Sát có nghĩa là hung dữ.

Quê Cầm: Tên của Vương thị.

Lôi Phong: Một chiến sĩ của Quân giải phóng Nhân dân Trung Quốc, anh được miêu tả là người vị tha, khiêm tốn, hết lòng vì Đảng và chủ tịch Mao Trạch Đông, anh còn trở thành đề tài cho cuộc vận động toàn quốc có tên “Noi theo tấm gương đồng chí Lôi Phong”.

Tứ năm hành tinh: Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ xếp thẳng hàng. Hay còn gọi là ngũ tinh tụ.

biên tu: Là một chức quan.

Hai câu đầu trong Hậu đình hoa (Hoa nở sân sau) của Triệu Mãnh (Đời Nguyên). Nghĩa là: Một chiếc thuyền lá trên khe suối, bên bờ phù dung nở rộ.

Đây là một câu đối với ý là: “Ánh trăng trên mặt nước khiến màn đêm trở nên đẹp lung linh, hoa mai bên suối như được trang điểm nhẹ nhàng.”

Đông xưởng là một trong bốn cơ quan giám sát được Hoàng đế thời nhà Minh thành lập nhằm giám sát hành vi, cử chỉ của các quan lại thuộc mọi cấp. Bốn cơ quan đó gồm: Cẩm y vệ, Đông xưởng, Tây xưởng và Nội hành xưởng. Danh từ chung để gọi bốn cơ quan đó là Xưởng vệ.

Ngỗ tác: Tên một chức lại để xét nghiệm tử thi.

Tống Từ (tiếng Trung: 宋慈) (1186 - 1249), tự Huệ Phủ, người huyện Kiến Dương, tỉnh Phúc Kiến thời Tống. Ông là nhà pháp y học trứ danh đời cổ xưa của Trung Quốc và cũng là của thế giới. Ông viết quyển “Tẩy Oan Tập Lục” (洗冤集录), một quyển sách chuyên môn về pháp y học sớm nhất trên toàn thế giới.

Phong quan: là vân ngang nằm giữa đốt thứ nhất và đốt thứ hai của ngón cái trong lòng bàn tay.

Nhị công chúa An Ninh.

Ý chỉ việc lập gia đình riêng sau khi hủy hôn.

Chữ 好 Hảo (Tốt) được ghép bởi hai chữ 女 (Nữ, con gái) và chữ 子 (Nam, con trai).

Chủng đậu: Nghĩa là cách chủng ngừa đậu mùa.

Quan phu: Ở đây chỉ người góa vợ.

Là câu nói của Triệu Vân trong Tam Quốc Diễn Nghĩa. Cả câu là: “Đại trượng phu chỉ hoạn công danh bất lập, hà hoạn vô thê”. Ý muốn nói rằng: Thứ mà đàn ông cần quan tâm là công danh sự nghiệp, chứ không phải việc thành gia lập thất.

Văn Tử Hằng đọc phiên âm giống với Văn Tử Hanh. Mà Văn Tử trong lời của Tử San có nghĩa là con muỗi, còn “hanh” là kêu rên. Nên Tưởng Nhược Nam mới ví von như vậy.

Là chứng bị khí hư và ngoại tà xâm nhập, biểu hiện trên lâm sàng đều có triệu chứng khí hư như thở gấp, ngại nói, tự chảy mồ hôi và biểu chứng sốt rét, đau mình, đau đầu, ngạt mũi.

Trong y học cổ truyền, bệnh viêm tắc động mạch chi dưới được mô tả trong phạm vi các chứng “Thoát thư”, “Thoát cốt thư”, “Mạch tỳ”, “Thập chỉ linh lạc”.

Tam phục thiên: Khoảng thời gian từ tháng Sáu đến tháng Chín dương lịch.

Đông y gọi các thứ bệnh đau buồn trong lòng là can khí.

Tương phi trúc: Trong lịch sử Trung Quốc, vào thời Ngũ Đế có Nga Hoàng và Nữ Anh đều là con gái của Đế Nghiêu và cùng là vợ của Đế Thuấn. Lần Đế Thuấn đến đất Thương Ngô bên bờ sông Tương thì ngã bệnh qua đời, hai bà ngồi cạnh mộ bên bờ sông Tương khóc ròng rã suốt bảy ngày bảy đêm. Chỗ nước mắt của hai bà rơi xuống mọc ra bụi trúc nên người đời gọi luôn đó là “Tương phi trúc”, sau khi khóc than thì Nga Hoàng cùng Nữ Anh đều trầm mình xuống sông để tuần tiết theo chồng.

Loại cảm ứng này là...

Sự kiện Phong trào Nghĩa Hòa Đoàn năm 1900. Sau khi Liên quân tám nước Anh, Pháp, Nhật, Nga, Đức, Mỹ, Italia, Áo đánh vào Bắc Kinh, Từ Hy Thái Hậu đã bắt lực, chấp nhận ký bản Hiệp ước Tân Sửu với 11 nước Anh, Pháp, Nhật, Nga, Đức, Mỹ, Italia, Áo, Tây Ban Nha, Bỉ, Hà Lan. Đây là một hiệp ước bất bình đẳng, là hiệp ước bán nước nhục nhã xưa nay chưa từng có của xã hội Trung Quốc.

Điều may mắn không đến hai lần cùng lúc, tai họa không bao giờ đến một mình.

Pardon: là “Xin lỗi?”, ý hỏi một cách lịch sự đối phương vừa nói gì khi không nghe rõ.

Bandari: nhóm nhạc nổi tiếng của Thụy Sĩ được thành lập vào năm 1990.

Bandari tạo riêng cho mình một nét nhạc rất độc đáo: đưa thiên nhiên vào âm nhạc.

Shakespeare (1564-1616): nhà văn, nhà viết kịch vĩ đại người Anh.

Wordsworth (1770-1850): nhà thơ lãng mạn người Anh.

Chỉ vợ chồng không hợp nhau.

Valentin Louis Georges Eugène Marcel Proust (10/7/1871 - 18/11/1922):

nhà văn người Pháp, được biết đến nhiều nhất với tác phẩm Đi tìm thời gian đã mất (*À la recherche du temps perdu*).

Chính xác.

Vì điều gì?

Hiểu không?

Thì sao cơ?

Nhân Vương kinh, hay còn gọi là Bát Nhã Nhân Vương kinh, tên đầy đủ là Bát Nhã Nhân Vương hộ quốc thần bảo ký kinh, là một bộ kinh bao gồm khoảng 40 bài kinh Đại thừa được gọi chung dưới tên này với nội dung, mục đích hướng dẫn hành giả đạt được trí Bát Nhã, thành tựu Bát Nhã Ba La Mật Đa. Bộ kinh này là một phần quan trọng của bộ Kinh Phương đẳng, được ghi lại từ thế kỷ thứ nhất trước công nguyên đến khoảng thế kỷ thứ năm trước công nguyên.

Thiên điều: là một loại cây thân thảo, có nguồn gốc từ các nước miền Nam châu Phi và châu Mỹ nhiệt đới. Hoa bao gồm ba lá đài màu da cam rực rỡ, ba cánh hoa màu lam ánh tím. Tròng hoa màu lam sẫm, nhụy màu trắng. Hai trong số ba cánh hoa hợp lại thành tuyến mật hình mũi tên.

Vương Lão Cát: một loại đồ uống giải nhiệt của Trung Quốc, thành phần gồm: tiên thảo, đàn hoa, hoa cúc, kim ngân hoa, hạ khô thảo, cam thảo.

Bài hát chủ đạo trong một bộ phim truyền hình về tình yêu học đường lần đầu tiên được làm theo thể sitcom, có trong album Mùa đông ở Bắc Kinh do hãng Warner Music phát hành vào 1/1/2010.

“Lá sen xanh biếc liền trời thăm. Nắng chiếu hoa sen lạ sắc hồng.” Hai câu thơ trích trong Hiếu xuất Tĩnh Từ Tự tổng Lâm Tử Phương (Buổi sớm ra chùa Tĩnh Từ tiền Lâm Tử Phương) của nhà thơ Dương Vạn Lý thời Nam Tống, Trung Quốc.

“Hồng nhan thấm thoát xuân qua, Hoa tàn người vắng ai mà biết ai.” Trích bài Táng hoa từ (Bài từ chôn hoa) trong tiểu thuyết nhà của Tào Tuyết Cần đời Thanh, Trung Quốc.

Blue trong tiếng Anh vừa có nghĩa là màu xanh da trời vừa có nghĩa là nỗi buồn.

Sherry, cô không sao chứ?

CBD: viết tắt của Central Business District, khu trung tâm hành chính và thương mại của một quốc gia hay một thành phố.

Immanuel Kant (1724 - 1804): triết gia nổi tiếng người Đức.

Câu lưu: một hình thức bắt giữ tạm thời, trong khoảng một thời gian ngắn để điều tra.

Cây cầu độc mộc: chỉ chiếc cầu làm từ thân cây khô, bắc qua sông, qua rạch.
Viêm Đế: một vị vua huyền thoại của các dân tộc, chịu ảnh hưởng của nền văn hóa Trung Hoa, một trong Tam Hoàng và được coi là anh hùng văn hóa Trung Hoa. Câu nói này ý chỉ Trung Hoa là một đất nước trọng văn hóa, lễ nghĩa.

Tiếng địa phương của người Tứ Xuyên, tương đương với “kiểu quái gì”.

Penthouse là căn hộ nằm trên tầng cao nhất của một tòa nhà, người ta còn gọi là căn hộ thông tầng.

Sát thủ chuyên nghiệp.

Tử kinh: là một loài cây thân gỗ, các lá to và dày cùng các hoa đỏ ánh tía nổi bật. Hoa tử kinh cũng là biểu tượng trên lá cờ Hồng Kông.

Đã bắt hạnh rồi thì cũng phải bắt hạnh một cách tốt nhất.

(1) Một kiểu nhân vật trong truyện manga, bề ngoài hiền lành nhưng trong lòng rất xấu xa.

(2) Ý chỉ khái niệm “ngược” trong truyện ngôn tình.

(3) Viết tắt của Central Business District: khu trung tâm hành chính và thương mại của một quốc gia hay thành phố.

(4) Một vị thuốc giúp thanh nhiệt, giải độc, lợi yết hầu.

(5) Ý của câu thành ngữ này là chỉ lâu đài gần bờ nước sẽ được ánh trăng chiếu sáng trước tiên, thường dùng để ví với việc ở gần thì được ưu tiên.

Hiện nay, người ta vẫn thường dùng câu: “Cận thủy lâu đài” để ví với việc ở gần thì được ưu tiên trước.

(6) Grandet: nhân vật chính trong cuốn tiểu thuyết 'Eugénie Grandet' của Honoré de Balzac, nổi tiếng vì sự giàu có, khôn ngoan và đặc biệt là vô cùng keo kiệt.

(7) Trong thần thoại Hy Lạp, Medusa là một con quỷ trong ba chị em quỷ có tên chung là Gorgon.

(8) Có nghĩa là cảm giác không chân thực.

(9) Ý chỉ người có nhiều tài năng.

(10) Nữ nhà văn Trung Quốc với những tác phẩm tiêu biểu như: 'Bá vương biệt cơ, Thanh xà, Cây cầu sinh tử...'

(11) Có nghĩa là: sống ngày nào vui ngày ấy.

(12) Viết tắt của tên Cố Bình An: Gu Ping An.

(13) Có nghĩa là: Cố công chúa, / Em đồng ý lấy anh nhé? / Thảm

Thu Cúc: Tên nhân vật chính trong bộ phim Thu Cúc đi kiện của đạo diễn Trương Nghệ Mưu.

Chu Bát Bì: Tên địa chủ gian ác trong tác phẩm Bán dạ kê khứu của nhà văn Cao Ngọc Bảo. Tên địa chủ này thường giả tiếng gà gáy để bắt người ở dậy sớm làm việc.

Nhân vật “Tiểu Thanh” trong Bạch xà truyện.

THÔI SÁO Vua Tuyên Vương nước Tề thích nghe sáo, và lúc nào muốn

nghe, bắt ba trăm người cùng thổi một loạt. Trong ba trăm người ấy, có Đông Quách tiên sinh không biết thổi sáo, nhưng cũng lạm dự vào đây để kiếm lương ăn. Đến khi vua Tuyên Vương mất, vua Mẫn Vương nối ngôi, cũng thích nghe sáo. Nhưng chỉ muốn nghe riêng từng người một mà thôi. Đông Quách tiên sinh thấy thế, tìm đường trốn trước. (Hàn Phi Tử)

Lâm Ngữ Đường (10/10/1895 – 26/3/1976), tên chữ Ngọc Đường, là nhà văn nổi tiếng của Trung Quốc. Ông được xem là người có công lớn trong việc giới thiệu văn hóa Trung Quốc ra thế giới, với những cuốn sách bằng tiếng Anh, nói về nghệ thuật, văn hóa và nhân sinh quan của người Trung Quốc.

“Such a fruitcake ! ” là một câu chữ có nghĩa là “Đồ gay!” hoặc “Đồ điên!”

Thái tang tử - Tân Khí Tật Nguyên văn Niên thiếu bất thức sâu tư vị, ái thượng tầng lầu. Ái thượng tầng lầu, vi phú tân từ cường thuyết sâu. Nhi kim thức tân sâu tư vị, dục thuyết hoàn hưu. Dục thuyết hoàn hưu, khước đạo thiên lương hảo cá thu Văn dịch Người đang còn trẻ thì không rõ cảm giác ưu sầu, thích đăng cao nhìn về nơi xa. Thích đăng cao nhìn về nơi xa, vì ngâm phú tân từ mà miễn cưỡng nói sâu. Mà hiện tại ném hết cảm giác ưu sầu muốn nói rồi lại không nói gì. Muốn nói mà không nói gì, lại chỉ nói: “Mùa thu mát mẻ làm sao!”

Tương: Tên gọi khác của tỉnh Hồ Nam, Trung Quốc

Công tước xứ Windsor: Chuyện tình của Edward VIII nước Anh và những ngày hạnh phúc bên người phụ nữ của mình - Wallis Simpson.

“Ngư Dương bề cổ động địa lai” trong tác phẩm “Trường hận ca” của Bạch Cư Dị. Vu Dương và Ngư Dương đều có phiên âm là Yu Yang.

Raphael, Titian là những họa sỹ nổi tiếng thời kì phục hưng ở Tây Âu.

Albrecht Dürer (1471- 1528): Họa sỹ người Đức

Năm sản xuất của xe.

Tên viết tắt của loại xe Thunderbird do hãng Ford sản xuất.

Dòng xe ô-tô đặc trưng của Mỹ có vẻ ngoài được thiết kế nam tính và mạnh mẽ, là biểu tượng và phong cách của người Mỹ những năm 70-80 thế kỷ trước, tiêu biểu với các dòng Ford Mustang, Chevrolet Camaro và Dodge Challenger/Charger...

Một loại dầu chống gỉ.

Một môn thể thao được cải biên từ bóng chày để dành cho trẻ con chơi.

Thú có vú thuộc họ Dasypodidae ở miền nam Bắc Mỹ và Nam Mỹ.

Một cách gọi xe Cadillac.

Chỉ những người ở khu vực Đông Bắc của Mỹ

Một ban nhạc rock của Mỹ được thành lập vào năm 1995, đã từng có ba albums liên tiếp xếp hạng nhất trên Billboard 200.

Chữ cái đầu của một từ chửi bậy trong tiếng Anh, còn dùng để chỉ hành động quan hệ tình dục.

Ở đây Nathan dùng câu nói “If it harelips the governor” có nghĩa là bất chấp

hậu quả, một câu mà người Texas hay nói.

Nekkid Boobs and Butts Club (tiếng Anh)

Kiểu tóc chia nhọn giữa đầu, hai bên được cạo sạch tóc.

Tên một công ty của Canada được thành lập năm 1930, cung cấp miễn phí dịch vụ chào đón những gia đình sắp có sự thay đổi trong lối sống, như là chuyển nhà, tổ chức đám cưới, sắp sinh con, v.v...

Một loại nút thắt có thể trượt đi trên dây để điều chỉnh độ rộng của vòng dây.

Kí hiệu của Thang độ Fujita hay Thang độ Fujita–Pearson, một thang đo sức gió và khu vực ảnh hưởng của lốc xoáy được lập bởi nhà khí tượng học Fujita Tetsuya của Đại học Chicago năm 1971. Chúng gồm 6 cấp độ từ 0 đến 5. Cấp 0 là cấp thấp nhất.

Internal Revenue Service: Tổng cục thuế Mỹ

Một loại thuốc kháng sinh dành cho trẻ em

Big D: biệt danh của Dallas

Mullet có nghĩa là cá đuối (tiếng Anh)

Đơn vị km/h

Một món ăn Mexico làm từ ngũ cốc, thịt băm, ớt, dầu, rồi đem hấp.

Một loại xe ô-tô mà các hàng ghế sau ghế lái xe có thể bỏ ra hoặc gấp lại, và khoang chứa đồ sau ghế hành khách cũng được nới rộng hơn so với các loại xe khác, mục đích ban đầu của dòng xe này là để chở đồ.

Điểm khác biệt giữa trò bóng bầu dục cờ và bóng bầu dục thông thường là thay vì giành bóng trực tiếp từ đối thủ, người ta gỡ lá cờ trên thân người cầm bóng.

Một kiểu ghi điểm trong môn bóng bầu dục.

Một ban nhạc Alternative rock của Mỹ.

(1) Một số người sẽ nhầm lẫn khái niệm cổ tức với khái niệm lợi nhuận mà chúng ta đang thảo luận trong chương này. Lợi nhuận là số tiền mà công ty kiếm được hàng năm sau khi đã trừ đi tất cả các chi phí và thuế. Cổ tức là khoản tiền mà công ty trả cho các cổ đông trên cơ sở lợi nhuận chia theo cổ phần mà họ đóng góp. Một công ty có thể có lợi nhuận khổng lồ tuy nhiên không nhất thiết phải trả cổ tức.

(1) Đây là một chỉ số quan trọng trong chính sách kinh tế - tiền tệ của một quốc gia.

(1). Stephen King: nhà văn chuyên viết truyện kinh dị nổi tiếng của Mỹ.

(*) Danh sách này không bao gồm các công ty đã sáp nhập vào công ty khác.

(1) Home run: khái niệm trong bóng chày, cú đánh cho phép người đánh chạy quanh ghi điểm mà khỏi phải dừng lại.

(2) Trong cuốn sách này, chúng ta sẽ gặp một số vấn đề phức tạp xuất hiện khi các công ty chia nhỏ cổ phiếu của họ - chia một cổ phiếu thành hai cổ phiếu, chia một cổ phiếu thành ba, v.v... Nếu bạn đầu tư 1.000 đô la vào 100 cổ phiếu của công ty X, mỗi cổ phiếu có giá 10 đô la, sau đó một cổ phiếu

được chia nhỏ thành hai cổ phiếu, và bạn nghiêm nhiên có 200 cổ phiếu với giá 5 đô la một cổ phiếu. Hai năm sau, giả định giá cổ phiếu tăng lên 10 đô la và bạn sẽ có số tiền lớn gấp đôi. Tuy nhiên, với một người không biết gì về chia nhỏ cổ phiếu, anh ta sẽ cho rằng bạn chẳng được thêm gì, vì cổ phiếu bạn mua với giá 10 đô la lại bán ra với giá 10 đô la. Trong trường hợp của Subaru, cổ phiếu thực sự chưa bao giờ được bán với giá 312 đô la. Cổ phiếu đã được chia nhỏ từ một cổ phiếu thành tám cổ phiếu trước khi giá tăng, vì vậy thực chất giá cổ phiếu tại thời điểm đó chỉ có 39 đô la ($312:8$). Để phù hợp với mức giá này, tất cả các số liệu trước khi chia nhỏ đều phải chia cho 8. Đặc biệt mức giá thấp 2 đô la vào năm 1977 sau khi được “điều chỉnh chia nhỏ” chỉ còn 25 xu một cổ phiếu ($2:8=0,25$ đô la), mặc dù thực chất cổ phiếu không bao giờ bán ở mức giá 25 xu. Các công ty nói chung không muốn giá cổ phiếu của họ tính theo đô la quá cao, đó là lý do vì sao các công ty chia nhỏ cổ phiếu.

(1) Trong nguyên văn tiếng Trung là “Hạ ca”, cách gọi này thường dùng để chỉ tôn trọng trong các bậc đàn anh, chính vì thế khi Phúc Sinh nghe thấy liền có cảm giác Hạ Trường Ninh là xã hội đen (BTV)

(2) Vương Hy Phượng, còn gọi là Phượng ót – một nhân vật nổi tiếng sắc sảo, ghe gớm trong tiểu thuyết Hồng lâu mộng của Tào Tuyết Cần (BTV)

(3) Thím Tường Lâm là nhân vật trong truyện ngắn Lễ cầu phúc của Lỗ Tấn (BTV)

(1) Trong hệ thống giáo dục Trung Quốc có một trường dạy cho những người trưởng thành. Đối tượng đến học là những người đã thành niên nhưng chưa có đầy đủ kiến thức của các cấp. Trường này dạy đủ trình độ các cấp như cao đẳng, đại học, thạc sĩ (BTV)

(2) Tôm chân mềm: Chỉ người nhát gan (BTV)

(1) Nạp Tây: Một dân tộc thiểu số ở vùng Lệ Giang, sống chủ yếu ở khu vực thành cổ của thành phố Lệ Giang, tỉnh Vân Nam (BTV)

(2) Đào Tiềm (365-427) từng than rằng: “Ngã khởi năng vị ngũ đầu mễ chiết yêu” (Sao ta lại có thể vì năm đấu gạo mà chịu khom lưng). Người đời sau dùng điểm này để chỉ việc người quân tử không chịu vì lợi lộc mà luôn cúi kẻ tiểu nhân, có quyền thế, hoặc con người luôn phải cạnh tranh nỗi lo cơm áo gạo tiền (BTV)

(3) Biện Hòa: Xưa nước Sở có người tên Biện Hòa, tìm được viên đá ngọc quý bèn dâng cho Sở Lệ Vương, Lệ Vương đưa cho thợ làm ngọc xem, thợ nói: “chỉ là đá”. Vương bèn sai chặt chân trái Hòa. Lệ Vương mất, Hòa lại dâng lên Vũ Vương, Vũ Vương đưa cho thợ làm ngọc, lại nói rằng: “chỉ là đá”. Vũ Vương sai người chặt chân phải của Hòa. Vũ Vương chết, Văn Vương kế vị, Hòa ôm đá ngọc đến chân núi Sở khóc ba ngày ba đêm, lệ cạn mà chảy ra máu. Văn Vương nghe thấy, sai người hỏi nguyên do, bèn cho thợ làm ngọc xem kỹ, gia công được kho báu, bèn cho đặt là Ngọc Biện Hòa.

Về sau, những viên ngọc tuyệt thế đều được gọi là ngọc Biện Hòa (BTV)

(4) Thổ ty: Chức quan thế tập của thủ lĩnh các dân tộc thiểu số ở Trung Quốc thời Nguyên, Minh, Thanh; ở Việt Nam thời trước cách mạng tháng Tám (BTV)

(1) Trích trong sách Liệt tử, thiên Hoàng đế, có nghĩa là: Ai coi trọng bề ngoài thì nội tâm nhất định sẽ kém cỏi (ND)

(1) Trích trong “Thư gửi Trần Bá Chi” của Khưu Trì (464-508, tác gia thời Nam Bắc Triều) dịch nghĩa: Mùa xuân tháng ba, cỏ cây Giang Nam tươi tốt, hoa cỏ sinh sôi, bầy oanh chao liệng (BTV)

(2) Trà viên thường có hai loại, một là nơi trồng trà, hai là nơi uống trà giải trí. Trà viên ở trong truyện bao gồm cả hai hình thức trên (BTV)

(3) Trích trong bài từ Thoa đầu phong của Lục Du, nghĩa là: Đôi tay xinh đẹp của nàng nâng chén rượu ngon. Bài từ được làm khi Lục Du và người vợ bị bắt ép phải ly biệt là Đường Uyển trùng phùng ở vườn thắm, ông đề bài từ lên tường, Đường Uyển cũng họa lại một bài, không lâu sau nàng u uất mà chết (BTV)

(4) Thâu đắc phù sinh bán nhật nhân: Câu thơ trong bài Đề Hạc Lâm tự bích (Đề trên tường chùa Hạc Lâm) của nhà thơ đời Đường, Lý Thiệp, nghĩa câu thơ là giải thoát bản thân khỏi sự phiền não, buồn chán để bản thân tới một nơi thoát tục, tu dưỡng tâm hồn (ND)

(1) Trích trong sách Mạch Tử, thiên Cáo Tử thứ mười lăm, có nghĩa là: Phàm những người nhận nhiệm vụ của trời ban thì bản thân phải chịu vất vả, tôi rèn tâm chí trước tiên (ND)

(2) Super Boy: Một cuộc thi giọng hát hay dành cho nam giới của đài truyền hình Hồ Nam, tổ chức hai năm một lần (ND)

(1) Những trợ từ trong Hán văn cổ (BTV)

(2) Ba Y: Trong tiếng của dân tộc Duy Ngô Nhĩ và Kazakhstan có nghĩa là tài chủ, chỉ những người tiêu tiền (ND)

(3) Túy Ông đình ký: Một bài văn nổi tiếng của Âu Dương tu (BTV)

(4) Effendi: Một nhà vật nổi tiếng thông minh, tài trí trong truyền thuyết của dân tộc Đột Quyết ở Tân Cương (BTV)

(1) Lúc này tình cảm và cách nhìn nhận của Ninh Phúc Sinh đối với Hạ Trường Ninh có sự thay đổi, nên người dịch cũng thay đổi ngôi thứ ba (ND)

(1) Là ép thành từng bánh hình tròn (BTV)

(1) Trong tiếng Trung, cụm từ “ăn đậu phụ” còn chỉ hành vi thân mật nam và nữ (BTV)

(1) Nghĩa là sau khi thất bại liền cảm thấy bất lực. Sau này dùng để chỉ tính cách mạnh mẽ, ương ngạnh trở nên dịu dàng, mềm mỏng (ND)

(1) Trong tiếng Trung, từ “cổ lên” có nghĩa đen là “thêm dầu” (BTV)

(2) Diệt Tuyệt sư thái: Chương môn phái Nga My trong tiểu thuyết Ý Thiên Đồ Long Ký của Kim Dung. Trong ngôn ngữ giới trẻ Trung Quốc phụ nữ

được gọi là Diệt Tuyệt sư thái thường có học vị Tiên sĩ, tính tình nghiêm khắc (BTV)

(3) Đê Tô Công là một trong mười cảnh đẹp của Tây Hồ. Con đê rộng ba mươi sáu mét, phong cảnh rất đẹp (ND)

(4) Đôn Hoàng: Là một thị xã thuộc thành phố Tũn Tuyền, tỉnh Cam Túc (ND)

(5) Tả quyển là những sách vở còn lại ở di chỉ Đôn Hoàng. Tục văn hay còn gọi là thông tục văn, thường là những sáng tác thơ, văn, ca phú (ND)

(6) Đàn từ: Một hình thức nghệ thuật dân gian vừa hát vừa nói, lưu hành ở các tỉnh miền Nam, Trung Quốc vào thời Thanh (ND)

(1) Em Lâm: Ý chỉ Lâm Đại Ngọc, một nhân vật trong tiểu thuyết Hồng Lâu Mộng là tri âm tri kỷ của Giả Bảo Ngọc (ND)

(2) Châu Bát Bì: Là một địa chủ ác bá, một nhân vật phản diện điển hình dưới ngòi bút của nhà văn nổi tiếng Cao Ngọc Bảo, tên thật là Châu Xuân Phú (ND)

(1) Câu thơ của Ngô Xương Thạc – bậc thầy về thơ pháp, kim thạch thời cận đại; nghĩa là “hoa mai mười dặm thơm cả biển thuyết, giữa chốn đầy hoa mai, tựa mình như nhành lan” (BTV)

(2) Ninh Phúc Sinh xử xiên đáng vẽ Chanh Đa giống như Phan Kim Liên chờ Tây Môn Khánh (BTV)

(3) Hoàng phong vĩ hậu châm, tối độc phụ nhân tâm: Ong vàng kim châm sau đuôi, còn ác độc nhất chính là trái tim phụ nữ (ND)

(4) Vương Bảo Xuyến, nhân vật thời cổ đại, là con gái của tể tướng Vương Doãn dưới triều Đường ý Tông, không nghe lời cha mẹ dạy, lấy Tiết Quý Bình nghèo khó. Sau khi bị đuổi ra khỏi nhà, Tiết Quý Bình xung quân, Vương Bảo Xuyến một mình sống khổ cực suốt mười tám năm ở Hàn Dao. Sau này Tiết Quý Bình trở thành quan lớn trong triều đã đón Vương Bảo Xuyến về phủ, nhưng nàng chỉ hưởng cuộc sống hạnh phúc đúng mười tám ngày thì chết (BTV)

(5) Chữ bằng do hai bộ nhục tạo thành, ở đây Hạ Trường Ninh chơi chữ, nhục có nghĩa là thịt (ND)

(1) Bàn giặt quần áo: trước đây khi chồng có lỗi với vợ thường bị vợ phạt quỳ trước bàn giặt quần áo

(1) Tahiti: Tahiti là đảo lớn nhất của của Polynésie thuộc Pháp, nằm ở phía nam Thái Bình Dương. Đây là trung tâm kinh tế văn hóa và chính trị của Polynésie thuộc Pháp (ND)

(1) Cho tôm vào rượu, tôm sẽ say cho đến chết (ND)

(1) Câu chuyện về ngư phủ và vị thần trong Nghìn lẻ một đêm (BTV)

(2) Rượu nước hai: Rượu nước đầu là loại 75 độ, rượu nước hai có nồng độ nhẹ hơn

(3) Trong tiếng Trung từ “mất mặt” có nghĩa là không biết xấu hổ, không có

thể diện, nghĩa mặt chữ là “đánh mất mặt” vì thế Phúc Sinh mới mắng Hạ Trường Ninh là đồ không cần mặt mũi, không cần da (BTV)

(1) Ngụ ý câu này là: Phật là bậc đại từ, đại bi và đại năng, là đáng giác ngộ, vì thế đâu cần nén hương của con người. Trong trường hợp này, Ninh Phúc Sinh vừa tự cổ vũ bản thân, vừa thăm mắng Ngũ Nguyệt Vy không xứng để cô phải tranh giành (BTV).

Quasimodo: Anh gù trong tiểu thuyết Nhà thờ Đức Bà Paris, còn được biết đến với tên “Thằng gù ở nhà thờ Đức Bà”.

Hai nữ minh tinh nổi tiếng của thập niên 80, 90 thế kỷ trước.

Hai người phụ nữ được biết đến với gương mặt không mấy xinh đẹp.

Nê và Nghê là hai từ đồng âm.

Nam uống hoócmon và chuyển đổi giới tính thành nữ.

“Ăn dấm” còn có nghĩa bóng là “ghen”.

“Trường hận ca” của Bạch Cư Dị.

Vong Xuyên: dòng sông dưới Địa ngục.

Gia, nghĩa gốc là ông, ở đây dùng để chỉ người có địa vị cao.

Dùng thủ đoạn phi pháp đối phó với chuyện phi pháp.

Người mặc áo xanh.

Đেম cói.

Cái bóng, ở đây ý chỉ về cái bóng đã xuất hiện bên Tinh Hồn lúc mới tới thế giới này.

Phòng gác, phòng bên.

Kẻ biết võ.

Nam chính trong bộ phim “Bá Vương Biệt Cơ”, thừa nhỏ Trình Diệp Y bị bán tới đoàn kịch, trưởng đoàn đã đào tạo Trình Diệp Y thành hoa đán (diễn viên nam đóng vai nữ trong kịch).

Vật dụng trong thư phòng: Giấy, nghiên, bút, mực.

Bài thơ “Oán tình” của Lý Bạch, Tản Đà dịch.

Một tổ hợp gồm nhà, sân, vườn.

Loại cây song tử điệp ở miền Đông Bắc, Trung Quốc.

Ông ngoại.

Trích đoạn trong bài “Liên vũ độc ẩm” của Đào Uyên Minh.

Tử khí đông lai nghĩa là “Mây tía từ phía đông đến”, mây tía chỉ sự may mắn phúc trạch.

Câu này ám chỉ những người con trai chuyên sống dựa dẫm vào con gái, là một câu mang nghĩa xấu.

Người điên.

Cách gọi anh em thân thiết trong nhà.

Con do chính thất sinh ra.

Tiểu di: Dì út.

Chỗ ngồi đặc biệt sang trọng.

Con trai của thân vương hay con trai của Thái tử cũng đều gọi là “Thế tử”.
Y phục theo hình con rắn dùng cho các vị thân vương, hoàng tử.

Trang phục hoàng cung.

Cây ngọc đón gió.

Trúng tiếng sét ái tình.

Mãng bào tứ trảo: Áo bào theo hình móng xà bốn vuốt, biểu thị cho địa vị thân vương.

Trước đây Vĩnh Dạ xưng hô không rõ giới tính là dụng ý của tác giả.

Mình chàng đi xuống sông. Vĩnh Dạ có trăng song hành.

Đình xây giữa hồ.

Loại côn trùng có độc.

“Hong” trong “hong bài”, “quan” trong “tiểu quan”, “hong quan” được hiểu là nam kỹ có địa vị nhất.

Hồng Hạnh là một nhân vật thời cổ đại của Trung Quốc đã trèo tường ra ngoài ngoại thành.

Người không có con là bất hiếu với tổ tiên.

Người bỏ tiền ra thuê.

Tiểu đình nằm cách cổng thành mười dặm.

Thái tử phi tương lai.

Trích bài thơ “Giang tuyết” của Liễu Tông Nguyên.

Miếng ngọc tròn, ở giữa rỗng như đồng xu, từ tâm hướng ra có một khe hồng.

Chữ “phẩm” 品

Thiệp ghi ngày tháng năm sinh.

Chữ Tù: 囚

Chữ Khôn: 困 (nghĩa là “nhốt”).

Bằng 1/10 của một đấu.

Cầm sống: Vẫn chuộc lại được; Cầm chết: bán đứt.

Người thuê mình.

Y phục ngày xưa thường có nhiều lớp, trung y là lớp áo mặc ở giữa.

Dịch nghĩa: Ráng chiều rơi xuống, cùng cánh cò đơn chiếc đều bay.

Cúng tế vào mùa thu.

Những vật tổ được coi như biểu tượng của một gia đình hoặc một tộc người.

Kim kê độc lập: Một thế võ mà người thi triển co một chân, đứng trên một chân.

Y phục mang lại sự may mắn.

Nhân vật Lỗ Chí Thâm trong Thủy Hử.

Lầu Hái Sao.

Thời phong kiến, họ đặt ra thất xuất đối với một người vợ để bó buộc người phụ nữ trong khuôn khổ gia đình. Thất xuất gồm có: Không con, tà dâm, không thờ cha mẹ chồng, lăm điều, trộm cắp, ghen tuông, bị bệnh khó chữa.

Mình chàng đi xuống sông. Vĩnh Dạ có trăng song hành.

Mãng phục: Một thứ phẩm phục, trên áo thêu như rồng nhưng kém rồng một vuốt.

Chữ ‘hồi’: 回

Nơi ngắm mặt trời lặn.

Cách gọi trang trọng.

Lều bày tỏ lòng hiếu kính với Tiên hoàng dành cho các quan.

Ngõ phía Đông.

Nơi giặt quần áo.

(1) Dụng tâm lương khổ: thành ngữ, ý muốn nói đến việc lao tâm khổ tứ, chịu khó suy nghĩ về chuyện gì đó.

(1) BA: người quản lý.

(1) Thành ngữ “thêu hoa trên gấm”: ý chỉ việc làm thừa thãi.

(2) Estée Lauder và Shiseido là hai nhãn hiệu mỹ phẩm nổi tiếng của Mỹ và Nhật Bản.

(3) Đồng sự: thành viên hội đồng quản trị.

(4) Sữa tươi tưới lên đầu: nguyên văn là “thế hồ quán đỉnh”, trong Phật giáo chỉ sự giác ngộ một cách triệt để.

(5) Thiên thượng thiên hạ duy ngã độc tôn: là thuyết trong Phật giáo, có nghĩa là: Trên trời, dưới đất chỉ một mình ta mà thôi.

(1) Tổng giám tài vụ: tiếng Anh là CFO, trong tiếng Việt là giám đốc tài chính.

(1) Brunch: bữa ăn giữa bữa sáng và bữa trưa.

(2) CBD viết tắt của từ Central Business District, khu trung tâm hành chính và thương mại của một quốc gia hay một thành phố.

(3) Bộ phim này có tên là _Cuộc sống tươi đẹp (Life is beautiful),_ tác phẩm điện ảnh kinh điển của Ý năm 1998. Phim đoạt ba giải Oscar và năm mươi hai giải thưởng khác.

(1) Thế thái viêm lương: lòng người thay đổi, thói đời đen bạc.

CBD: viết tắt của Central business district. Ngày nay, CBD được hiểu là khu vực có xu hướng phát triển mang tính chuyên môn hóa cao, là trung tâm bán lẻ, trung tâm thương vụ, trung tâm dịch vụ và cũng là trung tâm văn hóa, hành chính, thông tin...

(1) Đập nổi chìm thuyền có nghĩa “quyết đánh đến cùng”, dựa theo điển tích: Hạng Vũ đem quân đi đánh Cự Lộc, sau khi qua sông, ông ra lệnh chìm hết thuyền, đập vỡ hết nổi niêu để binh sĩ thấy không có đường lui, phải quyết tâm đánh thắng.

(1) Kỳ kinh bát mạch: Theo người xưa, bốn khí dương từ trên đi xuống (thiên khí) và bốn khí âm (địa khí) từ dưới đi lên, tám dòng khí hóa trên giao lưu qua cơ thể con người, tạo thành tám kinh, gọi là “kỳ kinh bát mạch”. Kỳ kinh bát mạch gồm: Nhâm mạch, Đốc mạch, Dương duy mạch, Âm duy

mạch, Dương kiều (kiểu) mạch, Âm kiều (kiểu) mạch, Xung mạch và Đái (Đới) mạch. Trong tám mạch, trừ hai mạch Nhâm và Đốc có huyết riêng, còn sáu mạch khác không có huyết riêng, có thể dùng một số huyết của các kinh chính (huyết hội với tám mạch) để điều hòa mạch khí của sáu mạch này.

(1) Long Island là một hòn đảo nằm ở phía đông nam New York, Hoa Kỳ.

(2) Cửa hàng flagship: Trong lĩnh vực thời trang, flagship có vai trò như một lời tuyên ngôn và thể hiện rõ nhất tính cách thương hiệu. Flagship thường có mặt bằng rộng hơn hẳn các cửa hàng trong cùng hệ thống. Bên cạnh việc bán hàng, vai trò quan trọng hơn của flagship chính là thể hiện sức mạnh, cá tính thương hiệu qua show window, trưng bày sản phẩm, hiệu ứng âm thanh, ánh sáng, kiến trúc nội, ngoại thất...

(1) Địa lão thiên hoang: dài đằng đẳng.